Pegasus Yayınları: 684
Bestseller Roman: 297

En Karanlık Zevk
Gena Showalter
Özgün Adı: The Darkest Pleasure

Editör: Gizem Yeşildal
Düzelti: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarım: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2013
ISBN: 978-605-343-114-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Gena Showalter, 2008

Bu kitabın çeviri hakları
Harlequin Enterprises II B.V./S.à.r.l.'den alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KARANLIĞIN EFENDİLERİ
3. Kitap

EN KARANLIK ZEVK

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

İngilizceden Çeviren:
CEMRE AKKARTAL

PEGASUS YAYINLARI

Değerli okur,

Karanlığın Efendileri adlı yeni kitap serimin üçüncüsü olan *En Karanlık Zevk*'i sizlerle paylaşmaktan büyük bir heyecan duyuyorum. Seri *En Karanlık Gece*'yle başlıyor ve *En Karanlık Öpücük*'le devam ediyor. Budapeşte'deki ıssız bir kalede bulunan ve her biri diğerinden daha çekici olan altı ölümsüz savaşçı, kimsenin bozmayı başaramadığı kadim bir lanete mahkûmdur. Savaşçıları, güçlü bir düşman geri döndüğünde, tanrıların kutsal emanetini aramak için dünyayı dolaşmaya karar verirler.

Bu esrarlı ve şehvetli dünyaya yolculukta, iyi ile kötü arasındaki çizginin belirsizleştiği ve gerçek aşkın en büyük teste tabi tutulduğu yerde bana katılın.

En iyi dileklerimle,

Gena Showalter

BİRİNCİ BÖLÜM

Reyes Budapeşte'deki kalenin beşinci kattaki çatısında, ayaklarını en yüksek çıkıntıya tehlikeli bir şekilde basarak dengelemiş, duruyordu. Yukarıda ay ışığı, kırmızı ve sarı renk huzmeleriyle gökyüzünden süzülüyordu; altın sarısına karışmış kan kırmızısı, ışığa karışmış karanlık, sonsuz siyah bir kadife üzerinde yeni açılmış taze yaralar.

Aşağıdaki kasvetli, beklenti dolu boşluğa baktı, toprak sanki alay edercesine kollarını açmış kavuşmak için onu bekliyordu. *Binlerce yıl sonra hâlâ aynı noktadayım...*

Sert esen buz gibi rüzgâr saçlarını dağıttı. Saçları çıplak göğsünü ve boynuna dağlanmış o iğrenç kelebeği okşadı. Oraya sıçrayan kanı hatırlattı. Hayır, kendi kanı değil, arkadaşının kanı. Ölüm ve yaşam arasına sıkışmış o hayali kanıtın olduğu yere değen her saç teli, yakıcı suçluluk duygusunu biraz daha alevlendiriyordu.

Buraya kaç defa gelmiş ve asla gerçek olamayacak şeyler dilemişti. Kaç defa günahlarının bağışlanması için, her gün çektiği azaptan ve her şeyin sorumlusu olan içindeki o iblisten kurtulmak için yakarmıştı. Kendine zarar verme bağımlılığından kurtulmak için yalvarmıştı.

Duaları hep yanıtsız kalmıştı. *Sonsuza kadar* da öyle olacaktı. O böyleydi ve böyle kalacaktı. Acısı hep artacaktı. Bir zamanlar tanrıların ölümsüz savaşçısıydı, şimdi ise eskiden *dimOuniak*'ın içinde hapsolmuş ruhlardan biri tarafından ele geçirilmiş, Karanlığın Efendileri'nden biriydi. İyilikten onursuzluğa, sevgiden nefrete. Mutluluktan sonsuz bir ızdıraba.

Dişlerini sıktı. Ölümlüler *dimOuniak*'ı Pandora'nın Kutusu diye bilirdi; onun içinse sonsuz çöküşünün kaynağıydı. O ve arkadaşları kutuyu yüzyıllar önce açmışlardı, şimdiyse *kutunun ta kendisiydiler.* Her birinin içinde bir iblis yaşıyordu.

Atla, diye yalvardı içindeki iblis.

Onun iblisi Acı'ydı. Yanından hiç ayrılmayan arkadaşı. Zihnindeki hiç susmayan fısıltı, tarifsiz kötülükler için can atan karanlık varlık. Kahrolası her günün kahrolası her dakikasında savaşmak zorunda olduğu, doğaüstü güç.

Atla.

"Henüz değil." Yerle temas ettiği anda kemiklerinin tuzla buz olacağını bildiği, beklenti dolu birkaç saniye geçirdi. Bunu düşününce sırıttı. Jilet keskinliğindeki kırık kemikleri, yaralı, şişmiş iç organlarını parçalayacak ve bu organlar tıpkı su dolu balonlar gibi patlayacaktı; derisi sıvı fazlalığından yırtılacak ve bu kez akan kendi kanı olacaktı. Acı, o keyif verici acı, onu yok edecekti.

En azından bir süreliğine.

Gülüşü yavaşça soldu. Günler, eğer kendine yeterince zarar vermeyi başaramazsa saatler içerisinde vücudu kendini iyileştirecekti, tamamen ve kusursuz bir şekilde. Sapasağlam uyanacaktı ve Acı yeniden, zihninde ona emir veren, yok sayılamayacak kadar yüksek bir ses halini alacaktı. Ama ah, kemikleri yeniden toparlanmadan, organları bir araya gelmeden, derisi birleşmeden, kan yeniden

damarlarına pompalanmadan önce, bir süreliğine nirvanaya ulaşacaktı. Gerçek cennet. Mükemmel bir şekilde kendinden geçecekti. Acının beraberinde getirdiği o büyük, eşsiz mutlulukla kıvranacaktı; bu onun *tek* zevk kaynağıydı. İblisi memnuniyetle mırıldanacak, duygu yoğunluğundan öylesine sarhoş olacak ki konuşmaya mecali olmayacaktı ve Reyes böylece keyif verici huzuru tadacaktı.

Bir süreliğine. Her zaman için yalnızca kısa bir süreliğine.

Bu iç karartıcı düşünceyi bastırmak için, "Huzurumun ne kadar geçici olduğunun bana bir defa daha hatırlatılmasına ihtiyacım yok," diye mırıldandı. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğinin farkındaydı. Bir yıl, bazen bir gün gibi gelirdi. Bir gün bazen yalnızca bir dakikadan başka bir şey değildi.

Ama bazen de her şey sonsuzluk gibi gelirdi. Karanlığın Efendisi'nin hayatının bir sürü çelişkisinden yalnızca biri.

Atla, dedi Acı. Sonra *Atla! Atla!* diye ısrar etti.

"Sana söyledim. Sadece birkaç saniye daha." Reyes yeniden aşağıya baktı. Sivri uçlu kayalar kanayan ay ışığında ona göz kırpıyor, etrafındaki berrak su birikintileri rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Bir hayaletin parmakları gibi yükselen sis, onu daha yakına çağırıyordu, çok yakına. "Düşmanın boğazına bir bıçak saplamak onu öldürür, evet," dedi iblise, "ama sonra her şey biter, tamamen sona erer ve bekleyecek hiçbir şeyin kalmaz."

Atla! Hırıltılı bir buyruk, sabırsız ve muhtaç, sanki öfke nöbetine tutulmuş bir çocuk gibi.

"Birazdan."

Atlaatlaatla!

Evet, bazen iblisler gerçekten de mızmız çocuklara benzer. Reyes elini darmadağın saçında, başından sarkan birkaç tutamın arasında dolaştırdı. Diğer yarısını susturmanın tek bir yolu vardı.

İtaat etmek. Aslında ona neden karşı geldiğini ve o anın tadını çıkarmaya çalıştığını bilmiyordu.

Atla!

"Belki bu kez cehennemin dibine geri dönersin," diye mırıldandı. Ne de olsa hâlâ hayal kurmaya hakkı vardı. Sonunda kollarını açtı. Gözlerini kapadı. Eğildi...

"Aşağıya in," dedi arkasından bir ses. Reyes'in göz kapakları, bu davetsiz misafir yüzünden aniden açıldı, vücudu kaskatı kesildi. Dengesini yeniden buldu ama arkasını dönmedi. Lucien'in neden burada olduğunu biliyor ve arkadaşıyla yüz yüze gelmekten utanıyordu. Arkadaşı, iblisi yüzünden neyle uğraştığını bilse de, yapmak üzere olduğu şeyin anlayışla karşılanacak bir tarafı yoktu.

"Planım da bu zaten, aşağıya inmek. Beni rahat bırakırsan bunu yapacağım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Lucien'in sesinden ciddi olduğu anlaşılıyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Güllerin taptaze kokusu, havayı aniden öylesine beklenmedik bir yoğunluk ve mayhoşlukla doldurmuştu ki Reyes soğuk kış gecesinden baharın hüküm sürdüğü bir çimenliğe ışınlandığına yemin edebilirdi. Ölümlü bir insan bu kokuyu hipnotize edici, durgunlaştırıcı, hatta neredeyse uyuşturucu bulur ve savaşçının söylediği her şeyi yapardı. Reyes'e göreyse sadece sinir bozucuydu. Birlikte geçirdikleri binlerce yılın ardından, kokusunun artık onun üzerinde bir etkisi olmadığını Lucien'in bilmesi gerekirdi.

"Yarın konuşuruz," dedi sertçe.

Atla!

"Şimdi konuşacağız. Sonra, canın ne isterse yaparsın."

Reyes son işlediği suçu itiraf ettikten sonra mı? Hayır, teşekkürler. Suçluluk, utanç ve keder, duygusal olarak acı verse de hiçbiri iblisini sakinleştirmek için bir çözüm değildi. Yalnızca fiziksel acı onu rahatlatıyordu, işte bu yüzden Reyes duygusal bütünlüğünü hep özenle korumuştu.

Evet ve bu işte çok iyisin.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek bu alaycı cümleyi kimin fısıldadığını düşündü. Kendisi mi yoksa Acı mı? "İyi bir anımda değilim, Lucien."

"Tıpkı diğerleri gibi. Benim gibi."

"En azından seni teselli edecek bir kadın var."

"Senin de arkadaşların var. Ben varım." Lucien, Ölüm iblisinin muhafızı, insan ruhlarını öbür dünyaya taşımakla yükümlüydü. Öbür dünya kimi zaman cennet kimi zamansa cehennemin en derinlerindeki alevler oluyordu. Acıya dayanıklıydı ve çoğu zaman sakindi. Budapeşte'deki bu kalede yaşayan savaşçıların lideriydi, hepsi yardıma veya öğüde ihtiyacı olduğunda ona gelirdi. "Konuş benimle."

Reyes arkadaşına karşı gelmekten hoşlanmıyordu ama Lucien'in yaptığı o korkunç şeyi öğrenmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Reyes bunu düşünür düşünmez kendine yalan söylediğini anladı, bu yaptığı utanç verici bir korkaklıktı. "Lucien," diye söze başladı ama hemen durdu. Homurdandı.

"İzleme boyası silindi ve kimse Aeron'un nerede olduğunu bilmiyor," dedi Lucien. "Ne yaptığını, Amerika'daki o insanları katledenin o olup olmadığını bilmiyoruz. Maddox, Aeron zindandan kaçar kaçmaz seni aradığını söyledi. Sonra Sabin, senin

Roma'dan ve Adı Gizli Olanlar Tapınağı'ndan aceleyle ayrıldığını söyledi. Bana nereye gittiğini anlatmak ister misin?"

"Hayır." Bu doğruydu. Anlatmak istemiyordu. "Ama için rahat olsun, Aeron artık insanları katledemeyecek."

Kısa bir sessizlik oldu, gül kokusu iyice yoğunlaştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Soruda keskin bir ima vardı.

Reyes omuz silkti.

"O halde ben sana neler olduğuyla ilgili tahminimden bahsedeyim." Lucien'in önceden sert olan ses tonu, bu kez umutla doluydu. Ve korkuyla mı? "Kızı korumayı ümit ederek Aeron'un peşinden gittin."

Kız. Aeron *kızı* kaçırmıştı. Aeron'a *kızı* öldürme emrini veren yeni tanrılar, Titanlardı. Reyes *kıza* sadece bir defa bakmış ve onun en derin düşüncelerini istila etmesine, her hareketine renk katmasına ve onu aptal âşığa dönüştürmesine izin vermişti.

Kız, tek bir bakışıyla hayatını değiştirmişti ama iyi yönde değil. Ve şimdi Lucien'in onun ismini ağzına almayı reddetmesi, Reyes'i çileden çıkarıyordu. Reyes kızı, kafasına inecek bir çekiç darbesinden daha çok arzuluyordu. Acıya göre durum ciddiydi.

"Evet?" diye diretti Lucien.

"Haklısın," dedi Reyes dudaklarının arasından. Neden itiraf etmiyorum ki? diye düşündü aniden. Duyguları karmakarışıktı ve sessiz kalmak bu kargaşayı beslemekten başka bir şeye yaramıyordu. Dahası, arkadaşları ondan asla onun kendinden nefret ettiği kadar nefret edemezlerdi. "Aeron'un peşinden gittim."

İtirafı, bir pranga kadar ağırdı. Reyes duraksadı.

"Onu buldun."

"Onu buldum." Reyes omuzlarını dikleştirdi. "Ayrıca onu... yok ettim."

Lucien öne doğru bir adım atarken ayağının altındaki taşlar çıtırdadı. "Onu *öldürdün mü*?"

"Daha da kötüsü." Reyes hâlâ arkasını dönmemişti. Aşağıya, onu bekleyen toprağa özlemle baktı. "Onu gömdüm."

Yeri döven adım sesleri ansızın kesildi. "Onu öldürmedin ama onu gömdün?" Lucien'in sesinden aklının ne kadar karıştığı anlaşılıyordu. "Anlamıyorum."

"Danika'yı öldürmek üzereydi. Gözlerindeki acıyı görebiliyor ve bunu yapmak istemediğini biliyordum. Yavaşlatmak için onu yaraladım ve bana *teşekkür etti*, Lucien. Teşekkür etti. Onu sonsuza dek durdurmam için bana yalvardı. Kellesini almam için yalvardı. Ama yapamadım. Kılıcımı kaldırdım ama yapamadım işte. Sonra Kane'den Maddox'un zincirlerini alıp bana getirmesini istedim. Maddox'un artık onlara ihtiyacı olmadığı için Aeron'u onlarla yeraltına hapsettim."

Reyes bir zamanlar, savaşçının ertesi sabah uyanacağını ve onu yeniden öldürmek zorunda kalacağını bile bile, her gece Maddox'u yatağına kelepçelemek ve onu karnından altı defa bıçaklamak zorundaydı. *Ne harika bir arkadaş.*

Yüzlerce yılın ardından, Maddox sonunda laneti kabullenmişti. Ama yine de onu kontrol altında tutmak zorundaydılar. Şiddet'in muhafızı olan Maddox, her an saldırmaya meyilliydi. Arkadaşlarına bile. Oldukça güçlü bir savaşçı olduğundan, insan elinden çıkma metali saniyeler içinde paramparça edebilirdi. Bu yüzden tanrılar tarafından dövülmüş zincirlere el koydular; bunlar hiç kimsenin, bir ölümsüzün bile doğru anahtar olmadan açamayacağı zincirlerdi.

Tıpkı Maddox gibi, Aeron da zincirler karşısında çaresiz kalmıştı. Başta Reyes onları arkadaşının üzerinde kullanmayı reddetmiş, savaşçının elinden özgürlüğünden fazlasını almayı istememişti. Ne yazık ki tıpkı Maddox'da olduğu gibi, o zincirleri yine kullanmaları gerekiyordu.

"Aeron nerede, Reyes?" Ses tonunda, istediğini istediği zaman elde etmeye alışık bir adamın otoritesiyle verilmiş bir emir yatıyordu. Her türlü gecikmenin ağır sonuçları olacağını garanti eden bir adamın.

Reyes korkmuyordu. Sadece kardeşi gibi sevdiği savaşçıyı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. "Bunu sana söyleyemem. Aeron özgür kalmak istemiyor." *Ve isteseydi bile, onu serbest bırakacağımı sanmıyorum.*

İşte Reyes'in kendini suçlu hissetmesinin sebebi buydu.

Yine bir duraksama oldu, bu seferki gergin ve beklenti dolu bir araydı. "Onu bulabilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Bunu çoktan denedin ve başaramadın, aksi taktirde burada olmazdın." Reyes, Lucien'in bir insanın ruhuna girip o kişinin benzersiz fiziksel varlığına dair izini takip edebildiğini biliyordu. Ama bazen bu iz zayıflayabiliyor ya da bozulabiliyordu.

Reyes, Aeron'un izinin bozulmuş olabileceğinden şüphelenmişti çünkü savaşçı artık eskiden olduğu kişi değildi.

"Haklısın. İzi New York'ta sona eriyor," diye kabul etti Lucien. "Aramama devam edebilirdim ama bu zaman alırdı. Ve zaman, bugünlerde asla boşa harcayamayacağımız bir şey. Daha şimdiden iki hafta geçti bile."

Reyes bunu o kadar iyi biliyordu ki... O iki haftanın her gününü boynunu giderek sıkan bir ilmek gibi hissetmişti. Birbiri üzerine istiflenen kaygılar. En büyük düşmanları olan Avcılar,

şimdi bile Pandora'nın Kutusu'nu arıyor olmalıydı. Onu bulup her bir savaşçının içindeki iblisi çekip alacak, canavarları hapsedip savaşçıları yok edeceklerdi.

Eğer savaşçılar hayatta kalmak istiyorsa, kutuyu önce onlar bulmalıydı.

Ne kadar altüst olmuş olsa da Reyes hayatını sonsuza dek kaybetmeye henüz hazır değildi.

"Bana nerede olduğunu söyle," dedi Lucien. "Onu kaleye getirip zindanda tutarım."

Reyes hoşnutsuzca homurdandı. "Bir kere kaçtı. Yeniden kaçabilir. Hatta belki Maddox'un zincirlerinden bile kurtulabilir. Kana susamışlığı ona daha önce kimsede karşılaşmadığım bir güç veriyor. Olduğu yerde kalması en iyisi."

"O senin arkadaşın. Bizden biri."

"Doğru yoldan saptı, bunu sen de biliyorsun. Çoğu zaman, ne yaptığının farkında bile olmuyor. Eğer eline fırsat geçerse *seni bile* öldürür."

"Reyes..."

"Kızı katledecek, Lucien."

Kız. Danika Ford. Reyes onu yalnızca birkaç kez görmüş, çok az konuşmuştu ama yine de varlığının her zerresiyle onu arzuluyordu. Anlamadığı bir şeyler vardı. Sanki o karanlıktı, Danika ışık. O ızdıraptı, Danika masumiyet. O, Danika için her yönüyle yanlıştı ama yine de kız ona baktığında tüm hayatı doğruymuş gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz ki Aeron ona ulaşırsa onu vahşice öldürecekti ve onu durdurmanın bir yolu olmayacaktı. Bir kere daha olmazdı. Aeron'a Danika'yı öldürme emri verilmişti; aynı zamanda anne-

sini, kız kardeşini ve büyükannesini. O da herkes gibi tanrılar ve güçleri karşısında çaresizdi. Onları öldürecekti.

Reyes'in öfkesi yeniden alevlendi ve sakinleşmek için aşağıdaki kayalara baktı. Aeron başta tanrıların ona verdiği bu karanlık göreve karşı direnmişti. *Bir zamanlar* o iyi bir adamdı. Ama her geçen gün, içindeki iblis daha da güçlenmiş, zihninin içindeki ses giderek yükselmiş ve sonunda onu tamamen ele geçirmişti. Artık Aeron ile içindeki iblis tek bir kişi olmuştu. O, Gazap'tı. Boyun eğmişti. Dönmüştü. Bu dört kadın ortadan kaldırılmadığı sürece hayatının anlamı onları kovalamak ve öldürmek olacaktı.

Ama Danika'nın kiraladığı dairede on dört gün, dört saat ve elli altı dakika önce, Aeron'un içinde küçük bir kısmı işlediği suçların farkındaydı. Dönüştüğü kişi ya da şeyden nefret eden ve ölümü her şeyden çok arzulayan bir kısım. Bu işkenceye bir son verilmesini arzuluyordu. Yoksa neden Aeron, Reyes'den kendini öldürmesini isteyecekti ki?

Ve ben onu reddettim. Reyes başka bir savaşçıya daha zarar vermeye katlanamazdı. Bir kere daha değil. Ama yine de ne tür bir canavar, arkadaşını acılar içinde bırakırdı ki? Onun için kavga etmiş, onun için öldürmüş bir arkadaş. Onu seven bir arkadaş.

Hem Aeron'u hem Danika'yı kurtarmanın bir yolu olmalı, diye belki bininci defa düşündü. Bitmek bilmeyen saatler boyunca kafa yormuş ama hâlâ bir çözüm bulamamıştı.

"Kızın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Lucien, onun derin düşüncelerini bölerek.

"Hayır, bilmiyorum." Gerçeği söylüyordu. "Aeron onu buldu, ben de Aeron'u, sonra kavga etmeye başladık. Kız kaçtı. Onu takip etmedim. Şimdi her yerde olabilir." Böylesi en iyisi. Bunu bilmesine

rağmen kızın nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmek için can atıyordu... tabii eğer hayattaysa.

"Lucien, adamım, bu kadar uzun süren ne?"

Araya giren bu ikinci ses üzerine Reyes nihayet arkasını döndü. Paris, Hafifmeşrepliğin muhafızı, Lucien'in yanında duruyordu. İki adam da gözlerini kısmış ona bakıyordu. Kızıl ay ışığı huzmeleri *üzerlerine değil* ama etraflarına yansıyordu; sanki renkli ışıklar, cehennemin bile içinde barındırmaya çekindiği bu şeytanî ruhlara dokunmaya korkuyor gibiydi.

Ölümsüz doğası gereği Reyes, karanlığı ustaca delip geçen bakışlarıyla onları oldukça net görebiliyordu.

Paris uzundu, grubun en uzunuydu; rengârenk saçları ve başka bir dünyaya aitmiş gibi duran soluk renkli teni vardı. Gözleri öyle duru bir mavi renge sahipti ki yazılan en ustaca yazılmış şiir bile onlara haksızlık etmiş olurdu. İnsan kadınlar onu büyüleyici, karşı konulmaz bulur ve tek bir dokunuş, ateşli bir öpücük için kendilerini onun kollarına atarlardı.

Artık bir eşi olsa da Lucien, Paris kadar şanslı değildi. İnsan kadınlar ondan uzak dururdu. Yüzü iğrenç, berbat yara izleriyle kaplıydı. Uyku zamanı anlatılan ve yalnızca peri masallarında yaşayan canavarları andırırdı. Gözlerinin iki farklı renkte olması da bu durumda ona pek yardımcı olmuyordu. Kahverengi gözü gerçek dünyayı, mavi gözü ise ruhani dünyayı görüyor ve her ikisi de ölümün pek yakında kapıyı çalacağının haberini veriyordu.

İki adam da normal insanların ancak her gün saatlerce fiziksel efor sarf ederek elde edebileceği bir kas kütlesiyle donatılmıştı. Silahlarla yüklü ve günün her anı savaşa hazırlardı. Öyle olmak zorundaydılar.

"Burada bir parti verdiğimi hatırlamıyorum," dedi Reyes.

"Yaşlandıkça hafızan da zayıflıyor," diye yanıtladı Paris. "Haturlarsan planımızın bir sonraki adımına karar vermemiz gerekiyor. Yapmamız gereken diğer pek çok şeyin dışında."

Reyes iç geçirdi. Savaşçılar istedikleri her şeyi, istedikleri zaman yapardı; iğneleyici sözler onları durdurmazdı. Bunu başından beri biliyordu çünkü o da tıpkı onlar gibiydi. "Neden Hydra'nın saklandığı yeri aramıyorsunuz?"

Bir kadına daha çok yakışacak dolgun dudakları incelerek inatçı bir çizgiye dönüştü. Paris'in gözlerindeki öfke ışıltısı Reyes'e onun aynada kendi yansımasına bakarkenki halini hatırlattı; ardından ışıltı yok oldu ve savaşçı her zamanki umursamaz tavrını takındı.

Cevap gelmeyince Reyes ısrar etti. "Ee?"

Nihayet arkadaşı, "Ölümsüzler bile arada kahve molasına ihtiyaç duyar," dedi.

Ona anlatmadıkları bir şey olduğu belliydi ama Reyes üzerlerine gitmedi. *Sırları olan bir tek ben değilim.* Birkaç hafta önce savaşçılar, yarı yılan yarı kadın olan ve Titan Kralı'nın en sevdiği "oyuncakları"nın bir kısmını koruyan tuhaf *yaratık* Hydra'yı aramak üzere ayrılmışlardı. Bu oyuncaklar, yani silahlar, onları Pandora'nın Kutusu'na götürecekti. Şimdiye dek sadece birini bulmayı başarmışlardı. Baskı Kafesi'ni. Diğerlerinin yerleri hakkındaysa oldukça yetersiz ipuçlarına sahiptiler.

"Evet ama yeryüzünden silinme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunda, kahve molası önemini yitirir. Merak etme, meselemizi halletmek için daha çok şey yapmam gerektiğini biliyorum. Yapacağım da ama daha sonra."

Paris omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum. Lanet olsun ki Amerika fazlasıyla büyük bir yer ve onu uzaktan incelemek, neredeyse onca insanın arasında topraklarında keşfe çıkmak kadar zor." Her bir savaşçı kutuyla ilgili ipuçlarının peşinde farklı ülkelere gitmişti ama başarılı olamamışlardı ve Budapeşte'ye geri dönmüşlerdi. Paris, bakışlarını Reyes'den ayırmadan Lucien'e, "Sana Aeron'un nerede olduğundan bahsetti mi?" diye sordu.

Lucien'in siyah kaşlarından biri kalktı. "Hayır, bahsetmedi."

"Sana zor olacağını söylemiştim," diyerek kaşlarını çattı Paris. "Haftalardır kendinde değil."

Reyes de aynı şeyi Paris için söyleyebilirdi, genellikle iyimser olan adamın gözlerinin etrafında yorgunluk ve stres çizgileri fark ediliyordu. Belki de bazı cevaplar için *o* Paris'e baskı yapmalıydı. Arkadaşının başına bir şey geldiği açıktı. Hem de büyük bir şey.

"Zamanımız daralıyor, Reyes." Paris'in ses tonu suçlayıcıydı. "İşbirliği yap. Bize yardım et."

"Avcılar bizi yok etmeye her zamankinden de kararlı," diye ekledi Lucien. "İnsanlar Adı Gizli Olanlar Tapınağı'nı keşfetti, bu da bizim oraya erişimimizi zorlaştırırken Avcılar'ınkini kolaylaştırıyor. Dört tılsımdan yalnızca birini bulabildik ama kutunun yerini öğrenmemiz için hepsi gerekli."

Reyes, Lucien gibi tek kaşını kaldırdı. "Aeron'un bu konuda bize yardım edebileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır ama ne kendi aramızda kavga edecek, ne de onun için endişelenerek oyalanacak zamanınız var."

"Onun hakkında endişelenmeyi kesebilirsin," dedi Reyes. "Bulunmak istemiyor. Dönüştüğü şeyden ve onu böyle görmemizden nefret ediyor. Sana yemin ederim olduğu yerden memnun. Aksi olsaydı onu bırakmazdım zaten."

Çatının kapısı savrularak açıldı ve Sabin, Şüphenin muhafızı, koyu renk saçları serin rüzgârda dans ederek sessizce içeri girdi.

"Tanrı aşkına," dedi adam kollarını havaya kaldırarak. "Ne haltlar dönüyor burada?" Sonra Reyes'i fark etti ve bir anda durumu kavradı. Gözlerini devirdi. "Lanet olsun Acı, bir toplantıyı nasıl berbat edeceğini iyi biliyorsun."

"Neden Roma'da değilsin?" diye sordu Reyes. Çatıda olduğu yarım saat boyunca herkes bir anda işi bırakmaya mı karar vermişti?

Gideon, Yalanların muhafızı, Sabin'in dibindeydi ve ciddi bir ifadeyle, "Ne kadar da eğlenceli görünüyor," diyerek savaşçının cevap vermesini engelledi. Gideon'un dilinde "eğlenceli" sıkıcı demekti. Adam, katlanılmaz bir acıya maruz kalmadan tek bir doğruyu bile dile getiremiyordu. *Acı, tam da ihtiyacım olan şey.* Eğer Reyes'in acı çekmek için sadece yalan söylemesi gerekseydi, hayatı ne kadar da kolay olurdu.

"Senin Amerika'yı araştırmasında Paris'e yardım etmen gerekmiyor muydu?" diye sordu Reyes ve cevap beklemeden devam etti. "Burası lanet bir sirke benzemeye başladı. İnsanın bir başına kalıp biraz surat asmaya ve kendine eziyet etmeye hakkı yok mu?"

"Hayır," dedi Paris, "yok. Bizi oyalamayı ve konuyu değiştirmeyi kes. Bize istediğimiz cevapları ver yoksa yemin ederim oraya gelir ve şu ıslak aletimi ağzına yerleştiririm. Koca oğlan acıktı ve beslenmek istiyor. Sen de tam onun aradığı şeysin."

Reyes, Hafifmeşrep'in onu yatağa atmak istediğinden emindi ama Paris'i tanıyordu; savaşçının tercihi kadınlardan yanaydı.

Onlardan kurtul. Reyes en son gelen misafirlerini inceledi. Gideon baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Saçları maviydi, kaşlarının birkaç yeri delikti ve gümüş rengi çiviler parıldıyordu, kirpiklerine kömür karası rimel sürmüştü. İnsanlar onu yüreklerini ağızlarına getirecek kadar korkunç buluyordu.

Sabin de baştan aşağı siyah giyinmişti. Kahverengi saçlarıyla gözlerine, kare hatlara sahip yüzündeki art niyetsiz ifadesine bakan biri, onun kendine yaklaşan herkesi öldüreceğini ve bunu yaparken kahkahalarla güleceğini asla tahmin edemezdi.

Her iki adam da fazlasıyla inatçıydı.

"Bana düşünmem için zaman verin," dedi Reyes, anlayış göstereceklerini umarak.

"Düşünecek bir şey yok," diye yanıtladı Sabin. "Doğru olanı yapacaksın çünkü sen onurlu bir savaşçısın."

Belki de değilsin? Belki de arzuladığın o ölümlü kız kadar zayıfsındır. Yoksa neden sevdiklerinin canını böle acıtasın ki?

Ah, diye düşündü utanarak. *Zayıftı.* "Sabin," Reyes durumu anlayınca homurdandı. "Zihnime şüphe doldurmaktan vazgeç. Zaten fazlasıyla var."

Savaşçı itaatkâr bir şekilde omuz silkti, inkâr etme zahmetine katlanmadan, "Özür dilerim," dedi.

"Toplantımızın iptal *edilmediği* belli olduğuna göre," dedi Gideon, "şehre *inmiyor*, Kader Klübü'ne *gitmiyor* ve ölümlü bir kadın düzerek ona zevk çığlıkları *attırmıyorum*." Bir saniye sonra başını bıkkınlıkla iki yana sallayarak kapının ardında kayboldu.

"Toplantıyı iptal etmeyin," dedi Reyes diğerlerine. "Sadece... bensiz başlayın." Omzunun üzerinden baktı, bakışları ağır ağır aşağı indi. Gecenin uğursuz karanlığı hâlâ onu bekliyor, artık atlaması için çağırıyordu. "Birazdan aşağı inerim."

Paris'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Aşağı. Çok komik. Belki ben de seni aşağıda beklerim ve yine Pankreası Saklamaca oynarız. Seni iyileşmek yerine, yeniden organ üretmeye zorlamak beni hep eğlendiriyor."

Buna Lucien bile sırıttı.

"Ah, ben de oynamak istiyorum! Bu sefer böbreğini saklayabilir miyim?"

Anya'nın şehvetli sesini duyan Reyes gergin bir şekilde inledi.

Beyaz saçlı Anarşi tanrıçası kapıdan hızla içeri daldı ve kendini Lucien'in kollarına attı. Çilek kokusu gitgide hızını arttıran rüzgârla etrafa yayıldı. Çift, tıpkı aptal âşıklar gibi cilveleşerek sarıldı, etraflarındaki tüm dünyayı unutup sonsuz bir süre boyunca birbiri içinde kayboldu.

Reyes'in kadına ısınması epey vakit almıştı. Birincisi Anya, Olimpos'a, Reyes'in kötülediği o varlıkların evine aitti. İkincisi gittiği her yerde, ardında kaos bırakır ve bunu nefes almak kadar doğal bir şekilde yapardı. Ama en nihayetinde, kadın buradaki her savaşçıya yardım etmiş ve Lucien'i, Reyes'in ancak hayallerinde görebileceği bir mutluluğa kavuşturmuştu.

Sabin öksürdü.

Paris zoraki bir ıslık çaldı.

Bir kıskançlık sancısı Reyes'in göğsünü kapladı, az sonra atışı duracak kalbini sıkıştırdı. Taşımak istemediği kalbini. Eğer kalbi olmasaydı, ona asla sahip olamayacağını bile bile Danika'yı arzulamayacaktı.

Önemli değil, diye düşündü. Zaten Danika onu istemezdi. Ona özel zevk alma biçimi, çoğu kadının hoşuna gitmediğine göre herhalde tatlı, melek yüzlü Danika ondan iyice nefret ederdi. Sırf Reyes'in yanında bulunmak bile ona dehşet veriyordu.

Belki de onu kazanabilirdi, onu baştan çıkarabilir, onunla ilgili düşüncelerini yumuşatabilirdi. Belki... ama Reyes denemeyi bile reddediyordu. Yatağa attığı tüm kadınlar her zaman içindeki iblise boyun eğmiş, onunla kendinden geçmiş, tercihlerinin bağımlısı

olmuştu. Hepsinin acıya olan düşkünlüğü artmıştı, saldırganlaşmış ve etraflarındaki herkese zarar vermeye başlamışlardı.

"Biri diğerlerini çağırsın," dedi Reyes, sesinden akan alaycılığın içindeki kederi bastırmasını umuyordu. "Toplantı yapacağız." Danika o an ne yapıyordu acaba? Kiminleydi? Bir erkekle mi? Anya'nın Lucien'e sarıldığı gibi o da erkeğine mi sarılıyordu? Ölmüş müydü? Tıpkı Aeron gibi toprağın altında mıydı yoksa? Reyes'in elleri yumruk halini aldı, tırnakları âdeta birer pençeye dönüştü ve derisini deşmeye başladı; bu çok tatlı bir acıydı.

Anya ona bakarak, "Yeter artık Acıcık," dedi. Kafasını Lucien'in boynuna gömdü, mavi gözleri, kalın beyaz saç tutamlarının arasından ona bakıyordu. "Lucien'in zamanını boşa harcıyorsun ve bu beni gerçekten kızdırıyor."

Anya kızdığında kötü şeyler olurdu. Savaşlar, doğal felaketler. Reyes'in süngüsü düşmüştü. "Lucien'le konuştuk. Ona istediği bilgiyi verdim."

"Hepsini değil," dedi Lucien.

"Çabuk söyle yoksa seni iterim," dedi Anya. "Ve tanrılara, o piç kurularına yemin ederim ki sen iyileşmeye çalışırken beni durduramayacağına göre, minik sevgilini bulurum ve sana onun parmağını gönderirim."

Sadece düşüncesi bile Reyes'in gözlerini kızıl bir pusla perdeledi. Danika... acılar içinde... *Tepki verme. Öfkenin seni ele geçirmesine izin verme.* "Ona dokunmayacaksın."

"Ses tonuna dikkat et," dedi Lucien kadınına daha da sıkı sarılarak.

"Danika'nın nerede olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Reyes daha sakin bir tonda. Bir zamanlar hissizin teki olan Lucien'in nasıl korumacı birine dönüştüğünü şaşkınlıkla izliyordu.

Anya gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Anya," diye uyardı onu.

"Ne?" dedi Anya tüm masumiyetini takınarak.

"Aeron'un yanımızda olması gerek," dedi Lucien.

"Aeron konusu kapanmıştır," diye homurdandı Reyes. "Orada değildiniz. Gözlerindeki zulmü görmediniz. Sesindeki yalvarışı duymadınız. Ben yapmam gerekeni yaptım ve yine olsa yine yaparım." Arkadaşlarına sırtını döndü. Aşağı baktı. Su birikintilerindeki dalgalar zemine dizilmiş sivri kayaları sertçe dövüyordu. Hâlâ onu çağırıyorlardı.

Kurtuluş, diye fısıldadılar.

Çok kısa bir süre daha...

"Reyes!" diye bağırdı Lucien.

Reyes atladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

İKİNCİ BÖLÜM

"Siparişler hazır."

Danika Ford gümüş renkli tezgâhta kayan, dumanı üstünde iki tabağı kaptı. Birinde soğansız yağlı bir hamburger, diğerinde ekstra peynirli sosisli sandviç vardı. İki tabak da kalp krizine davet çıkaran cinsten patates kızartması yığınıyla doluydu. Tabaklardan burnuna gelen iştah açıcı kokular ağzını sulandırıyor, karnının guruldamasına neden oluyordu.

En son, bir önceki gece yatmadan önce salamlı sandviç yemişti. Ekmek sert, et yavandı. Ama şu an bayat ekmekli yavan etli bir sandviç için iyi bir para bayılabilirdi. Tabii eğer parası olsaydı.

Vardiyasının bitmesine, yani yemek yemesine üç saat daha vardı. Üç ayak zonklatıcı, sırt ağrıtıcı, diz titretici saat. Dayanamayacaktı. *Prenses gibi davranma. Başını dik tut. Oyuna katıl. Sen bir Ford'sun. Güçlüsün falan filan...*

Bu moral konuşmasına rağmen gözleri yine de tabaklardaydı. Dilini dudaklarında gezdirdi. Belki minik bir otlanma. Ne zararı dokunabilirdi ki? Kimse görmezdi bile.

Kolunu kaldırdı ve kendine engel olamadan parmakları tabağa ulaştı...

Bir adamın, "Sanırım patates kızartmamı çalıyor," diye fısıldadığını duydu.

Bir başkası da, "Onun gibi birinden ne beklersin ki?" diye fısıldayarak karşılık verdi.

Danika donakaldı. Birkaç saniyeliğine açlığını unuttu ve içinden milyonlarca farklı duygu geçti. Üzüntü, gerginlik ve utanç en baskın duygularıydı. *İşte yeni hayatım.* Kasvetli bir gecede el üstünde tutulan kızdan firari bir kadına, saygın bir sanatçıdan milletin kirli tabaklarını toplayan bir garsona dönüşmüştü.

"Şaşırdığımı söylemek isterdim ama..."

"Çıkarken cüzdanını kontrol et."

Utanç, diğer iki duygunun önüne geçti. Ona, yargılayan sert bakışlarla baktıklarını bilmesi için adamlara bakmasına gerek yoktu. Enrique'nin yerinde üçüncü kez yemek yemeye geliyorlardı ve her defasında genç kadının kendine güvenini sağlam bir sınava tabi tutmuşlardı. Aynı zamanda çok tuhaftı. Asla kaba bir şey söylemiyor, onlara bir şey getirdiğinde hep gülümseyip teşekkür ediyorlardı ama bütün bunlar, gözlerinde parlayan tiksinmeyi gizleyemiyordu.

Onlara Kuş Biraderler ismini takmıştı ve orta parmağını göstermek için yanıp tutuşuyordu.

Dikkatleri üzerine çekme, diye konuştu sağduyusu. Bugünlerde bu kuralla yaşıyordu.

Patronu ters bir şekilde, "Seni bir daha yemekleri yürütürken görmesem iyi olur," dedi. Enrique, mekânın sahibi ve eli çabuk aşçısıydı. "Hadi, acele et. Yemekler soğuyor."

"Aslına bakarsan hâlâ çok sıcaklar. Ağızları yanarsa bize dava açabilirler." Tabaklar haftalardır ısıtmayı başaramadığı soğuk teni üzerine ısı yayıyordu. Bu küçük lokantanın sıcağında bile, sokağın aşağısındaki ikinci el mağazasından dört dolara aldığı kazağı giyiyordu. Ama duyduğu dehşet yüzünden tabakların sıcağı içini ısıtamıyordu.

Mutlaka başına çok yakında *iyi bir şeyler* gelecekti. İyi ve kötünün birbirini dengelemesi gerekmiyor muydu? Eskiden böyle düşünürdü. Mutluluğun her köşe başında onu beklediğine inanırdı. Ne yazık ki Danika artık işin doğrusunu biliyordu.

Arkasındaki duvarı kaplayan pencerelerden Los Angeles'ın gece hayatının çarpan kalbinin görüntüsü, onunla dalga geçercesine gözler önüne seriliyordu. Arabalar vınlayarak geçiyor, insanlar tasasızca gülerek yürüyordu. *Kısa bir süre önce onlardan biriydim.*

Danika'nın bu işi kabul edip burada uzun saatler boyunca çalışmasının nedeni, Enrique'nin ona el altından para veriyor olmasıydı. Sosyal güvenlik numarası gerekmiyordu. Vergisi düşülmemiş nakit para. İstediği an ortadan kaybolabilirdi.

Annesi de böyle mi yaşıyordu? Kız kardeşi? Büyükannesi, tabii eğer hâlâ yaşıyorsa?

İki ay önce dördü birlikte, büyükbabasının en sevdiği şehir olan Budapeşte'de uzun bir tatile çıkmaya karar vermişti. Büyükbabası oranın hep büyülü bir yer olduğunu söylerdi. Ölümünün ardından onu anmak ve ona veda etmek için oraya gitmişlerdi.

Çok. Büyük. Bir. Hata.

Bir anda kaçırılıp hapsedilmişlerdi. Canavarlar tarafından. Gerçek, tamamen gerçek canavarlar. Bir karabasana bile yatağa gitmeye cesaret etmeden önce, dolabını kontrol ettirtebilecek yaratıklar. Bazen insan gibi görünen, bazen *hiç de öyle görünmeyen* yaratıklar. Danika insan görünümlerinin altında yatan sivri dişlerini, pençelerini ve iskeletimsi yüzlerini sık sık görür gibi olmuştu.

Bir anlık şansla o ve ailesi kurtulmuştu. Ama genç kadın yeniden yakalanmış daha sonra da zarar görmeden salıverilmişti. Zarar görmemiş ama uyarılmıştı: *Kaç ve saklan. Kısa süre sonra yine peşine düşecekler. Eğer bulunursan, sen ve ailen ölürsünüz.*

Hepsi kaçmıştı. Bulunmalarını zorlaştıracağını umarak dağılmışlardı. Saklanmışlardı, gölgeleri en yakın arkadaşları olmuştu. Danika başta New York'a, hiç uyumayan şehre gitmiş ve kalabalıkta gözden kaybolmayı denemişti. Her nasılsa canavarlar onu yine bulmuştu. Yine. Ama ellerinden bir kez daha kaçmayı başarmış, otostop çekerek Los Angeles'a kadar uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Her gün sadece hayatını devam ettirecek kadar para kazanıyor ve parasını bir tek savunma sporu derslerine harcıyordu.

Başta o ve ailesi iletişimlerini koparmamış, güvendikleri arkadaşlarına kullan-at telefon numaraları bırakarak birbirlerini aramışlardı. Sonra Danika'nın büyükannesi sessizliğe gömülmüş ve bir daha aramamıştı.

Canavarlar onu bulmuş muydu? Öldürülmüş müydü?

Danika büyükannesiyle en son konuştuğunda, yaşlı kadın Oklahoma'da küçük bir kasabadaydı. Orada arkadaşları vardı, bilindik bir yere gitmemesi gerektiğinin farkındaydı ama muhtemelen yaşı dolayısıyla kaçmaktan yorgun düşmüştü. Ama o arkadaşları da haftalardır kendisinden haber alamamıştı, büyükannesi, Mallory, markete gitmiş ve geri dönmemişti.

Çok sevdiği büyükannesini ve kadının katlanmak zorunda kaldığı acıları düşünmek Danika'nın keder ve acıyla dolmasına sebep oluyordu. Annesini ya da kız kardeşini arayamıyor, bir şey duyup duymadıklarını soramıyordu. Onlardan da ses yoktu. Herkesin güvenliği için, demişti annesi en son konuşmalarında.

Aramalar izlenebilir, cep telefonlarına el konulabilir ve onların aleyhine kullanılabilirdi.

Gözleri yandı ve çenesi titredi. *Hayır! Hayır! Ne yapıyorsun?* Şu anda ailesini düşünemezdi. "Acaba"lar onu aksatırdı.

"Zaman kaybediyorsun," dedi Enrique onu karanlık düşüncelerinden çekip alarak. "Sana kıçını kaldır dedim. Müşteriler bekliyor, eğer yemekleri soğursa geri gönderirler ben de parasını senden alırım."

Tabakları ona fırlatmak istedi ama zihnindeki ses ona, "Hayır dikkat et!" diye bağırdı. Sadece gülümsedi, topuklarının üzerinde döndü, yırtık spor ayakkabıları gıcırdadı. Çenesini kaldırdı, sırtını dikleştirdi, karnına ağrı saplayan bir korkuyla masaya doğru ilerledi. İki adam da onu her zamanki sert bakışlarıyla izliyordu. Sıradan saç kesimleri, ucuz görünümlü giysileriyle, orta sınıftan oldukları aşikârdı. Bronz ve yapılı vücutlarına bakılırsa inşaat işçisi olmaları muhtemeldi. Eğer öyleyse doğrudan işten çıkıp gelmiş olamazlardı. Temizlerdi, kot pantolonları ve tişörtleri lekesizdi.

Bir tanesi dişlerinin arasından sarkan kürdanı ağzının bir o yanına bir diğer yanına yuvarlıyordu. Danika yaklaştıkça hareketi hızlandı. Genç kadının elleri yorgunluktan titriyordu ama tabakları, yemekleri adamların üstüne dökmeden önlerine koymayı başardı. Simsiyah bir saç tutamı at kuyruğundan kurtulup şakağına düştü.

Sonunda elleri serbest kaldığında, kaçak tutamları kulağının arkasına attı. B.Ö. –Budapeşte'den önce– uzun sarı saçları vardı. B.S. –Budapeşte'den sonra– onları omuz hizasında kestirmiş ve görünümünü değiştirmek için siyaha boyamıştı. Canavarların üzerine yıktığı diğer bir kabahat.

"Patates kızartması için özür dilerim." Onu aşağılamalarına rağmen adamlar yüklü bahşiş bırakabilirlerdi. "Onu yemiyordum,

tabaktan düşmesini engellemeye çalışıyordum." *Yalancı.* Tanrı aşkına, eskiden hiç yalan söylemezdi.

Bir Numaralı Kuş sesindeki öfke tınısını gizlemeyi başaramadan, "Unut gitsin," dedi.

Yemeği geri göndermeyin. Lütfen yemeği geri göndermeyin. Maaşından böyle bir kesintiyi kaldıracak gücü yoktu. "Başka bir isteğiniz var mı?" Bardakları neredeyse tamamen doluydu bu yüzden Danika onları almadı.

İki Numaralı Kuş, "Hayır, teşekkürler," diye cevapladı. Yine, yeterince kibar sözlerin ardında yanılgıya mahal vermeyecek kırıcı bir ses tonu vardı. Kâğıt peçetelerden birini sallayarak açtı ve kucağına yaydı.

Adamın bileğinin iç kısmındaki sonsuzluk işareti şeklinde minik bir dövme Danika'nın gözüne ilişti. İlginç. Eğer bahse girseydi, sırtına kanlı bir balta saplanmış koyu renk saçlı bir kadın figürüne epey para yatırırdı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." Kadın kendini gülümsemeye zorladıysa da muhtemelen vahşi bir kurda benziyor olmalıydı. "Afiyet olsun." Danika tam yanlarından ayrılmak üzereydi ki...

İki numara birdenbire, "Ne zaman paydos ediyorsun?" diye sordu.

Ah, bu da nesi? Ne zaman paydos edeceğini mi bilmek istiyor? Neden? Danika bunun romantik nedenlerden dolayı olduğundan şüpheliydi çünkü ona hâlâ hafif bir tiksintiyle bakıyordu. "Ah, şey, ara vermiyorum."

Adam ağzına bir patates attı, çiğnedi ve ardından yağla kaplanmış dudaklarını yaladı. "Bu gecelik bir ara vermeye ne dersin?"

"Özür dilerim. Yapamam." *Gülümsemeye devam et.* "İlgilenmem gereken başka masalar var." Aslında şöyle ekleyebilirdi: Belki

gelecek sefer. Adama cesaret verirse, bahşiş zamanı ona yumuşak davranabilirdi ama kelimeler boğazında düğümlendi. *Hadi kaç, kaç.*

Geri vites. Adamlar görüş alanından çıktı. Danika'nın gülümsemesi kayboldu. Altı uzun adımda bu akşam çalışan diğer garson Gilly'nin yanına ulaştı. Gilly içecek tezgâhının önünde ayakta durmuş üç plastik bardağı farklı meşrubatlarla doldurmuyordu. Aslında Danika'nın henüz birkaç saniye önce söylediği gibi müşterilerle ilgilenmesi gerekiyordu ama soğukkanlılığını yeniden kazanması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı. Avuçlarını bara yapıştırdı ve öne eğilerek kalçasını havaya dikti. Neyse ki müşterilerinin görüş açısıyla arasına giren bir duvar vardı.

"Olmayacak." Gilly, on altı –biri sorarsa on sekiz– yaşında olan evden kaçmış kız. Danika'ya yorgun ama halden anlayan bir ifadeyle güldü. İkisi de günde on dört saat çalışıyordu. "Bence bizden çoktan vazgeçti."

Bu kadar genç birinin böyle kötümser olması tuhaf geliyordu. "Buna inanmayı reddediyorum." Yalan söylemek Danika'da alışkanlık haline gelmiş olmalıydı. O da artık Tanrı'nın umurunda olup olmadığından emin değildi. "Önümüzdeki günlerde harika bir şey olabilir." *Ya, tabii.*

"Örneğin, Kuş Biraderler'in senin baktığın kısma oturması bugün başıma gelen en harika şeydi."

"Kimi kandırıyorsun? Sana periymişsin gibi gülümserken, bana Kötü Kalpli Cadıymışım gibi pis pis sırıtıyorlar. Onlara ne yaptığımı ya da neden sürekli benim ilgilendiğim kısma oturduklarını bilmiyorum." İkinci gelişlerinde Danika onu henüz kaçmış olduğu kâbusun içine çekeceklerinden korkmuştu. Ama adamlar canavar olduklarına dair bir tavır sergilemeyince rahatlamıştı.

Gilly güldü. "Senin için onları şişleyeyim mi?"

"Hadi ama Gilly, böyle şaka olmaz. Birini şişlemek suçtur ve kelepçelerin sende iyi duracağını sanmıyorum."

Kızın gülümsemesi yavaşça silindi. "Bilemiyorum," diye fısıldadı.

Danika'nın bir tarafı ona evine dönmesini söylemek istiyordu; annesiyle yaşamak o kadar da kötü olmamalıydı. Ama diğer tarafı, Gilly'nin annesiyle yaşamın kötü, gerçekten çok daha kötü olabileceğini kabul ediyordu. Danika'nın, orada kaldığı çok kısa sürede bile karanlık sokaklarda gördüğü o korkunç şeyler... vücutlarını satan ölü bakışlı kadınlar. Dayak. Aşırı dozda uyuşturucu. Gilly'nin annesi, kızının sokaklara düşmesini sağlayacak ne yaptıysa, bu gerçekten çok ağır olmalıydı.

Danika bir zamanlar dünyanın güvenli, muhteşem ve olasılıklarla dolu bir yer olduğuna inanırdı. Artık gözleri açılmıştı.

Konuşmayı daha normal bir konuya çekmek isteyerek genç kıza, "Sabah derse geliyor musun?" diye sordu.

Orada çalıştığı bir haftalık süre boyunca her gün Gilly ile birlikte savunma kursuna gitmişlerdi. Tekme atmayı, vurmayı ve evet tehlikeli bir kararlılıkla öldürmeyi öğreniyorlardı. Danika'nın yaşam amacı ailesi ve bu derslerdi.

Bir daha asla çaresiz kalmayacaktı.

Gilly iç geçirip onun yüzüne baktı. Danika bir kez daha kızın, bu kadar ağır şartlarda bir yaşam sürdürmek için fazlasıyla genç olduğunu düşündü. Çene hizasındaki, pırasa gibi dümdüz, koyu renk saçlar. Kocaman kahverengi gözler. Pürüzsüz bir cilt. Ortalama bir boy, kıvrımlı bir vücut. Kız, masumiyetin tekinsiz bir şehvetle olan karışımıydı. Şu anda Danika'nın sahip olduğu tek arkadaştı.

"Ayaklarım benden sonsuza kadar nefret edecek ama evet, gidiyorum. Sen?"

"Kesinlikle." Arkadaş edinmek bugünlerde Danika'nın göze alabileceği bir şey değildi ama bu üzgün ve cesur kıza tek bir bakışı ona karşı ani bir yakınlık hissetmesini sağlamıştı.

"Belki yine öğretmenin hakkından geliriz. Çok eğlenceliydi."

Danika'dan oldukça uzun bir süre sonra ilk defa hafif bir kahkaha yükseldi. "Belki."

Küçük lokantada, konuşma gürültülerinin arasından çalan zilin sesi duyuldu. Bir sipariş daha hazırdı. Buna rağmen ikisi de kıpırdamadı.

"Sana bir şey itiraf etmem lazım," dedi Gilly elini kalçasına dayayarak. "Charles bize üstüne saldırmamızı söylediğinde öfke sanki beni ele geçirdi. Onu oracıkta öldürebilir ve sonra bunu gülerek anlatabilirdim."

"Ben de." Ne yazık ki bu sözleri yalan değildi.

Beni düşmanın olarak hayal et ve ne öğrendiğini göster. Saldır bana, demişti Charles. Her ikisi de onu dinlemişti.

Gecenin sonunda adama elli dokuz dikiş atılması gerekmişti. Neyse ki yenilgiyi kaldırabilen biriydi.

Aeron, Lucien ve Reyes'i düşününce içi öfkeyle doldu. Yutkundu. *Reyes!* Onu kaçıranlar, ona işkence edenler. Varlığının her zerresiyle nefret etmesi gereken adamlar. Nefret *etmişti* de. Biri dışında. Reyes. *Aptal kız.*

Sürekli onu düşlüyordu. Uyanıkken ya da uyurken fark etmiyordu. Adam, sanki oraya damgalanmış gibi, sürekli aklındaydı.

Hatta bazen Reyes, kadının kâbuslarındaki yaratıkları bozguna uğratıyordu. Onlara saldırıyor, vahşice dövüşüyorlar ve oluk oluk

kan dökülüyordu. Sonrasındaysa adam hep Danika'ya geliyordu, yaralı ve incinmiş olarak. Kadın hiç tereddüt etmeden onu kollarına alıyordu. Reyes onun tüm vücudunu öpüyordu; yavaşça, çok yavaşça diliyle vücudunun her kıvrımını ıslatıyor, her dil darbesi ayrı bir iz bırakıyordu.

Onunla gece vakti geçirdiği her saniye Danika'nın adamı daha fazla ve daha fazla arzulamasına sebep oluyordu, en sonunda Reyes onun istediği tek şey oluyordu, ihtiyaç duyduğu tek şey. Uyuşturucu gibiydi, bağımlılıkların en kötüsüydü.

Benim neyim var? Hiç sebep yokken onu kaçırmış, ailesini rehin almıştı. Danika'nın tutkusunu hak etmiyordu! Neden onu böyle çaresizce istiyordu? Yakışıklıydı, tehlikeli derecede yakışıklı. Ama diğer adamlar da yakışıklıydı. Güçlüydü ama gücünü kadına karşı kullanabilirdi. Zekiydi ama neşeli bir tavrı yoktu. Hiç gülümsemiyordu. Yine de Danika daha önce hiçbir erkeği Reyes'i istediği kadar istememişti.

Tıpkı Gilly gibi Reyes'in de koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve pürüzsüz bir teni vardı. Erimiş çikolatayla balın karışımı gibi. O da aynı lanetli şehveti taşıyordu, sanki aşkın en acı veren yüzünü görmüş ve sonsuza kadar damgalanmıştı.

Ama benzerlikleri bu kadardı. Reyes uzun boyluydu ve bir savaşçı gibi kaslıydı. Üzerinde giysiden çok bıçak taşıyordu, kayışlarla başının arkasına, el ve ayak bileklerine, baldırlarına bağlanmış, belinden sarkan bıçaklar. Danika onu ne zaman görse adam savaş yaralarıyla kaplı oluyordu; kollarıyla bacaklarında boydan boya kesikler, yüzünde morluklar... Reyes tam bir askerdi.

Tıpkı kendilerini "Karanlığın Efendileri" ilan eden adamların hepsi gibi.

Danika ise onlara Kâbusların Efendileri adını vermişti çünkü hayatı boyunca gördüğü korkunç rüyaların hiçbiri bu adamların gerçekliğinin yanından bile geçemezdi.

Aeron'un siyah, tül gibi incecik kanatları vardı ve bir kuş ya da karanlık çağlardan gelen kötücül bir ejderha gibi uçabiliyordu. Lucien'in gözleri farklı renkteydi. Sanki hiç orada bulunmamışçasına yok olmadan hemen önce gözlerinde hipnotize edici girdaplar oluyordu. Havaya hep bir gül kokusu yayardı, tatlı ama sinsi bir koku.

Danika, Reyes'in sihirli gücünün ne olduğunu bilmiyordu.

Bildiği tek şey Reyes'in onu bir kere kurtarmış olduğuydu. Onun yüzünden arkadaşına saldırmıştı. Neden? diye düşünmüştü genç kadın birçok defa. Neden ona zarar vermek yerine dostunu yaraladı? Neden ona nefes almasının tek nedeni oymuş gibi baktı? Neden onu bir kez daha serbest bıraktı?

Önemi var mı? O da onlardan biri. O bir canavar. Sakın bunu unutma.

Başka bir zil sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti. Enrique, "Kızlar!" diye bağırdı.

Gilly sızlandı.

Danika onun sırtını ovdu. Mola bitmişti. Gilly dikleşti. Danika göz ucuyla müşterilerden birinin onun dikkatini çekmek umuduyla kolunu salladığını gördü. Gilly'ye, "Yarın sabah dört buçukta sende olurum. Uyar mı?" dedi.

"Beş olsun. Yorgun ama hazır olacağım." Gilly dönüp içecekleri toparladı.

Danika da işe koyuldu. On dakikalık peçeteleri ve pipetleri düzenleme işini, kahve koyup Kuş Biraderler'e götürme takip etti. En azından böylece Reyes'i düşünmüyordu.

Bir Numaralı Kuş iki defa çatalını düşürdü, genç kadın ona yenisini vermek zorunda kaldı. İki Numaralı Kuş'un bardağını yeniden doldurması gerekti, bir kere de temiz peçete getirmesi. Masaya yaptığı son servisin ardından tam uzaklaşacaktı ki İki numara onu durdurmak için bileğini yakaladı. Dokunuşuyla birlikte Danika'nın vücudundaki tüm sinirler bir yay gibi gerildi.

Onu azarlamadı –*her kuruş önemliydi, lanet olası her kuruş*– bunun yerine adama nazikçe ne istediğini sordu ve kolunu çekiştirerek serbest kaldı.

"Seninle konuşmak istiyoruz," dedi Danika'ya bir kez daha uzanarak.

Bir adım geri attı. Eğer adam ona bir kere daha dokunursa parlayabilirdi. Bundan böyle yabancıların ona dokunma izni yoktu. Sebebi ne olursa olsun. "Ne hakkında?"

Bir anneyle küçük oğlu içeri girince kapının tepesindeki zil çınlayarak gelişlerini haber verdi.

"Ne hakkında?" diye yineledi.

"Bir iş. Para."

Danika'nın gözleri kocaman açıldı. Yüce Tanrım. Onun bir fahişe olduğunu mu düşünmüşlerdi? Demek "onun gibi biri" derken kastettikleri buydu. Ona tiksintiyle bakıp ama hâlâ ondan hizmet almak için can atmaları çok gülünç geliyordu. "Hayır, teşekkürler. Buradan ve yaptığım işten memnunum." Aslında *pek de memnun* sayılmazdı ama adamların bunu bilmesi gerekmiyordu.

Enrique, "Danika," diye seslendi, "insanlar bekliyor."

Adamlar girişe doğru bakıp kaşlarını çattı. "Birazdan görüşürüz," dedi İki Numaralı Kuş.

Asla görüşmesek nasıl olur? Yok artık. Bir fahişe. Kapıya Gilly'den daha yakın durduğundan Danika iki menü kaptı ve yeni gelenleri bir masaya yerleştirdi. Biraz zayıf ve hırpani görünümlüydüler, giysileri lekeli ve kırışıktı. İyi bir bahşiş bırakmayacakları belliydi ama Danika'nın onlara gülüşünde samimiyet vardı, hatta biraz da imrenme.

Annesini deli gibi özlemişti.

"Ne içerdiniz?"

"Su," dediler aynı anda.

Oğlan ondan birkaç metre ötedeki masada duran, buğuyla kaplanmış plastik bardaktaki gazoza mavi gözleriyle hüzünlü bir bakış attı. Danika başını yana eğdi, çizebileceği portre ihtimalini gören içindeki sanatçının yüreği burkuldu. İnsanın en temel ihtiyaçları elinden alınınca arzuları da basitleşiyordu.

Artık resim yapmak yok, unuttun mu?

Her an ölebileceği bir dünyada bu fazlasıyla lüks kaçardı. Ayrıca resim yapmak için *hissetmesi* gerekiyordu. Sadece mutluluk değil. Danika için resim yapmak geniş bir duygu yelpazesi gerektiriyordu. Öfke, keder, saadet. Nefret, aşk, hüzün. Onlar olmadan Danika sadece renkleri karıştırıp tuvale serpiştiriyordu. Ama işe duygularını katarsa hayatta kalması gerektiği gerçeğini unutup sınırı aşabilirdi.

Kaldıramayacağı bu üzüntüyü bastırdı ve elindeki menüleri anneyle oğluna uzattı. "İçeceklerinizi getirdiğimde siparişinizi alacağım."

"Teşekkürler," dedi anne.

İçecekleri almak üzere yürürken İki Numaralı Kuş onu yine kolundan tuttu, parmaklarıyla sıkıca kavradı. Danika donakaldı, içindeki öfke zerrecikleri öyle yakıcıydı ki kendini aniden alevlerle

sarılmış gibi hissetti. Bu duyguyla baş edemedi, üzüntülü olduğu zaman yaptığı gibi onu kolayca bastıramadı. Haftalardır tüm tenini kapladığını hissettiği buz tabakası eridi.

"Ne zaman çıkıyorsun?"

"Çıkmıyorum."

"Senin iyiliğin için soruyoruz. Dünya çok kötü bir yer, eğer sen de kötülerden biri değilsen dışarıda yalnız olmamalısın."

Adamın sahte endişesine aldırmadan, "Bana bir daha dokunursan," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "pişman olursun. Ben fahişe değilim ve para kazanmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

İki adam da şaşkınlıkla bakakaldı, özgürlüğüne kavuşmuştu. Aptalca bir şey yapmadan onların yanından ayrıldı. Arka taraftaki barda anne ve oğlunun içecek siparişlerini doldurdu, elleri titriyordu. Kalbi kaburgalarını kıracak gibi çarpıyordu. *Sakinleşmen lazım.* Derin nefes al, derin nefes ver. *İşte böyle.* Nihayet kasları, sımsıkı kavradığı kemiklerini serbest bıraktı.

Masaya geri dönerken Kuş Biraderler'in ona ulaşamayacakları kadar uzaktan geçti. Anne Danika'nın, oğluna kola getirdiğini fark edince itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Danika şaşkınlıkla hâlâ titrediğini fark ettiği elini kaldırarak onu durdurdu. Demek ki hâlâ İki'nin dokunuşunun etkisindeydi. Derin bir nefes daha al, derin bir nefes daha ver.

"Müesseseden," diye fısıldadı. Enrique asla, garsonlarına bile, bedava bir şey vermezdi ve eğer bu yaptığını duysa Danika'nın ücretinden bir dolar doksan yedi senti keserdi. "Tabii eğer içmesinde bir sorun yoksa."

Çocuğun yüzü mutlulukla aydınlandı. "İçebilir miyim anne? Lütfen, lütfen, lütfen."

Anne, Danika'ya minnettar bir biçimde gülümsedi. "İçebilirsin. Teşekkürler."

"Rica ederim. Siparişleriniz belli mi?" Önlüğünden notluğu ve kalemi çıkardı. Elinin titremesi durmuştu ama kasları o kadar gergindi ki kalemi yanlışlıkla kırdı. "Ah, kusura bakmayın." Daha büyük bir dikkatle yedek kalemini çıkardı.

Siparişlerini verdiler, Danika bir yandan lokantayı gözleriyle tararken diğer yandan not aldı. Başka bir aile o sırada içeri girmişti. Onları gelişigüzel bir şekilde inceledi. Lokantaya giren insanlarla birlikte havaya sıçraması giderek azalıyordu. İlk günlerinde Reyes'in kapıdan sessizce girmesini onu omzuna atmasını ve gecenin karanlığında onunla birlikte kaybolmayı beklemişti.

Gilly aileyi boş bir masaya doğru yönlendirirken bakışları Danika'nınkilerle buluştu. Birbirlerine gülümsediler. Danika kendini kırılgan hissetti, sinir sistemi hâlâ İki'nin temasından dolayı hassastı. *Böyle davranamayacağını biliyorsun. Her zaman, her şeye hazır olmalısın.*

Kadın, "Duyabildiniz mi?" diye sordu

Dikkatini yeniden müşterisine yöneltti. "Evet. İki hamburger, biri sade, diğerinde her şey olacak. İkisinin de yanında patates var."

Kadın başıyla onayladı. "Harika. Teşekkürler."

"Siparişinizi ileteyim. Pişmesi çok üzün sürmez." Danika not defterinin sayfasını yırttı ve Enrique'ye doğru yürüdü.

Bu defa Bir Numaralı Kuş onu yakaladı. "Bak. Senin fahişe olduğunu düşünmüyoruz. Sadece seninle konuşmak istiyoruz. Başına fena şeyler gelecek."

Kadın kendine hâkim olamadan içgüdüleri onu teslim aldı. Otel odalarından kaçırılıp kaleye götürüldükleri ve canavarlara esir oldukları gece, kız kardeşinin yüzünün aldığı dehşet ifadesi

zihninde canlandı. Annesinin sesini duydu. *Büyükannen ölmüş olabilir. Öldürülmüş olabilir.*

Görüşü kıpkırmızı bir sisle kaplandı, hiddet tüm gücüyle geri döndü ve bir kadından vahşi bir savaşçıya dönüştü. *Saldır! Asla çaresiz olmayacaksın!* Boşta kalan elini adamın burnuna doğru savurdu. Darbenin etkisiyle kıkırdağı kırıldı, adamın gömleğine ve tabağına kan boşaldı. Adam elleriyle yüzünü perdeleyerek acıyla inledi.

Bu inlemenin ardından ağır bir sessizlik çöktü. Sonra birisi elinden bardağını düşürdü. Şangırt. Sıvı, karolarla döşenmiş zeminde yayıldı. Biri küfretti. Tüm sesler gökgürültüsü gibi patlıyor, beynini delip geçiyor ve onu intikam dolu sisinden hızla çekip çıkartıyordu.

Danika'nın ağzı açık kaldı.

İki numaralı, soluğunu tuttu, gözleri kocaman açılmıştı. Ayağa fırladı, nefes nefeseydi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, kaltak?"

"B-ben" Bir ürperti tüm vücudunu sarstı. Olduğu yerde kalakaldı, panik dalgasıyla baş etmeye çalışıyordu. Dikkatleri üzerine çekmişti. Hem de büyük bir kısmını ve bu hiç iyi değildi. "S-size bana dokunmayın demiştim."

"Ona saldırdın!" Tehditkâr görünen, güçlü adam ellerini kadının omuzlarına koyarak onu geriye doğru itti.

Danika adamın onu itmesini engelleyebilirdi, birkaç adım geri tökezlemeden önce kalemini onun şahdamarına saplayabilirdi. Yapmadı. Pişmanlıkla karışık utanç, vücudunu sarstı, hiddetinden geriye kalan minik izleri silip geçti. *Hissizliğine ne oldu?*

"Biliyor musun?" dedi adam ona doğru hırlayarak. "Sen de tıpkı onlar gibisin. 'Masum olabilir' demişlerdi bana, 'ona dikkatli davran. Nazik ol.' Buna bir saniye bile inanmamıştım ama sözlerini

dinledim. Yapmamalıydım. Ne kadar alçak biri olduğunu kanıtladın. Belki de en nihayetinde bir fahişesindir; *onların* fahişesi."

Tıpkı onlar gibisin, demişti. Kimler gibi? "Özür dilerim. Böyle olmasını is-istememiştim..." Durumu düzeltmek için söyleyecek bir şey yoktu. Boğazını temizledi, kazağındaki kırışıklıkları eliyle düzeltti. Avucunun içi kanla kaplanmış olmalıydı çünkü ellerinin değdiği her yerde kırmızı lekeler beliriyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Tanrı aşkına biri ambulans çağırsın!"

Ah Tanrım. Yine kaçması gerekecekti, tam da yeni yerleşmişken. Eğer bu olay gazetelere düşerse... *Ah Tanrım,* diye düşündü yine. Kalbi bir kez daha deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Enrique sert adımlarla mutfaktan çıkarken kapının çifte kanatları arkasından savruldu. Cüsseli bir adamdı, hem enine hem boyuna ve düpedüz heybetli. Seyrekleşen saçları kısık gözlerinin üzerine düşmüştü. "Kovuldunuz, genç hanım. Ve inan bu sorunlarının en küçüğü. Arka tarafa git ve polisler gelene kadar bekle," diye gürledi.

Tabii ki kovulmuştu. Derinlerinde bir yerde, Enrique'nin bugünkü mesai parasının üstüne yatacağını biliyordu. "Gideceğim," diye yalan söyledi, "ama bana paramı ödediğin zaman. Borcun..."

"Haydi çabuk marş marş! Müşterileri korkutuyorsun!"

Danika'nın bakışları lokantada dolaştı ve anne ile oğlunun üzerinde durdu. Kadın kolunu oğlunu korumak istercesine sıkıca ona dolamıştı. Oğluysa Danika'nın ona ikram ettiği kolayı ittirmişti. İkisi de ona korkuyla bakıyordu. *Bana mı? Ama ben yalnızca kendini savunuyordum.*

Bakışları onlardan uzaklaştı ve bu kez Gilly'yi gördü. Danika'ya destek olmak istediği belliydi; endişeyle yaklaştı. O da işini ve bugünkü ücretini kaybedebilirdi. Danika buna izin veremezdi.

"Polisleri evde bekleyeceğim," diye yalan söyledi.

"Hayır, burada bekleyeceksin," dedi Enrique. "Burada..."

Danika döndü, başı yukarıda ve omuzları dik bir şekilde lokantadan çıktı. Neyse ki kimse onu durdurmaya çalışmadı. İki Numaralı Kuş bile. Neonlarla ışıl ışıl, ılık bir geceydi, kalabalıktı. Danika kendini spot ışıklarının altında gibi hissetti, sanki her yanından geçen ona ters ters bakıyor gibiydi.

Tanrı aşkına, şimdi ne yapacaktı?

Adımlarını hızlandırdı, neredeyse koşuyordu. Cebinde kırk doları vardı. Bir yerlere gitmek için otobüs bileti alabilirdi. Nereye gitmeliydi? Belki Georgia'ya. Eyalet oldukça uzaktaydı. Daha da önemlisi, Oklahoma'dan geçebilirdi. Büyükannesini bulmayı deneyebilirdi.

Bu düşünce tam zihnine yerleşmişti ki bir şey arkasına çarptı ve onu karanlık bir geçide doğru sürükledi. Kaldırıma o kadar hızlı düştü ki ciğerlerindeki oksijen boşaldı. Taşlar ince kazağını, tişörtünü ve cildini delip geçti. Çenesi betona çarptı. Göz kapaklarının ardında parlak beyaz yıldızlar ışıldadı.

Bir adam şakağının hizasında, saçına tükürükler sıçratarak, "Kaltak şeytan!" diye gürledi. İki Numaralı Kuş. Kaçmasına izin vermemişti. "Yeniden kaçmana izin vereceğimi mi sandın? Sen bizimsin bebeğim ve tıpkı arkadaşların gibi acı çekeceksin. Onları öldürme iznim yok ama sen... seni öldürmem için yalvaracaksın."

İçgüdüsü yeniden harekete geçti. Çığlık atma, sadece savaş. Tepki verme, sadece saldır. Bu kelimeler zihnine kazınmıştı ve şimdi sanki kolu ya da bacağıymış gibi bedeninin bir parçasıydı.

Saldırgan onu saçından yakalayıp havaya kaldırdığında Danika kendi isteğiyle döndü. Kopan saç telleri yüzünden kafa derisine iğneler batıyor gibi hissediyordu ama bu onu yavaşlatmadı. Koluyla adamın solunum yoluna bastırdı ve onu nefessiz bırakarak zaman kazandı. *Temas.*

Bir hırıltı duyuldu, bir feryat. Adamın saçını tutan eli gevşedi.

Danika'nın parmaklarından ılık bir sıvı akıyor, elinin oyuk yerlerinde birikiyordu. Ne oluyor? Yavaş yavaş kavradı. Elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu kalemi vardı ve sivri ucunu adamın şahdamarına saplamıştı; az önce lokantada kendini engellediği şeyi yapmıştı.

"Ah Tanrım. Ah, Tanrım!" Sersemlemiş bir halde, güçlükle ayağa kalktı. Sarsıldı, dik durabilmek için adamın omuzlarına tutunması gerekti. Kanı oluk oluk boşanan adam dizlerinin üstüne düşerken, duyduğu korku Danika'yı boğacak gibiydi. Ay ışığı, etrafındaki binaların arasından sızıyor, adamın soluk, acı ve *dehşet* dolu yüzünü aydınlatıyordu. Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Özür dilerim!" Parmaklarını açıp adamı tamamen bıraktı. Ellerini kaldıran Danika'nın avuçlarından kollarına kan akıyordu. Panik korkuyla karışmıştı. O değerli hissizlik duygusu hiçbir yerde yoktu. Şimdi değil.

Bir adım, iki adım geriledi. Ah Tanrım. Ah, Tanrım. *Katil,* diye bağırdı kendine zihninde. *Sen bir katilsin.* Adamın kanının metalik kokusu sidik ve vücut kokularına karışmıştı.

Adam külçe gibi betona düştü. Başı yana çevrilmişti ve gözleri Danika'ya odaklanmaya çalışıyordu. Göğsü hareketsizleşti. Ah Tanrım. Safra gırtlağında yükseldi. *Bunu yapmak zorundaydın. Seni öldürecekti.*

Ne yapacağını bilmeyen Danika, topuklarının üzerinde dönerek koştu ve binanın uzak köşesindeki insan kalabalığının ara-

sından hızla geçti. Neonlar her hareketini aydınlatıyordu, kesik kesik nefes alıp verişleri kulak zarlarını dövüyordu. Kimse onu durdurmaya çalışmadı.

İki hafta önce New York'ta savunma sporu öğretmenlerinden biri onda öldürme içgüdüsü olmadığını söylemişti.

Keşke.

Ben de o canavarlar kadar kötüyüm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kadınının nerede olduğunu biliyorum."

Reyes koltukta dikleşti, bıçağın sivri ucu hâlâ kolundaydı. Onu, damarını parçalayacak kadar derine itmişti. Ama yara fazlasıyla çabuk iyileşerek bıçağı oraya hapsetmişti. Kan, derisinin üzerinde kurumuştu.

Çatıdan üç gün önce atlamıştı ve şimdi yürüyebilecek kadar iyileşmişti. Ne yazık ki. Acı'nın sesi her zamankinden daha yüksek ve daha talepkârdı, daha fazlasını istiyordu. Reyes onun ne istediğini bilmiyordu. Bu kesik biraz olsun işe yaramamıştı.

Silahı çekip çıkarınca teninde bir yara daha açıldı. Alt dudağını yalayarak acının tadını çıkarmaya çalıştı. Bu yara da yine hızlı bir biçimde iyileşti. *Yeterli bir acı değil. Asla yetmiyor.*

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Sen de Gideon kadar kötüsün." Kapı eşiğinde duran Lucien'e sert bir ifadeyle baktı. Savaşçının koyu renk saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, birbiriyle uyumsuz gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

"Sanki yalan söylüyorum."

Eğlence odasında yalnızlardı. Genellikle burada çıplak kızları izleyen Paris, şehre inmişti. Gücünü koruyabilmek için mümkün olduğunca fazla kadını yatağa atıyordu. Maddox ve kadını Ashlyn yatak odalarındaydı. Her zamanki gibi.

Sabin ve diğer savaşçılar mutfakta –kanını masaya akıttığı için Reyes'i çok uzun zaman önce kovmuşlardı– Roma'daki Adı Gizli Olanlar Tapınağı'na insanlara fark ettirmeden baskın düzenleme planını gözden geçiriyorlardı.

Reyes tapınağın onları Her Şeyi Gören Göz, Görünmezlik Pelerini veya her ne işe yarıyorsa Budama Asası'na götüreceğinden şüpheliydi. Ama azınlıkta olduğundan sessizliğini koruyordu. Yine de haklı olduğunu biliyordu. Eğer parçalanan kayaların, yosunların ve deniz kabuklarının ortasında bulunabilecek bir şey olsaydı, şimdiye dek onu bulurlardı. Ayrıca tüm Tanrılar Tapınağı'nı araştırıp buldukları Tecrit Kafesi de kutuyu bulmalarında onlara hiçbir fayda sağlamamıştı.

Evet, sahip olunası bir silahtı. Kafes, içine hapsedilen herkesin kafes sahibi ona ne emrederse büyülü bir şekilde yapmaya mecbur ediyordu. Ama içine kimi kilitleyebilirlerdi ki? O kişiye ne emredebilirlerdi? Bu soruların cevaplarını bulana kadar Lucien ve Anya'nın yaramaz çocuklar gibi onunla oynamaya devam edeceklerinden şüpheleniyordu.

"Reyes," dedi Lucien. "Danika'dan bahsediyorduk."

"Hayır, bahsetmiyorduk." Savaşçı zihnini ondan arındırmak istese de kadının artık onun kalıcı bir parçası olduğundan kuşkulanıyordu. Tıpkı iblisi gibi. Hatta daha kötüsü. Kadın onun değerli huzurunu mahvetmişti. Yatağında kırık dökük, nefis bir ızdırap içinde çırpınarak uzanıyorken bile huzura kavuşamamıştı.

"Ona ne olduğunu anlatmamı ister misin?" diye sordu Lucien.

Yemi yutma. Bilmemen daha iyi. Reyes iblisini sürekli olarak fiziksel bir acıyla beslemezse, yaratık kontrolden çıkıyor ve birinin vücudunun acı çekmesini delicesine arzuluyordu. Onunki ya da başkasınınki. Fark etmiyordu. Bu, Danika'yı uzaklaştırmasının sebeplerinden biriydi. Onu bulduğu takdirde, bir gün ona tamir edilemez şekilde zarar verebilirdi.

"Söyle." Kendini hırıltılı bir sesle emir verirken buldu.

"Üç gün önce bir adamı bıçaklamış."

O tatlı küçük melek birine zarar mı vermiş? Reyes homurdandı. "Lütfen ama. Bu kez yalan söylediğini biliyorum."

"Sana asla yalan söylemediğimi bilmene rağmen mi?"

Hayır, Lucien ona asla yalan söylememişti. Reyes midesinden yükselen safrayı yuttu. "Onun birine zarar verdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu sert bir tonda.

"Zarar vermekten de fazlasını yapmış. Onu öldürmüş. Kurbanı hastanede iki gün boyunca direnmiş, bu sabah ölmüş. Onun ruhunu almak için çağırıldığımda adamın Avcıların simgesini taşıdığını gördüm.

"Ne!" Reyes ayağa fırladı, hiddet tüm vücuduna yayılmıştı. Avcılar, Danika'yı mı bulmuştu? Birini katletmek zorunda mı kalmıştı? Artık kuşkusunun kendini kandırmasına izin veremezdi. Avcılar ondan nefret ediyordu. Danika'yı burada, kalede görmüş, onu takip etmiş ve kadına işkence ederek Reyes hakkında bilgi almaya çalışmak istemiş olabilirlerdi.

Dişlerini sıktı. *Lanet olası Avcılar!* O kadar beyinsiz fanatiklerdi ki dünyadaki tüm kötülüğün Lordların içindeki iblislerden kaynaklandığına inanıyorlardı. Bu ruhları ve onları taşıyan adamları ortadan kaldırmak amacıyla çıktıkları bu avda o kadar

acımasızlardı ki kendini savaşçıların arkadaşı olarak gören herkesi öldürmekten de çekinmezlerdi.

Danika onun arkadaşı değildi ama Avcılar bunu bilemezdi. Şu an bile kadını, Reyes'in ortaya çıkmasını sağlamak için gözünün önünde salladıkları bir oltadaki yem olarak kullanmayı planlıyor olabilirlerdi.

Bu her şeyi değiştirirdi.

"Zarar görmüş mü? Ona dokunmuşlar mı?" Ne yaptığının farkına varmadan önce ikinci bıçağı da eline almıştı bile. Savaş hazırlığı yapıyordu.

Lucien, sanki Reyes hiçbir şey söylememiş gibi hikâyesini anlatmaya devam etti. "Avcı'nın ruhuna cehennem yolunda eşlik ederken hayatının zihninde kalan son karelerini görme şansı buldum."

"Canını. Yakmışlar mı?" Soru, gırtlağından gelen kesik kesik bir tıslama şeklinde sıkılı dişlerinin arasından fırlamıştı.

"Evet."

Acı, Reyes'in beyninde fink atıyor, pençelerini kafatasının duvarlarında sivriltiyordu. "Yoksa o..." Reyes dudaklarını sımsıkı kapadı. O kelimeyi söylemeyi başaramadı. Aklına getirmeye bile tahammül edemiyordu.

Lucien yine de onu, "Hayır," diye cevapladı. "Ölmedi."

Tanrılara şükür. Rahatlama öfkesini dindirdi ve omuzları çöktü. "İşe karışan başka Avcılar var mı?"

"Evet."

Lucien yine detay vermemişti.

"Kaç tane?"

"Bir. Danika onun da burnunu kırmış."

Reyes sarsılmış bir şekilde, "Kasten mi?" diye sordu.

"Evet."

Hatırladığı Danika nazik ve tatlıydı. Bu dişi kaplan hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi ama kadının kendi hareketleri yüzünden büyük bir acı çektiğine hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Nerede o?" Ona gidebilir, iyi olup olmadığına bakabilir, onu gelecek Avcı saldırılarından korumanın bir yolunu bulabilir ve sonra da onu terk edebilirdi. Oyalanmayacaktı, buna izin vermeyecekti, hatta kadınla bir diyaloga bile girmeyecekti. Ama onu görmek zorundaydı, hayatta ve iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Ardından Danika'nın acı çekmesine sebep olan diğer Avcı'yı bulacak ve vahşice hakkından gelecekti. Kırık bir burun şiddetli azgın intikam isteğini karşılamaktan çok uzaktı.

Lucien sorusunu cevaplamadı. "Bir hafta içinde Roma'ya gidip tapınağı tekrardan arayacağız. Antik nesneler bize *lazım*."

Demek oyunu böyle oynayacaklardı, öyle mi? "Biliyorum."

"Yola çıkmadan önce Aeron'un buraya gelmesini istiyorum."

"Yani tüm ev ahalisini tehlikeye atmak istiyorsun. Kendi arzularını dindirmek için Aeron'unkileri hiçe sayacaksın."

"O bizden biri. Bize her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

Reyes uzun adımlarla ilerledi, Lucien'i geçti ve odadan çıktı. Anya ve Ashlyn onlarla yaşamaya başladığından beri yıkık dökük kale bir eve dönüşmüştü. Çiçekler, renkli vazolardan taşıyordu. Duvarlar Anya'nın çaldığı sanat eserleriyle -çoğunlukla çıplak adam tasvirleri; Anya'nın ahlaksız bir espri anlayışı vardı- kaplıydı ve mobilyalar yenilenmişti.

Rastgele yama yapılmış koltuklar çıkmış, yerine lüks deri kanepeler girmişti. Karmaşık oymalarla bezeli, cilalı sandıklar, metal iskeletli bankları ve bol yastıklı oturma grupları odaları dolduruyor, koridorları süslüyordu. Reyes başta kadınlara karşı temkinli davranmıştı. Şimdiyse onlar olmadan ne yapacağını bilemiyordu. Korkunç bir fırtınanın ortasına atılmış çapa gibilerdi.

Çizmeleri basamaklara sertçe çarparken *küt küt* diye hoyrat bir ritim tutturdu. Üçüncü katta bir köşeyi döndü ve aniden durdu. Lucien onu yatak odasının kapısının önünde, yüzünde kararlı bir ifadeyle bekliyordu.

Ölüm'ün yapması gereken tek şey bir yeri düşünmekti, oraya göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede ışınlanabiliyordu.

"Pes etmeyeceğim," dedi Lucien. "Buna sevinmen gerekir. Eğer durum tam tersi olsaydı ve uğruna savaştığım şey senin hayatın olsaydı, yine pes etmeyecektim."

Ona kaşlarını çatarak bakan Reyes yeniden harekete geçti. Omuz atarak Lucien'i yana itti ve yatak odasının kapısını çarparak açtı. İçeriye girince doğrudan favori silah zulasına doğru yürüdü.

"Diğerleri de benim gibi düşünüyor ve Aeron hakkında konuşmayı reddettiğin için sana öfkeliler. Onlardan, senin aklını başına toparlamam için birkaç günlük süre istedim. Ondan sonra..."

Ondan sonra gırtlağına yapışacaklardı. Onlara göre Reyes, Danika'yı Aeron'a tercih ediyordu ve bir savaşçı bir kadını başka bir savaşçıya tercih edemezdi. Asla. Reyes, Maddox'un Ashlyn'i, Lucien'in ise Anya'yı tercih ettiğini söylemedi. Aeron'un dönüştüğü o yaratıktansa ölümü tercih ettiğini ve kaleye dönmemekten mutlu olacağını da söylemedi. Bu işe yaramazdı. Daha da kötüsü, bir tarafı Lucien gibi hissediyordu.

Reyes, Sig Sauer'ini eline aldı, yirmi mermi atan, krom kaplama şarjör. Tamamen dolu. Mermi yatağını kontrol etti. Bir adet mermi. Güzel.

"Onu silah kullanarak mı bulacaksın?"

"Gerekirse evet." Reyes üç tane kauçuk kaplı şarjörü ve bir 45'lik kutusunu cebe attı. Bileklerine kayışlarla bağlanmış hançerleri ve kemerine tutturduğu fırlatma yıldızları da vardı.

"Nereye gideceğini bilmiyorsun."

"Bu bana engel değil. Onu *bulacağım*."

Lucien yüksek sesle iç geçirdi. "Seni ona ışınlayabilirim. Onu saniyeler içinde *kurtarabilirsin*."

Onu kurtarmak. Kadın gerçekten de tehlikede miydi yoksa bu bir numara mıydı? Silahını sırtına sabitledi ve avuçlarını kadife örtüyle örtülü masaya bastırıp başını eğdi. Uzun süre sessiz kalıp seçeneklerini düşündü. Danika'yı arayarak zaman kaybetmek ya da şimdiden kadının kanının tadına bakabilecek Aeron'u özgür bırakmak.

İkisi de çekici gelmedi.

Reyes de iç geçirdi. Sol tarafındaki çift kişilik yatağı darmadağınıktı. Danika'yla tanıştığından beri onu orada, sarı saçları yayılmış, tutkuyla parıldayan çıplak bedeniyle hayal ediyordu. İnci taneleri gibi dikleşmiş göğüs uçları çaresizce adamın diliyle buluşmayı bekliyordu. Bacakları ayrılmış, arası ıslaktı...

Ama bazen fantezisi en büyük korkusuyla, kan ve ölümün görüntüsüyle yer değiştiriyordu. Danika'nın gırtlağı kesilmiş, çıplak bedeni kıpkırmızı... hareketsiz. Bu korkunun gerçek olma ihtimali Aeron'un serbest kalmasıyla artacaktı. *Onu sonsuza dek tutsak edemeyeceğini biliyorsun. Aeron'u serbest bırak, Danika'yı kurtar ve onu koru.*

Danika'yı korumak demek, planladığı gibi ondan uzak durmak değil, onu sürekli yanında tutmak demek oluyordu. Bu da kadının hem ölüme aç Aeron'a hem de Reyes'e olan yakınlığını arttıracaktı. Bu düşünce tehlikeli olduğu kadar bir âşığın okşayışı gibi ihtiras dolu ve sarhoş ediciydi; tabii Reyes uysallıkla tatmin olan biri olsaydı.

Danika burada olsa... ona sarılsa... Kadının melek gibi yüzü zihninde belirdi. Kocaman yeşil gözleri farklı duygularla parlıyordu: Korku, umut, nefret... Ve tutku? Minicik, küstah burnu. Adamı sonsuz bir cehennem azabıyla lanetleyen ama aynı zamanda ona en tatlı sevinçleri bahşeden dolgun pembe dudakları. Bir erkeğin dokunuşuna hazır, kıvrımlı narin vücudu.

Gözlerini kapadı, kadının kokusu aniden burun deliklerini doldurmuştu. Fırtınalı geceler ve masumiyet, şeker gibi tatlı ama içine karanlık... tehlikeli bir şey karışmış. Kaşlarını çattı. Karanlık? Tehlikeli? Danika daha önce bunlardan hiçbiri değildi.

"Bana elini ver," dedi Lucien aniden önüne çıkarak. Ilık nefesi Reyes'in yanaklarına çarpıyordu.

Reyes arkadaşıyla yüz yüze gelince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu adama güveniyordu, ona saygı duyuyordu ama son birkaç gündür onu durmadan hayal kırıklığına uğratıyordu. Lucien'in aklındaki planın ne olduğunu bilmemesine rağmen hiç tereddüt etmeden elini uzattı.

Lucien girdap gibi dönen gözlerini Reyes'in bakışlarından çekmeksizin parmaklarını arkadaşınınkilere doladı.

Temas anında bir yıldırım Reyes'in tüm vücudunu bir mızrak gibi delip geçti. Sahip olduğu her kas sanki bir jeneratöre bağlıymışçasına kasıldı ve gevşedi. Saf elektrik akımı kan dolaşımına pompalanmış gibi hissetti. Bir sıcaklık dalgası bedenine yavaşça

dolandı, yemeğini sıkıca kavrayan bir piton gibi, adam artık nefes alamayana kadar onu sıktı. Harika bir histi, acı. Gözlerini sımsıkı kapadı, tadına vardı. İçindeki iblis mırıldandı.

Birkaç saniyeliğine zihni karardı, her yer siyaha büründü. Ardından toplu iğne ucu kadar küçük ışıklar belirdi, büyüdüler... büyüdüler... Bir görüntü belirdi ama yalnızca ana hatları belliydi. Sonra birden Reyes, tıpkı haftalardır hayalini kurduğu gibi Danika'yı bir yatakta uzanmış olarak gördü. Ancak bacaklarını aralamış, savaşçının ona vereceği hazzı bekleyen sarışın bir tanrıça değildi. Yatağa kelepçelenmişti, sarı saçları kısa kesilmiş ve boyanmıştı.

Titriyordu. Gözyaşları yanaklarında iz bırakıp kurumuştu, alt dudağını öyle hırsla dişlemişti ki minik boncuklar halinde kan damlacıkları belirmişti. Hiddet o anda Reyes'in içindeki diğer bir iblis gibiydi. Danika zevk ve aydınlık için yaratılmış bir kadındı, karanlık ve korku için değil.

"İyi görünmüyor." Lucien, Reyes'i serbest bıraktı ve geri çekilerek görüntüyü de beraberinde götürdü. "Onların yanında ne kadar uzun kalırsa ona o kadar zarar verecekler. Ölü Avcı'nın bedeninin peşinde bir cenaze evine gittim, ruh formunda orada kaldım ve ziyarete gelen diğer Avcıları izledim. Onlar farkında olmadan beni Danika'ya götürdüler. Kadının arkadaşlarını öldürdüğünü biliyorlar. Görünen o ki cinayet gecesinden bu yana ellerinde. Onu bir yatağa zincirlemişler ve baygın halde tutuyorlar. Bu durumda onlarla savaşması imkânsız, o çaresiz, zayıf ve..."

"Tamam!" Reyes'in kolu yanına düştü. Nefes nefeseydi. "Tamam," diye tekrarladı. Artık ne yapacağını daha fazla düşünmesine gerek yoktu. "Bana Danika'yı ver, ben de sana Aeron'u vereyim." Belki de ızdırabını bitirecek cevap buydu. Danika'yı kurtar, onu kolla ve Aeron'a eski haline dönmesine yardım et. Ona bir zaman-

lar olduğu savaşçıyı hatırlat. Bu ikinciyi nasıl başaracağını hâlâ bilmiyordu. "Ama bana bir şey için söz vermen gerekiyor. Aeron buraya getirildiğinde ona talep ettiği yalnızlığı sağlayacaksın."

"Oldu bil." Lucien başını ciddi bir ifadeyle sallayarak onayladı. "Ama bunu yapma sebeplerimden biri de Anya'nın bizi antik nesnelerden birine Danika'nın götüreceğini düşünmesi, bunu bil. Kız buraya gelir gelmez onu, nesneyi bulmak için *kullanacağıma* emin olabilirsin."

"*Sen de* onunlayken kendim olmadığıma ve eğer Danika'yı bilinçli olarak tehlikeye atarsan nasıl bir tepki vereceğimi bilmediğime emin olabilirsin." Sadece düşünmesi bile onu vahşileştirmişti. "Beni ona götür."

"Öncelikle şunu bil ki onu şimdilik kurtarıyoruz ama sonra kaybedebiliriz. Beni suçlamanı istemiyorum. Eğer Danika..."

"Ölmeyecek." Buna asla izin vermeyecekti. "Bu kadar laf yeter. Beni ona götür."

Uğruna savaş verdiğim hayatımı böyle mi kaybedecektim? Danika acı acı güldü. Daha yeni ayılmıştı ve ne kadar zaman geçtiğinden de ona ne yaptıklarından da emin değildi. Bu düşünce ile öğürdü.

Olaydan... saldırıdan sonra –*ah, Tanrı aşkına, bunu düşünme*– eşyalarını toplamak üzere eski püskü apartman dairesine koşmuştu. Hata. Silahı ve giysilerini geride bırakmalıydı ama o günün parasını bile alamamışken, eşyalarının yerine yenilerini koymak çok pahalıya patlayacaktı. Henüz enselenmeden hırsızlık yapma yeteneği edinememişti, bu yüzden de başka bir seçeneği olmadığını düşünmüştü.

Tuhaf adamlardan oluşan bir grup onu, sanki genellikle hangi yoldan gittiğini biliyormuş gibi, yangın çıkışının dibinde, gölgelerin

içinde bekliyordu. Sanki onu günlerdir izlemişlerdi ve alışkanlıklarını öğrenmişlerdi.

Bir ya da ikisiyle kavga edebilirdi. Hatta belki üçüyle. Ama altı kişilerdi, hepsinin bileğinde sonsuzluk işareti dövmesi vardı. Tıpkı Danika'nın... o anda kelimeyi düşünemiyordu bile. Hepsi de o kirli çıkmaz sokakta ölen adamla aynı dövmeye sahipti. Adamlar onun hakkından geldiler ve onu yere yıktılar.

Bir daha asla aciz kalmayacaktın, öyle mi?

Biraz önce, gözlerini ilk kez açtığında, adamların polis olması ve kefaletini ödeyip kurtulmasıyla ilgili umudu tamamen altüst oldu. Polisler kadınları yataklara kelepçelemezdi. Bunlar kimdi? Ondan ne istiyorlardı?

İyi bir şeyin peşinde olmadıkları belliydi. Göğsünde bir panik dalgası oluştu, kanı dondu. Korku kulaklarında çınlıyordu. Aldığı darbeden dolayı çenesi ağrıyordu. Gücü tükenmişti, açlığı içini kemiriyordu. Aldığı darbeler yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Ses çıkarma. Zincirler soğuk ve ağırdı, canını yakıyorlardı. Vahşi bakışları odada dolaşırken zincirlerine asıldı. Oda şirin bir şekilde dekore edilmişti. Kabarık minderli sandalyeler, rengârenk işlemeli yastıklar ve maun renginde bir makyaj masası ile yaldızlı bir ayna vardı.

Reyes'in işi mi bu? diye merak etti, eğer böyleyse ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Adam onu hep rahat ettirmişti.

Hayır, bir daha düşününce Reyes olmadığına karar verdi. O, kirli işleri için başkalarını gönderecek biri değildi. O da orada olurdu, kadını kendi elleriyle zapt ederdi. Peki o zaman onu kaçıranlar kimdi? Tekrar düşündü. Belli ki o adamın... zarar verdiği o adamın arkadaşlarıydı. O dövmeler...

Arkadaşlarına zarar verdiği için mi onu cezalandırıyorlardı? Ona tecavüz mü etmeyi planlıyorlardı? İşkence mi yapacaklardı? Ah, Tanrı aşkına. Onlar da mı bir fahişe olduğunu düşünüyorlardı? Onun bedenini satmayı mı planlıyorlardı?

Gözyaşları gözlerini yaktı. Şu anda yalnızdı. Zincirlerle uğraşmaya devam etti, dakikalar geçmek bilmiyordu. Vücudundan boşanan ter, altındaki çarşafları sırılsıklam etti. O kıpırdadıkça üzerindeki giysiler kelepçelerin altından sıyrılıyor ve artık onu koruyamıyordu. Çok geçmeden cildi parçalandı, el ve ayak bileklerinden kan sızmaya başladı.

Bir patırtı duyuldu.

Kalbi duracak gibi oldu, bağırmamak için dudaklarını kapadı. Hareketsiz kaldı. Acaba uyuyor taklidi mi yapmalıydı?

Odanın kapısı sertçe açıldı ve arkasında uzun boylu normal görünümlü bir adam belirdi. Kadın gözlerini kapayamadı. Sadece ona bakakaldı, hakkında bir kanıya varmaya çalıştı. Adam düğmeleri sonuna kadar ilikli beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti, otuzlarının sonunda gibi görünüyordu. Kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Kocaman gözleri, Danika'nınkiler gibi yeşildi. Çok profesyonel, cani olmaktan uzak birine benziyordu. Sakin, hatta belki arkadaş canlısı.

Bu, duyduğu dehşeti azaltmadı.

Danika aniden gırtlağında beliren yumruyu yuttu. *Ses çıkarma.* Yanağının içini, kan tadı gelene kadar ısırdı. *Korktuğunu belli etme.* Yavaşça nefes alıp verdi.

"Güzel. Uyanıksın." Adam hiç ara vermeden ekledi. "Rahatla, hayatım. Sana zarar vermeye niyetim yok."

"O halde zincirlerimi çöz." Güçlü görünmek için sarf ettiği tüm çaba, ses tonundaki yalvarış yüzünden silinip gitmişti.

"Üzgünüm." Sesi gerçekten keyifsizdi. "Zincirler gerekli."

"Sadece beni serbest bırak ve..."

Adam bir elini kaldırarak onu susturdu. "Korkarım fazla zamanımız yok. İsmim Dan Stefano. Arkadaşlarım bana Stefano der, umarım sen de beni böyle çağırırsın. Sen de Danika Ford'sun."

"Bırak da gideyim, lütfen."

"Bırakacağım ama henüz değil." Kaşlarını neredeyse saç diplerine kadar kaldırdı. "Artık sadede gelelim, değil mi? Karanlığın Efendileri hakkında ne biliyorsun?"

Karalığın Efendileri mi? Kaçırılmasının sebebi *bir önceki* kaçırılışı mıydı? Gülmesine engel olamadı. Reyes ve ekibi onu nasıl bir pisliğe sürüklemişti böyle?

"Anlat bana."

"Hiçbir şey," dedi çünkü Stefano'nun nasıl bir cevap beklediğini bilmiyordu. "Karanlığın Efendileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Adamın gözlerinde öfke pırıltıları belirdi. "Yalan söylemek yalnızca başını belaya sokmana neden olur, güzelim. Hadi bir daha deneyelim. Budapeşte'de bir grup adamın yanında kaldın. Bunlar sıradan kişiler değildi, aksine dünya tarihinin hiç kuşkusuz en vahşi adamlarıydı. Buna rağmen sana zarar vermediler. Sana zarar vermediklerine göre seni dost olarak görüyorlar."

"Onlar canavar," dedi Danika, adamın duymak istediğinin bu olmasını umarak. "Onlardan nefret ediyorum. Beni neden esir aldıklarını ve sonra neden serbest bıraktıklarını bilmiyorum. Belki de sırf eğlence için." Sözlerinin doğru olduğu nefret dolu her heceden belli oluyordu. "Bırakın beni. Lütfen. Zarar vermek istemedim... Kazayla oldu ve..." Gözyaşları yine gözlerini yakmaya başlamıştı.

Stefano iç geçirdi. "Seninle ne yapacağımıza karar verene kadar seni ilaçla uyuttuk. Baygın ama güvendeydin. Bizden muazzam bir asker çaldın Danika, en iyilerimizden biriydi. Kevin'ı deli gibi özlüyoruz. Karısı, ona ölüm haberini verdiğimden beri ağlıyor. Yemek yemiyor, kocasına yeniden kavuşmayı öyle çok istiyor ki ölmek için dua ediyor. Yani bize borçlusun, anlıyor musun?"

Büyük bir ihtimalle adamın da umduğu gibi, bu sözler yüzünden Danika'nın içini yakıcı bir suçluluk duygusu kapladı ve bu duygu onu bileklerindeki kelepçelerden daha fazla yaraladı. "Lütfen. Sadece evime gitmek istiyorum." Artık bir evi falan yoktu aslında. Yine bir kahkaha attı, kendini hafif delirmiş gibi hissetti. Sersem gibiydi. "Yalvarırım."

Stefano'nun yüz ifadesi yumuşamadı. "Maddox, Lucien, Reyes, Sabin, Gideon; Karanlığın Efendileri. Kendilerine böyle diyorlar, değil mi? Devam edeyim mi? Onlar şeytan. Cennette yaratılmalarına rağmen cehennemden geliyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı, soluğu ciğerlerinde buz kesmişti. "Ş-şeytan mı?" Birkaç ay önce olsa adama gözlerini devirmekle yetinirdi. Şimdiyse başını salladı. Bu, birçok şeyi açıklıyordu. Onu esir alan adamların yüzlerinin iskeletimsi varlıklara dönüştüğünü görmüştü. Kanatlı bir adam onu bir bebek gibi kucağına almış ve şehrin üzerinde uçurmuştu. Köpek dişlerinin uzadığını, pençelerinin sivrildiğini görmüştü. İşkence ve acıyla hırlamalar, feryatlar duymuştu.

Şeytanlar. Tıpkı rüyalarındaki ve herkesten gizlediği resimlerindeki gibi. Acaba henüz küçük bir kızken bile günün birinde yolunun Budapeşte'de Reyes ve arkadaşlarıyla kesişeceğini biliyor muydu? Ve sonra da burada, bu adamla? Yoksa hayatı boyunca

baş etmeye çalıştığı kâbuslar, onu bugüne hazırlamak için birer araç mıydı?

"Evet. Ah evet. Sen de inanıyorsun. Gerçeği görüyorsun." Stefano ağır adımlarla, âdeta nefret saçarak ona doğru yürüdü. Nefret, onu sakin ve nazik bir adamdan tehditkâr bir vahşi hayvana çevirmişti. "Ölüm bir şeytan. Felaket bir şeytan. Hastalık bir şeytan. Dünyanın tanık olduğu tüm kötü olayların, meydana gelmiş felaketlerin tümünün sorumlusu onlar."

Adam Danika'ya yaklaştıkça kadın yatağa gömülüyordu. "Bunların benimle ne ilgisi var?"

"Ne yani senin sevdiğin kimse ölmedi mi? Sahip olduğun hiçbir şey elinden alınmadı mı? Sana kimse yalan söylemedi mi? Hastalık hiç başına bela olmadı mı?"

"Ben..." Danika ne diyeceğini bilemiyordu.

"Hâlâ onların hainliğine ikna olmadın mı? Bu iblislerden biri karımı baştan çıkardı. Karım öyle saf ve dürüst biriydi ki kendi rızasıyla bana asla ihanet etmezdi. Buna rağmen onu bir şekilde kandırıp yatağa atan o iblis dölü, karımı kötü biri olduğuna inandırdı. Ona ölmesi gerektiğini söyledi. Karım kendini öldürdü, garajımızın kirişlerinden sallanan cesedini ben buldum." Ağzından çıkan her kelimeyle sesi biraz daha keskinleşiyordu. Çenesi kaya gibi sertti.

Danika, sevdiği birinin ölü bedenini bulmanın acısını tatmıştı. Büyükbabası kalp krizi geçirdikten sonra onu Danika bulmuştu. Solgun, hareketsiz bedeninin görüntüsü aklından çıkmıyor, zamanında hayat dolu olan adamla ilgili anılara leke sürüyordu. "Karınız için üzgünüm."

Stefano yutkundu, soğukkanlılığını geri kazanmış gibiydi. "Kaybım sayesinde hayatta bir amacım oldu; dünyanın dört bir

yanında binlerce kişiyle paylaştığım bir amaç. Onlar Karanlığın Efendileri ise, biz ışığız ve onların dünyaya getirdikleri kötülüklere daha fazla katlanmaya niyetimiz yok. *Bizim* dünyamıza," diye ekledi. Sanki taşıdığı bu umudun nefis tadını alıyormuşçasına gözlerini kapadı. "Onları yakalayıp içlerindeki iblisleri kesin olarak zapt ettiğimizde her şey olması gerektiği gibi olacak. Güzel... huzurlu. Mükemmel."

Onu konuşturmaya devam et. Dikkatini kendine çekme. "Neden sadece yakalamayı düşünüyorsunuz? Neden onları öldürmüyorsunuz?"

Adamın göz kapakları yavaşça, tamamen açıldı, gözlerindeki mutlu ifade çoktan silinmeye başlamıştı. Kadına dik dik baktı, ruhunun derinliklerini inceliyor gibiydi. Ürkütücü bir duyguydu bu. "Onları öldürürsek içlerindeki iblisler özgür kalır ve bu, iğrenç varlıkların zincirlerinden boşanmışçasına çılgın bir şekilde dünyada dolaşmasına sebep olur. Ruhlarla adamların bedenlerinin bir arada olması gerekiyor." Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama bakışları jilet gibi keskindi. "Tabii biz kutuyu bulana dek."

"Ne kutusu?" Rahatlamış görünmeye çalışarak zincirlere bağlı bileklerini kımıldattı. Hâlâ çok sıkılardı ama cildi terden sırılsıklam olmuştu. İçlerinden sıyrılabilse... Ne yapacaktı ki? Koşacak mıydı? Ailesinin peşinde *şeytanlar* vardı. İnsanlar değil. Sevdiği insanlar bir gün gerçekten güvende olabilecek miydi?

"Pandora'nın kutusu," dedi Stefano onu dikkatle incelemeye devam ederek.

Danika'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, donup kalmıştı. *Belki de rüya görüyordu? Başka bir kâbus.* "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Büyükannesi ona Pandora ve kötü bir üne sahip kutusuyla ilgili hikâyeler anlatmıştı. "Bu bir efsane. Bir masal."

Stefano kollarını göğsünde kavuşturunca gömleğinin gerilen kumaşı altında gizlenen kasları belli oldu. Belli ki o da tıpkı Karanlığın Efendileri gibi silahlar ve ağırlıklarla çalışmıştı. "O halde dünyada gezinen şeytanlar da yok sanırım?"

Danika'nın midesi korkuyla kasıldı.

"Şimdi sana bir hikâye anlatacağım, tamam mı? Dikkatli dinle."

Durdu, bekliyordu. Danika adamın bunu istediğini umarak kafasını salladı.

Doğru bir şey yapmış olmalıydı. Adam anlatmaya başladı. "Dünyanın yaratılışından birkaç yüzyıl sonra, bir grup şeytan cehennemden kaçtı. Hades ve kardeşi Lucifer'in yarattığı en kötü yaratıklardı. Kontrol edilmeleri mümkün değildi, yaşayan birer kâbuslardı. Kendi dünyalarını korumak uğruna tanrılar, zulüm tanrıçasının kemiklerini kullanarak bir kutu yarattılar. Kurnaz ve dikkatli davranarak şeytanları yakalamayı başardılar ve kutunun içine tıktılar.

"Devamını biliyorum," diye fısıldadı Danika. Midesindeki kasılmalar mide bulantısına dönüşmüştü.

Stefano tek kaşını kaldırdı. "Anlat."

"Tanrılar Pandora'dan kutuyu korumasını istedi."

Adam başıyla onayladı. "Evet."

"Ama Pandora onu açtı," diye devam etti çünkü bu hikâyenin en bilindik yorumuydu. Ama büyükannesi hikâyeyi ona böyle anlatmamıştı.

"Hayır. Efsanenin bu kısmı yanlış." Stefano bir parmağını bileğindeki dövmenin üzerinde gezdirdi.

"Pandora bir savaşçıydı, hem de kendi zamanının en güçlü kadın savaşçısı. Kutu onun himayesine verilmişti. Onu asla açmadı, ölüm tehdidiyle karşı karşıya kaldığında bile."

Danika zincirlere bir kez daha asıldı. Bu seferki biraz daha güçsüzdü. Oradan gitmek istemesine rağmen aniden büyülenmiş gibi hikâyeyi dinlediğini fark etti. Stefano az önce büyükannesinin ona anlattıklarını doğrulamıştı. Tüm dünyanın inandığından farklı bir masal. "Ve?"

"Ve tanrıların en seçkin askerleri bu görev için seçilmediklerine öfkelenmişlerdi, gururları paramparça olmuştu. Tanrılara hata yaptıklarını kanıtlamak istediler. Paris isimli savaşçı Pandora'yı baştan çıkarırken diğerleri de muhafızlarla dövüştü. Sonunda kazanan askerler oldu. Liderleri, adı Lucien olan savaşçı, kutuyu açtı ve o iğrenç iblisleri bir kere daha masum dünyaya saldı. Ölüm ve Karanlık hüküm sürmeye başladı."

Danika bir kez daha yatağa gömüldü. Tavana baktı ve Reyes'i Stefano'nun iddia ettiği gibi kaba ve sert biri olarak hayal etmeye çalıştı. Gururlu ve kıskanç. Danika, Reyes'le birlikteyken adam başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi. Avaz avaz emirler yağdırıyor, sert buyruklar veriyordu. Sürekli aksi ve düşünceliydi. "Ve?"

"Kutu ortadan kayboldu. Hiç kimse onu kimin aldığını ve nereye götürüldüğünü bilmiyordu. Başka bir seçeneği kalmayan tanrılar, şeytanların hepsini topladı ve onları bu suçun sorumluları olan savaşçıların içine yerleştirdi. Ardından savaşçılar dünyaya sürgün edildi. Adamların içinde insanlıktan en ufak bir iz bile kalmadı; içlerindeki şeytanlara *dönüştüler* ve dünyamızı kana boğdular. Hâlâ da hayatlarımızı mahvetmeye devam ediyorlar. Onlar özgürce dolaştığı sürece hiçbirimiz güvende değiliz." Stefano

adem elmasını ovuşturdu, başını yana eğmişti, ifadesi ciddiydi. "Bir kez sordum ama yine soracağım. Şiddet, acı, yalan ve sefaletin olmadığı bir dünya hayal edebiliyor musun?"

"Hayır." Edemiyordu. Son iki aydır, Danika'nın tüm bildiği onlardan ibaretti. Kadına eşlik eden yegâne şey olmuşlardı.

"Karanlığın Efendileri büyükanneni öldürdü Danika. Bundan haberin var mıydı?"

"Bundan emin olamazsın!" diye haykırdı. Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu ama daha önce yaptığı gibi yine onları zapt etmeyi başardı. "Hâlâ hayatta olabilir."

"Hayır, değil."

"Nereden biliyorsun?" Soruyu endişe dolu, çatlak bir sesle sormuştu. "Bilmen mümkün değil. Tabii eğer... eğer onu..."

"Görmediysem."

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım. Hayır. Lanet olsun, hayır! "Gördün mü?" Danika kendi sesini zor duyabildi ama tekrar soracak gücü kalmamıştı.

"Hem evet hem hayır," diye belirtti adam. "Adamlarımdan biri Aeron adlı yaratığı, büyükannenin hareketsiz vücudunu omzunun üzerinde taşırken görmüş. İkili bir binaya girip gözden kaybolmasaymış ajanım onları takip etmeye devam edecekmiş." Stefano pişmanlıkla burnunu sıktı. "Başta planımız seni izlemek ve Lordların seni yeniden almaya gelmelerini beklemekti. Senin onlara yardım ettiğini zannediyorduk ve hepinizi aynı anda yakalamayı düşünüyorduk. Ama sen durmadan kaçmaya devam ettin, seni bulmalarını istemiyor gibiydin. Bu ilgimi çekti."

Sanki onların planları çok umurundaydı! Büyükannesi ölmüş müydü? Hareketsiz bir beden ille de ceset demek olmayabilirdi. Büyükanne Mallory hayatta, gülüyor ve en sevdiği çorbayı kaşıklıyor

olabilirdi. Bunu hayal ettiğinde gerçek olmasını öyle çaresizce ve hasretle istedi ki neredeyse yüksek sesle ağlayacaktı.

Görüntü çok geçmeden değişti, bir hançer büyükannesinin göğsüne saplanıyordu. *Hayır. Hayır!* Çığlık atmak, ağzına geleni söylemek istedi. *Duygular sana iyi gelmiyor. Bunu biliyorsun. Böyle debelenip durursan az sonra yığılıp kalırsın.*

Yığılıp kalmam pek de önemli değil, diye düşündü. Sinir krizinin eşiğindeydi. *Zaten ayağa kalkıp koşacak halde de değilim.*

"Onları yakalamamızda bize yardım edebilirsin, Danika. Bize yaptıklarını başkalarına yapamamalarını sağlayabilirsin. Sevdiğin birine zarar verdikleri için onları cezalandırabilirsin. Ailenin artık kaçmasına gerek kalmaz. Yeniden hep birlikte olabilirsiniz."

Büyükanne Mallory olmadan mı?

Bu kez hıçkırıklarını durduramadı. Çenesi titriyor ve acıyordu. Özgür kalan ılık yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü.

"Bana yardım et," diye ekledi Stefano ısrarla. "Karşılığında ben de sana yardım edeceğim. Karanlığın Efendileri'nin her biri yok olana dek seni ve aileni koruyacağım. O şeytanlar sana bir daha asla zarar veremeyecek. Sana şerefim üzerine yemin ederim."

Ailesinin güvende olduğunu ve öyle kalacağını bilmek... Ruhunu şeytana satması gerekse bile anlaşmanın şartlarını umursayacak değildi. Stefano'nun, annesine ve kız kardeşine yardım edebilme ihtimali karşı konulamazdı. İntikam duygusu o kadar baskındı ki...

"Ne yapmam gerekiyor?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucien savaşçıların çoğunu birer birer terk edilmiş bir binaya ışınladı. Bir saniye önce Budapeşte'deki kalenin içinde, gece onları dört bir yandan sararken, bir saniye sonra kendilerini güneşli ve sıcak bir yerde buldular.

Lucien, Reyes'i sona bırakmıştı. Adam en son böyle yolculuk ettiğinde kusmuştu. Bu kez Danika için duyduğu endişe, mide bulantısını bastırmıştı.

Reyes gözlerini açarken nefesine toz ve alçı zerrecikleri doldu. Kalenin gümüş renkli taşları yok olmuştu, sıcak yuvalarının rahatlığı artık çok uzaktaydı. Boş, gri duvarlar, beton zeminler ve kereste yığınları onu karşıladı. Pencerelerin birkaçında cam yoktu; bantlanmış siyah çöp poşetleriyle kapatılmışlardı ama bunlar da yarıya kadar inmiş, sanki adamların eğilerek bu bilmedikleri dünyaya bir bakış atmalarına yardım etmek istiyorlardı. Sessiz ve hareketsiz olan bu dünyaya... Reyes o anda hiçbir şey duymuyor ve kimseyi görmüyordu.

Diğerleri binaya dağılmış görünmeyen bir düşmanı arıyordu, bıçakları ve silahları havada, hepsi harekete hazırdı. Anya dışında

hepsi. Maddox'un yerine gelen kadının yüzünde şaşkınlık vardı. Birisi, "Avcılar nerede?" diye fısıldadı.

"Burada değil," diye cevapladı Lucien.

Reyes usulca, "Neredeyiz?" diye sordu. Bıçaklarını kalçalarına bastırmıştı. Telaş hissi damarlarındaki kana karışmıştı.

"Amerika'dayız." Sabin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Tahminimce Los Angeles. Başka hiçbir yerde Hollywood'un bu iğrenç kokusunu almazsınız."

"Doğru," diye onayladı Lucien karamsar bir şekilde.

"Avcılar burada kalabalık bir grup halinde bulunuyor." Sabin'in ses tonunda gizli bir keyif vardı. "Varlığımın her zerresiyle tiksindiğim bir grup. Liderle bir geçmişimiz var, benden öylesine nefret ediyor ki her şeye hazırlıklı olmalıyız. Karısı ve ben..." omuz silkti, "birlikteydik ama insanların üzerinde iyi bir etkim olmadığından sonu kötü bitti. Avcılar adamı aralarına aldı, o günden beri benimle savaş halinde."

Sabin ve adamlarının Avcılarla olan savaşının geçmişiyse Lucien ve ekibininkinden çok daha eskiye dayanıyordu. Paris, Maddox, Torin, Aeron ve Reyes ile Sabin, Strider, Gideon, Cameo, Amun ve Kane birbirlerinden birkaç yüzyıl önce ayrılmıştı.

Kuşkunun muhafızı olan arkadaşları Baden, Avcılar tarafından acımasızca katledilmişti. Bunun intikamını almalarının ardından Lordların bir kısmı artık sükûnet istemişti. Paramparça olmuş bir ruh için iyiyle kötü, karanlıkla aydınlık arasındaki daimi mücadelenin sona ermesinden daha iyi ne olabilirdi? Savaşçıların diğer yarısı ise Avcıların kanını korku ve dehşetin kızıl nehirleriymişçesine, antik Yunan sokaklarına dökmeyi arzuluyordu.

Bir uzlaşmaya varamadıkları için kendi yollarına gitmişlerdi. Ta ki Sabin kan davasını Budapeşte'ye taşımaya karar verene kadar.

Reyes tüm bunlardan yıllar önce elini eteğini çekmişti ama şu anda bunu yapamazdı, yapmayacaktı. Bu iş onu ilgilendiriyordu; o yanıltıcı huzur duygusu sonsuza dek yok olmuştu. Kısa bir süre önce Avcılar, Torin'in gırtlağını kesmişti, amaçları onu zayıf düşürerek diğerlerini ele geçirmekti. Neyse ki bu görevlerinde başarısız olmuşlardı.

Reyes başarısız *olmayacaktı*.

Düşmanını yok etmek için yapması gereken neyse yapacaktı. Eğer bu görevde Avcılar'ı destekleyen tanrıları da yok etmesi gerekiyorsa, eninde sonunda bunu yapmanın da bir yolunu bulacaktı.

Her şeye rağmen tanrıların asıl amacının ne olduğunu bilmek zordu. Değişken ve gizemli, sanki önemli parçaları kaybolmuş bir yapboz gibilerdi. Sessiz Yunanlar umursamazlıklarıyla Reyes'i çileden çıkarırken, esrarlı Titanlar onu ölümcül bir hiddetin sınırına doğru sürüklüyordu. Titanlar, cennetin ve altındakinin, her iki dünyanın da ahenk içinde olmasını istediklerini iddia ediyordu. Hayranlık ve tapınmanın tek arzuları olduğunu; ölüm ve yıkım istemediklerini öne sürüyorlardı. Buna rağmen Danika'nın infazını emretmişlerdi; hatta Anya'nınkini de ama daha sonra fikir değiştirmişlerdi. Ve elbette Aeron'a yaptıkları...

Bu riske girme. Şimdi, burada olmaz. Uzun tırnaklarını, sipsivri birer iğne gibi avuçlarına bastırıyordu. Gözlerinin önünde kırmızı noktalar belirmişti ve içindeki iblis baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyordu: *Etini doğra. Canını yak.*

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak.

Lucien, "Buradan," dedi ama Reyes'in konuştuğunu duyunca duraksadı ve merakla ona baktı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır. İyiyim." Danika adamın yatağında güvende olduğunda şeytanını besleyebilirdi. O zamana kadar kendine zarar veremezdi. Sonuçta kan kaybetmek onu zayıf düşürürdü, yaklaşan savaş için gücünün doruğunda olması gerekiyordu.

Ama ona direnerek geçirdiği her saniye, iblisi giderek daha yüksek sesle bağırmaya başlayacaktı. Reyes bunu çok iyi biliyordu. Dikkati giderek daha fazla dağılacaktı. Bu onun lanetinin en kötü tarafıydı. Kendini kesmesi gerekiyordu ama yaralandığında o da diğer varlıklar gibi güçsüz kalıyordu, geçici bir süre için bile olsa...

"Ne diyordun?" diye sordu Lucien'e.

Tüm bakışlar ona çevrildi.

Lucien gözlerini devirdi. "Kızın tutsak edildiği yer bir sokak ötede. Bölge masum insanlarla kaynıyor, bu yüzden dikkatli olmalıyız."

Masum insanlar Reyes'in umurunda değildi. Duygusuz ve katı yürekli biriydi, zaten hiçbir zaman nazik ve rahat biri olamamıştı. Aslında bu doğru değildi. Acı'yla birleşmesinden önceki yıllarda, arkadaşlarıyla gülüp eğlendiğini hatırlayabiliyordu. "Yanında kaç Avcı var?" Kadının şu anda katlanıyor olabileceği işkenceyi düşününce çenesindeki bir kas seğirdi.

Danika'ya ne yapıldıysa Reyes, Avcılar'la karşılaştığında onlara yüz katını yaparak öç alacaktı. Çektiği sonsuz ızdırap yüzünden içindeki iblisten nefret ediyor olabilirdi ama yaratığın güçlerini ortaya salıvermesi için dizginleri ona verirken bir an bile duraksamayacaktı. Bugün değil. Acı, insanın ruhuna bakıp tüm hassas noktaları, en ince çizgiyi bile bulabilirdi. Sonra her birini teker teker zehirli oklarıyla kanırtarak karşısındaki insan feryat figan bağırarak acıdan debelenecek, ızdıraba son vermek için tırnaklarıyla kendi derisini yolacak hale getirirdi.

"Bugün erken saatlerde binada yirmi üç kişilerdi," dedi Lucien.

"Tavşan gibi çoğalıyorlar." Sabin'in sırıtışı saf kötülükten ibaretti. "Şimdi yüz kişiden fazla olabilirler."

Lucien en uzaktaki pencereye yöneldi, koyu renk saçları şakaklarında dalgalanıyordu. "Alacakaranlığın çökmesine birkaç saat var. Binaya ışınlanacağım ve ruhlar diyarında kalıp dinleyeceğim. İnceleyeceğim. Kızın onlara ne anlattığını ve neler planladıklarını bilmemiz gerek."

Reyes'in tek duyduğu "birkaç saat" olmuştu. "Burada böylece durmayı mı planlıyoruz?" diye kükredi. "Hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"Evet." Lucien şimdi onu gözlüyordu, birbiriyle uyumsuz gözleri yine girdap gibi dönüyordu. "Bölgeyi izliyorlarsa bilgisayarlarını etkisiz hale getireceğim. Karanlıkta etraftaki insanların boyunuzu, cüssenizi ve silahlarınızı fark edip peşinize polis takmaları daha zor olacak ve siz de yürüyerek geleceksiniz. Sizi orada gölgelerin içinde bekliyor olacağım."

Daha fazla hareketsizlik. Daha fazla beklemek.

Bu bilgi Reyes için hem duygusal hem de fiziksel olarak acı vericiydi. Reyes saldırmak, yumruk atmak istiyordu ama yapamıyordu... Şeytanı da onun çektiği bu işkenceden yararlanıyor ve daha fazlasını istiyordu. Kontrolü eline almak istiyordu.

Çok yakında, diye söz verdi Reyes ona.

Bu, Reyes'in Danika'yı kendinden uzaklaştırması hatta onu kurtarmaması için geçerli bir sebepti. Kadın onu *ve* iblisini, elindeki çubuğu kafesin parmaklıklarına sürterek içindeki aç hayvanı çileden çıkarırcasına tahrik ediyordu.

Eğer iblisine can attığı o hükmetme özgürlüğünü verirse, hareketlerinin kontrolünü tamamen kaybederdi. Ya Danika'nın

canını yakarsa? Ya kadının kemiklerini un ufak ederken gülümserse? Ya sadece düşüncesinin bile en iyi arkadaşını kilit altında tutmasına neden olduğu şeyi yaparsa? Onu öldürürse?

Bununla, böylesine... değerli bir şeyi yok ettiğini bilerek yaşamına devam edemezdi. Evet, o anda farkına vardı. Kadın onun için değerliydi. İblisine karşı bir melek, kötülüğe karşı iyilik. Acısına karşı haz. Ve şimdi Avcılar'ın sığınağındaydı, tutsak, çaresiz... ızdırap içinde. Bir kez daha gözlerinin önüne kırmızı bir gölge düştü ve onu kucaklamak yerine ona karşı koydu. Lanet olasıca! İblisine teslim olmayacaktı, Avcılar'la savaşırken bile. Reyes hâkimiyetini korumalıydı.

Biri sırtına vurarak onu derin düşüncelerinden uyandırdı. "Bırak artık dostum," dedi bir kadın sesi.

Sakinleş, kendine gel. Reyes başını çevirince Cameo'yu gördü. Tek kadın savaşçı olan Cameo, Sefaletin muhafızıydı. Reyes hemen başka tarafa baktı. Uzun siyah saçları, gümüş rengi gözleri ve kadife gibi pürüzsüz teniyle güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Aynı zamanda narin vücuduna rağmen güçlü ve cesur bir savaşçıydı da. Yine de onun yüzüne bakmak zordu çünkü dünyanın bütün üzüntüsü kadının gözeneklerinden sızıp Reyes'in kalbine doluyor gibiydi.

"Onu kurtaracağız," dedi Cameo, niyeti adamı teselli etmekti ama sadece göğsünün sıkışmasına neden olmuştu. "Endişelenme."

Ah o ses. İçindeki iblis, kadının farkında olmadan verdiği acının keyfiyle iç geçirirken Reyes kendini bırakmamaya çalıştı. Neden Reyes *onu* çekici bulamıyordu? Hayatı ne kadar da kolaylaşırdı...

Şimdi acı çekiyorsun çünkü söz konusu olan Danika. Reyes'in iblisi fiziksel acıdan hoşlanıyordu, Cameo ise duygusal bir çalkantıyı

ve yetersizliği temsil ediyordu. Trajik sesi herkesi intihara sürükleyebilirdi ve Reyes zaten kendini defalarca öldürmeye çalışmıştı.

"Avcılar bir keresinde benim sevgilimi de kaçırmıştı," dedi kadın.

Reyes göğsünü ovuşturdu. Birileri gerçekten de Cameo'yla sevişmiş miydi yani? "Onu kurtarmayı başarabildin mi?"

"Ah hayır. Korkunç bir şekilde öldü. Kalbini çıkartıp bana gönderdiler."

Reyes bir panik dalgasıyla gözlerini kırpıştırdı ama kadının yüzüne bakmadı. *Danika'nın başına böyle bir şey gelmeyecek.* Gözleriyle binayı taradı, derin nefes alıp vererek nabzını yavaşlattı, yeniden sakinleşmişti. Lucien çoktan gitmişti, diğerleri duvar kenarlarında oturuyor, silahlarını öldürücü bir özenle parlatıyorlardı.

Nihayet Reyes sesinin yüksek çıkmayacağı konusunda kendine güvenebildi. "Bu minik hikâyenin beni yatıştırması mı gerekiyordu?"

"Evet. Bizi böyle bir durumda bir defa yendiler. Bir daha bunu yapmalarına izin vermeyeceğiz."

Küçük bir avuntu. Şu anda bile Danika'nın suratına bir yumruk, midesine bir tekme iniyor ya da sırtında bir kırbaç şaklıyor olabilirdi. Belki de bir bıçak iç organlarını deşiyordu. Hıçkırıklara boğulmuş, Reyes'in onu kurtarmasını umuyor olabilirdi. Reyes ise burada, çok yakındaydı ama bekliyor, kadını savunmasız bırakıyordu.

Bunu bilmek dayanılır gibi değildi.

Yavaşça Cameo'dan uzaklaşıp volta atmaya başladı. Lucien'in emrini hiçe sayıp atağa geçmeli miydi? *Bırak işini görsün. Ne yaptığını biliyor. Eğer Danika herhangi bir tehlikeyle karşı karşıyaysa Lucien sana haber verecektir.*

Bunu bilmesine rağmen zaman kahredici yavaşlıkta geçiyordu, her saniye âdeta acı veriyordu. Ancak güneş alçalmaya başladığında, parlaklığı solup puslu bir pembeye, puslu pembeden koyu mora ve nihayet kutsal bir griye dönüştüğünde rahatlayabildi.

"Seni hiç böyle görmemiştim." Paris'in dikkatini çekmişti. "Huzursuz, dalgın."

"Umarım bir daha da görmezsin."

"*Ben* asla böyle görünmeyeyim diye gökyüzüne dualarımı yolluyorum," diye mırıldandı Sabin. "İşe yarayacağından değil ama. Neyse."

Strider sırıttı. "Ama âşıkken çok tatlı oluyorsun."

Sabin ona orta parmağını gösterdi.

Aşk? Reyes böyle bir duyguyu hissedebilir miydi ki? "Karanlık çöktü. Haydi gidelim." Ağır adımlarla ön kapıya doğru gitti.

Anya onu kolundan yakaladı, tırnakları çıplak etine saplanmıştı. "Orada dur bakalım şekerim. Yolu bilmiyorsun."

Adam ayaklarını betona zar zor sabitledi. "Sen biliyor musun?"

"Tabii ki." Tırnakları daha da derine battı, derisini deldi, bu çarpıcı acı, adamın neredeyse zevkten inlemesine yol açacaktı. "Lucien bana her şeyi söyler."

"Bize hemen yolu göster o halde. Bu binanın içinde bir saniye daha kalmayacağım. Gerekirse gördüğüm her dükkâna, her eve ve her yere *zorla* gireceğim."

"Bu ne sabırsızlık," dedi azarlar gibi ve onu serbest bıraktı. "Bir erkekte en sevdiğim özelliklerden biridir. Peşime takıl... eğer yapabilirsen."

Anya bunu söyleyip önlerine düştü. Diğerleri de onu takip etti. Fazlasıyla sıcak, bunaltıcı hava birden serin, güzel ve kötü kokuların karışımıyla dolmuştu: Taze çiçekler, egzoz dumanı, fırından çıkan ekmekler ve tiksindirici bir parfüm. Tabelalarda –Çıplak Dansçılar Burada– rengârenk ışıklar yanıp sönüyor, kornalar telaşlı bir senfoni gibi bağırıyordu. Dört bir yandan gürültülü adım sesleri yükseliyordu ama hiçbiri Reyes'in kalbinin çılgın ritminin sesini bastıramıyordu.

Bir zamanlar seyahat etmenin, yüzyıllarca kendini gizlediği bu yeni dünyayı görmenin hayallerini kurardı ama Maddox'un laneti yüzünden Budapeşte'ye çakılıp kalmıştı. Şimdiyse çevresindeki dünya umurunda değildi. Sadece Danika'ya ulaşmak istiyordu.

Her ne kadar o ve diğerleri ellerinden geldiğince karanlıkların içinde kalmaya çalışsalar da insanlar onları fark etti. Bazıları irkilerek önlerinden çekildi, bazıları onlara bakakaldı. Çoğu etkilenmiş görünerek sırıttı. Ölümlülerin alışıldık tepkilerinden çok farklıydı; Buda kasabasının halkı bile dostane olmaktan çok, saygılılardı. *Hollywood*, demişti Sabin ve Reyes insanların onların bir film setinden çıktıklarını sandıklarını fark etti.

Paris birkaç defa durarak buna hevesli kadınlardan birer öpücük aldı. O da iblisi karşısında Reyes kadar çaresizdi; Hafifmeşrep oyun oynamak istediğinde Paris'in durup oynaması gerekiyordu. Yoksa dayanılmaz bir şekilde zayıflıyordu. Ama bunca yıldır ilk kez Paris öpüşmekten zevk alıyor gibi görünmüyordu.

Reyes hız kesmedi, arkadaşını beklemedi ve bir sorun olup olmadığını sormadı. İçindeki telaş, botlarının beton zemine her çarpışında daha sert ve daha yoğun bir şekilde atan bir nabız gibiydi. Anya bir köşeyi döndü, açık renkli uzun saçları gecenin karanlığında yol gösterici bir fener gibiydi. Kadın onları karanlık ve pis bir ara sokağa yönlendirdi, hava aniden bir sidik kokusuyla kaplanmıştı.

Bir sonraki köşeyi döndüğünde omzunun üzerinden hevesli bir gülücük attı. "Neredeyse geldik."

Reyes silahını ve bıçaklarından birini avuçladı. *Çok geçmeden Danika'yı göreceksin.* Yakında, çok yakında, savaş başlayacaktı.

Geriye tek bir canlı bırakmayacaktı.

Etrafındaki arkadaşlarının yükselen adrenalin seviyesini hissedebiliyordu. Savaş onların bir parçasıydı, her hücrelerine sinmişti. Ne de olsa savaşmak için yaratılmışlardı.

Yunanlar, yani yaratıcıları, cennete ait bir yaratığı devirmenin kolay yolunu biliyordu, bu şekilde Titanlar'la savaşıp onları mahkûm etmişlerdi. Kendilerini aynı kaderden korumak için Yunanlar, savaş tanrısının kanını kullanarak ölümsüz savaşçılar, yani bir koruma ordusu yaratmıştı.

dimOuniak trajedisinin ardından Pandora katledildiğinde, kutu içinde hapsolmuş iblislerle birlikte ortadan kaybolduğunda tanrılar tüm bunların sorumlusu olan savaşçıları dünyaya sürgün etmişti. Onların yerine geçecek yeni savaşçılardan oluşan bir ordu toplanmıştı. Gerçi bu yeni savaşçılar Yunanların hiç de işine yaramadı, diye düşündü Reyes memnuniyet dolu bir gülümsemeyle.

"Çok az kaldı..." Anya nefes nefese ve heyecanlıydı. Maddox'un yerini ondan iyi kimse tutamazdı. Anya şiddete bayılırdı.

İleride, büyük bir çöp kovası yanıyordu, altın renkli alevler titreşiyor, duman dalgalar halinde yükseliyordu. Etrafında dört adam ayakta durmuştu, biri elinde kaşık tutuyor, küçük katı bir maddeyi eritip köpüklü bir sıvıya dönüştürüyordu. Sıvıyı serbest kalan elindeki bir şırıngaya doldurdu. Diğerleri sıralarını bekliyordu.

Uyuşturucu. Reyes uyuşturucunun onda işe yaramasını öyle çok isterdi ki. Her türlüsünü denemişti, sigaradan haplara, sıvı-

larda boğulmaktan damarlarına iğne vurmaya kadar. Acıya olan düşkünlüğünü hiçbiri yatıştıramamıştı.

Sokağın sonunda Anya ansızın durdu. Lucien oradaydı, gölgelerin arasından belirmişti. O ve Anya öpüştüler, Lucien'in kolu, birlikteyken hep yaptığı gibi kendiliğinden kadının beline dolandı.

Reyes gözlerini onlardan kaçırdı, aşklarının görüntüsü şu an için katlanabileceğinden fazlaydı. *Kimi kandırıyorsun? Sadece şu an değil, her zaman fazla.*

Sokak üçe ayrılıyordu: sol, dümdüz ve sağ. Yarım ayın ışığında karşılarında beş bina vardı. Danika'nın hangisinde tutulduğunu sormaya gerek duymadı. Bir anda kadının kokusunu alabilmişti. Kadının yaşadığı korku sanki önündeki kırmızı tuğlalı mağazadan yayılıyordu ve Reyes onu iliklerinde hissedebiliyordu.

Bir silah dükkânı. Ne kadar da uygun. Ve ironik. Barıştan bu kadar çok bahseden Avcılar'ın bir kiliseyi tercih etmeleri gerekirdi.

"Dükkânın üstünde özel odalar var. Kız orada," dedi Lucien, ciddi bir ifadeyle. "Adamlar garip bir şekilde sessiz, sanki benim orada beklediğimi biliyorlar gibi."

Safra, Reyes'in gırtlağına kadar yükseldi. "O... hayatta mı?" Sözcükleri zar zor şekillenmişti.

"Evet."

Yutkundu. Lucien'in ses tonundaki bir şey hoşuna gitmemişti. "Ama?"

"Hâlâ uyuyor."

Parmakları silahlarını kavradı. "Şimdi binada kaç Avcı var?"

"On iki. Birkaçı çoktan gitti."

"Liderleri?"

"O da gitti."

Piç. Reyes her şeye rağmen onu bulacaktı. Çok yakında. Danika güvende olduktan sonra öfkesini hiçbir şey durduramayacaktı.

"Onun başında bekliyor gibi duran bir adam var," dedi Lucien. "Yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Şimdi yine orada, uyumasını izliyor."

"Ona... dokundu mu?"

"Öfkeyle değil."

O zaman nasıl? Şehvetle mi? "Danika tecavüze mi uğradı?" Reyes korkunç bir saldırı ihtiyacıyla dişlerini sıktı.

"Bilmiyorum."

"O benim." Sesindeki sahte sakinliğe rağmen niyeti şüpheye mahal vermiyordu. "Hiçbiriniz onun yanına bile yaklaşmayacaksınız."

Lucien başıyla onayladı. "Pekâlâ. Savaş zamanı geldi."

Reyes hazır bir şekilde arkadaşlarını iterek geçti ve sessizce binaya daldı. İçeri girdiğinde bir çan neşeli neşeli çalarak gelişini haber verdi. Tezgâhın arkasındaki ölümlü tam gülümsemek üzereydi ki Reyes'in haşin yüzünü gördü. Gülümseyişi donakaldı ve Avcı'nın gözleri nefretle doldu.

Reyes'in bildiği kadarıyla daha önce karşılaşmamışlardı ama daha ilk anda birbirlerini tanıdılar: Onlar düşmandı.

"Kadın nerede?"

"Oğlumu öldürdün, iblis."

"Senin oğlunla hiç tanışmadım, Avcı."

"Siz tam bir belasınız, hepiniz ve *her* ölümün sorumlusu sizsiniz. Ama bu uzun sürmeyecek. Yaşasın Avcılar!" Sanki başından beri Reyes'in geleceğini bekliyormuşçasına, adam susturucu takılı bir yarı otomatik silahı doğrulttu.

Reyes de kendi silahını kaldırdı. Aynı anda ateş ettiler. Reyes katletmek için, Avcı yaralamak için. Reyes'i öldürmek iblisi özgür bırakırdı ve Avcılar bunu engellemek için ne gerekiyorsa yapardı. Bilgi de bir silah kadar yararlıydı.

Bir kurşun Reyes'in omzundan sekti, savaşçı bu harika acı üzerine güldü. Avcı'nın beyni dağılarak arkasındaki duvara yapıştı, adam gülmedi. Reyes bir anlık keder duydu ama Avcılar nefretlerini yaymak için yaşadığı sürece, barışın söz konusu olmayacağını hatırlattı kendine.

Biri gitti. Kaldı on bir.

"Tanrım. Biraz da bize bırakmaya çalış," diye mırıldandı Sabin. Reyes'in etrafından dolanıp silah tezgâhını geçerek bir kapıya doğru ilerledi. Tekme atıp açtı ve ardında dar bir merdiven belirdi.

"İyi iş, Acıcık." Anya adamın ensesine bir tokat attı. "Şimdi herkes burada olduğumuzu biliyor."

Sabin'in hemen arkasından merdivenleri uçar adımlarla tırmandı.

Reyes yukarı çıkarken yarasından kan damlıyordu.

Bir ölümlü, "Sevgili karımın yanına gidecek ve yok oluşunuzu gökyüzünden izleyeceğim," diye bağırdı ama alçak sesli bir başka silah patlaması onu susturdu. Bir çığlık duyuldu. Bir hırıltı. Yere düşen bir bedenin çıkardığı patırtı.

Adım sesleri. "Cehennemde görüşürüz şeytanlar," diye bağırdı başka bir insan ama o da çok geçmeden susturuldu.

"Kız sağdan üçüncü odada," dedi Lucien aniden Reyes'in arkasında belirerek.

Tepeye ulaştılar ve farklı yönlere doğru hızla dağıldılar. Reyes, Danika'nın odasına ulaşmadan önce sadece bir Avcı ile karşılaştı. Bu Avcı da ona ateş etti ve onu midesinden vurdu.

Reyes duraksamadı, adrenalin seviyesi çok yüksekti ve iblisi halinden memnundu.

Gülümseyerek adama doğru uzandı ve boğazını kesti. Sonra yatak odasının kapısına ulaştı. Onu bir tekmeyle açtı, kilitle uğraşmadı. Zaman kaybetmeye değmezdi.

Bir başka kurşun vücuduna saplanırken, bir patlama sesi kulaklarında çınladı. Bu seferki kalçasına isabet etmişti. Güçsüzlük onu ele geçirmeye çalışırken bacakları titredi ama ayakta kalmayı başardı. Kan aktı, iblisi bir şarkı tutturdu ve Reyes gözleriyle odayı tarayarak durumu değerlendirdi. Danika yatağa bağlanmış boylu boyunca yatıyordu, hareketsizdi. Yanındaki ölümlü silahını Reyes'e doğrulturken bembeyazdı ve titriyordu.

"Çok uzun zamandır bu anı bekledim," dedi boğuk bir sesle. "Hayalini kurdum. Arzuladım. İşte sonunda buradasın."

Reyes dikkatini adamın dövmesinde yoğunlaştırdı: Sonsuzluk sembolü, siyah ve simetrik. "İşte buradayım. Kadına el sürdün mü?"

"Sanki insanlara yapılanları çok umursuyorsun da."

Bir başka silah patlaması. Reyes yana sıçradı. Acı hoşuna gidecekti ama daha fazla kan kaybetmek istemiyordu. Gelecek beş dakika çok önemliydi.

Bu atış onu sıyırıp geçince Reyes kendi silahını doğrulttu. Nişan aldı.

"Bana ne yaparsan yap, burada olmak ve bu kadını seyretmek her şeye değerdi," dedi adam. Reyes tetiğe asıldı. Yine kafaya tam isabet. Avcı halı kaplı zemine yığıldı ve bir daha kalkamadı.

Savaşçı hemen Danika'nın yanına gitti, bağlarını çözdü ve kadının bileklerini serbest bıraktı. Onu kollarına aldı, kanı kadının lekeli beyaz gömleğine ve fazlasıyla solgun tenine damlıyordu. Koyu renk saçları başında ve şakaklarında keçeleşmişti, yanakları çökmüştü; ne kadar da zayıflamıştı böyle. Kirpikleri tehditkâr oklara dönüşmeden önce, göz altlarındaki morlukların üzerine hafif gölgeler düşürüyordu. Çenesinde de bir başka yara vardı.

"Danika." İsmi hem bir beddua hem de bir yakarıştı.

Kadın kımıldamadı.

Kolları bedeninin yanından hareketsizce sarkıyordu, başı geriye düşmüştü. Uyanık olsa adamı ittirip uzaklaştırırdı. Reyes durgun olmasındansa bunu yapmasını tercih ederdi.

Adamın arkasında, savaş sesleri kesilmiş, yerini siren bağırtıları almıştı. Arkadaşlarının kapının önünde biriktiğini ve odaya doluştuğunu duyabiliyordu. Umursamadı. Danika'yı daha sıkı kavradı –onu görmeyeli ve ona sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu– kadının yanağını boynuna yasladı.

Teni soğuktu, çok soğuk. Buz gibi. Göğsünün üzerinde hissettiği kalp atışları çok yavaştı.

"Lucien?" İsim ağzından hırıltıyla çıktı. Sıcak gözyaşı damlaları görüşünü bulandırdı.

"Buradayım dostum." Omzuna bir el dokundu. "Bir şekilde geleceğimizi haber almışlardı ve hazırlıklılardı ama işlerini bitirdik."

"Boşver şimdi bunu. Bizi eve götür."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

BEŞİNCİ BÖLÜM

Danika o kadar uzun süredir üşüyordu ki üzerine örtülen alev alev yakıcı battaniye onu ölüm uykusundan aniden uyandırdı. Gözleri birden açıldı ve dudaklarının arasından hızla derin bir nefes aldı. Buna rağmen kâbusundan arta kalanlar yok olup gitmeyi reddetti ve kadının etrafında olup biteni görmesini engelledi. Danika sadece kızıl yarıkları olan bir karanlık görüyordu, ölümcül yaraları kanayan bir gece. Birbirine çarpan kılıçların şakırtısını, şeytanların ürkütücü kahkahalarını ve kopan kellelerden çıkan ıslığımsı sesleri duyuyordu.

Her nefesi *Ölüm, ölüm,* diye haykırıyordu.

Sakinleş, hadi sakinleş. Bu gerçek değil. Sen de biliyorsun.

Büyükannesi de bir zamanlar böyle rüyalardan dert yanardı. Şeytanların yönettiği, kötülüğün hüküm sürdüğü rüyalar. Hassas kadının altmış beş yaşına geldiğinde kendi canına kıymayı denemesine neden olan rüyalar.

Bu rüyalar geleceği haber veren rüyalardan değildi, asla gerçeğe dönüşmezlerdi. Tabii Reyes ve arkadaşları hayatına girene kadar. Ama onu korutacak kadar *gerçekti;* Danika büyükannesinin acısını anlayabiliyordu.

Birçoğu çalkantılı rüyalardı, feryatlar ve ölüm dehşet dolu her sahneye sızıyordu. Hayatı boyunca böyle olmuştu. Kanlı ölümler. Bir zamanlar bu korku dolu rüyalardan uyanıp gördüklerinin resmini yapar, bu deliliği bilinçaltından çekip atmaya ve hep dışarıda tutmaya çaba gösterirdi.

Bir keresinde resimlerinden birini anne ve babasına göstermişti. Ona sanki, resmettiği canavarlardan biriymiş gibi öyle korku ve keder dolu gözlerle bakmışlardı ki Danika çizdiklerini başka hiç kimsenin görmesine izin vermemişti. Ayrıca onlara bakmaktan *kendisi de* hoşlanmıyordu.

Diğer yandan bazı rüyaları son derece dingindi. Beyaz tüylü, görkemli kanatlarını açmış melekler berrak, masmavi gökyüzünde süzülürdü. Güzellikleri onu her zaman hayrete düşürürdü, şu andaki gibi terleyip titremek yerine gülümseyerek ve enerji dolu olarak uyanırdı.

"Buradayım, meleğim, buradayım."

Bu tok, boğuk ses, kâbuslarına aitti, cennet ve cehennemden beliren o melek gibi görüntülerin birleşip tek bir büyüleyici cazibeye dönüşmüş haliydi. Kadın orada yatarken kötü rüyanın sesi azaldı, karanlık soldu, ışık zihnine girmenin bir yolunu buldu.

Gözlerinin önünde bir yatak odası belirdi ama bu uyuyakaldığını hatırladığı oda değildi. Metal yıldızlardan, kılıçlara ve hançerlere kadar çeşit çeşit silah duvarları süslüyordu, balta bile vardı. Cilalı bir makyaj masası duruyordu ama sandalyesi yoktu. Sahibi olan adam oturmuyor muydu? Aynada kendine bakmıyor, saçını taramıyor muydu?

Adam? *Bu odanın bir erkeğe ait olduğunu nereden biliyorsun?*

Nefes alıp verdikçe o tanıdık sandal ağacı ve çam kokusu burnuna doldu. Ah, biliyordu. Bir erkek, kesinlikle o erkek. Bu

tahmin vücudunu derinden sarstı. *Belki de yanılıyorumdur. Lütfen yanılıyor olayım.*

Yatak siyah, pamuklu kumaşla örtülüydü. Danika başını çevirdiğinde yarı çıplak bir adamın onu sarıp sarmaladığını gördü. Adamın çikolatayla bal rengi karşımı cildi, sert ve damarlı kasları vardı. Göğsünün pürüzsüz görüntüsünü bozan tek bir kıl yoktu ama bir omzundan diğerine, oradan da boynuna kadar uzanan, tehditkâr bir kelebek dövmesi vardı. *Tehditkâr kelebek*; bu iki kelime yan yana gelince ancak tek bir adamı tarif edebilirdi.

Reyes'i.

"Ah, Tanrım." Kadın yerinden fırlayıp adamdan kurtuldu. Nefes nefese, ona bakmadan şiltenin ucuna doğru güçlükle ilerledi. Stefano'yla yaptığı konuşmanın küçük bir kısmı zihninde tekrarlanıyordu.

"Ya beni öldürmeye çalışırlarsa?" diye sormuştu.

"Bunu yapmazlar," diye cevap vermişti kendinden emin bir şekilde.

"Nereden biliyorsun? Bundan emin olamazsın."

"Onlar erkek. Sen kadınsın. Bir düşün. Ayrıca, isteseler sana daha önce de zarar verebilirlerdi ama yapmadılar."

"Onlardan uzak durmam konusunda beni uyardılar."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Nedenini öğren. Öğrenebildiğin her şeyi öğren. Silahlarını, zayıf noktalarını, planlarını, neleri sevdiklerini, neleri sevmediklerini. Bir cep telefonun olacak. Küçük, gizlemesi kolay bir alet. Sana yerleşmen için bir gün vereceğim. Sonra mümkün olursa her gece konuşacağız."

"Peki ya sen?" diye sormuştu Danika, casusluk yapmanın risklerini o anda aklına getirmek istemiyordu. *"Sen kadın değilsin. Bu durumda seni görür görmez öldürecekler."*

"Buraya geldiklerinde ben gitmiş olacağım, eğer başarabilirsem başka bir yerden izleyeceğim. Diğerleri burada seni korumaya devam edecek ve Lordların sana zarar vermek istemediğinden emin olacaklar. Kısacası endişelenmene gerek yok. Biz o şeytanların çöküşünü garantilemek için hayatlarımızı vermeye hazırız. Bu fedakârlığın boşa gitmesine izin verme."

"Ne? Ah, lanet olsun hayır. Ben kimsenin hayatını feda etmesini falan istemiyorum."

"Lordlar buraya gelir gelmez kaçacaklarını söyleselerdi kendini daha mı iyi hissedecektin?"

"Evet."

"O zaman kaçacaklar."

Ama kaçmışlar mıydı?

Reyes yavaşça doğruldu ve bakışları ateşli bir şekilde buluştu. Adamınkiler tıpkı teni gibi koyu renkti, fırtınalı. Kadınınkiler ise hafif nemliydi. Adamın dudakları gerilerek inceldi. Kadın bakışlarını kaçırdı ve adamın vücudunu incelemeye koyuldu. Göğüs uçları camı bile kesecek kadar sertti. İyileşmekte olan üç yarası vardı; biri omzunda, diğeri göğüs kafesinde kabuk bağlıyor, bir başkasıysa karnının pürüzsüz görüntüsünü bozuyordu.

"Neredeyim?" diye sordu. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Evimde."

"Budapeşte'de mi?"

"Evet."

Gözlerini kıstı. Bir yerden başka bir yere gittiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. "Buraya nasıl geldim? Beni nasıl buldun?"

Reyes bakışlarını kirpiklerinin altında gizleyerek gözlerini başka tarafa çevirdi. "Benim insan olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Hiç öğrenmemiş olmayı dilediği bir bilgi ve hiç başlamasa iyi olacak bir konuşma. *Tabii ki Reyes, senin bir şeytan olduğunu biliyorum. En büyük düşmanın bana ipucunu verdi ve şimdi onun seni yok etmesine yardım etmek için buradayım.* "Benim için geldin," dedi konuyu değiştirmek için. Bir yanı bunun doğru olmasını umarken, diğer yanı tam da bundan korkuyordu.

"Evet," diye yineledi.

"Neden?" Üzerinde adamın onu tutsak eden bakışlarının sıcaklığını hissetmeyince kendi vücudunu inceleme imkânı buldu. Neyse ki giysileri hâlâ üzerindeydi. Kazağını çıkarmışlardı ama yağ lekeli beyaz tişörtü, şimdi bir de kan lekeleri eklenmişti – kendi kanı ve öldürdüğü adamınki– ona saldıran adamla girdiği mücadelede yırtılan kot pantolonu duruyordu. Kokuyordu... Bu giysiler ne kadar süredir üzerindeydi?

Birden yatak sarsılınca yeniden Reyes'e baktı. Kafasını karyolanın başlığına yaslamış ve aralarındaki mesafeyi artırmıştı. Bunun Danika'nın hoşuna gitmesi gerekirdi. Evet, gerekirdi.

"İçimde senin için her zaman geleceğime dair bir his var." Öfkeli sesi, suskunluklarını bir bıçak gibi böldü, suçlayıcı ifadesi tüm sorumluluğu kadının üzerine yıkıyordu.

Danika'nın gözleri bir kez daha kısılarak incecik yarıklara dönüştü. "Dur tahmin edeyim. Bana ne zaman olsa geliyorsun çünkü canımı acıtmak hoşuna gidiyor. Peki, neden beni uykumda öldürmedin? Sana karşı gelemezdim. Boğazımı keserdin; hızlı ve

kolay olurdu. Zaten planladığın şey de *bu*, değil mi? Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Reyes'in çenesinde bir kas seyirdi ama suskunluğunu korudu.

"Ailemin geri kalanını da yakaladın mı?"

Yine cevap gelmedi. Sadece giderek artan o seğirme.

"Bana cevap ver lanet olası!" Kadın yumruğuyla şilteye vurdu. Bu hüsran ve panik dolu hareket göğsünde beliren ani korkuyu dindirmedi. "Nerede olduklarını biliyor musun? Yaşıyorlar mı?"

Adam sonunda konuştu. "Onlara hiçbir şey yapmadım. Sana söz vermiştim."

"Yalancı!" Ne yaptığının farkına bile varmadan yatağın öte tarafına sıçrayıp ona tokat attı ve canını daha çok yakmak için yumruklarıyla yaralarına vurdu. "Bir şeyler biliyorsun. Bir şeyler bilmek zorundasın."

Reyes gözlerini kapadı, dudaklarının ucu haz dolu bir gülümsemeyle havaya kalktı.

Danika daha da sinirlendi. "Çok mu komik? Buna ne diyeceksin o zaman?" Sinirden köpürüyordu, bu isteğinin nereden geldiğini bilmeksizin öne doğru atıldı ve dişlerini adamın boynuna geçirdi, ön dişleri o kadar derine girmişti ki ağzına kan tadı geldi.

Reyes inledi. Ellerini kadının saçlarına doladı ama onu uzaklaştırmak yerine daha da yanına çekti. Kadın karşı koymadı; koyamadı. Öfke ve çaresizliğinin kıvılcımları şekil değiştiriyor, paramparça oluyor ve çok daha zevk verici bir halde yeniden biçimleniyordu. Adamın sıcaklığı... çok hoştu, kahretsin o kadar hoştu ki... Ruhunun derinliklerini kavuruyor, alevleri kadını yakıyor, küle çeviriyordu. Dudaklarının adamın teniyle buluşması hoşuna gidiyordu ve bu da onu utandırıyordu.

Erkekliği kadının bacaklarının arasında büyüdü ve sertleşti. Adam ikinci kez inlediğinde sesi kadınınkine karıştı. Sırtı Danika'nın üzerinde kavislendi –*evet, işte böyle*– ve kadın tırnaklarıyla adamın göğsünü meme uçlarına kadar çizdi.

Adamın elleri kadının belini kavrayıp sıkarken haşin ve hayvani bir homurtu Danika'nın kulaklarına doldu. Reyes debelenen kalçalarını kadına bastırdı. Bir daha. Bir daha yapmasını istiyordu. Ama bir an sonra hareketsiz kaldı.

"Dur, Danika. Durman gerek."

Hayır, Danika durmak istemiyordu. *Ne bok yediğini sanıyorsun? Düşmanını mı dişliyorsun?* Çenesi gevşedi. Soluğu kesilmişti, geriye doğru savruldu. Reyes kollarını yana düşürdü, yüzü sert ve gergindi. Danika titreyen bileğinin arkasıyla ağzını sildi. Tüm bedeni titriyordu. Göğüs uçları inci taneleri gibi dimdikti ve acıyordu, midesi kasılıyordu. Dili metalik, acımsı bir tatla kaplamıştı.

Reyes kıpırdadı, kot pantolonunun altındaki şişkin organını çarşafla örttü. Yanakları pembe pembe ışıldıyordu. Utanıyor muydu? Boynundan süzülen kan, dolambaçlı bir nehir gibi göğsüne akıyordu. Kadının gözleri önünde kanı kurudu ve ısırık izleri iyileşmeye başladı, yaraları şimdiden kabuk bağlıyordu.

Canavar, diye kendi kendine tekrarladı Danika. *O bir canavar.*

Korku –kendi hisleri, yaptıkları ve adamınkilere karşı duyduğu korku– bedenini sarsıp geçti. Bu duygu yüzüne de yansımış olmalıydı ki adam, "Bir daha ne sen bana dokun ne de ben sana," dedi.

"Merak etme." Şiddetli bir sarsıntı onu ele geçirmişti, kollarını kendi bedenine doladı. Ona zarar vermek istiyor, hatta bu *hoşuna* gidiyordu. *Gerçekten, neyim var benim?* "Bir daha yanına yaklaşmam."

"Güzel." Durdu, gözleriyle kadının vücudunu inceliyordu. Yaralarına mı yoksa daha erotik yerlerine mi bakıyordu? "O adamlar sana ne yaptı?" Bu kez sesinde hiç duygu yoktu, kadının vereceği cevabın önemli olmadığı belliydi.

Bu umursamazlık kadını çileden çıkardı. Ondan nefret ediyordu, peki o zaman neden adamın onu umursamasını istiyordu? "Onlar..." Aniden başı döndü. Bir inleme havada çınladı. Kendi sesi olduğunu fark etti. Göz kapakları düştü, o kadar ağırlardı ki onları daha fazla açık tutamıyordu. Salgıladığı adrenalinin onu yere yıktığını tahmin etti, gücünün son damlası da tükenmişti.

Ne zamandan beri bir şey yememişti? Stefano ona yemek vermemişti, sadece birkaç saatte bir birkaç yudum su. Ve ona bir şeyler enjekte etmişti. Zihnini kontrolden çıkaran, onu gökyüzüne fırlatıp daha sonra fırtınalı bir okyanusa düşürüp binlerce parçaya ayıran bir şey.

"Bunu onlar için kolaylaştıramayız," demişti Stefano. *"Ölüm iblisinin onun için bıraktığımız izi takip edeceğini biliyoruz ama onlar, bizim kendilerini beklediğimizi bilmeyecek. Bu kaçırılmayı gerçekmiş gibi göstermek için çok uğraştık ve bu çabanın boşa gitmemesini sağlayacağım. Yemek yok, temiz giysiler yok. Seni ya uyuşturacağız ya da döveceğiz. Hangisini tercih edersin?"*

"Hiçbirini."

"Birini seç, yoksa senin yerine ben seçerim. Unutma Danika, bunu ailen için yapıyorsun."

"Demek eğitimim buraya kadarmış," dedi kızgın bir şekilde. *"Uyuştur beni. Belli ki bunu daha önce de yapmışsın."*

"Danika, o adamlar sana ne yaptı?"

Şimdiki zaman geçmişle çarpıştı, kadını derin düşlerinden ayırdı. *Aptal kız. Reyes'in önünde asla gardını indirme.*

Kirpiklerini birbirinden zorla ayırdı. Etrafı bulanıktı, Reyes sadece tam karşısındaki koyu renkli bir çizgiden ibaretti. Parmakları kadının omuzlarını sıkıca tutmuş onu nazikçe... yavaşça... aşağı doğru bastırıyordu. Danika'nın görüşü berraklaştığında adamın normalde haşin olan yüzünün, duyduğu endişeyle neredeyse yumuşamış olduğunu gördü.

"Dokunmak yok," dedi adama, sözcükleri ağzında geveleyerek. O harika sıcaklık bir kez daha bütün bedenini sarmıştı. Belki de bunun nedeni yuttuğu şeytan kanıydı. "Anlaşmıştık."

"Şiiş." Tıpkı dokunuşu gibi ılık olan soluğu, yanağını okşadı. "Rahatla. Daha sonra konuşuruz."

"Cehenneme kadar yolun var."

Adam onu rahatlıkla anlıyordu. "Bu konuşmanın aynısını daha önce de yapmadık mı? Ben zaten cehennemdeyim."

Karşı koy. Ona karşı koy! Denedi, gerçekten denedi ama kapkaranlık bir tünel onu davet ediyor, giderek yakına, daha yakına sürüklüyordu. "Annem... nerede? Kardeşim? Büyükannem?"

"İyi olduklarından eminim." Parmakları kadının kaşı üzerinde gezindi, saçını hafifçe kulaklarının arkasına atarak düzeltti.

"Onları... görmek... istiyorum. Asla... uyumayacağım. Beni zorlama. Açım."

"Sana yemek getireceğim." Bir çiçeğin yaprakları kadar narin bir temas.... dudakları mı? Evet, dudaklar ağzının köşesine dokunuyordu.

Derin bir nefes aldı, birdenbire adamın erkeksi kokusunda kendini kaybetmişti ve bu onu anlaşılmaz bir şekilde mutlu ediyordu. "Senden tiksiniyorum," dedi, keşke bunu içten söyleyebilseydi.

"Biliyorum." Adam doğrudan kulağına fısıldamıştı, sıcak nefesi bedeninin içinde bir yolculuğa başlamıştı. "Şimdi uyu, meleğim. Güvendesin. Başına başka bir şeyin gelmesine izin vermeyeceğim."

Danika yığıldı. Serin çarşaf sırtına değdi. Yukarıda alevler, aşağıda buz. Daha fazla direnemeden o tünele girdi ve kayıtsızlığa teslim oldu.

Oradaydı, yatağında. *Onun yatağında.*

Kadının uyanmasını beklemek, kendine hâkim olma dersi gibiydi ve Reyes kadının sonsuza dek uyanmayacağından korkar olmuştu. Sonra kadın kendini uykunun kollarından kurtardı, uzun kirpikleri aralanarak parlak, zümrüt yeşili gözlerini ortaya çıkardı. Bu kez de Reyes'in zorlu kendine işkence etme dersi başlamıştı.

Acı, Reyes'in parmak uçlarında odadan çıkmasından hoşlanmamıştı. *Daha fazlasını iste, daha fazla diş geçirme, tırnaklama ve acı.* "Hayır."

İblis zihninde kükredi.

Reyes kendini ilerlemeye zorladı, tek yaptığı omzunun üstünden arkasına bakmak oldu. Danika'nın siyah saç tutamları yastığına yayılmıştı, yüzü adamın her zaman başını koyduğu yerdeydi. Bunu bilmek içini gururla doldurdu. Şu anda bile kadın onun kokusunu içine çekiyor olmalıydı, bu da adamın varlığını onun bir parçası yapıyordu.

Belki de yapmıyordu.

Danika düzensiz bir uykudaydı, göz bebekleri göz kapaklarının arkasında kıpırdıyor, vücudu kıvrılıp bükülüyor, ağzından hafif, korkulu inlemeler çıkıyordu. Rüyasında Avcılar'ın ona yaptıklarını mı görüyordu? *Ne yapmışlardı?* İstediklerini öğrenmek için ona işkence mi etmişlerdi? Yoksa tecavüz mü etmişlerdi?

Danika ona cevap vermemişti, aslına bakılırsa ona hiçbir şey anlatmamıştı. Reyes de kadına baskı yapmamıştı çünkü boynunda atan nabzı hızlanmış, cildinin rengi atmış ve o harika gözlerinde bir panik ışıltısı belirmişti.

Yumrukları sıkılı halde merdivenleri sert adımlarla inerek mutfağa gitti. *Yakında.* Danika'yı yeniden görecek, onunla yeniden konuşacak ve gerçeği öğrenecekti. Öğrenmek zorundaydı. Ve belki, kadının Reyes'in ısırılmaktan hoşlandığını fark ettiği anda yüzünde oluşan o dehşet ifadesini bile unutabilirdi.

Yüce tanrılar, o ısırık. Duyduğu hazla hızlanan kalp atışları ancak yavaşlamıştı. Danika kucağındaydı, keskin minik dişleri boynuna saplanmıştı. Bir an için kadın ona şehvetle karşılık vermişti; onu arzulamıştı, kendini adamın erkekliğine sürtünmekten alıkoyamamıştı. Ama Reyes kadının arzuladığının kendisi değil acı olduğunu fark etmişti. İblis onun da düşüncelerini bulandırmaya başlamıştı. Kadına durmasını emretmişti. Danika kendini güçlükle geri çekmişti. Reyes'in hissettiği fiziksel ızdırap o ana kadar yaşadıklarının en berbat olanıydı; aynı zamanda en harikası.

Acı, daha fazlasını istiyordu.

Titreyen elleriyle buzdolabını açtı. Alışverişi Paris yaptığı için Reyes asla neyle karşılaşacağını bilemiyordu. Bugünün seçenekleri ince dilimlenmiş etler ve somun ekmeklerdi. O halde bir sandviç yapabilirdi.

"Aeron nerede?" diye sordu Lucien arkasından. "Ben sözümü tuttum, şimdi sıra sende."

Reyes ona dönmedi. "Seni ona götüreceğim. Yarın sabah."

"Hayır. Beni ona *şimdi* götüreceksin."

Reyes bir paket hindi ve bir paket jambon çıkardı, ikisine de bakıp omuz silkti. Danika'nın hangisini seveceğini bilmiyordu, bu

yüzden ona ikisinden de hazırlayacaktı. "Danika zayıf düşmüş ve karnı aç. Onun ihtiyaçlarını gördükten sonra emrinde olacağım."

Genelde sakin olan Lucien derin bir homurtu kopardı. "Tutsak olduğu her dakika ona büyük bir ihtimalle dayanılmaz acılar çektiriyor. İblislerimiz muhafızlarının böyle zapt edilmesine katlanamaz, bunu sen de biliyorsun. Gazap şu anda bile özgür kalmak için çıldırıyor olmalı."

"Sana Aeron'un bunun için yalvardığını tekrar hatırlatmama gerek var mı? Ayrıca Aeron buraya getirildiğinde de... kilit altında tutulmalı. Başka bir yerde hapis olsa ne fark edecek? Zaten bize yakın olmak da istemiyor." Reyes paketleri tezgâha fırlattı ve ekmeklerden birini kaptı. Buğday.

Buğday ekmeğini mi yoksa beyaz ekmeği mi seviyordu acaba? Bir süre düşündükten sonra ikisinden de kullanmayı uygun buldu. Her ihtimale karşı. Beyaz ekmeği saran beyaz plastiği kaldırdı ve önündeki tezgâhta ekmeği kesti. "Sadece bir gece daha istiyorum."

"Ya ölüyorsa? Evet, ölümsüzüz ama bazı koşullar altında, yaşayan her canlı gibi biz de ölebiliriz. Bunu da biliyorsun."

"O ölmüyor."

"Nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Lucien.

"Onun çaresizliğinin gün be gün içimi yakıp kavurduğunu bir şekilde hissedebiliyorum. Geçen her saniye daha da güçleniyor. Gazap karşısında giderek *güçsüzleştiğinden* eminim." Reyes nefes aldı, tuttu... tuttu... sonra yavaşça bıraktı, içinde aniden beliren öfke patlamasının da onu terk etmesini sağladı. "Sadece birkaç saat daha. Tek istediğim bu. Benim için, Danika için. Aeron için."

Derin bir sessizlik oldu. Ekmek dilimlerinin üzerine ikişer parça et yerleştirdi ve sandviç yaptı.

"Pekâlâ," dedi Lucien. "Birkaç saat." Botlarıyla zemini döverek uzaklaştı.

Reyes sandviçleri inceledi. "Yeterli değil," diye mırıldandı. İnsanlar çeşitliliğe ihtiyaç duyardı. Paris sevgilileri hakkında hep böyle demez miydi? Kaşlarını çatan Reyes yine buzdolabını açtı ve içeriye göz attı. Bakışları bir torba üzümle buluştu. Evet, mükemmel. Danika burada en son kaldığında bir kâse meyvenin hakkından birkaç dakika içerisinde gelmişti.

Torbanın tamamını aldı, içindekileri yıkadı ve üzümleri sandviçlerin üzerine serpiştirdi.

Ne içmek isterdi? Buzdolabına geri döndü. Bir şişe şarap, bir sürahi su ve bir kutu portakal suyu vardı. Danika'ya şarap vermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Buradaki şarap, cennetten çalınmış ölümsüzlük zehri içeriyordu. Bir defasında az kalsın Maddox'un ölümlü kadını, Ashlyn'in ölümüne sebep oluyordu.

Reyes soğuk şişeyi bir kenara koydu ve portakal suyuna uzandı. Son damlasına kadar uzun bir bardağa boşalttı.

"Ah, dostum, ordu mu doyuracaksın?"

Reyes omzunun üstünden kaçamak bir bakış attı. Sabin kapı eşiğine yaslanmış, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Aptal *Karayip Korsanları* gömleğiyle en az Paris kadar moderndi ama onda Paris'in zarifliği yoktu. "Çok aç."

"Tahmin ettim. Ama o kadar ufak tefek ki bunların hepsini yiyebileceğini sanmıyorum. Ayrıca Avcılar'la tam üç gün geçirdi. Onu aç bırakıp neler olduğunu sorgulamalısın. Ona ancak istediğin cevapları aldığında yemek vermelisin." Kolunu sandviçlerden birini almak üzere uzatan Sabin ona doğru yürüdü.

Reyes arkadaşının bileğini yakaladı ve sıktı. "Ya kendine sandviç yaparsın ya da elini kaybedersin. O, Avcılar'la işbirliği yapmıyor."

Sabin kül rengi kaşlarından birini havaya kaldırdı, gücenmiş gibiydi. "Nereden biliyorsun?"

Reyes cevap verme gereği duymadı ama hiç kimsenin kadına zarar vermesine izin vermeyecekti. "Ondan uzak dur yeter," dedi. "Yemeklerden de."

"Ne zamandan beri bu kadar verici oldun?" Gideon yanında belirmişti ve Reyes müdahale edemeden sandviçlerden birini kapıverdi.

"*Verici*" Gideon'un o tersyüz olmuş dilinde "*pinti*" demekti.

"Uzak dur," diye hırladı Reyes.

İki savaşçı da güldü.

"Evet. Her neyse," dedi Sabin ve serbest olan koluyla bir sandviç de o aldı.

Reyes dişlerini gıcırdattı. *Arkadaşlarıma silah çekmeyeceğim. Arkadaşlarıma kahrolası bir silah çekmeyeceğim.*

"Ah yaşasın! Yemek!" Anya sessizce odaya daldı, yanında Ashlyn vardı, kol kola girmişlerdi. "Mutfak dâhisinin enfes yemeklerinin kokusunu duyduğumu biliyordum."

Kadınlar daha bir kırıntı ya da damla bile alamadan tabağı önlerinden çeken Reyes sinirlendi. "Danika'nın," dedi sertçe.

"Ama hindiye bayılırım." Anya yukarı bakarak ona dudak büktü. Bir kadına göre fazla uzun boyluydu ama on santimlik topuklarıyla bile ancak Reyes'in çenesine ulaşabiliyordu. "Ayrıca benim yaptığım sandviçler asla seninkiler gibi nefis olmıyor. Erkeklerin hazırladığı yemeklerde gerçekten farklı bir lezzet var."

"Beni ilgilendirmez." Reyes kadının yanından geçmeye çalıştı ama Anya önüne atladı, elleri belindeydi. Adam iç geçirdi, eğer

onu atlatmaya çalışırsa bir çelme ile yere devrileceğini biliyordu. "Lucien sana yiyecek bir şeyler hazırlar."

Anna yine suratını astı. "Dışarıda, ruh toplamakla meşgul."

"O zaman Paris yapar."

"O seks manyağı da şehre indi, bir fıstığı beceriyor."

"Aç kal o zaman," dedi Reyes sevimsizce.

"Ben bir şeyler hazırlarım," diye teklifte bulundu Ashlyn hafifçe şişmiş göbeğini ovalayarak. Hamileliği belli olmaya başlamıştı. "Ben yemekle uğraşırken Danika'yla ilgili ne varsa bilmek istiyorum."

Reyes yaklaşan doğum hakkında nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Bebek bir şeytan mı olacaktı? Bir insan mı? Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordu. Daimi bir içsel işkence mi yoksa ölümlülük mü? "O iyi. Daha fazlasını söylememe gerek yok."

"Bana da bir şeyler yap," dedi Sabin, Ashlyn'e. "Yüzde doksan yedi açım. Çaldığım o sandviç pek faydalı olmadı."

"Ben tamamen tokum," dedi Gideon, bu da onun açlıktan ölme sınırında olduğu anlamına geliyordu. Kalan kırıntıları temizlemek için ellerini sildi.

"Bütün işi hamile bir kadına yaptırdığınız için kendinizden utanın çocuklar," diye azarladı onları Anya.

"Hey!" Sabin güzel tanrıçaya parmağını salladı. "Senin sandviçini de o hamile kadın hazırlıyor, bunun ne farkı var?"

"Hamile ya da değil, bana da bir tane yapacak."

Bu çatlak sesi duyunca hepsi donakaldı. Döndüler. Hepsi bir anda nefesini tuttu. Sonra aynı anda, "Torin!" dediler.

Sırıtan Ashlyn yeni iyileşmiş savaşçıya doğru ilerledi, kolları ona sarılmak üzere açılmıştı. Anya onu omzundan yakaladı ve geriye doğru çekti.

"O Hastalık, tatlım," dedi tanrıça. "Ona dokunursan hastalanırsın unuttun mu?"

"Ah, doğru." Ashlyn gülümsedi. "İyi olduğuna sevindim."

Torin de onlara gülümsedi ama tebessümü keder ve özlemle gölgelenmişti. "Ben de."

Tam da Reyes'in hatırladığı gibi görünüyordu, yani Avcılar adamın gırtlağını bir baştan bir başa kesmeden önceki gibi. Beyaz saçlar, siyah kaşlar ve parlak, yeşil gözler. Erkeksi bir güzelliği vardı ve ürkütücüydü. Parmak uçlarından koltukaltına kadar uzanan siyah eldivenler giymişti. Bu, teninin başka canlıların tenine temas ederek onlara hastalık bulaştırmaması içindi. Ölümsüzlere bile. Savaşçılar hasta olmuyordu ama eğer Torin'e değerlerse hastalığı ölümlülere *yayabilirlerdi*.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Reyes.

"Daha iyi." Yeşil gözleri aşağıya doğru indi, Reyes'in elinde tuttuğu tabağın üzerinde durdu. "Açım."

"Geri çekil," dedi Reyes. "Daha iyi olduğuna sevindim ama seninle paylaşmayacağım."

Torin'in tebessümü kederli ifadesini yitirmişti. "Senin yüzünden neredeyse hâlâ yatak döşek yatıyor olmayı dileyeceğim. O zaman bana yüzünde bir gülümsemeyle yemek getirirdin. Ah, bil bakalım ne oldu?" dedi, Anya'ya doğru ilerleyerek. "Arkadaşın tepeyi tırmanıyor. Seni kucağına yatırıp pataklamak istediğini bağırıp duruyor, bu yüzden ben de Lucien'in emrine uymadım ve onu öldürmekten vazgeçtim. Adamın sol baldırına tutturduğu bıçağı var ama tespit edebildiğim tek silah bu oldu. Her an kapıya..."

Tak. Tak.

Anya sırıtarak ellerini çırptı. "William geldi!"

"Burada ne işi var?" diye sordu Reyes. "Lucien ona asla geri gelmemesini yoksa onu öldüreceğini söylemişti, hem sen de ondan nefret ediyorsun."

"Nefret mi? Ona bayılıyorum! Hatta onun en sevdiği kitabını rehin alarak geri gelmesini garantiledim. Ve bilgin olsun, Lucien onu öldürme konusunda yalnızca şaka yapıyordu. Onlar artık sonsuza dek en yakın arkadaş olacaklar, yemin ederim." Mutlu bir şekilde ellerini çırparak yanlarından ayrıldı.

Mutfaktaki grup bir süre sonra "William!" diye bir ses duydu.

"Kitabım nerede, kadın?"

"Kucaklaşmak yok mu koca ayıcık?"

"Bu, Anya anahtarını kaybetmenin acısını atlatmaya çalışırken Lucien'i çılgına çeviren William mı?" diye sordu Ashlyn. O anda Maddox uzun adımlarla arkasında belirmişti, kadını kollarıyla sardı. "Ve ne kitabı?"

"Ta kendisi," dedi Maddox burnuyla yanağını okşarken. "Ama kitabı bilmiyorum. Bu William denen adam bana pek entelektüel biri gibi gelmedi. Sonsuza dek en yakın arkadaş mı dedi o?"

"Evet."

Maddox kaşlarını çattı. "O ikisinin bırak sonsuzu, kısa bir süreliğine bile en yakın arkadaş olacağını düşünmezim. Biri Lucien dönene kadar şu adamı zindana tıksın."

Ashlyn, âdeta erkeğinin içinde eriyip yok oldu. "Anya ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. Bence adamı rahat bırakalım. Hem ne kadar kalabalık o kadar iyi, değil mi?"

Reyes gözlerini devirdi. Sanki artık bu kalede geçen her gün, bir parti gibiydi.

Ashlyn ve erkekler, gizemli William ile ilgili konuşmalarının yanı sıra bir de kimin ne pişireceğine dair hararetli bir tartışma içine girmişken, Reyes nihayet kaçmayı başardı. Sessiz adımlarla mutfaktan çıkarken tabağı ve bardağı sarsmadan tutmaya çalıştı.

Senden nefret ediyorum, diyecekti Danika.

Biliyorum, diyecekti o da ve bunu içtenlikle söyleyecekti. Bir kere onu ve sevdiklerini tutsak etmişti. Avcılar'ın dikkatlerini kadına yöneltmesine sebep olan da oydu. Reyes'den nefret etmekte yerden göğe kadar haklıydı. Ama şimdi, kadına iyi bir şeyler yapmak istiyordu. İleriki yıllarda düşündüğünde tebessüm edebileceği bir şeyler. Bu, basit bir yemek olsa bile…

Basamakları çıkarken hâlâ bir damla bile dökmemişti. Büyük bir ihtimalle kadın uykudaydı. Onu uyandırma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu ama bu onun iyiliği içindi. Cildinin solgunluğu ve göz altlarındaki gölgeler Reyes'i endişelendirmişti. Yemeğe ihtiyacı vardı.

Kadın buradayken onun her ihtiyacını gidereceğim. İstediği her şeye sahip olacak.

Yatak odasına doğru süzüldü ama yatağın kenarına geldiğinde aniden durdu. Ağzı kupkuru oldu ve gözlerinin önüne yeniden kırmızı sis perdesi indi. Siyah çarşaflar dağınıktı. Boştu.

Danika gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Aeron yeraltındaki hapishanesinde çömeldi, hiddet damarlarında uçarcasına dolaşıyordu. Kendine, tanrılara, iblisine karşı hiddeti. Reyes'e karşı. *Beni öldürmeliydi. Artık çok geç. Yaşamak istiyorum. O kadınların ölümünü tatmak istiyorum.*

Karanlık onu tamamen sarıp sarmalayabilirdi ama çoktandır kendini tamamen iblisinin ellerine teslim etmişti. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyor, baktığı her yere kızıl ışınlar yayıyordu. Etrafı kaya ve topraktan ibaretti. O kadar derine gömülmüştü ki lanetlenmişlerin feryatlarını işitebiliyor, cehennemin kapılarından süzülen sülfür ve çürüyen et kokularını alabiliyordu. Öbür dünyaya erişimi olan tek savaşçının Lucien olduğunu sanıyordu ama görünen o ki Reyes de ulaşabiliyordu.

Şeytanî refakatçisi Gazap, Aeron'un kanını beynine sıçratıyordu; öfkeden köpürüyor, bu iğrenç yerden kaçmak, harekete geçmek için can atıyordu.

Evime çok yakınım, diye bağırdı iblis. *Geri dönmeyeceğim.*

"Hayır, geri dönmeyeceksin."

Aeron içindeki iblis olmadan hayatta kalamazdı; onlar artık tek bir varlık olmuştu, bir bütünün iki yarısı. Biri olmadan diğeri eksik kalırdı. Aeron artık ölüme hazır olduğunu düşünmüyordu. Kendi yok oluşu için yalvarması bir anlık bir çılgınlığın dışa vurumuydu, hiç şüphesiz. Şimdi biliyordu, kabullenmişti. O dört

kadının kanı ellerini boyamadan, kollarını kaplamadan, ağzına dolmadan ölmeyecekti.

Mallory, Tinka, Ginger ve Danika'nın kanı.

Gülümsedi, neredeyse ölümlerin tadını gerçekten almış gibiydi. Kronos, Titanların kralı ona, *Gırtlaklarını kes,* emrini vermişti. *Kalpleri atmayana, soluk alıp verişleri durana kadar yanlarından ayrılma.* Aeron başta direnebileceğini sanmıştı –masumlardı, onlar masumdu– ama emin olamıyordu. Bu kadınların yaşamasına izin vermek ona… ters geliyordu.

"Yakında," diye söz verdi kendi kendine. Beklentiyle titredi.

Çok kısa zaman önce öldürmüştü. Bunu iliklerine kadar hissediyordu ama bulanık bir hatıraydı. Zihninin ona sunduğu tek görüntü soğuk zemine yapışan, kanı şakaklarında kuruyan yaşlı bir kadındı. Gözleri yaşlıydı ve kolunda kesikler vardı.

"Canımı yakma," diye yalvarmıştı. "Lütfen, bana zarar verme."

Aeron bir eliyle bir hançere sıkıca yapışmıştı. Diğer eli pençe halini almıştı, keskin ve ölümcül. İleri atılmıştı…

Ardından her zamanki gibi görüşü tamamen silinmişti. Sonra ne olmuştu? Ne yapmıştı? Emin değildi. Bildiği tek şey öldürmekten vazgeçmediğiydi. Kadını canlı bırakmış olamazdı.

Dışarı çıkmak istiyorum. Yükselmek istiyorum. Kanatlarımı açmak ve uçmak istiyorum.

"Biliyorum." Aeron zincirlerini çekiştirdi. Zincirler sırtındaki ve kabuk tutmuş bileklerini kesti ama kımıldamadılar. Adam kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi. Lanet olası Reyes.

Lanet olası Acı.

Aeron, Reyes'in onu nasıl alt ettiğini ve buraya nasıl getirdiğini anımsamıyordu. Izdırap dolu bir, "Affet beni," hâlâ Aeron'un kulaklarında çınlıyordu.

Bunlar, Budapeşte'nin eteklerinde ayakta durmuş, yaradılışlarındaki zaafların ve yakın zamanda öleceklerinin bilincinde olmadan kaygısızca günlerini geçiren insanlara şaşkınlıkla bakan Aeron'un ağzından dökülen sözcüklerin aynısıydı. Bazılarının ölümü onun elinden olacaktı.

Bazen Aeron'un gözlerini kan bürürdü, Gazap'ın yargılaması sonucunda, ona özel cezayı hak edenleri infaz ederdi. Tecavüzcüler, çocuk tacizcileri. Katiller. *Benim gibi.* Ama bazıları da, Aeron'un ona yaptıklarını hak etmezdi. *O kadınlar gibi.*

Kaşlarını çattı. Bu düşünce beynindeki kaosa uygun düşmüyordu, tanrılar onu Ford kadınlarının muhteşem ölümüyle görevlendirmeden önce bu fikri değerlendirmiş olması gerekiyordu.

Birden taşlar yuvarlandı, mağaranın uzaktaki duvarından döküldü ve onu derin düşüncelerinden uyandırdı. Aeron dikkatini oraya verdi, gözlerini kısmıştı. Duvarın ortasında dar bir yarık vardı ve bir çift kırmızı parlak göz –tıpkı Aeron'unkiler gibi şeytanî gözler– orada ışıldıyordu.

Aeron bir uyarı homurtusu kopardı. Zincirlere bağlıydı ve silahsızdı ama çaresiz değildi. Dişleri vardı. Gerekirse düşmanını yerdi.

Daha fazla taş parçalandı. Sonra kel, pullu bir kafa yarıktan çıktı. O parlak kırmızı gözler önce sağa sola, sonra Aeron'a baktı. Vahşi bir gülümsemeyle birlikte sivri, pırıl pırıl dişleri ortaya çıktı.

"Sssenin kokunu aldım kardeşşşim." Peltek yaratık konuşurken çatal dili kıpır kıpır oynuyordu. Tehditkâr olmaktan çok keyifli gibiydi.

"Ben senin kardeşin değilim."

Dudaklar büzüldü. "Ama sen, Gazap."

Aeron'un pençeleri uzayarak jilet gibi keskinleşti. "Evet, oyum." *Onu tanıyor musun?* diye sordu içindeki iblise.

Hayır.

Pullu omuzları belirirken taşlar üçüncü kez yuvarlandı, omuzları ufak tefek pullu bir gövde takip etti.

"Daha fazla yaklaşırsan ölürsün."

"Hayır, ölmem. Ben asla ölmez." Yaratık toynaklı ayaklarını zemine bastı ve ayakta dikildi. O kadar kısaydı ki boyu ancak Aeron'un göbek deliğine erişebiliyordu. Minik gövdesi kısa bir titreme nöbetine tutuldu, yeşil pullarından ortalığa tozlar saçıldı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bizzz dossstuz."

"Benim dostum yok. Sen kimsin? Burada ne işin var?"

"Ussstam bana Sssalak Aptal demeden önce Legion derdi." Bir adım daha yaklaştı, sersemlemiş gibi mırıldanıyordu. Ama sırıttığında köpek dişleri ona bambaşka bir hava veriyordu. "Oyun oynayalım mı?"

Legion. İlginç. "Sen nesin?"

"Dalkavuk." Bir adım daha.

Cehennemin uşakları, Gazap'ın içi tiksintiyle doldu. *Yararsız yalaka, değersiz. Ye onu.*

Aeron dizlerini göğsüne doğru çekti ve saldırıya hazırlandı. "Dur." Neden böyle demişti şimdi? O şeyin kendine yaklaşmasını *istiyordu*. Onunla kendine bir ziyafet çekmek istiyordu.

Yaratık sözünü dinledi, yine dudaklarını bükmüştü. "Ama bizzz arkadaşşşız. Arkadaşşşlar bazen yan yana durur. Bunu yaptıklarını görmüşşştüm."

Arkadaş olmadıklarını bir kez daha söyleme zahmetine girmedi. "Neden buradasın Legion?" Önce sorularına cevap alacaktı, yemek ikinci sıradaydı.

Kızıl gözler beklentiyle ışıldadı. "Ben oynamak istiyor. Benimle oynar mısın? Lütffen, lütffen, lüttfen."

"Ne oyunu?" Aeron dudağının kenarından damlayan salyayı yaladı. Düşmanını yeme seçeneğinin üzerinde durdukça, bu iblisi atıştırmalık olarak mideye indirme fikri hoşuna gidiyordu. Aeron'un zincirleri, fare yiyerek hayatta kalmasına yetecek uzunluktaydı. Bu iblis leziz bir değişiklik olacaktı. Hardal da iyi giderdi aslında. Lanet olası Reyes. "Ne oyunu?"

"İblisi yakalamaca! Usstam benimle oynamayı bıraktı. Beni evden attı." Yere baktı ve toynağıyla bir çakıl taşını tekmeledi. "Ben kötü, çok kötü bir şey yaptı. Artık onunla oynama izni yok."

"Nasıl bir şey?" Aeron kendine hâkim olamadan bu soruyu sormuştu.

O sivri dişler yine belirdi ve alt dudağını ısırdı. "Ussstamın elini yedim. Oynayalım mı?"

O da mı *elini* kaybedecekti? Bunu düşündü, omuz silkti. "Oynayabiliriz." Karar değiştirmekte bir sakınca görmemişti.

"Sssüper!" Pençeler heyecanla birbirine çarptı ama ifrit hâlâ aradaki mesafeyi koruyordu. "Kural değiştirelim?"

Kurallar da mı vardı? "Hangi kuralmış o?"

"Kazanan beni taşşşla dövmeyecek."

"Kabul." Zaten Aeron onu sadece ısırmayı planlıyordu.

Tekinsiz bir şekilde gülen Legion, havaya zıpladı. Mağaranın bir tarafından diğerine sıçrayarak Aeron'un gözlerinin önünde yalnızca bir bulanıklıktan ibaret hale geldi. İki defa yanından vınlayarak geçti, neşeyle kıkırdıyordu. Her iki defasında da Aeron ona uzandı, bileklerindeki metaller tenini daha da derinden kesti ama yaratık uzağa kaçtı.

Aeron hareketsiz kalarak seçeneklerini düşündü. Kısıtlı bir hareket alanı vardı ve Legion gözle görülmeyecek kadar hızlıydı. Beklemesi iyi olacaktı, ağını ören bir örümcek misali, diğer duyularını kullanarak.

Kararını verdi, gözlerini kapadı ve kendini bütünüyle karanlığa bıraktı. Ellerini yukarı kaldırıp dizlerine yerleştirdi ve böylelikle sakin görüneceğini umdu.

Legion'un şen şakrak gülüşü kulaklarında yankılanıyordu, yakın... daha da yakın... Parmak uçları alnına sürtündü ama Aeron kılını bile kıpırdatmadı.

"Yakala beni yakalayabilirsen."

Uzaktaki duvardan taşlar dökülmesinden bir salise sonra kahkaha sesi yükseldi ve bir esinti, nemli küllerin uçuştuğu havayı dalgalandırdı. Neredeyse şimdi... bekle... bekle... Sıcak bir şey koluna değer değmez Aeron onu parmaklarıyla kıskıvrak yakaladı.

Bir şaşkınlık nidası, bir ciyaklama. Gülüşü kesilen Legion özgür kalmak için çırpınıyordu.

"Kazandım." Aeron'un dişleri sivrildi ve başıyla ileri atıldı. Temas. Asitli kan ağzına doldu, yaktı, kavurdu.

"Ah!"

Öksürüp tüküren Aeron iblisi bıraktı. Gözleri önce kocaman açıldı ama hemen ardından ince yarıklara dönüştü. *Neden bana zehirli olduğunu söylemedin?* diye haykırdı Gazap'a.

Bilmiyordum, diye cevapladı kırgın bir şekilde.

"Beni ısırdın." Yaratığın ses tonu suçlayıcıydı. Suçlayıcı ve küskün. Kırmızı gözleri yaşlarla doldu.

"Safra gibi tadın var, seni iğrenç solucan."

"Ama... ama... beni kanattın." Legion boynunu ovuşturdu, pullu parmaklarının arasından siyah renkli kan sızıyordu. "Sssöz vermişşştin."

"Seni *dövmemeye* söz vermiştim." Neredeyse... vicdan azabı gibi bir his, evet, Aeron göğsünde vicdan azabı hissetti, daimi öfkesini gölgede bıraktı ve kana susamışlığını bastırdı. "Ben..." Ne? Seni neredeyse çiğneyip yutacaktım ama şimdi üzgün müyüm? "Oyun böyle oynanıyor sanıyordum."

"Sen yanlış düşünmüş." İblis burnunu çekti ve arkasını döndü. Legion –Aeron zihninde artık onun bir yaratıktan bir bireye dönüştüğünü fark etti– sessizce köşeye doğru ilerledi ve yüzünü kayaya gömdü, küsmüştü.

Ah yüce tanrılar. *Bu duruma nasıl düştüm ben?*

Dalkavuklar tıpkı şımarık bebekler gibi, diye homurdandı Gazap, sanki *o* çok farklıymış gibi.

"Kuralları bilmiyordum," dedi Aeron. Aylardan beri ilk defa kendini eskisi gibi hissettiği için şaşkındı ve bu hissinin nedenini bilmiyordu.

Legion omzunun üzerinden baktı, pulları Aeron'un şeytanî göz bebeklerinden yansıyan kırmızı ışıkta cilalı yakutlar gibi parıldıyordu. Pulları biraz öne yeşil değil miydi? "Eğer dossst olacakssak, beni ısssırmamaya sssöz ver. Duygularımı da incittinnn."

Dost mu? "Legion, duygularını incitmek istemem ama..."

"İşşşte!" Yeniden sırıtan minik iblis topukları üzerinde döndü ve pençeli ellerini çırptı. "Sssen bana zarar vermek istemiyor artık. Biz dossstuz. Şşşimdi ne yapmalı, ne yapmalı? Başşşka oyun oynayalım mı?"

Aeron başını yana eğdi ve dalgın bir ifadeyle yeni... arkadaşına baktı. "Oynayabileceğimiz başka bir oyun biliyorum."

"Ah, ne? Ne?" Sevinçten çıldırmışçasına el çırpmaya başlamıştı. "Ben oynamak istiyor. Oyunun isssmi ne? Bu sssefer ben kazanacak, biliyorum."

"Oyunun adı zincir kırmaca."

Paris kiralık yatakta ölümlü kadının yanına uzanmış yatıyordu. Daha önce sayısız defa bu odada bulunmuştu. Büyük boy bir şilte, beyaz duvarlara simetrik şekilde asılmış klasik tablolar. Siyah bir masa, altın renkli bir lamba... Zara Butik Otel'in on dört numaralı odası. Paris bu odada her defasında başka bir kadınla birlikte olmuştu.

Yanındakinin adını bilmediğini düşündü, hiç umursamamıştı. Kadın bir turistti, onu bir daha görmeyecekti.

Yatak arkadaşlarını asla tekrar görmezdi.

Genelde, seks biter bitmez orayı terk ederdi. Yüceltilmiş duygulardan uzak durdu, aynı kadını iki defa beceremeyeceğine göre duygular rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramazdı.

Yine de bu gece kalmıştı. Kadın yanı başında hafifçe horluyordu. Zihni huzursuz, bedeni gergindi ama eve gitmek istemiyordu. Maddox'un Ashlyn'i vardı, Lucien'in Anya'sı ve şimdi de Reyes'in Danika'sı. Onları birlikte görmek Paris'e *kendi* arzuladığı kadını hatırlatıyordu; öldürdüğü kadını.

Sienna'yı.

Tapılası bir sadeliğe sahip Sienna'nın çilli teni, kalın çerçeveli gözlüğü ve koyu renk, kıvırcık saçları vardı. Zayıftı, çok zayıf, neredeyse hiçbir kıvrımı ve hiç göğsü yoktu. Yine de Paris onu ilk gördüğü andan itibaren tutsağı olmuştu. Onu arzulamıştı, onu büyülemiş ve baştan çıkarmıştı. Ve kadın ona çabucak ihanet etmişti. Başından beri ona ihanet etmeyi planlamıştı.

O bir Avcı'ydı, en büyük düşmanı. Kadın onun cinsel isteklerini kullanarak dikkatini dağıtmış, onu uyutmuş ve sonra arkadaşlarının onu bulmasını sağlamıştı. Paris'i hapse tıkmışlardı, zincirlemişlerdi. Onu incelemişlerdi. Neredeyse ölüyordu, bu yüzden Avcılar, Sienna'yı onun yanına göndermişlerdi. Paris'in hayatta kalmasını sağlamak için.

Hafifmeşrep, seks yapmadan var olamıyordu. Paris seks yapmadıkça giderek zayıflıyordu. Avcılar onun ölmesini istemiyordu. O ölürse onun yeteneklerini nasıl inceleyebilirlerdi ki? Arkadaşlarını, onu bulmak için Avcılar'ın bölgesine çekmeyi nasıl başarırlardı? Hepsinin ötesinde onu öldürmek, çıldırmış, kana susamış, muhafızı olmayınca deliye dönmüş iblisini dünyaya salıvermek demekti.

Avcılar bunu istemiyordu. Ah, onlar iblisleri muhafızlarından koparıp almayı istiyordu ama önce Pandora'nın kutusuna ulaşmaları gerekiyordu. Ama henüz hiç kimse kutuyu bulmaya yakın değildi. Karanlığın Efendileri bile.

İşte bu yüzden Sienna'yı onun hücresine göndermişlerdi. Kadın onunla acımasızca sevişmişti, tıpkı onun sevdiği gibi ve Paris gücüne yeniden kavuşmuştu, hatta eskisinden de fazlasına. Hafifmeşrep'in muhafızı olduktan sonra ilk defa aynı kadından ikinci kez tahrik olmuştu.

Paris onu yanında tutmaya karar vermişti. Onu cezalandıracaktı, evet ama yine de kadının hayatının sonuna kadar yanında kalmasını istemişti. Çünkü kısacık bir an da olsa onu kurtarabilecek bir kadın bulduğunu düşünmüştü. Onun bir Avcı olması, dünyanın Paris ve arkadaşları olmayınca daha iyi bir yer olacağına inanması umurunda değildi. Umurunda olan tek şey, sonunda aynı kadına tekrar tekrar sahip olabilmenin, onun zevkine varmanın, onu öğrenmenin ve hatta belki de ona âşık olmanın verdiği mutluluktu.

Birlikte olmak için yaratıldıklarına, tanrıların sonunda onu içindeki ızdıraptan kurtarmaya karar verdiğine aptal gibi inanmıştı. Her gün yeni bir kadın aramaktan, gerçekten sevmeden sevişmekten, kimi öpüp kime dokunduğunu hatırlayamamaktan, onların hoşuna giden ve gitmeyen şeyleri gerçekten keşfedememekten bıkmıştı. Hafızasında dolanan o kadar fazla yüz, beden, tercih ve istek vardı ki...

Sienna ile birlikte Avcıların zindanından kaçmayı başarmıştı. Sanki acemi bir askermiş gibi kadının vurulmasını engelleyememişti. Hem de bir değil, iki değil, tam üç kere.

Kadın kollarında ölmüştü.

Onu korumalıydı. Üzerinden haftalar geçse de Paris kadının yüzünü zihninden silemiyordu. Onu düşünmeden asla sertleşemiyordu.

Beni arzuluyordu. Kadın adamı arzulamak *istememişti* ama olmuştu işte. Büyümüş erkekliğini onun içine kaydırırken sırılsıklam olmuştu. Her şeye rağmen gözleri zevkten kendinden geçmiş şekilde parlamıştı. Defalarca inleyerek adını söylemişti. *Onun* adını. Başka bir erkeğinkini değil.

Tüm farklılıklarına rağmen, birlikte mutlu olabilirlerdi.

"Ama hayır. Kendi arkadaşlarının onu katletmesine izin verdim." Acı acı güldü. "Ne büyük savaşçıyım ama. Benim hatam, hepsi benim hatam."

"Ne oldu?" diye sordu yanındaki kadın, sesi çok uykuluydu. Ona doğru yuvarlandı ve elini adamın göğsüne koydu.

Kahretsin. Onu uyandırmak istememişti. Onunla konuşmak istemiyordu. Paris bacaklarını yatağın diğer yanından sarkıttı ve ayağa kalkıp kadından kurtuldu.

"Hımm," dedi kadın. "Manzarayı sevdim."

Kesik kesik hareketlerle giysilerini yerden toparladı. Kol ve bacaklarına bantlarla tutturulmuş bıçakları vardı ve onları gizleme zahmetine girmemişti. Aksine bıçaklar kadını iyice tahrik etmişti.

Kadın bir kedi gibi mırlayarak ismini söyledi.

Onu duymazlıktan gelerek giyindi.

"Yatağa geri dön," diye yakardı kadın. "Seni yine istiyorum. Sana ihtiyacım var."

Benzer cümleleri bin kez duymuştu ve büyük ihtimalle farklı bin kişiden bin kez daha duyacaktı. Bu düşünceyle midesi büzüştü. "Gitmem gerek."

Kadın hayal kırıklığıyla ofladı. "Lütfen kal. Güne güzel başlamam lazım ve seni içimde hissetmek, ah, o kadar güzel ki."

Kadına henüz saniyeler önce bakmış olmasına rağmen onun nasıl göründüğünü hatırlamıyordu bile. Bildiği tek şey, onun Sienna olmadığıydı. Erkekliği tıpkı solmuş bir çiçek gibiydi ve öyle kalacaktı.

"Belki başka sefer." Bu bir yalandı ama aynı zamanda söyleyebileceği en kibar şeydi.

Çarşaflar kıpırdadı, kadından bir inleme yükseldi. Kendini okşuyor olmalıydı, ya onu kışkırtmak ya da rahatlamak istiyordu. İkisi de Paris'in umurunda değildi. Bedeni tepki vermiyordu. *İşte hayatım artık bundan ibaret: düzmek ve gitmek. Umutsuz vakayım.*

Kadınlara bayılırdı. Onlar hayatının can damarıydı ve onları her zaman avutmuş, egolarını yükseltmişti. Ama enerjisi giderek azalmaya başlamıştı.

"Paris," diye fısıldadı kadın, nefes nefese. "Parmaklarım parmaklarınla yer değiştirmek istiyor. Lütfen."

"Duyduğum seslere bakılırsa iyi bir iş çıkarıyor gibisin. Odanın parası bu gece için ödendi. Onu sana bırakıyorum."

"Bırakmak mı?" Kadın yıldırım hızıyla kalktı, adama uzandı ve bir parmağının ucuyla bedenini okşadı. "Kal. Sana yalvarıyorum."

"Beni unut. Ben seni unuttum bile." Arkasına bakmadan uzun adımlarla odadan, sonra da otelden çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Reyes'in yatağında yalnız başına uyandığında, zihninde halen karmakarışık bir kâbus dönüp duruyordu. Danika bunu yapamayacağını fark etti, amacı ne olursa olsun burada kalamazdı. Reyes'le kalamazdı. Onun yakınında olmak kadını binlerce farklı şekilde etkiliyordu ve bunların hiçbiri iyiye işaret değildi.

Ona baktığı her an içi nefretle dolmalıydı. Nefret, intikam ve şiddetle. Ama karanlık, derin bilgelik çukurlarına, yani gözlerine her baktığında hissettiği… başka bir şeydi. Boğuluyordu, her parçası ölüyor sonra adam için yeniden bir araya geliyordu. Onun için. Ailesi için veya kendi hayatta kalışı için değil. *Reyes* için.

Amacını nasıl böyle unutabilirdi? Nasıl? Haftalar önce kaçırılmıştı, şimdiyse yarattığı o berbat hayat bile elinden alınmıştı, nasıl hâlâ Reyes'e ulaşmayı isteyebilirdi? Onun kollarında olmayı? Onun tarafından avutulmayı? Hatta onun vereceği hazzı? Adam en gizli hayallerine sızıp hayvani dürtülerini nasıl uyandırabiliyordu?

Ne yapacağını bilmeden yataktan atladı ve odadan çıktı. Epey uzağa gitti ama sonra yanlış bir yöne sapmanın onu Reyes'in arkadaşlarından biriyle yüz yüze getireceğinden korkarak gerisin geri

döndü. Bacaklarındaki güç nihayet tükendiğinde, basamakların başında durdu.

Kollarını bedenine sararak ısınmaya çalıştı. Üşüme tüm gücüyle geri dönmüştü, titredi. Onu sıcak tutabilecek tek bir şey vardı: Reyes.

"Danika!"

İyi insan –daha doğrusu iblis– lafının üzerine gelirmiş. Reyes'in panik dolu, jilet gibi keskin sesi arkasındaki koridorda yankılanıyordu. Danika başını merdivenin tırabzanına dayadı, yorgunluk ve sersemlik onu alt ediyordu. *Kaçmalıyım.* Olduğu yerde kaldı. Tıpkı bir aptal gibi, onu görmek istiyordu.

"Danika!" Ses daha yakından gelmişti.

Cevap vermekle zaman kaybetmedi. Nasılsa onu bulurdu. Yardım etmenin bir anlamı yoktu.

"Dani..."

Adamın sesi kısılırken kadın ensesinde hafif bir rüzgâr hissetti. Reyes birdenbire durmuş olmalıydı. Adamı silüet olarak bile görmüyordu ama sıcaklığını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Tanrım ne kadar sıcaktı. Titremesi kesildi.

Reyes aniden belirdi, yanında oturuyordu, kalçaları onunkilere dokunuyordu. Heyecanı damarlarında hissetti. Yutkundu.

Uzun bir süre sessizce oturdular.

Danika sonunda adama baktı. Gözleri onun çamur kaplı botlarından yırtık pırtık pantolonuna ve bacaklarının üzerine koyduğu güçlü kollarına doğru çıktı. Üç derin yara vardı. Kan sızmış ve kurumuştu.

Reyes yere bakıyordu ama kadının bakışlarını hissetmiş olacak ki kollarını arkasına sakladı ağırlığını dirseklerine verdi, yüzünü görüş açısına sokmuyordu.

"Yine canını yakmışsın," dedi Danika endişe dalgasını bastırmaya çalışarak.

"Önemli değil."

"Önemli değil," diye surat astı. "Sen hayatımda gördüğüm en sakar erkeksin. Her yerin hep çizik içinde ve kanıyor."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Benden kaçmayı mı düşündün?" diye sordu Reyes.

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yoktu.

"Neden?"

"Sanki cevabı bulmak için çok düşünmen gerekiyormuş gibi..."

"Hayır, demek istediğim, neden durdun?"

Gerçeği söylemekten korkuyordu ve yalan uyduramayacak kadar yorgundu, bu yüzden soruyu duymazlıktan geldi. "Neden sen ve arkadaşların ailemi öldürmek istiyorsunuz? Bana hiçbir sebep göstermedin. Bildiğim kadarıyla size saldırmadık, evinize izinsiz girmedik. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadık."

Adam derin ve bitkin bir şekilde iç geçirdi. "Sizin hiçbir suçunuz yok. Ve sizi öldürmek istemiyoruz."

Danika onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Yine de tepki gösterdi. Kalp atışları hızlandı. O kadar hızlı atıyordu ki kalbinin göğsünden fırlayıp gitmesinden korktu. Adamın sesi boğuk ve kulak tırmalayıcı çıkmıştı, sözcükleri kesik kesikti. Kadının gırtlağında bir yumru oluştu ve konuşabilmek için önce onu yutmak zorunda kaldı. "Geçen sefer böyle dememiştin. Geçen sefer..."

"Geçen seferi konuşmayacağız. Geçti. Bitti."

"Hayır. Geçmedi." Danika'nın içinde yakıcı ve yiyip bitirici bir öfke kabarıyor ve ona güç veriyordu. Kendi dizine bir yumruk geçirdi. Bacağı refleksle kalktı. "Asla geçmeyecek."

"Kendine zarar verme, Danika," dedi Reyes, tıpkı onun hissettiği gibi öfkeli bir sesle.

"Ne komik laflar bunlar. En son beni tehdit etmiştin. Beni bulduğunda öleceğimi söylemiştin. İşte buldun."

Reyes başını aniden ona çevirdi, gözleri bir anda kadının ruhunu delip geçti. Karanlık, ihtiraslı, damarlı göz bebekleri sanki ondan ayrı bir can taşıyor gibiydi. "Evet, söyledim. Ama şu ana kadar sana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğimi kanıtladım."

Doğru. Lanet olası. Danika'nın hisleri yumuşadı ve bunu durdurmayı başaramadı. *Başka tarafa bak. Seni yine dibe çekiyor, düşüncelerinle oynuyor. Seni mahvediyor.* Basamakların sonuna baktı. Kırmızı, kabarık bir halı vardı, o kadar kalındı ki ona bastığında alttaki mermer zemini asla hissedemezdi. "Ama arkadaşların hâlâ ölmemi istiyorlar."

"İstiyorlar mı?" Güldü ama gülüşünde hoş bir tını yoktu. "Hayır. Kimse ölmeni istemiyor ama yapmaları gerekeni yapacaklar."

"Ve beni öldürmeleri mi *gerekiyor*?"

Reyes bu kez sessiz kaldı.

"Peki sen ne yapacaksın?" diye ısrar etti Danika. "Onlara izin mi vereceksin?"

Bir iç geçirme daha, bu sefer oldukça acıklı. "Sana bir kere bile zarar verdim mi?"

Hayır. "Ailem hakkında ne biliyorsun, Reyes? Büyükannem..." neredeyse boğuluyordu, zorlukla yutkundu, "iki haftadan uzun bir süredir kayıp."

Reyes uzandı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Soluğu kesilen kadın elini hızla çekti. "Anlaşmıştık. Dokunmak yok." Adamın teni fazla sıcak, kadının bedeni fazla hassastı. Sadece bu bir saliselik temasla bile kendini iliklerine kadar kora dönmüş hissetti. Göğüs uçları sertleşmişti.

"Büyükannen hakkında bir şey bilmiyorum ama... bilen birini tanıyorum."

Danika güldü ve tıpkı Reyes'inki gibi onun gülüşü de neşeli değildi. "Ya. Tabii."

"Dediklerim doğru. Sana böyle bir konuda yalan söylemem."

Sesindeki ciddiyet Danika'yı ikna etmedi. Onu ikna eden, ağzından çıkan sözcüklerin ta kendisiydi. Onunla üç defa iletişim kurmuştu ve adam bir kere bile yalan söylememişti, gerçeği çarpıtmamıştı bile. Dürüsttü, acı verecek kadar. Midesine umutla karışık korku krampları girdi. O meçhul kişiyi ziyaret ettiğinde ne öğrenecekti? Annesinin, kız kardeşinin ve büyükannesinin sağ salim ve birlikte olduklarını mı, yoksa ölmeden önce dayanılmaz acılara maruz kaldıklarını mı?

"Beni o kişiye götür." Bir emir. Reyes'e baktı, vücudunu ona doğru döndürerek adamla göğüs göğse geldi. Solukları birbirine karıştı; ılık ve naneli. Derin bir nefes aldı. O kadar derindi ki adamın ondan bir parça haline gelmesinden korktu. *O başından beri senin bir parçan.*

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum.

"Seni ona götürmeyeceğim ama onu senin için sorguya çekeceğim."

"Olmaz." Reyes'i omuzlarından tutmak ve sarsmak istiyordu ama ona dokunmanın kendi hâkimiyetini yerle bir edeceğini biliyordu. "Seninle geleceğim."

"Ben..." Reyes ensesini ovuşturdu. "Hayır."

"Beni bundan vazgeçiremezsin. Eğer beni arkada bırakmayı denersen veya beni buna zorlarsan, kavga çıkar."

Uzun, yorgun bir iç geçiriş. "Pekâlâ. Ama öncelikle yemek yiyeceksin. Kafanı dik tutmakta bile zorlanıyorsun." Bakışları kadının üzerinde dolandı. Hakkını vermek gerekir ki bunlar şehvetli bakışlar değildi. Adamın ifadesi tedbirliydi, hiçbir duygusunu ele vermiyordu.

"Onlara neler olduğunu bilmek zorundayım. Bilmeden tek lokma bile yiyemem."

Daha son sözcük ağzından çıkmadan Reyes başını sallamaya başlamıştı. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Yemek yiyecek, duş yapacaksın. Sonra gideceğiz."

"Bana ne yapacağımı söyleme! Ben ilk kaçırdığın seferki kız değilim artık. Sana ezikçe itaat *etmeyeceğim*."

"Önceki halini böyle mi görüyorsun? Ezik mi?"

Kadın ona kuşkulu gözlerle bakakaldı. "Sen öyle düşünmüyor muydun?"

"Hayır. Ben ailesini sakinleştirmek ve onların hayatta kalmasını sağlamak için gereken her şeyi yapan güçlü ve gururlu bir kadın gördüm."

Tepki verme. Sakın tepki vereyim deme. "Zayıftım ve korkmuştum. Ama artık kendimi nasıl savunacağımı biliyorum." Sesindeki ateşli tını, neredeyse bunu ilk elden deneyimlemesi için Reyes'i tahrik ediyordu. Ne kadar aptalca, oysa şu anda ancak yeni doğmuş bir bebeğin gücüne sahipti. Ama adamın, ona zarar vermesinin sonuçlarına katlanacağını da bilmesini istiyordu.

Reyes başını anlayışla salladı ama düşünceli ifadesi değişmedi. "Bir insanı öldürdüğünü duydum."

İnsan, demişti. Bu tek kelime, kadının ikisi arasındaki farkı anlamasını sağladı. Ardından zihninde siyah ve kırmızı ışıklar çaktı, kulaklarında acı dolu bir feryat çınladı, beton avuçlarını ve dizlerini yaktı; kırılan bir kalemin, son kez verilen bir soluğun sesi yankılandı ve bir anda aralarındaki farkı umursamamaya başladı. Tek istediği Reyes'in onu kanatlarının altına almasıydı.

"Danika."

Bir şekilde, sadece ismini söyleyen paslı sesiyle bile, onu kin dolu hatıraların bataklığından çekip çıkarmayı *başardı*. Danika yutkundu, başını iki yana salladı. "Yaptıklarımdan pişman değilim." Tek istediği bu söylediklerinin doğru olmasıydı ama şu anda bunu bilemeyecek kadar hissizdi.

"Buna sevindim."

Tabii ki... dur bir dakika. Adam *sevinmek* mi demişti? "Neden?"

"Sana zarar vermek istiyordu. Sen kendini korumak için gerekeni yaptın. Keşke ben orada olabilseydim."

"Kendimi yeterince koruyamadım," dedi acı acı, sonra kendine küfretti. Sonradan olanların ve Avcılarla geçirdiği zamanın bahsini açmak akıllı bir hareket değildi. Ayrıca, yapması gereken bir iş vardı. "Bana neler olduğunu nasıl duydun? Hakkımda tutuklama emri falan mı çıktı?"

Danika o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki kendi kendini duymakta zorlandı ama adam duraksamadan cevap verdi. "Hayır, tutuklama emri falan yok. Kimse bilmiyor. Ama şimdi sana anlatacaklarım, Danika, bir daha asla tekrarlanmayacak. Bizden nefret ediyorsun. Haklısın da. Seni bu bilgiyle silahlandırmak as-

lında benim aptallığım olacak. Ama öte yandan yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı bilmeni istiyorum."

Danika bir anda nefes almaktan, onu durdurmaktan, onun devam etmesine izin vermekten korktu. Hangi karanlık sırlarını açığa dökecekti? Her dolunayda bakire kurban ettiklerini mi? Bir sonrakinin kendisi olacağını mı? Öyleyse flaş haber. Bakire değildi.

Reyes derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefes verdi. Kadına bakmıyordu. "Sana buradaki savaşçıların insan olmadıklarını söylemiştim. Sana söylemediğim şey ise buradaki her savaşçının bir... bir... iblis tarafından ele geçirilmiş olduğu." O kelimeyi utançla söylemişti. "Lucien, onu hatırlıyor musun? Ölüm iblisinin muhafızı. Senin öldürdüğün adamın ruhunu alması için o çağrıldı."

Danika neredeyse, *Biliyorum*, diyecekti ama kendini tutmayı başardı. Stefano ona, adamların iblise *dönüştüğünü* söylemişti, onların iblisler tarafından *ele geçirildiklerini* değil. Yine de rahatlık hissi bedenine yayıldıkça omuzlarını gevşetti. Böyle bir itiraf karşısında rahatlaması komikti. Ama artık bildiklerini saklamak zorunda kalmayacaktı.

Ne yapıyorsun? diye bağırdı zihni. Adam onun bildiğini bilmiyordu ve bunun böyle kalması gerekiyordu. Rahatlaması tuhaf olacaktı. O zaman... böyle bir itiraf karşısında nasıl bir tepki vermeliydi? Kahkaha mı atmalıydı? Çığlık mı?

"Şeytanlar," dedi yarıda kesilmiş bir nefesin arasından. Başka ne diyebilirdi ki?

"Evet."

"Şü-şüphelenmiştim," dedi yarı dürüst olmayı tercih ederek. "En son buraya geldiğimde, açıklayamadığım şeyler vardı. Doğaüstü şeyler."

Reyes başıyla onayladı ve kadın iyice rahatladı. "Bizden korkmanı istemiyorum," dedi. "Evet, biz şeytanız ama sana zarar vermeyeceğiz. Yani şimdiye kadar yaptığımızdan fazla değil," diye ekledi alaycı bir şekilde.

Bu onun yüreğine su serpmek için söylenmiş bir söz değildi ama Danika yine de ona sırtını dayamak, hatta neden burada bulunduğunu itiraf etmek istedi. Belki adam sorununu ortadan kaldırabilirdi. *Aptal.* Reyes gerçeği bilirse, ona karşı ne kadar nazik olabilirdi ki? Burada onun hakkında her şeyi öğrenmek için bulunduğunu, öğrendiği bilgileri sonra adama karşı kullanılacağını bilse? *Bunu ailen için yapıyorsun. Unutma!* "O gece onu görmedim."

Yine dirseklerine dayanıp aralarına mesafe koyan Reyes onu merakla süzdü. "Kimi görmedin?"

"Lucien'i. Adam öldüğünde, Lucien'i görmedim." Sorular zihninde, Reyes'in sıcaklığının bedenini terk edip onu üşümeye ve titremeye terk etmesiyle aynı hızda dönüyordu. "Orada olduğunu ve ne yaptığımı gördüğünü söyledin."

"O adam sokakta ölmedi, üç gün sonra hastanede öldü. O gece ölseydi bile, Lucien'i yine göremeyecektin. Görevini yaparken ruhlar âleminde kalıp görünmez olabiliyor."

Onu konuşmaya devam ettirmesi gerekiyordu. Bu tam da Stefano'nun istediği türden bir bilgiydi. Bu düşünce aklına gelir gelmez, göğsünde bir suçluluk kıvılcımı yandı. Suçluluk mu? Neden? Reyes ve çetesi böyle bir ihaneti hak ediyordu. "Bu nasıl olabilir ki? Ruhlar âleminde nasıl kalabiliyor? Orada ne görüyor?"

"Bu benim cevap verebileceğim bir soru değil."

Baskı yapmak şüphe uyandırabilirdi. Öyle mi? Şu anda aklı normal çalışmıyordu ki. "Hepinizin bir iblis tarafından ele geçirildiğini söyledin. S-senin iblisin hangisi?"

Reyes kaskatı kesildi, baston yutmuş gibiydi. "Sana saldıran adamlar, onlar Avcılar."

"Avcılar," diye tekrarladı kadın. Reyes sorusunu duymazdan gelmişti, tıpkı Danika'nın onun bazı sorularını duymazdan geldiği gibi. Belki de cevap vermemesi daha iyiydi. Şu anda neredeyse bir rüya gördüğünü, ailesinin güvende, kafasına taktığı tek şeyin ise yaptığı resmi müşterisine zamanında teslim edip edemeyeceği olduğunu varsayabilirdi. Reyes'in sıradan bir insan olduğunu ve burada onu baştan çıkarmak için bulunduğunu varsayabilirdi. Neredeyse. "Ashlyn bir defasında onlardan bahsetmişti ama o zamanlar ne olduklarını bilmiyorduk."

"Onlar bizim ölmemizi isteyen bir grup insan. Biz olmazsak dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünüyorlar."

"Öyle mi olurdu peki?" diye sormaktan kendini alamadı kadın.

Reyes'in bakışları karardı. "İnsanların özgür iradesi oldukça dünyaları asla mükemmel olmayacak. Biz onları kötü şeyler yapmaya zorlamıyoruz. Onlar bunları kendi istekleriyle yapıyor." Ağzından çıkan her kelime yakıcıydı. "Nedense Avcılar bu gerçeği hesaba katmayı reddediyorlar. Tüm sorunlarının suçunu, anlamadıkları bir şeye yüklemek daha kolay çünkü."

Söyledikleri mantıklıydı ama kendini bırakmak istemedi. Pek çok şeyi tehlikeye atmış olurdu. "Ama ailemin peşine *kendi isteğinizle* düştünüz. Neden? Bu kez anlat bana. Bilmeyi hak ediyorum. Neden bizim peşimizdeydiniz? Ailemin tüm bunlarla ne ilgisi var? Sizinle ne ilgisi var?"

"Danika..."

"Yalvarıyorum sana. Anlat!"

Reyes tam kalbinin üzerindeki bir noktayı ovdu. "Tanrılar Aeron'a –Aeron'u hatırlıyor musun?– emir verdi."

Danika ürperdi, kalbi cevapları almaya bu kadar yakın olduğu için heyecanla çarpıyordu. O adamı unutması mümkün müydü? Kaçırılışının –ilk kaçırılışının– hemen ardından Maddox'un kız arkadaşına ilaç almak üzere şehre inmesi gerekmişti. Hangi kadın bu savaşçılardan biriyle ilişkiye girecek kadar deli olabilirdi bilemiyordu, gerçi sonradan Ashlyn'in arkadaşlığı hoşuna gitmişti. Onu şehre götürmek üzere seçilen kişi Aeron'du. Adam gömleğini çıkarıp vahşi dövmelerle kaplı vücudu ortaya çıktığında kadın, ona tecavüz edeceğini düşünerek paniğe kapılmıştı. Doğal olarak adamın ona uzandığı her an ona karşı koymuştu ve neredeyse bu yüzden adamdan dayak yiyecekti.

Reyes kadını sakinleştirmişti –bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyordu– ve nihayet Aeron onu kollarına almayı başarabilmişti. Sırtından açılan kanatlarla onu Budapeşte üzerinden *uçurmuştu*. Uçurmuştu. Sadece cüzdanını alıp hasta Ashlyn'e Tylenol getirmesi için.

Danika adamların ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırladı. Geçmişin ve şimdiki zamanın garip bir karışımıydılar. İnsanların ilaçlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı ama plazma televizyonları ve *Xbox*'ları vardı. Eski savaşçılar gibi giyiniyorlar, vücutlarının her yerinde silah taşıyorlardı ama içlerinden biri her akşam yakındaki bir gece kulübüne eğlenmeye gidiyordu. Ashyln'in üzerine titriyorlardı ama Danika'nın canına kıymak istiyorlardı. Bu çelişkiler onun kafasını karıştırmıştı. Halen de karıştırıyordu.

"Evet, Aeron'u hatırlıyorum," dedi nihayet.

"Tanrılar ona aileni ve seni katletme emri verdi."

Gözleri kocaman açıldı, içinde bir şüphe fırtınası kopuyordu. "Yalan söylüyorsun. Birincisi, *tanrılar* diye bir şey yoktur. İkincisi..."

"Eminim ki şeytan diye de bir şey yoktur."

Danika ağzını açtı ve uygun bir cevap bulmaya çalışırken kapandı. Stefano da aynı mantığı kullanmıştı. Düşüncelerinin ne kadar paralel olduğunu bilseler, ikisinin de bundan hiç memnun olmayacağına emindi.

"Tanrılar *var* ve ölmeni *istiyorlar*. Buna inanmaya ne kadar erken başlarsan kendini o kadar çabuk koruyabilirsin."

"Peki. Ama neden? Ben kötü bir şey yapmadım. Ailem kötü bir şey yapmadı."

"Nedenini biz de bilmiyoruz. Bu gizemi çözmemde bana yardımcı olacağını ummuştum."

"Üzgünüm ama hayır." Yine güldü, bu kez gülüşü kırık bir camın parçalarının karatahtaya yayılırken çıkardığı ses gibiydi. "Eskiden her pazar kiliseye giderdim. Hayatıma giren insanlara hep iyi davranmaya çalıştım ve kimseye kasten zarar vermedim." Ölen adamın yüzü yine aklına gelince duraksadı. "Şimdiyse böyle olduğumu söyleyemem, değil mi? Seni ve arkadaşlarını tanıyana kadar epey düzgün bir insan olduğumu düşünmek hoşuma giderdi."

"Öylesin."

Gözlerini kısarak adama baktı. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve bilmeni de istemiyorum. Tek istediğim, beni o lanet olası adamı görmeye götürmen." Gerçek yüzüne tokat gibi çarptı ve kızgınlığı yerini şaşkınlığa bıraktı. "O adam Aeron, değil mi?"

Reyes isteksizce başını salladı.

O kanatlı savaşçıyla yeniden yüz yüze gelme düşüncesiyle neredeyse kusacaktı ama yineledi. "Beni ona götürmeni istiyorum."

Reyes'in ifadesi hâlâ sakin ve durgundu. "Odamda bir yemek tepsisi var. Önce ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Hrrr! Onu ikna etmenin yolu yoktu; adam o kadar kararlıydı ki... "Peki," dedi, daha fazla zaman kaybetmemek için. "Yiyeceğim." Tırabzana tutundu ve kendini yukarı çekti. Dizlerinin bağı çözüldü.

Reyes'in kolu beline dolandı ve Danika'nın düşmesini engelledi. Kolu sıcaktı, dağlayan bir demir kadar sıcak.

Ona tısladı. Tıslamak, mırlamaktan daha güvenliydi. "Dokunmak yok demiştim."

Adam ondan uzaklaşmadı, onu kaldırdı ve kucaklayarak sert göğsüne yasladı. Kalbi kadının omzunun üzerinde sert ve kendinden emin bir şekilde çarpıyordu.

"Bırak beni." Kesilen soluğu sesine etki etmeye başlarken yanakları sıcacık oldu. "Lütfen bırak beni. Yalvarıyorum."

"Korkarım seni asla bırakamayacağım."

Reyes, Danika'yı odasına taşıdı ve yatağın kenarına hafifçe, yanda duran tabakları rahatsız etmek istemiyormuş gibi dikkatle bıraktı. Ondan uzaklaşan Danika adama bakmayı reddetti. Yemeklere odaklandı, uzandı ve sandviçlerden birini kaptı. Buğday ekmeği ve hindi. Bir süre küçük ısırıklarla dişledikten sonra ağzına birkaç üzüm tıktı. Gözlerini kapadı, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade belirdi.

Reyes uzaklaştı, avucunda bir hançer vardı. Kollarını arkasına sakladı ve silahın sivri ucunu bileğine daldırdı. *Güzel, çok güzel.* Bunları yaparken kadını izledi. İblisini itiraf ettiğinde kadın korktuğu gibi bir tepki vermemişti. O dehşet ve çığlıklarla karşılaşmayı, hatta ona inanmamasını beklemişti. Bunun yerine kadın her şeyi kabul etmiş, sakinliğini korumuş ve ondan kanıt göstermesini istememişti.

Demek zaten biliyordu.

Avcılar ona başka ne anlatmıştı?

Danika'nın kendinden ve arkadaşlarından ne kadar nefret ettiğini düşününce Reyes'in içinde, Avcıların kadını onlarla birlikte çalışması için Yem olmaya ikna ettiğine dair ani bir korku belirdi. Eğer Yem *gibi davranıyorsa* bu, onu uyuşturmalarına da izin vermesi demekti. Büyük bir ihtimalle bunun sebebi kadının gerçek amacı konusunda şüphe uyandırmamaktı. Kadına bunların dayatıldığını düşünüce kederlendi.

Danika'nın görevi onun dikkatini dağıtarak düşmanların kaleye girmesini sağlamak mıydı? Yoksa sadece onun hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmek mi? Biraz önce sorduğu sorular sebebiyle Reyes ikinci ihtimalden şüphelendi. Lucien'in yeteneklerini merak etmişti. Reyes'in iblisini sormuştu. Ona anlattığı her şeyi Avcılar'a mı yetiştirecekti?

Eğer ailesinin başına bir şey geldiyse Reyes'e ihanet *edebileceği* şüphe götürmezdi. *Onu suçlayabilir misin?* Hayır, onu suçlayamıyordu ama kadının onun karşısında olabileceği –olduğu– fikrinin verdiği acıyı da bastıramıyordu.

Maddox bu gibi kuşkuları yüzünden az daha Ashlyn'i öldürüyordu. Eğer diğerleri, sadece bir saniyeliğine bile Danika'nın yem olduğundan şüphelenirse, Reyes'den onu oracıkta öldürmesini isterler ya da bunu kendileri yaparlardı.

Son birkaç ayı saymazsa Avcılarla yüzyıllardır savaşmamıştı. Yine de kan davalarının başlangıcını dün gibi hatırlıyordu. Kavgalar ve ölümler, acı dolu feryatlar ve yıkım. Hem onların hem kendilerinin. Her gölge şüpheli, her yabancı olası bir katildi.

Reyes korku içinde yaşamamıştı çünkü o zamanlarda da savaşçıydı. Küstah, kibirli ve kendinden emindi, hem savaşta hem de aşkta. Pişmanlık duymadan öldürmüş, onu arzulayan her kadına sahip olmuş ve onlara acıdan alınabilecek zevki göstermiş, sonrasını ise hiç umursamamıştı.

Bazıları bir sonraki partnerlerini harap etmişti, bazıları ise kendilerine şiddet gösterecek birinin peşinde koşmuştu. Hepsi önceki hallerinin ruhsuz bir kabuğu haline gelmiş, en az Reyes kadar acıya düşkün olmuştu.

Bunu Danika'ya yapamayacaktı, arkadaşlarının ona zarar vermesine de göz yummayacaktı. Kadının amacı ne olursa olsun... Onu kurtarmak için özenle emek sarf etmişti, onun yanında olmasına fena halde ihtiyaç duyuyordu ve onsuz bir daha asla eskisi gibi olamayacağını düşünüyordu. Ya kadının duygularını kazanacak ve ona ihanet etmemesini sağlayacaktı ya da Avcılarla iletişime geçmesini engelleyecekti.

Kararını verince başını salladı. Kadının gitmesine asla izin vermeyecekti. Onun ızdırabını... hafiflettiğini fark etmişti. Adama yaklaştığı her an acıya olan ihtiyacı belirgin bir şekilde azalıyordu. Bir kere bile kaleden aşağı atlamak istememişti. Bir kere bile kırılmış kemiklerin ve parçalanmış iç organların özlemini duymamıştı. Oraya buraya attığı birkaç kesik onu oyalıyor gibiydi. İnanılır gibi değil.

"Yemekler için teşekkür ederim," dedi Danika gönülsüzce. Ağzına bir üzüm tanesi daha atıp çiğnedi.

"Benim için bir zevkti." Kadının rengi şimdiden daha parlaktı, bacaklarıysa artık daha az titriyordu. Yanakları hâlâ kirle kaplıydı ama daha önce görebildiği mavi damarlar kaybolmuştu. "Bittiğinde duşa girersin."

Danika gerildi ama adama bakmadı. "Bu yalnızca vakit kaybı."

"Önemli değil."

"Aeron pis bir kadınla konuşmayı kabul etmez mi?" dedi sertçe. "İblislerin kişisel hijyen konusunda böyle sıkı kuralları olduğunu bilmiyordum."

"Sadece senin rahat olmanı istiyorum," dedi Reyes iç geçirerek. "Formda olmanı, zihninin net olmasını istiyorum. Gücünün her damlasına ihtiyacın olacak. Bir duş işe yarar."

Bu, kadını yatıştırdı. "Pekâlâ ama sen odadayken duş yapmam."

"Yazık," diye fısıldadı.

Sonunda kadının parlak yeşil gözleri adamın üzerinde keskinleşti. "Bu da ne demek oluyor?"

Danika ona baktığında, yüzünün ifadesi nasıl olursa olsun Reyes'in bedeni ihtirasla dalgalanıyordu. Şimdi bile erkekliği büyüyor, elleri kadına dokunmak için can atıyordu. *Yapamazsın. Bunu iyi biliyorsun.* "Dolapta giysiler var. İhtiyacın olanı al."

Kadın, adamı izlemeye devam ederek bir üzüm tanesini dişledi.

Adam daha da sertleşti, erkekliği biraz daha büyüdü. O keskin, beyaz dişlerin yine onun tenine battığını rahatlıkla hayal edebiliyordu. O acı... o zevk... mest edici bir karışım. Meleği onu cennete taşıyacaktı.

Meleği mi? Çok tehlikeli arzular içerisindeydi ama buna engel olamıyordu. İçindeki her şey kadının ona ait olduğunu bağırıyordu. Birlikte olmak için yaratıldıklarını.

Kadının aynı fikirde olduğundan şüpheliydi ve en iyisi buydu.

Eğer Danika da onu, Reyes'in onun kadar arzularsa kadına nasıl karşı koyacaktı? Ona sahip olmamak için kendini nasıl durduracaktı? Eğer onunla sevişirse, kadını mahvettiğini bilerek yaşamaya nasıl devam edecekti? Acı iblisi onu *yoldan çıkaracaktı* ve kadın artık yalnızca acı vermek için yaşıyor olacaktı.

Ne yazık ki bu karanlık düşünceler bile uyarılmasını bastıramadı.

"Birazdan dönerim."

Danika'nın bakışları savaşçının bacaklarının arasına kaydı ve aceleyle başka tarafa baktı, yanakları yanıyordu. Ağzındaki üzümü yutamayarak öksürdü.

"Tamam. Tabii. Hiç acele etme."

Eğer Danika onun acıya karşı duyduğu bu ihtiyacın büyüklüğünü ve o olmadan tüm akıl sağlığını kaybettiğini öğrenirse... bu bilgiyi Avcılara aktarırsa... Herkes için kötü olurdu.

Reyes kadının yanında dikkatli davranmalıydı. Onu bu kadar arzuladığı, kadının hayatına hâkim olan acıyı dindirmeyi bu kadar istediği için dikkatli olmalıydı. Acıya sebep olmak yerine onu dindirmek istemesi çok tuhaftı.

İç çekerek gitmek üzere arkasını döndü.

"Reyes," dedi kadın.

Durdu ve yeniden ona döndü. "Evet."

"Seni tanıyorum," dedi, sesi bir anda utangaç çıkmaya başlamıştı, "ama senin hakkında aslında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve daha fazlasını mı bilmek istiyorsun?"

Yavaşça başını salladı.

Gerçekten merak mı ediyordu yoksa Avcılar için mi bilmek istiyordu? Amacının ne olduğunu umursamayacağını düşünmüştü ama o anda *Danika'nın* merak etmiş olmasını istedi. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek *istemesini* diledi. Adamı umursadığı için.

"Benim hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Danika omuz silkti, parmağını siyah yorganın üstünde gezdirdi. Yanakları kızarmış, tatlı bir pembe renk almıştı. "Ne zamandır

burada yaşıyorsun? Hobilerin nedir? Çocuğun var mı? Beklentilerin ve hayallerin neler?"

Oldukça masum, diye düşündü Reyes. "Burada, senin dünyaya gelmenden çok daha önceden beri yaşıyorum. Tek bir hobim var. Silahlar; onları üretmek, temizlemek, biriktirmek. Çocuğum yok." Her zaman çocuklara zarar vermekten korkmuştu. Daha fenası, çocuklarının bir yarısı ölümlü olacağı için onlardan daha uzun yaşardı. Bir gün bu acıyı tadacak olan Maddox'a acıyordu. "Hayalim..." *Sensin.* "Huzurun, acısız bir hayatın hayalini kuruyorum."

"Ne..."

"Odamda kendini rahat hissetmene yetecek kadar sorunu cevapladım. Şimdi duşa girme zamanı. Yarım saat içinde döneceğim. Hazır ol. Ailen hakkında öğrenebileceklerimizi öğreneceğiz."

"Yirmi dakika." Bakışları buluştu. Kadınınki kararlılık ve... tiksintiyle doluydu. Ondan mı nefret ediyordu? Yoksa Aeron'dan mı?

"Yirmi dakika sonra burada ol."

Reyes başıyla onayladı, şimdiden kadını özlemeye başlamıştı bile. "Görüşürüz."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Reyes, diğer savaşçılarla karşılaşmamaya dikkat ederek uzun adımlarla Lucien'in özel koridoruna doğru ilerledi. Tam sınırdaydı, bedeni kavruluyor gibiydi. Danika'yı odada bırakmak için tüm gücünü kullanması gerekmişti. Şimdi sular kadının vücut kıvrımlarından süzülerek akıyor, bacaklarının arasındaki lülelerin üzerine damlamadan önce göbek deliğinde birikiyor olmalıydı.

Kadının tadını merak etti. Meleksi görünümüne uygun bir şekilde tatlı mıydı? Yoksa gözlerindeki şeytansı bakışlar gibi fena mı? İblisi de merak etti; zihninin patikalarında dolanıyor, meraktan neredeyse hıçkırarak ağlıyordu.

"Willie'yi bizimkinin bitişiğindeki odaya yerleştir," diyordu Anya. Sesi kapının ardından geldiği için boğuktu, Reyes'in kadını duymak için kendini zorlaması gerekti çünkü geçen her saniye iblisinin sesi daha da yükseliyordu. *Danika.*

"Onu burada istemiyorum, kadın," dedi Lucien. "Gitmesi gerek."

"Ben Tanrı'nın her lanet olası günü senin arkadaşlarına katlanıyorum ama," diye karşılık verdi Anya. "Sen de benim arkadaşıma en azından bir hafta katlanabilirsin."

"*Senin* arkadaşın seni öldürmeye çalıştı."

Sanki kadın bir şey fırlatmış gibi bir ses duyuldu. "O geçmişte kaldı. Birkaç hafta öncesini bırak, beş dakika önce ne yaptığımı zor hatırlıyorum."

"Ondan nefret ediyorsun."

"Kimi kandırıyorsun? Onu seviyorum. Bir geçmişimiz var. Olimpos zamanlarından kalan ilk gerçek arkadaşım o."

"Kadın. O aynı zamanda beni de öldürmeye çalıştı, ayrıca sefil hayatının geri kalanında onu cezalandıracağına yemin ettiğini hatırlıyorum."

"Onu yakınımda tutmaktan daha iyi bir ceza olabilir mi? Dur, bu yanlış oldu. Bak, her şey yoluna girdi, bu yüzden ben de ona bir şans daha vermek istiyorum."

Lucien homurdandı. "Savaşçılar onu öldürecek. Şimdiye kadar yapmadıkları için şanslısın."

"Neden dikkatimi onların *üzerinden çeken* adamı katletmek istesinler ki?"

Yirmi dakika, diye hatırlattı Reyes kendi kendine, yirmi dakika sonra yine Danika'yla olabilecekti.

Danika. Bu çaresiz inlemenin sorumlusu içindeki iblis değildi.

Çifti rahatsız etmek istememesine rağmen kapılarını tıklattı.

Sesleri aniden kesildi. Yürüme sesleri duyuldu. Bir saniye sonra kapı ardına kadar açıldı, Lucien eşikte durmuş çatık kaşlarıyla ona bakıyordu. Anya başını adamın omzunun üstünden uzatıp sırıttı.

"Selam, Acıcık," dedi. Kolları Lucien'in beline dolanmıştı, buz mavisi tırnaklarını adamın kalbinin üzerine sürtüyordu. "Neler oluyor?"

Kıskançlık içini dağlayan kızgın bir demir gibiydi ve Reyes bu yüzden kendinden nefret etti.

Danika.

"Seni Aeron'a götürmeye hazırım," dedi.

Acısız bir hayat.

Reyes'in sözcükleri, kapı adamın arkasından kapandıktan sonra da Danika'nın beyninde yankılanmaya devam etti. Ne demek istemişti?

Bunu sonsuza kadar düşünse bile cevabı bulacağından şüpheliydi.

Nihayet karnı doymuş, güçlenmişti ve kendini yine insan gibi hissediyordu. Hızlıca Reyes'in dolabını karıştırdı ve kadın giysileri bulduğunda çok şaşırdı. Onun bedenine uygun. Neler oluyor? İki bluz alıp onları inceledi. Bunlar savaşçının olağanüstü büyük bedenine olmazdı, bu da onun kadın giysileri giyme ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ya Danika'yla aynı boyda ve kiloda bir kız arkadaşı vardı –neden midesine kramp girmişti ki şimdi?– ya da bu giysiler özellikle Danika için alınmıştı.

Bu giysiler, tıpkı tatile gelirken getirdiklerine benzer yumuşacık tişörtler, kazaklar ve soluk renkli kot pantolonlar olduğu için ikinci olasılığın üzerinde durdu ve yutkundu. Neden böyle bir şey yapmıştı?

Cevabın gerçekten önemi var mı?

Yeniden yutkunarak bir tişört ve bir pantolon aldı. İç çamaşırlarına bakmaya çekinerek dantellerin oluşturduğu renk cümbüşünün ortasından bir sütyen ve külot kaptı.

Duşa doğru koşar adımlarla ilerledi, sabun ve şampuan ona Reyes'i anımsattı. Odunsu, şehvetli, onu sıcacık kozasında sarıp sarmalayan. *O bir iblis. Bunu unutmamalısın.*

Kapı nazikçe tıklatıldığında Danika gri bir tişört, siyah kazak ve modaya uygun bir şekilde yırtılmış bir kot pantolon giyiyordu. Sırılsıklam saçlarından sırtına sular damlıyordu. Saçındaki boyanın bir kısmı akmış, ona kokarca gibi bir yele havası vermişti ve Reyes'e böyle görünmek *istemiyordu*. Kendisi hakkında ne düşündüğünün bir önemi olmadığını düşündü. Şu durumda gururlu davranmayı göze alamazdı.

Bileklerini yokladı, duvardan alıp oraya gizlediği bıçaklar hâlâ yerlerine sıkıca bağlıydı. "Girin," diye seslendi. Bacaklarını ayırdı ve eğer Reyes onu Aeron'a götürme fikrini değiştirirse diye kavgaya hazırlandı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye bir kadın girerek onu şaşırttı. Danika nefesini tutup açık kahverengi gözlerini ona çevirdi. Bir saniye sonra, içeri giren kadın yüzünde neşeli bir gülümsemeyle ona doğu koşuyordu. "Danika!"

"Ashlyn." O da gülümsedi; sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra ilk defa. Danika kollarını açtı ve bu yerle ilgili aklında kalan en güzel anıyı minnetle anımsadı: Ashlyn'le olan dostluğu. Kendi rızaları olmadan bu kalede tutulan ikili kısa zamanda ve sağlam bir dostluk kurmuştu.

İkisi de sevinçle iç geçirerek sarıldılar. Danika, arkadaşını özlediğini biliyordu ama bu kadar çok özlemiş olduğunun farkına o an vardı.

"Her gün seni düşündüm," dedi Ashlyn ona sımsıkı sarılarak. "Neler yaptın? Nasılsın?"

"Kaçıyordum. Aslına bakarsan daha iyi günlerim olmuştu. *Sen* nasılsın?"

"Benden nefret etme ama doğruyu söylemek gerekirse harikayım." Geri çekilen sevimli kadın onu tepeden tırnağa süzdü.

Gülüşü soldu, kaşlarını endişeyle çattı. "Fazlasıyla kilo kaybetmişsin, göz altların halkalarla dolu."

"Sense harika görünüyorsun. Işıldıyorsun. Bu adamlar sana gerçekten *iyi bakıyor*."

"Bir kraliçe gibiyim." Ashlyn duraksadı ve onu yeniden inceledi. "Benden istediğin bir şey var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Beni eve götürecek bir bilet. Ailem. Bir tepsi üzerinde Reyes'in kellesi. Bunların dışında hayır, bir şeye ihtiyacım yok."

Ashlyn tekrar gülümsedi ama bu kez gülümsemesi kadınsı bir anlayışla süslüydü. "Reyes o kadar da kötü biri değil. Aşırılıkları var ama tatlı biri."

Parmaklarını onunkilere geçirdi ve Danika'yı yatağa götürdü. "Burada olduğun sürece hiçbir şey için üzülmeni istemiyorum. İşler değişti. Artık burası bir erkekler kulübü değil. Anya ve Cameo buraya yerleşti ve adamları hizaya sokmaya çalışıyor. Onlarla tanıştın mı? Hayır mı? Tanıştığında seveceksin. Hep birlikte aileni kurtarmanın bir yolunu bulacağız, buna hiç şüphem yok. Çocuklar da yardım edecek. Onları tanımaya başlayınca altın gibi kalpleri olduğunu göreceksin."

"Hayallerini yıkmak istemem, Ash ama onlar birer iblis. Gerçek, cehennemden gelmiş iblisler."

"Evet. Biliyorum."

Danika, duyduklarına inanamamış gibi ağzı açık bir halde ona baktı. "Biliyor musun? Buna rağmen yine de onlarla yaşamaya devam mı ediyorsun? Kendi isteğinle?"

"Evet." Ashlyn ona kirpiklerinin ördüğü kalın duvarın ardından baktı. "Hatta yeni nesil bir iblise merhaba de. Maddox ve benim bebeğimiz olacak." Mutluluktan neredeyse kedi gibi mırlıyordu. hafifçe şişkin göbeğini nazikçe okşadı. "Sabırsızlanıyorum!"

"Ah, Ash. Tebrikler." Danika'nın hissettiği mutluluk içtendi ve arkadaşı için her şeyin en iyisini diliyordu. "Emin misin... Yani Maddox'un bebeği..."

"O harika bir baba olacak," dedi Ashlyn kendinden emin bir şekilde.

Tabii onun hakkından gelmelerine izin vermezsem. Danika gözlerini kapatıp bu yeni pürüzü düşündü. Maddox'a zarar vermek Ashlyn'e de zarar verirdi, yani hayatında tanıdığı en sevimli insanlardan birine. Peki ya bebek ne olacaktı? Avcılar, iblisin masum çocuğuna ne yapardı?

"Sorun nedir? Yanaklarındaki renk soldu."

"Baş ağrısı," diye yalan söyledi şakaklarını ovalayarak.

"Ah, yazık sana. Şu son birkaç aydır çekmediğin acı kalmadı. Ama bu seferki benim halledebileceğim bir şey. Bir kere bana Tylenol almak için şehre uçmuştun, bu kez aynısını ben senin için yapacağım." Ashlyn ona bir kere daha sımsıkı sarıldı. "Aslında, mutfakta birkaç tane olması lazım, Maddox bugünlerde kasalar dolusu stokluyor, hemen dönerim."

Yatak hafifçe sallandı ve Ashlyn'in ayak sesleri yankılandı. Menteşeler gıcırdadı. *Battım. Çok derine battım.* Ashlyn'in hayatını mahvedebileceğini hiç düşünmemişti ve bu fikir onu hasta ediyordu.

Ama Danika, Ashlyn'in yıkımına sebep olmadan amacına ulaşabileceği bir çıkar yol bulamıyordu. Yatak odasının kapısı bir kez daha açıldı ve kapı savrularak duvara çarptı. Tanımadığı bir savaşçı odaya dalınca gözleri faltaşı gibi açıldı. O da diğerleri gibi uzun boylu ve kaslıydı. Ama diğerleri vahşi ve kaba görünürken bu seferkinin tipik Amerikalı bir yüzü, kare çenesi ve yavru köpeğinkileri andıran kahverengi gözleri vardı.

Kadın ayağa fırladı, ıslak saçlarından damlayan sular kollarından aşağı süzülüyordu. "Sen kimsin? Ne istiyorsun? Reyes nerede?"

"Adım Sabin," dedi, Danika daha önce hiç böyle ukala bir tonda konuşan bir adam görmemişti. Kapıyı ardından çarparak kapadı ama kadına yaklaşmadı. "Sana bazı sorular sormaya geldim. Ve Reyes'in nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok."

"Gidebilirsin." Kadının parmakları hançerlerden birini kapmak için âdeta kaşınıyordu. *Kıpırdama, olduğun yerde kal.* Sırrını açığa çıkarmaya gerek yoktu. Henüz değil. *Sen eğitim aldın. Eğer sana saldırırsa ne yapman gerektiğini biliyorsun: gırtlağını, gözlerini ve kasıklarını hedef alacaksın.* Bu sırayla.

Sabin gitmek yerine sırtını kapıya dayadı ve muazzam kollarını göğsünde kavuşturdu. Yakışıklı bir adamdı. Kadınlar onun için eriyip bitiyor olmalıydı. Danika ise gırtlağını kesmeyi tercih ederdi. "Sen de onlardan birisin."

Adam, kadına doğru bir adım ilerledi ama kendini durdurdu ve geri çekildi. Neden? "Kimlerden biri?"

Adamın sakinliği Danika'yı şaşırtmıştı. Bakışları ise onu ortadan ikiye bölecek gibi keskindi. "İblislerden biri."

"Reyes sana iblis olduğumuzu anlattı mı?"

"Evet."

Koyu renkli gözleri tehditkâr bir şekilde ışıldadı. "Onun bu kadar yaramaz bir çocuk olduğunu sanmıyorum. Ne düşündüğümü biliyor musun? Kısa süre önce Avcılarla biraz zaman geçirdin. Bahse girerim sana *onlar* anlatmıştır."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bana Avcıların ne ve kim olduğunu ya da amaçlarının ne olduğunu sormuyor olman ilginç."

Lanet olsun! Çenesini iyice yukarı kaldırdı. "Tekrar ediyorum. Bana söyleyen Reyes'di."

Ve sana aynı zamanda bu sözleri asla tekrarlamamanı söylemişti. Onu arkadaşına ispiyonladığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Ve bu iblis, Avcılar tarafından kaçırıldığım için bana kendimi suçlu hissettiremeyecek.

"Bize ne yapmanı söylediler sana, hı? Bana anlatırsan canını bağışlayabilirim."

Aniden Danika'nın kanı dondu, damarlarında buz kesildi. Ve tabii ki yüzünün renginin attı. "Bana sizi öldürmemi söylediler," dedi gerçeğe elinden geldiğince bağlı kalarak. Böylece dilinin sürçme riski azalacaktı.

Adamın öfkesi yumuşayarak şaşkınlığa dönüştü, herhalde kadından böyle bir itiraf beklemiyordu. "Denemeyi düşünüyor musun?"

Danika'nın gözleri kısılarak ince yarıklara dönüştü. "Ailem hakkında ne öğreneceğime bağlı."

Yüz ifadesi değişmeyen Sabin cebinden bir hançer ve bir bez çıkardı. Yavaşça, tecrübeli darbelerle keskin gümüşü parlatmaya başladı. "Hiç kimsenin arkadaşlarıma zarar vermesine izin vermem. Asla."

Danika'nın göğsü asit dökülmüş gibi yanıyordu. "Ben de hiç kimsenin aileme zarar vermesine izin vermem." *Tanrım, lütfen iyi olsunlar.* "Beni korkutacak silahın bu mu?" Aslında işe yaramıştı. Piç. Yine de geri çekilecek değildi. "Daha fazla uğraşmalısın." *Lütfen uğraşma.*

Sanki kadın hiç konuşmamış gibi, "Dikkatleri senin üzerinde, bunu biliyorsun değil mi?" dedi gelişigüzel bir şekilde. "Avcılar seni asla rahat bırakmayacak. Eğer bize yardım etmek için onlara

ihanet edersen, ki böyle bir şey yapmak istediğinden şüpheliyim, senin peşine düşecekler ve sana işkence edecekler. Tabii benim sana yapacaklarımdan sonra ortada bir parçan kalırsa."

"Yani iki türlü de boka battım, öyle mi?" Danika güldü, o nahoş gürültülerden biri daha. Ashlyn'i gördüğünde hissettiği mutluluk uzak bir anı gibiydi. "Flaş haber. Bunu zaten biliyorum, moron."

Adamın dudakları kıvrıldı. Eğleniyor muydu? Sinirli miydi? "Bilmeni isterim ki eğer arkadaşlarımla savaşmaya bu kadar niyetli *görünmeye* devam edersen, Avcıların yapacağı işkenceler benim sana yapacaklarımın yanında çocuk oyunu gibi kalacak. Onlar kötü değiller, dünyadaki sorunların kaynağı değiller ve mutlu olmayı hak ediyorlar."

Ses tonundaki ifadesizlik kadının dikkatini çekti. "Peki sen hak etmiyor musun?"

Adam onu yine duymazlıktan geldi. Reyes ve arkadaşlarının kaytarma konusunda usta olduğunu fark etmeye başlamıştı. Cevaplamak istedikleri soruları cevaplıyor ve diğer her şeyi sanki hiç dile getirilmemiş gibi yok sayıyorlardı.

"Ailemin benim için her şey demek olduğunu *bilmelisin* ve onlara zarar vermeyi *aklından bile geçiren* her ölümsüzün kellesini koparacağım."

"Gerçek bir Avcı gibi konuştun," dedi başını sallayarak. "Bil bakalım kellelerini koparırsan ne olacak? O tatlı dünyana elveda diyeceksin çünkü savaşçıların içlerindeki iblisler zincirlerinden kurtulacak ve daha önce hiç görmediğin türden bir kargaşaya sebep olacak."

"Sevdiklerimi kurtarmak buna değer."

"Ben de kendiminkiler hakkında aynı şeyi hissediyorum." Ses tonu bir kez daha onu uyarır gibi çıkmıştı. "Ben, benimkileri koruyorum ama."

Ailem benim yüzümden firarda. Bu düşünce Danika'nın zihninde yılan gibi sürünerek ilerledi ve kadın bembeyaz kesildi. Bu, tamamen onun suçu muydu? Belki de daha fazlasını yapabilirdi, kaçırılmaları sırasında daha fazla karşı koyabilirdi.

Eğer ölürlerse, bu benim suçum olacak.

Gözyaşları aniden gözlerini yaktı. Utanç ve korkunun gözyaşları. Bundan o sorumluydu. Lucien ve Aeron'un otel odasına geldikleri gece öylesine korkmuştu ki donakalmıştı. Çığlık atmamıştı. Onların kendini sarıp sarmalamasına, ailesini toparlamasına ve hepsini buraya getirmesine izin vermişti.

Nasıl bu kadar... pasif olabilmişti?

Sabin ona tamamen anlayış dolu bir bakış attı. "Belki de bu meseleyi kendi yöntemlerinle çözmek istersin, ha? Beni de zahmetten kurtarırsın."

Bunun anlamı, kadının kendini öldürüp öldürmeyeceğiydi. Onu hiç tanımıyordu. İntihar Danika için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Büyükannesinin intihar girişiminin ailelerine nasıl bir leke sürdüğünü oldukça net bir şekilde hatırlıyordu. Annesinin yaşlarla ıslanmış yüzünü, karanlık köşelerde sessizce hıçkırdığını hatırlıyordu. Herkesin kendisine söylediği yalanları hatırlıyordu, fısıltılı seslerinden taşan, gözlerinde yanan utancı hatırlıyordu. *Büyükannen bir kaza geçirdi. İyileşmesi için birkaç ay buralarda olmayacak.*

Kapalı kapılar ardında ise söyledikleri bambaşkaydı. *Neden böyle bir şey yapmıştı? Harika bir hayatı vardı, ölmek için hiçbir sebebi yoktu.*

Danika düşündüğünde, bunu söyleyenin babası olmasını komik buluyordu. Babasının da harika bir hayatı vardı ama büyükannesinin ruhsal çöküşünden hemen sonra, eşyalarını toplamış ve kendine yeni bir hayat kurmuştu. Tanrım bu karamsar düşünceler de nereden geliyordu böyle?

Kapı aniden çarparak kapandı ve kadın yerinden sıçradı. Reyes kaşları çatık bir şekilde içeriye girdi, hemen ardında ise yara bere içindeki Lucien vardı. Yakışıklı düşmanını görünce Danika'nın nefesi kesildi ve hain kalbi bir an için duracak gibi oldu.

Düşman, diye kendine yeniden hatırlattı. Bunu daha kaç defa yapması gerekiyordu? Beyni neden mesajı almayı bir türlü başaramıyordu? Gözlerini adamdan uzak tutmaya çalıştı ama bakışları yanağını süsleyen çirkin bir kesikte takıldı.

İki adam kavga etmiş olmalıydı. İkisinin de yüzlerinde kesikler vardı ve dudakları parçalanmıştı. Üzerlerinde çamur lekeleri vardı. Reyes'in tişörtü sanki darbelerin çoğunu o yemiş gibi kırmızı beneklerle lekelenmişti.

Reyes için endişelenmeyeceğim.

İçeriye gül ve... çürük yumurta kokusu getirmişlerdi. Danika'nın burnu tiksintiyle kırıştı. Pöf.

Reyes, Sabin'i gizlice izledi ve kaşları daha da çatıldı. Bakışları savaşçıdan Danika'ya doğru kaydı, sonra yine Danika'dan savaşçıya. Sabin'e doğru yürürken yüz ifadesi hiddetle dolmuş, yumruklarını sıkmıştı. "Burada ne işin var?"

İki adam yüz yüze geldi.

"Birinin onu sorguya çekmesi gerekiyordu," dedi Sabin, kaşları saç çizgisine doğru dans eder gibi havalanmıştı. "Sen bunu yapmayı reddettin, o yüzden ben hallettim."

"Onun yanına yaklaşmaman gerekirdi."

Kasları şişti, bedenleri gerildi. Danika bu kadar korkmuş ve iğrenmiş olmasaydı, bu manzaradan keyif bile alabilirdi.

"O hâlâ hayatta, değil mi? Öyleyse sorun ne?"

Reyes dudaklarını yaladı ve bu, tehditkâr bir hareketti. "Canını yaktı mı?"

"İyiyim," dedi Sabin kuru bir sesle. "Sorduğun için teşekkürler."

"Sana sormadım. Danika, iyi misin?" Reyes dikkatini Sabin'in üzerinden çekmiyordu.

Fiziksel olarak mı? "İyiyim." Sözcükler daralan gırtlağından zar zor çıktı.

Reyes, Sabin'i itti ve savaşçı geriye doğru tökezledi. "Bir daha onun yanına yaklaşma."

Danika'nın soluğu kesildi, kısık gözlü adamın Reyes'in üzerine atılmasını ve ikisinin birlikte yerden yuvarlanarak birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışacaklarını bekledi. Sabin böyle bir şey yapmadı. Çenesini kaldırdı, dilini düşlerinin üzerinde gezdirdi.

"Sana iyilik yaptım, oğlum. Bana teşekkür etsen iyi olur."

Danika onlara doğru bir adım attı. Ne yapmayı veya ne söylemeyi planladığını kendi de bilmiyordu. Ama bunu düşünmesine gerek olmadı çünkü Lucien onun önüne geçerek ilerlemesini engelledi.

"Yeter," dedi adamlara. "Sabin, ekibi hazırla. Yarın sabah Roma'ya gidiyoruz."

"Bu iş bitmedi," dedi Sabin.

"Biliyorum." Kederli bir iç geçirme.

"Neden planlar değişti?" diye sordu Reyes, Lucien'e.

"Araştırma yapmak bize bir şey kazandırmayacak," dedi arkadaşı. "Tapınağa geri döneceğiz ve orada bir şey bulabilir miyiz diye bakacağız."

Reyes'in esmer teni beklentiyle parladı. Gerçekten de titrek bir ışıkla pırıldayan teni adamı ayaklı bir ampul duyu gibi gösteriyordu. Koyu renk saçları diken diken olmuştu. Neyin beklentisi? Kadınla yalnız kalacak olmanın mı? Danika'nın gözleri kocaman açıldı. Önemi var mıydı? Doğaüstü olaylar üst üste gelişiyordu. Çok yakında Danika normalliği sonsuza dek arkasında bırakacak ve geri dönmesi mümkün olmayacaktı.

Sen hiç normal oldun mu ki?

Çocukken sınıfındaki bütün kızlar Barbie'lerle oynamaya can atardı. Danika ise melekçilik oynamak isterdi. Sayısız defa kanatları varmış taklidi yapmış, oyun alanında uçar gibi ve kötülerle savaşır gibi yapmıştı. Ama gerçek kötülük kapısını çaldığında karşı koymamıştı. Bir cenin gibi büzülmüş ve ağlayarak anneciğini çağırmıştı.

Bir daha asla.

"Bu iş bitmedi," dedi Sabin yeniden ve uzun adımlarla odadan çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Danika yutkundu. Reyes ve Lucien'le yalnızdı. *Cesaretini kaybedeyim deme.* Çenesini yukarı kaldırdı.

Reyes yavaşça dönerek onun yüzüne baktı. Koyu renk gözleri tekinsiz, yüz ifadesi gergindi. "İçeri girdiğimde gözlerin yaşlarla doluydu." Şakağında bir kas seğirdi. "Sabin seni hangi konuda şüpheye düşürdü?"

Kaslarının seğirmesi genelde içinde bir fırtına koptuğunu gösterirdi. Daha önce ona söylediği gibi, adam hakkında fazla bir şey bilmese de, bunu biliyordu. "Şüphe mi?"

Reyes başıyla onayladı. "Seni kendinle ilgili bir konuda şüpheye düşürdü."

"Hayır. Beni sana zarar vermemem için uyardı."

"Şüpheleri yüksek sesle dile getirmez. Onları zihninde duyarsın."

"Sen neden bahsediyorsun? Şüphelendiğim tek şey..." Yüce Tanrım. Soluğunu tuttu. "Onun iblisi de bu mu? Özel gücü? İnsanları kendilerinden ve yaptıklarından şüpheye düşürmek? Yaptıkları veya yapmadıkları şeyler için onlara kendilerini berbat hissettirmek?"

Reyes yine başıyla onayladı.

Sabin yanındayken sinsice zihnine sızan tüm o karamsar düşünceler bir kere daha yankılandı.

"Piç! Onu öldüreceğim." Homurdanarak kapıya doğru atıldı. Onu bulacak ve...

Reyes, Danika'yı kollarından yakaladı ve sakinleşene kadar onu tuttu. "Sana karşı ne kullandı?" Ellerini yavaşça, nazikçe yukarı doğru kaldırdı ve kadının yanaklarını avuçlarının içine aldı.

Bir ürperme omurgasının bir ucundan diğer ucuna akıp gitti. Danika kendini geri çekemedi. Adam ona, hissettiği utançtan kurtulması için teselli sundu, kadın da bunu memnuniyetle kabul etti. Avuçları ılıktı, yara kabukları ve nasırlarla sertleşmişti, tam da kadının ihtiyaç duyduğu gibi. "A-ailem. Benim suçum."

Reyes başını hızla iki yana salladı. "Senin suçun değil. Tanrıların suçu, bizim suçumuz ama asla senin suçun değil."

Gözleri yine yaşlarla yanıyordu. Son zamanlarda tek yaptığı buydu sanki; ağlamaya başlamak ve sonra ağlamadan kendini durdurmak. "Savaşmadım."

Adam onu daha sıkı kavradı. Canını yakmıyordu ama pek de nazik değildi. "Bizler savaşçıyız. Tek kelimeyle ölümsüzüz. Biz katletmek, can yakmak için eğitildik. Bize karşı ne yapabilirdin ki?"

"Daha fazlasını," dedi Danika kısaca. Ah, adamın ona dokunması ne kadar da iyi geliyordu. Neden bu zamana kadar böyle bir saadeti inkâr etmeyi düşünmüştü ki?

"Hiçbir şey değişmezdi."

"Bunu bilemeyiz." Boynunun oyuğuna sığınmak ne kadar harika bir his olmalıydı! Kokusunu içine çekmek... Kıpırdamadan durmak şu ana dek hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. "Öyle değil mi?"

Reyes'in dudakları yavaşça kıvrıldı. "Ne kadar dik kafalısın."

Onun gülümseyişini görmek Danika'yı neredeyse eritecekti. Onunla birlikte olduğu her an adam kaşlarını çatmış, öfkelenmiş, küfür etmiş ama asla gülümsememişti. Bu görkemli ifade tüm yüzünü aydınlattı, bakışlarını yumuşatarak sıcak bir bal rengine dönüştürdü.

Sırtından yeni bir ürperme dalgası geçti ve kendini adamdan koparmaya zorladı. Daha fazla etkisinde kalmayacaktı. Daha fazla yanında durmayacak, işin aslını bilmesine rağmen avuntuyu adamda aramayacaktı. Gevşemek. Açlık. *Kendini bu saadetten mahrum bırakıyorsun çünkü bu saadet senin çöküşün olabilir,* diye hatırlattı kendi kendine.

Yanında kalırsa, ona dokunacaktı hatta belki bedeninin yarattığı o beşiğe gömülecekti. Belki ellerini onun saçlarına dolayacak ve adamı nefessiz bırakana kadar öpecekti.

Reyes'in kolları iki yanına düştü, iç geçirdi. Danika tırnaklarını avuçlarına batırarak kendine gerçeğin bu olduğunu hatırlattı. Acıyla, umutsuzlukla dolu bir gerçek. Kararlılık. Romantizm için zamanı yoktu. Özellikle de Reyes'le.

"İşte Ty-lenol," diye kekeledi, odaya girip onları o şekilde gören Ashlyn. Elini ileri doğru uzatmıştı, avucunun ortasında

iki tane kırmızı-beyaz hap duruyordu. Diğer eliyle ise bir bardak suyu kavramıştı. "Üzgünüm. Bölmek istemezdim."

Reyes, Danika'dan uzaklaşırken, Lucien, "Bir şey olmaz," diyerek Ashlyn'i teselli etti.

Kahretsin, Danika, Lucien'in hâlâ odada olduğunu unutmuştu. "Haplar için teşekkürler," dedi Ashlyn'e, konu değiştiği için minnettardı. Ashlyn'e doğru yürüyerek ona sunduğu şeyleri aldı. Az önce başı ağrımıyor olabilirdi ama şimdi zonkluyordu. Hapları koca bir yudum su ile bir kerede yuttu.

"Ashlyn," dedi Reyes. "Teşekkür ederim, benim... yani Danika'yla ilgilendiğin için."

"Bir şey değil." Ashlyn iki savaşçıya baktı, sanki aralarında ne olduğunu merak ediyor ama sorarak kabalık etmek istemiyor gibiydi. "Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakmayın. Maddox'la karşılaştım ve işte bilirsiniz... Yapabileceğim başka bir şey varsa..."

Danika başını iki yana salladı. Bir yanı arkadaşını kapıp bu odayı terk etmek ve bir daha dönüp arkasına bakmamak istiyordu. "İyiyim."

"Özür dilerim geciktim. Ashlyn bana dedi ki..." Bir başka kadın odaya dalıverdi. Uzun boylu, soluk tenli ve tamamıyla kusursuzdu. Derin göğüs dekolteli, mavi mini bir elbise ile aynı renkte baldırlarına kadar bağcıklı topuklu ayakkabı giymişti. Elbisesi gibi mavi gözleriyle tüm alanı tek bir seferde taradı ve sırıttı. "Harika. Gizli bir toplantı. Bu arada adım Anya."

"Memnun oldum," dedi Danika. Ashlyn ona Anya'dan bahsetmişti ama onun hangi savaşçının kadını olduğunu bilmiyordu. Her kiminse, ona çok iyi davrandığı belliydi. Danika hiç bu kadar mutlu bir kadın görmemişti.

Lucien iç geçirdi. "Neyin peşindesin, Anya? Sadece kafanda bir plan olduğunda böyle sırıtırsın sen."

Yoksa onun erkeği, yara bere içindeki Lucien miydi? Vay canına. Gerçek bir güzel ve çirkin hikâyesi.

Göz kamaştırıcı kadın saçlarından bir tutamı parmağının etrafına doladı ve savaşçıya "gel de beni al" der gibi bir bakış attı. "Sadece ufak bir kız dayanışması, o kadar." Masmavi gözleri Danika'ya geri döndü. "Bu çocuklar sana iyi davranıyor mu, şekerim?"

"B-ben..." Danika ne cevap vereceğini bilemiyordu. Sabin'in dışında diğerleri ona iyi davranıyorlardı ama bunu kabul etmek istemiyordu. Geçen her dakika yeni bir şey ortaya çıkıyor ve onu bu adamlara, bu şeytanlara karşı hareket etme isteğinden alıkoyuyor gibiydi.

"İyi davranmıyorlarsa yaşlı Anya'na söylemen yeterli. Kalplerini kendi ellerimle yerinden sökerim," dedi Anya. "Sözüm söz. Güvenilir biri olduğumdan değil. Hobilerimden biri yalan söylemektir. Lucien, canım, işin uzun mu? William için "kaleye hoş geldin" partisi düzenlemek istiyorum ve süslemeleri seçmek için yardımına ihtiyacım var."

Lucien gözlerini kapayıp başını iki yana salladı, sanki duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Aklımda karanlık yaratıklar temalı bir maskeli balo var."

Anya, Danika'nın takip edemeyeceği bir hızda konu değiştiriyordu ama Ashlyn kontrolü eline aldı. "Parti yok. Kutu, antik nesneler, Avcılar ve daha Tanrı biliyor neler kafamızı kurcalarken olmaz. Danika, eğer bir şeye ihtiyacın varsa beni bul tamam mı? Aklına gelen ne olursa." Ashlyn bunları söyledikten sonra itiraz edip duran Anya'yı kolundan tutarak odadan dışarıya sürükledi.

Ne tatlı kadın. Hem de akıllı. O halde bu savaşçılarla ne işi var? *Benim bu savaşçılarla ne işim var?* Danika içini çekti. Ashlyn'in bahsettiği antik nesneler neydi? "Hazırım," dedi herkesi Bir Numaralı Konu'ya geri döndürerek. "Aeron nerede?"

Lucien ve Reyes birbirlerine karanlık bir bakış attı.

"Ne?" diye sordu Danika.

Reyes yeniden yüzüne baktı, suratı ifadesizdi. "Burada," dedi. "Aeron burada, kalede."

Beklenti duygusu vücudunda baş döndürücü bir hızla dolaştı. "Beni ona götürün." Bilmek zorundaydı. İyi veya kötü, bilmek zorundaydı. "Hemen şimdi. Lütfen. Onu görmek istiyorum."

"O zincirlerle bağlı ama yine de yakınına gidemezsin. Onun gibi biri için zincirli demek çaresiz demek değil. Ondan uzakta duracağına söz ver."

O anda adama dünyaların sözünü verebilirdi. "Söz." Ama Aeron sorularını cevaplamayı reddederse, Danika adamın üzerine saldırabileceğini düşündü. Hatta belki cinayet listesine iki numarayı ekleyebilirdi. Keşke eski savunma dersi hocası şimdi onu görebilseydi. Reyes yardım dilercesine tavana baktı ve sonunda konuştu. "Pekâlâ. Gel. Umarım dilediğin cevapları alırsın."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Reyes Tanrıların savaşçısıyken, şimdi isimleri yalnızca kitaplarda ve masallarda fısıldanan ilahi yaratıklarla savaşmıştı. Kerberos: cehennemin kapılarını bekleyen üç başlı bir köpek. Kimera: insan-hayvan melezleri. Harpia: yarı kadın, yarı delirmiş bir kuş. Hepsi de onun kanını akıtmış ve onu acılar içinde kıvrandırmıştı. O zamanlar acı bir haz değildi.

Antik Yunan'daki ilk birkaç yılında, iblisi içini karmakarışık etmiş, ipleri eline almış ve onu katliama ve yaralamaya zorlamıştı. Nihayet insanlar onlara karşı koymaya başladığında savaş hüküm sürmüş, her köşe başında ayrı bir felaket yaşanmıştı. Kol ve bacaklarını kaybetmiş, yeniden büyütmüş ve tekrar kaybetmişti. Birkaç defa neredeyse kellesini de kaybediyordu. Tüm bunlara rağmen o ana kadar böylesine güçlü bir korku hissetmemişti. Birazdan Danika, Aeron'la yüz yüze gelecekti. Tıpkı Reyes'inki gibi inatçı iblisi, Danika'yı öldürmesi için baskı yapıyordu. Onu bağlayan zincirlerden kendini kurtarmak için açıkça kendi bileğini kemirmeye çalışan bir adam. Neyse ki Reyes ve Lucien oraya vardığında daha ilk kas katmanına kadar gelebilmişti.

Ama ya Aeron, Danika yakınlardayken kaçmayı başarırsa? Ya gücü katlanarak arttıysa, göz açıp kapayıncaya kadar bileklerini koparıp dişlerini çıkararak öne atılırsa... *Dur!*

Reyes, Danika'yı önüne katıp kaleden uzaklara götürmek istiyordu, kadınınsa istediği cevaplar vardı ve Reyes bunları onun için alacaktı.

Bu kadar basitti. Kadının istekleri kendininkilerden önce geliyordu.

Zindanın en alt seviyesine doğru bir kat merdiven indi, Danika arkasındaydı, Lucien de onun arkasında. Ev sıcaklığından bakımsızlığa, oradan da tamamen ihmal edilmişliğe doğru yolculuk ettiler.

Taş duvarlar parçalanıyor, zemin kopan parçalarla kaplanıyor, parçalar botlarının tabanlarına batıyordu. Taşlar ve toz yığınları öyle kalın bir birikinti halindeydi ki Reyes tahta kalasların mı yoksa mermerin mi üzerinde yürüdüklerini kestiremiyordu. Suçluluk duygusu daha da yoğun bir şekilde geri döndü. *Arkadaşıma nasıl böyle davranabildim?*

Aeron, gerçek Aeron, kadını öldürmek istemiyorsa ne olmuş? Aeron ölümü tatmak için yakardıysa ne olmuş? Adam böyle acı çekmeyi, gözden çıkarılabilir biri gibi zincirli ve kilit altında tutulmayı hak etmemişti. Hem de Anya'nın deyişiyle tanrıların hapishanesi Tartarus'tan bile daha kasvetli bir yerde.

Aeron'u katile, Reyes'i de gardiyana çeviren o tanrılara lanet olsun!

Neyse ki diğer savaşçıların hiçbiri etrafta değildi. Yaklaşan Roma yolculuğu için toparlanmak ve malzeme toplamakla fazlasıyla meşguldüler. Reyes'in çıkıp çıkmayacağına karar veremediği bir yolculuk. Pandora'nın kutusunu bulmayı, Avcıları kesin olarak yok etmeyi istiyor ama Danika'yı dünyanın dört bir yanına taşımak istemiyordu.

Danika yeniden kaçabilirdi. Reyes bu kez onu bulamayabilirdi. Avcılar kadını öldürmenin daha iyi olduğuna karar verip peşine düşebilirdi.

Giderek kendi varlığının kadınınkine bağlı olduğunu düşünmeye başlıyordu. Bunu anlamıyor, bundan hoşlanmıyordu ama öyleydi işte. Yanına ne zaman yaklaşsa, hem kendinin hem iblisinin sakinleşmesi onu her seferinde şaşırtıyordu.

Danika öksürdü.

Reyes bir köşeyi dönüp omzunun üzerinden kadına baktı. Danika elini yüzünün önünde sallıyordu. Tozlar, saçlarının etrafında tıpkı bir hale gibi pırıldıyordu. Bazı buklelerinin boyası akmıştı, altlarından sarı rengin davetkâr görüntüsü belli oluyordu. Kadını ilk kez gördüğünde, parlak ve ışıl ışıl saçlarını güneşe benzettiğini hatırlıyordu. "Odama dönmek ister misin?" diye sordu Reyes. "Eğer hastalanırsan çok üzülürüm."

Danika tatsız bir alay ifadesiyle kaşlarını abartılı bir şekilde çattı. "Sadece öksürdüm. Yaşayacağım. Devam et."

Bir adamın sinirli homurtuları duvarlarda yankılandı. "Artık Bilek-Ve-Kan oynamak istemiyorum. Sana söyledim, dur."

Aeron en azından çığlık atmıyordu.

Reyes başka bir köşeyi döndü ve demir parmaklıklı kafesler görüş alanlarına girdi. Aniden durdu, Danika öne geçmesin diye kolunu uzatarak onu durdurdu. Kısacık bir an kadının göğüsleri koluna sürtündü, yumuşak ve dolgundular. Hâlâ ıslak olan saçları tenine çarptı.

Reyes ağzına gelen küfrü yuttu; Danika sanki bir güç onu ittirmiş gibi tökezleyerek geriye gitti. Kor ateşler adamın tüm vü-

cudunu bir anda yutmuş gibiydi. Kadının kokusu genzine doldu, fırtınalar ve masumiyet.

"Burada kal." Kulak tırmalayıcı bir tonda çıkan sesi onu utandırdı. Başkalarının –hatta Danika'nın kendisinin– kadını arzuladığını bilmesi umurunda değildi. Bu gizlenemeyecek bir gerçekti. Umurunda olan, bu arzunun *yoğunluğunun* bilinmemesiydi. Bu bilgi ona karşı kullanılabilirdi.

"Neden daha ileri gidemiyorum?" diye sordu.

Kadının sesinin titrediğini fark etmek Reyes'in hoşuna gitti.

"Onu önce ben görmek, onu bıraktığımdan beri ruh halinin değişip değişmediğini bilmek istiyorum." Ve bileklerinin iyileşip iyileşmediğini, hâlâ kopma olasılıklarının bulunup bulunmadığını kontrol etmek... Ama Reyes bu kısmı eklemedi. "Eğer bir nebze sakinse parmaklıklara yaklaşabilirsin. Ama ne olursa olsun hücrenin içine girmek yok. Anladın mı?"

"Evet."

"Ona soru sorabilirsin ama ona hakaret edip... gazabını körükleme."

"Tamam! Anladım. Geride dur, kibarca soru sor. Hadi, yapalım şu işi artık."

Reyes kıpırdamadı. Olduğu yerde kaldı. "Onu gördüğünde saklın korkma. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"Evet, yarın da sonsuza kadar sayarım. Hem de iki kere. İlerlemezsen ben kendim gideceğim."

Reyes, onu sert bir ifadeyle izleyen Lucien'e baktı. "Onunla kal. Lütfen."

Danika bunun üzerine homurdandı. Reyes, onu korumak istediği ve kadının kendi başının çaresine bakamayacağını dü-

şündüğü için sinirlendiğini sanmıyordu. Danika artık gerçekten kırılma noktasına ulaşmıştı ve cevap alması gerekiyordu. Lucien başını sallayarak onayladı.

Reyes dönüp onlardan uzaklaştı. Bir sonraki nefesini almayı ne kadar istiyorsa, Danika'ya bakmayı, ona güven vermeyi ve onu rahatlatmayı da o kadar istiyordu. Ona sarılmayı. Ama kadına sadece bir kez bile bakması kendini *tüm bunları* yapmaktan alıkoyması demek olacaktı. Onu bırakıp gitmeyi başaramayacaktı.

Bir eliyle bir bıçağı, diğer eliyle de hücrenin anahtarını kavramıştı, kapının kilidini açtı. Metaller birbirinden uzaklaşırken menteşeler gıcırdadı. Kapıyı arkasından kapatırken yine gıcırtılar yükseldi. Aeron uzaktaki duvarın kenarına çökmüş, gölgelerin içine gömülmüştü. Reyes'i fark eder etmez mırıldanmayı kesti.

Reyes arkadaşını inceledi, eski savaşçıdan izler bulmayı umuyordu, dönüştüğü o canavardan değil. Gözleri hâlâ kocamandı ve aç bakıyordu. Dişleri hâlâ keskin ve gözler önündeydi. Hâlâ bir canavar ama bir yandan da Reyes'in sevdiği bir adamdı. Aeron'un vücudunu tepeden tırnağa kaplayan dövmeleri tanıdıktı.

Reyes, Aeron'un büyük bir ihtimalle asla yapmamış olmayı dilediği cinayet, katliam, yıkım gibi eylemlerin renkli tasvirleriyle vücudunu neden kapladığını bilmiyordu. Reyes hiç sormamıştı, Aeron ise hiç anlatmamıştı. Bazı şeyleri konuşmak fazlasıyla acı vericiydi. Reyes *bunu* çok iyi biliyordu.

"Git buradan," dedi Aeron.

Bu emir, iblisinin sesiyle karışmış veya lekelenmiş değildi. Reyes şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yoksa savaşçının kana susamışlığı, biraz olsun dinmiş miydi?

"Görüyorum ki aklın yerinde." Adamın bileklerine bir bakış atan Reyes onların neredeyse iyileşmiş olduğunu gördü. "Lucien

ve ben mağaraya girdiğimizde delirmiş gibiydin. Eğer seni buraya getirmeye çalışırken canını yaktıysam özür dilerim."

"Bırak gideyim. Yapmam gereken bir iş var."

"İki hafta önce seni dizginlediğim için bana minnettardın. Sana verilen emirden nefret ediyordun ve bana seni öldürmem için yalvardın."

"Artık minnettar değilim." Aeron kımıldadı, bacaklarını göğsüne daha da yaklaştırdı. "O kadınların ölmesi gerek."

Hayır, kana susamışlığı devam ediyordu. "Yani hâlâ hayattalar mı? Dördü birden mi?" Danika'dan yayılan heyecan dalgası onu sarıp sarmaladı. Evet, aralarında mesafe vardı ama yine de o yakıcı heyecanı hissedebilmişti.

Aeron'un gözleri suçlulukla parladı. Suçluluk: hem iyi hem korkunç. İyiydi çünkü bu Aeron'un kendi zihninde hâlâ iblisle savaşıyor olması demekti. Korkunçtu çünkü bu büyük bir ihtimalle kadınlardan birinin –ya da birkaçının– ölmüş olması demekti.

Reyes gerildi ve hayal kırıklığı dolu bir inilti koparmamak için kendini tuttu. İyi haberler duymak için umutsuzca can atmıştı. Şimdi tek yapabildiği en azından kadınlardan birinin hayatta kalmış olmasını ummaktı. "Aeron. Bana kadınları anlat."

Sessizlik.

"Lütfen," dedi, gerekirse yalvarmaya bile hazırdı.

Yine sessizlik.

Hayır, sessizlik değil. Bir saniye sonra geri planda hafif ama tehditkâr bir homurtu olduğunu fark etti.

"Cevap ver!" diye haykırdı Danika.

Aeron donakaldı, nefes almayı bile bıraktı. Gözleri kararda ve en ufak suçluluk kırıntısını bile gizleyen öfkeyle parlamaya başladı.

Sonra birdenbire ileri atıldı. Kanatları sırtındaki yarıklardan çıktı, tül gibi incecik dokulu siyah kanatları, tişörtünden geri kalan son parçaları da yırtarak açıldı ve hücrenin bir ucundan diğerine kadar yayıldı. Jilet gibi kesin uçları duvarları tırmaladı.

Reyes geri adım atmadı. Aeron saldırmak istiyordu, o halde Reyes, Aeron'un kendisine saldırmasına izin verecekti. Danika'ya saldırmasından iyiydi.

Aeron'un boynunun etrafındaki zincir titreyerek gerildi ve savaşçıyı Reyes'in yüzünün sadece birkaç santim uzağında durdurdu. O kadar yakınlardı ki kükürt kokulu bir nefes Reyes'in yüzünü okşadı. Cehennemin çok yakınında bulunmuştu, günlerce onun kokusunu üzerinde taşıyacaktı. Reyes neredeyse iblisinin oraya nasıl gideceğini hatırlamamış olmasını ve Aeron'u oraya hiç gömmemiş olmayı diledi.

"Kız!" diye bağırdı Aeron. Elleri Reyes'in boynuna yılan gibi sarıldı ve onu sımsıkı kavradı. "Onu istiyorum."

"O benim," diyebildi Reyes güçlükle. "Bana onun ailesiyle ilgili bildiklerini anlat."

"Geber!"

"Söyle bana."

Danika'nın soluğunun kesildiğini duydu. Lucien'in kısa bir tehdit savurduğunu duyduğunu sandı.

"Söyle." Bu yalvarışı neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle söylemişti. Bıçağını düşürdü, kendini kurtarmak için onu arkadaşının üzerinde kullanmak istemiyordu. Aeron'un bileklerine yapıştı. Eğer Aeron'dan cevap alması için bu gerekliyse, karşı koymayacaktı.

Ama çok geçmeden Reyes, Aeron'un boğazını giderek daha sert, daha fazla sıkma hissini fazlasıyla iyi bulmaya başladı. Acı sarhoş ediciydi. İblisi memnuniyetle mırladı.

Daha fazla.

"O ölmeli," diye hırladı Aeron.

"O... masum."

"Önemi yok."

"Bir zamanlar önemliydi." Reyes başka bir şey ekleyemeden önce, zihni bulanıklaştı, sersemlik tüm vücuduna kıyıya vuran okyanus dalgaları misali yayılıyordu.

Danika'yı koruman gerek. Aeron'un ellerini kendi üzerinden çekerken soluk borusu parçalandı, binlerce iğne gırtlağına battı. Oksijen içeri giremiyordu. Kanına karışan kemik parçaları, midesine doğru süpürülürken, yol boyunca önüne çıkan her şeyi kesip biçti.

Bu, onu öldürecekti. En azından kısa bir süreliğine.

Gözlerini mutlulukla kapadı ama zihni inkâr çığlıkları atıyordu.

"Yardım et ona!" diye bağırdı Danika, Lucien'e. Demir parmaklıkları kavradı; soğuk, ruhuna işliyordu. Her zamankinden de fazla. O sırada Reyes'i göremiyordu. Aeron denen piç, onu ölümcül siyah kanatlarıyla sarmıştı. "Ona yardım et." Hocalarından hiçbiri onu şeytana saldıran bir başka şeytan için hazırlamamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Lütfen."

"Kurtulacak." Lucien pantolonunun belinden bir silah çekti ve mermi haznesini kontrol etti.

"Kimse böyle bir şeyden kurtulamaz," dedi silahı gözleyerek. İlk aklına gelen Lucien'in onu vuracağı oldu. Hemen ardından, eğer böyle bir planı olsaydı bunu çoktan yapmış olacağını düşündü.

"Aeron, bırak onu!" diye bağırdı Lucien.

"Hayır!" diye kükredi savaşçı.

Bir an geçti. Lucien kaskatı kesildi, "Bu şey de ne?" diye mırıldandı ve cebinden bir mermi çıkardı. Ölümcül cismi silahın mermi yatağına yerleştirdi.

Danika şiddetli titremesini durduramıyordu. "Ya yanlışlıkla Reyes'i vurursan?" Reyes'in... ne? Evet, Reyes'in hayatta olmasını istiyordu. Kesinlikle canının yanmamasını. Reyes onu iki hafta önce korumuştu, bugün Aeron'un hiddetinin sonuçlarına katlanıyordu ve bu yüzden şimdi de Danika onu koruyacaktı. O anda, hayatla olan tek bağı Reyes'di. En azından kendi kendine böyle diyordu. Bu yüzden adam bir anda onun için önem kazanmıştı.

"Dediğim gibi, kurtulacak."

Gerçekten kurtulacak mıydı? Ölümsüzdü, bir şeytandı ama boğazlanmak ve mermiler de mi onu etkilemeyecekti? Reyes'i her gördüğünde adam yaralı ve bir yerleri kanıyor oluyordu. Belli ki yaralanabiliyordu. Peki ya Aeron onun acizliğinden yararlanıp kellesini uçurmayı denerse? Stefano ona bir ölümsüzü kalıcı olarak öldürmenin en güvenilir yolunun bu olduğunu söylemişti. "En güvenilir" dediğine göre onları öldürmenin *başka* yöntemleri de olmalıydı.

Vahşi bakışları, hâlâ Reyes'i ölümcül bir kavrayışla tutan Aeron'a kilitlendi. Kudurmuş savaşçı artık hareket etmiyordu, başı düşmüştü, hiç ses çıkarmıyordu. Ah Tanrım. Bu ne demek oluyor? "Bırak... bırak da onun dikkatini dağıtayım. Onu Reyes'den uzaklaştırırım, *sen de* Aeron'u vurabilirsin."

Parmaklıklı kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı.

Lucien onu kolundan yakalayarak durdurdu. "Silah Aeron için değil." Çenesini yana çevirerek hücrenin bir köşesini işaret etti.

Danika onun bakışlarını takip etti. Orada, köşede, zayıf, bel yüksekliğinde bir... şey vardı. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Çıplak vücudu yeşil pullarla kaplıydı. Hançer gibi upuzun dişlerinden salya damlıyordu ve kulakları sivriydi. Gözleri, tıpkı Reyes'e saldırmadan hemen önce Aeron'un gözleri gibi kırmızı kırmızı ışıldıyordu.

"Bildiğim kadarıyla bu yaratığı buraya ben ışınlamadım," dedi Lucien. "Bizim dostumuz değil."

Neydi *o* öyle? Ve neden Danika onu önceden gördüğünü hissediyordu? Onu daha önce de izlemiş olduğunu? Soytarılıkları karşısında kafa karışıklığıyla birlikte kaş çattığını.

"Şeytan," dedi Lucien, sanki Danika sorusunu yüksek sesle sormuş gibi. Belki de öyle yapmıştı. Lucien nişan aldı.

"Reyes'in yakınlarına ateş etme," dedi aceleyle.

Lucien şaşırmış gibi kadına baktı, onu esir alan kişiyi koruduğuna inanamıyordu. "Dikkatli olacağım."

Aeron'un vücudu yine sarsılmaya başladı, sanki havale geçiriyor gibi titriyordu. Yemek zamanı gelmiş vahşi bir hayvan gibi homurdanmaya başladı. Ne yapıyordu? Danika parmaklıkları bıraktı ve tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Ürpertici soğukta titremesine rağmen sırtından ter aktı.

Orada öylece durmuş, hiçbir şey yapmıyordu. Hiçbir işe yaramadığını hissetti.

Bum.

Danika'nın kulakları çınladı. Çınlamanın ardında, her nasılsa tüyler ürpertici bir gülüş duymayı başardı. Paniğe kapılmış bir halde yaratığın hücre duvarlarında bir lastik top gibi sekmesini, hatta tavanda emeklemesini izledi.

"Oyna, oyna. Çok zzzzevkli"

Bunu daha önce gördüm, diye düşündü Danika yine. Ama nasıl? Kâbuslarında mı? Gözlerini açtı. Evet, tabii ki. Rüyasında sürekli olarak şeytanları ve cehennemi görürdü, bu yüzden böyle bir yaratığı gözünce canlandırmış olması kulağa mantıklı geliyordu.

Lucien bir başka mermi takıp tekrar ateş etti.

Bir kahkaha daha.

Aeron doğruldu. Ağzından kan akıyordu, elleri kıpkırmızıydı. Danika, Aeron onu boğazladığından beri ilk defa Reyes'i görebildi. Elinin arkasıyla açık ağzını kapadı. Adam zemine yayılmıştı, hareketsizdi, gırtlağı... dümdüzdü.

Mutlu olmalıydı, mutlu olmalıydı.

Ama mutlu değildi. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ona yaptığı her şey için bu adamdan nefret etmeliydi. Nefret, nefret, nefret. O anda bu kelime kadına hiçbir şey ifade etmiyordu. Eğildi, parmaklarını çaldığı hançerlerden birinin sapına doladı, yaptığı hırsızlığın ortaya çıkacak olmasını umursamıyordu.

Aeron ölmeliydi, Danika onu öldürmeliydi. Bu iş bu kadar basitti. Adam gözü dönmüş bir katildi. Reyes'e zarar vermişti – öldürmemişti, ölmüş olamazdı– ve şimdi de kendisine zarar vermek istiyordu. Daha da fenası belki de büyükannesine zarar vermişti. O yaşadıkça, ailesinin asla güvende olmayacağı kesindi. Evet, ölmesi gerekiyordu. *Ya şimdi ya hiç.*

Nihayet kararlı bir şekilde hücreye girdi. Lucien, silahının namlusuyla şeytanı izlemekle meşgul olduğundan onu fark etmedi. Danika dikkatlice ilerledi. Aeron'un kısık gözleri onun üzerinde kilitlendi ve her hareketini izledi.

"Legion," dedi Aeron. "Sana ihtiyaç var."

Pullu yaratık, Aeron'un omuzlarına sıçradı ve sıkıca tutundu. "Burada." Kemikli parmaklar Aeron'un kafatasını okşadı. Danika'nın anlamadığı kelimeler Aeron'un kulağına fısıldandı. Uysal ve nazik sözler.

Aeron'un vücudu gevşedi, artık kasları saldırıya hazır bir şekilde gergin değildi. Gözlerindeki kırmızı ışık söndü.

Lucien hücrenin dışında duraksadı. "Danika," dedi.

"Reyes'i buradan çıkar. Bedeni daha fazla hasarı kaldıramaz." Danika yavaşça ilerlemeye devam etti. Reyes'e ulaştığında başucunda çömeldi. Nabzını hissetmek umuduyla tek parmağıyla Reyes'in boynuna dokunurken bile bakışlarını Aeron'dan bir an olsun ayırmadı.

Nabzı atmıyordu.

Panik yapma. O buracıkta böyle ölmek için fazlasıyla hayat dolu, fazlasıyla güçlüydü, değil mi? Mutlaka tıbbi yardım almalıydı. "Lucien. Tanrı aşkına, buraya gelip onu al."

"O iyi, bu şeytan kontrolsüzce ortada dolaşırken dikkatimi dağıtmaya niyetim yok."

Lanet olsun! Onu burada bırakamazdı. Gerçekten de, daha fazla hasar görürse ortada Reyes namına bir şey kalmayacaktı. Reyes'i kurtarmak mı yoksa Aeron'u sorgulamak ve öldürmek mi? Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Elinde bıçağıyla –*onu bırakmayacaktı*– Reyes'in omuzlarından tuttu ve onu sürüklemeye çalıştı. Reyes'i oradan çıkarırsa onun için endişelenmeden Aeron'a saldırabilirdi. Ama Reyes'in yapılı bedeninin kadın için fazlasıyla ağır olduğunu fark etti ve soluklanmak için durmak zorunda kaldığında onu ancak yarım metre kıpırdatabilmişti.

Aeron doğruldu, dizleri büküldü, elleri saldırıya hazır şekilde kıvrılmıştı. Her an saldırabilirdi.

"O senin arkadaşındı," dedi ve Reyes'i birkaç santim daha çekebilmek için ayaklarını geriye itti.

"Ama sen değilsin," diye cevapladı Aeron.

"Hayır, değilim."

Aeron sırıttı, şeytanî ve tekinsiz görünüyordu. "Bana zarar vermek mi istiyorsun, küçük ölümlü?"

"Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Gerçek gözlerinde parladı, kendinden emindi. "Seni yok etmek istiyorum."

"Dene."

"O zaman bana yapmayı planladıkların için kendini daha mı iyi hissedeceksin? Hayır, teşekkürler. Reyes'in yardıma ihtiyacı varken olmaz. Ama onu hücrenin dışına çıkardıktan sonra benimsin."

Bir sebepten dolayı bu konuşma Aeron'u, sanki minik yaratık hâlâ kulağına fısıldıyormuş gibi, yatıştırmış görünüyordu. "Seni korkutuyor muyum?"

"Sen mi? Beni korkutmak mı? Bir daha asla." Bir santim daha. Birkaç santim sonra, Reyes'in omuzlarını kapının dışına çıkarmış olacaktı.

"Neden üzerime saldırmıyorsun o zaman?"

"Aramızdaki fark, benim bir başkasını kendi isteklerimi önemsediğimden daha fazla önemsiyor olmam."

Aeron'un sırıtışı bir anda kayboldu. "Reyes'i önemsiyor olamazsın."

Danika bunu istemiyordu, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama... O sırada arkasında ayak sesleri yankılandı ve onu cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

"Diğerleri geliyor." Sonunda Lucien yardım etmeye karar vermişti. Ona yaklaştı, kadının bu dokunuşa itiraz etmesine fırsat

vermeden, onu boynunun altından kavradı. Bir saniye önce Reyes'i sürüklerken, bir sonrakinde kendini Reyes'in yatak odasında buldu.

Üzerine bir sersemlik çöktü. Lucien onu bıraktığında kendi başına ayakta duramadığını fark etti. Devrildi, dizleri yere çarptı. Büzüldü ama başı darbeyi hissedemeyecek kadar dönüyordu. "Bana ne yaptın?"

"Burada kal," dedi Lucien.

Ayağa kalkmak için kendiyle savaşırken ona öfkeli bir bakış attı. "Ben..."

Adam tek kelime etmeden yok oldu ve kadını afallamış bir halde bıraktı. Piç! Reyes'i orada o hayvanla bırakamazdı, bırakmayacaktı. *Elinde şans varken o canavarı öldürmeliydin.* Geri dönmeye karar vererek ön kapıya doğru ilerlemeye çalıştı. Ayağı bir çift bota takıldı ve ayakta kalmayı zar zor başardı.

"Sana yerinde kalmanı söylemiştim."

Hızla dönünce bir kez daha başı dönen Danika korkuyla soluğunu tuttu. Lucien yeniden belirmişti. Yatağa doğru ilerleyen adamın kollarında Reyes vardı. Nazikçe, hâlâ hareketsiz yatan savaşçıyı yatağa bıraktı. Yaylar gıcırdadı.

Danika aceleyle Reyes'in yanına gitti.

"Ona göz kulak ol," dedi Lucien, sesinde uyarıcı bir ton vardı.

"O-olacağım." Kelimeler ağzından bir iç çekiş olarak çıkmıştı. Lucien yine kayboldu.

Neredeyse bakmaya korkarak yavaşça başını çevirdi. Bakışları Reyes'in üzerinde durdu ve midesi altüst oldu. Adam onun için pek çok anlam taşıyordu: onu esir alan kişi, onu kurtaran kişi, şeytan, erkek. Ama aynı zamanda hâlâ büyük bir gizemdi, onu hem öldürmekle tehdit etmiş hem de hayatını kurtarmıştı. Ve

işte oradaydı, bozguna uğramıştı. Gırtlağı paramparçaydı, Adem elması dümdüz olmuştu.

Göğsü hareket etmiyordu.

Bugün gözlerini defalarca yakıp duran yaşlar, bu kez yanaklarından özgürce akıyordu. Böyle güçlü biri nasıl olur da... Nemli bulanıklığın ötesinde, adamın göğsünün hareket ettiğini, büyük bir kısmı yok olmuş boğazının kasılmaya başladığını gördüğünü sandı. *Lütfen! Lütfen gerçek olsun.*

.Titreyen elini adamın kalbinin üzerine koydu, avucunun altında çılgınca attığını hissetti. Bir hırıltı kulaklarını doldurdu, bu ne muhteşem bir sesti.

Yaşıyordu!

Ağlayarak dizlerinin üstüne çöktü. Adamın elini kavradı, parmaklarının onunkileri halsizce sıktığını hisseti. Duyduğu rahatlamanın gücü dehşet vericiydi. Beklenmedikti. Çünkü bu, kadının bu adama asla ihanet edemeyecek olması demekti. Bu şeytana. Ne şimdi ne de sonra. Aeron'a, evet. Sabin'e, evet. Ama Reyes'a asla. Ailesini kurtarmak için olsa bile. "Buradayım, Reyes."

Adamın gözleri yavaşça açıldı.

"Konuşmaya çalışma. Sadece burada olduğumu bil yeter. Seni iyileştireceğim." Tek sorun kadının tıbbi bilgisinin olmamasıydı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Boğulurcasına acı acı güldü. Bu duruma bir kere daha düşmüştü. Ashlyn hastalanmıştı. Annesi, kız kardeşi ve büyükannesinin hayatlarının bağışlanmasının karşılığında, Reyes'e bir şifacı olduğu yalanını söylemişti. Ashlyn'i elinden geldiğince tedavi etmeye çalışmıştı.

Ashlyn iyileşmişti. Reyes de iyileşecek miydi?

Adamın koyu renk gözbebekleri tamamıyla görünür oldu. Acı dolu değillerdi; ışıldıyorlardı... zevk mi alıyordu? Tabii ki hayır.

Bir anlığına bakışları birleşti, sonra adam yine gözlerini kapadı. Kadın akciğerlerindeki havayı iç geçirerek dışarı verdi.

Reyes'in dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı.

"Canını yakıyorsun," dedi. "Sana konuşma demiştim. Biz..."

"Yanında ben olmadan Aeron'un yanına gitme," demeyi başardı. "Söz ver." Eliyle kadının elini kavradı. "Seni koruyacağım."

Hâlâ onu korumayı düşünüyordu. Adamın, Danika'nın tüm yelkenlerini suya indirip onu sadık bir köpek yavrusuna çevirmesine şaşmamak gerekiyordu.

"Söz veriyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Reyes yavaş yavaş kendine geldi, bazı tuhaflıklar yüzünden duyuları tetikteydi.

Birincisi göğsünde bir ağırlık vardı. Sıcak, sıcacık ve narin bir ağırlık. O, kısıtlanmadan ve biraz da üşüyerek uyanmaya alışkındı. İkincisi, burnuna gökgürültülü fırtınaların ve meleklerin uçtuğu göklerin erotik ve şehvetli kokusu doluyordu. Bu, varlığının her zerresiyle özlemini çektiği bir kokuydu ama iç huzuru için tehlikeliydi. Üçüncüsü bu cenneti terk etmeyi asla istemiyordu.

Acı ise aynı fikirde değildi.

Acı, Reyes'in zihninde dolanıyor, kükrüyordu.

O kadar yüksek sesle kükrüyordu ki Reyes kulaklarını kapadı. Göğsündeki ağırlık o nefis sıcaklığını ve narinliğini de alarak yer değiştirdi ve yana kaydı.

Kükreme daha da yükselince adam büzüldü.

"İyi misin?"

Bu bir meleğin sesiydi; kokuyla mükemmel bir şekilde uyumluydu. Kükreme kesik kesik miyavlamaya dönüştü, sesin zengin tınısı canavarı yatıştırmıştı.

Onda ne vardı? Daha önce tanıdığı kadınlardan onu böylesine farklı kılan neydi?

Ashlyn, Maddox'un çektiği ızdırabı dindirmişti. Anya, Lucien'in âşık olma arzusunu diriltmişti. Her iki kadın da savaşçıları oldukları gibi kabul etmişti. Danika, Reyes'in acısını artırmış ve onu çılgına çevirmişti. Kadın onu asla kabullenemezdi. Bir mucize olsa bile kadını yatağa atması asla mümkün olmayacaktı. Bu Acının pençelerini kadına geçirmesine izin vermek demek olacaktı. Yani onu sonsuza dek değiştirmek demekti.

Bir çift olarak umutsuz vakaydılar.

Bu, kadına duyduğu ihtiyacı azaltmadı. Yine neden, diye düşündü. Kadın güzel, akıllı ve cesurdu ama diğer kadınlar da böyleydi, değil mi? O anda ışıltılı bakışlarıyla ruhuna işleyen başka biri aklına gelmedi. Hiçbirinin ipeksi saçları tenini böyle okşamamıştı. Hiçbir kadın onun ölümüyle yüz yüze gelip geri adım atmamıştı.

Sadece Danika vardı.

İsmi bir fısıltı halinde zihninde dolaştı ve göz kapaklarını kolayca araladı. Fark ettiği ilk şey, siyah perdelerden sızarak baktığı her yeri puslu sarı noktalarla boyayan sabah güneşinin ışınları oldu. Gayet normal. Sonra karşısında baş döndürücü bir hale belirdi, açık renk saç tutamları göğsünü gıdıklıyordu. Yumuşak bir göğüs yan tarafına dokunuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Danika yeniden. Yarı kapalı, uyku dolu gözleri endişeyle yanıyordu. Sivri kirpiklerinin ördüğü sık duvarın ardından Reyes yeşili, en sevdiği rengi görebiliyordu. "Dün gece epey hırpalandın."

"Dün gece mi?" Sesi hırıltılıydı ve ağzından çıkan her kelime, yaralı gırtlağına iğneler batmasına sebep oluyordu. Tadına doyamadığı bir his.

"Saçın." Uzandı ve birkaç tutamı parmaklarının arasına aldı. "Rengi açılmış."

"Bir kez daha duş aldım, geçici boyanın geri kalanı da aktı."

"Beğendim."

Huzursuz görünen Danika alt dudağını kemirdi.

Reyes'in vücudu biraz daha ısındı. Ah, o dişleri yeniden *etinde* hissetmek... "Dün gece mi?" diye ısrar etti.

"Aeron'la. Hücresinde."

Hatıralar beynine doldu, görüntüler birbiri ardına çakarken bir anda doğruldu. Danika'yı zindana götürmüştü. Aeron'un hücresine girmişti. Aeron, Danika'nın ailesinden bahsettiğinde suçlu görünmüştü. Sanki birini –ya da daha fazlasını– şimdiden elde etmiş gibiydi. Sonra Aeron ona saldırmıştı ve Acı buna bayılmıştı.

Ölüme yaklaşmak, içinde ahenkli bir senfoni başlatıyordu: kalp atışı, kan dolaşımı, iblisinin mırlamaları. Bu senfoniyle zevkten kendinden geçmişti, bu sırada Danika oradaydı ve onu böyle tehlikeli bir olaydan zevk alırken görmüştü.

Ruhunun en derinliklerine kadar utanç duydu, gözlerini kapadı, başını ellerinin arasına aldı. *O bilmiyor,* diye teselli etti kendini. *Bilseydi yatağında böyle sakince oturup seninle sohbet etmezdi. "Sapık" ve "ucube" gibi küfürler haykırıyor olurdu.*

Bazı kadınlar onun bu özel zevkini kabul edebiliyordu ama çoğu edemiyordu. Birkaç yıl boyunca Reyes partnerlerini fetiş seks kulüplerinde bulmuştu. O zamanlar bunlar gizli kapaklı yerlerdi. Özellerdi. Oradaki kadınlar kayışlarla bağlanmaktan, kırbaçlanmaktan, adam da onlara bu acıları sunmaktan hoşlanıyordu. Onlara kendine acı vermelerini emrettiğinde ise, kadınlar bunu seve seve, mutlulukla yapıyordu.

Ama seviştiği bu kadınların aşırı şiddet patlamaları yaşadığını öğrendikten sonra o kulüplere gitmeyi bırakmıştı. Yüzyıllar boyunca kendi eline güvenmişti, penisini avuçlarken kendini kesmişti. Ardından bir aydınlanma olarak gördüğü bir düşünceye kapılmıştı. Belli ki o kadınlar daha önceden de şiddete meyilliydi. Belli ki onunla yattıktan sonra masum insanlara zarar vermelerinin *sebebi* de buydu.

Yeniden denemeye başlamış, Paris'in önerisini dinleyerek seks partneri olarak kilise okulu öğretmenlerini ve kütüphanecileri seçmişti. İlk başta ayak bileklerine taktıkları metal dikenlerle sırtını mahmuzlamalarını istemişti ve hatırlamadığı daha başka şeyler. "Sen hastasın," diye bağırmıştı birkaçı. "Tedavi ol seni sapık."

Keşke ona karşı koymayı başarabilselerdi.

Çok geçmeden onlar da acıyı arzulamaya başlamıştı. Hem kendileri hem de başkaları için. Onların gözlerinin derinliklerinde parlayan o aç ışıltıyı fark ettiğinde tüm ilişiklerini kesmiş, eski hallerine geri dönmelerini ummuş, bunun için dua etmişti. Ama dönmemişlerdi.

Yumuşak parmaklar kaşının üstünde gezinerek yoluna çıkan tüyleri düzeltti. Eskiden böyle dokunuşlar onu hep iğrendirirdi. Fiziksel olarak hiçbir şey hissetmezdi, bu hareket ona sadece asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatırdı. Ona zevk veren sadece tırnakların haşin batışları ve dişlerin sert ısırıklarıydı.

Şimdi burada, Danika'yla birlikteyken yine fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyordu ama bu iyi niyetli davranış onu duygusal olarak sarstı ve bunun bir kesik kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkına vardı. Kadın ona daha önce böyle dokunmamıştı.

İblisin senin arzuladığın her kadına da bulaşıyor. Danika'ya sahip olmak onun ruhunu lanetlemek demek. Unutma.

"Reyes?"

Gözlerini kırpıştırdı, Danika'nın görüntüsü yavaşça netleşti. "Evet."

"Daldın."

"Üzgünüm. İyi misin?" diye sordu Reyes.

"Evet."

Kadın elini adamdan uzaklaştı ve o an hem Reyes hem de iblisi isyan çığlıkları atmak istedi. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. İblisi üzgün müydü? Nazik dokunuşun özlemini mi çekiyordu?

"Orada Aeron'la birlikte bir... yaratık vardı."

"Evet," dedi Reyes başıyla onaylayarak. "Hatırlıyorum."

"Onu daha önce görmüş müydün? Nereden geldiğini biliyor musun?"

"Görmemiştim ama cehennemden geldiğini biliyorum." Acı, doğası gereği onun ne olduğunu tanımıştı, kötülüğün kardeşi. Reyes başını çevirerek Danika'nın yüzüne baktı. "Boşver onu."

Kadın soldu, rengi atarak kar beyaza döndü. Kafasının içinde hangi düşünceler dolaşıyorsa hiç hoş şeyler olmadığı belliydi.

"Neden onunla dövüşmedin?"

"Minik şeytanla mı?"

"Hayır. Aeron'la. Daha önce kavgaya karıştığını gördüm. Korkmuyordun. Kuvvetliydin ve..." Yutkundu, sanki itirafının geri kalanı ona acı veriyor gibiydi. "Gücün her şeye yeter gibiydi. Ama bu kez sadece öylece durdun. Onun sana zarar vermesini bekledin."

Reyes gözlerini kadından ayırmadan tamamen doğruldu. Danika'nın bacakları arkasında kıvrılmıştı, kalçası şiltenin üzerindeydi. Ağırlığını bir dirseğinin üzerine vermişti, saçları, o görkemli ipek perde, omuzlarına dökülüyordu. Kotu hâlâ üzerindeydi.

Onun için seçtiği kot. Hem gurur hem hoşnutluk duydu, kadına alışveriş yapmak için saatlerini vermiş, günün birinde ona seçtiklerini üzerinde görmeyi ummuştu.

Hatları o kazar zarifti ki. Cennetten dünyaya düşmüş olsa bu Reyes'i şaşırtmazdı. Minik, küstah burun, yuvarlak, çocuksu yanaklar. Pırıl pırıl, kıpkırmızı dudaklar. Her zamanki gibi, kadının görüntüsü göğsüne bir ağrı saplanmasına neden oldu. Acı bunu seviyordu, bu ağrıyı ve hemen ardından gelen, midesindeki boşluk hissini seviyordu. Reyes çarpık bir şekilde gülümsedi. Belki de onun kısa, ölümlü hayatı boyunca sadece Danika'ya dalıp gitmekle yetinirdi. İblisi bu şekilde doymuş olurdu.

Kadının ölümünü düşünmek, ağrıyı bir zonklamaya döndürdü.

"Ee?" dedi Danika.

Reyes'e ne sormuştu? Tüm konuşmayı zihninde tekrar etti. Ah, evet. Aeron. Reyes'in gizli hazzı. Acı bedeninde hâkimiyet kurmadan önce Reyes'in farklı bir amacı vardı. "Ben ona defalarca zarar vermiştim. Sıra ondaydı."

"Hayır." Danika başını salladı. "Bu yüzden yapmadın."

Reyes kaşlarını çattı. Kadının doğruyu tahmin etmesi imkânsızdı. "O zaman neden yaptım?"

"Cevapların peşindeydin. Benim için. Ve bunun, o cevapları almak için tek yol olduğunu düşündün."

Tamam, belki de tahmin edebilirdi. Danika şimdiye dek onun hakkında duyduğu en kötü şeylere inanmıştı. Belki de... acaba Reyes'e karşı yumuşuyor olabilir miydi?

"Aeron ve sen hâlâ arkadaş mısınız?" Sesinin tonunda bu kez keskin bir tını vardı. Yumuşamak için çok fazla.

"Evet. Öyleyiz." Öyle umuyordu. Aeron'u seviyordu. Sevmişti. Fakat Danika'yı... Hâlâ kadınla ilgili ne hissettiğinden veya onun kendine tam olarak ne ifade ettiğinden emin değildi. Emin olduğu şey kadının ona hiçbir şey ifade etmemesi gerektiğiydi ama Danika'nın, içindeki güçlü duygularını çekip çıkarmasına engel olamıyordu.

O benim olamaz.

"Yapma," dedi Danika sertçe ve ona arkasını döndü. Gözlerini tavana dikti.

Adam kafası karışık bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne yapmayayım?"

"Bilmiyorum. Bana bakarken gözlerinde beliren o ışıltı, beni... rahatsız ediyor."

"Kendime engel olamıyorum."

Anlık bir duraksama. "Aramızda hiçbir şey olamaz Reyes." Cümlenin sonunda sesi çatallaşmıştı.

"Biliyorum."

Kadın kollarını kendi bedenine sardı. "Burada ne işim var?"

"Seni Avcılarla bırakamazdım." Doğruydu.

"Belki de bırakmalıydın."

O anda, Avcılar'ın ondan yem gibi davranmasını istediklerine dair içinde hiçbir şüphe kırıntısı kalmamıştı. Midesi düğüm düğüm olup birbirine dolandı. Kadının yanında tetikte olmalıydı. Daima tetikte. Arkadaşlarına zarar verebilecek hiçbir şeyi açık etmemeliydi. Kadını sürekli izlemeli ve o piçleri kalenin içine gizlice sokmaya çalışmadığından, savaşçıların nereye ve neden gittiklerini onlara söylemediğinden emin olmalıydı.

Danika'nın gitmesine izin veremezdi. Onu öldüremezdi de. Yapılacak en akıllı şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen. Hatta

gerçeği öğrenirlerse ondan bunu yapmasını isteyecek arkadaşlarına rağmen. Mutlaka şüphelenmiş olmalılardı, yoksa Sabin kadını sorguya çekmek için Reyes'in odasına girmezdi.

Onun hayatta kalmasını sağlayarak Reyes arkadaşlarını nasıl bir tehlikeye atıyordu? Peki bu umurunda mıydı? *Ne kadar aptalım.* Belki de kadına gerçekten âşıktı.

Acı, bu düşünceye sersemce güldü çünkü aşk da kendi ızdırabını beraberinde getirirdi. Çok, çok fazla ızdırap. Hem kalpte, hem ruhta. İkisi birden kolay kolay hafiflemeyecek yoğunlukta bir fiziksel acıya sebep olacaktı.

Reyes kaşlarını çattı. "Arkadaşlarıma Avcılardan bahsetme," diye sıkıca tembihledi.

Kadın güldü. Acınınkinin aksine bu sersemce bir gülüş değildi. Bu zoraki eğlenme belirtisinde yankılanan gergin bir tını vardı. "İstesem de yapamam."

"Neden peki?"

"Gittiler."

Reyes'in şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı ve ayağa fırladı. Cildine temas eden taş zemin buz gibiydi.

Uzun adımlarla dolabına doğru ilerledi. "Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Herkes mi?"

"Torin isimli biri dışında herkes. Belki birkaçı daha buradadır. Arkadaşlarını bir türlü düzene koyamıyorum."

Kapı eşiğinde duraksayan Reyes, burnunu sıktı. Eskiden olsa arkada bırakıldığı için çok sinirlenirdi. Şimdiyse Danika'ya karşı hissettikleri, *dimOuniak*'ı bulma arzusundan bile ağır basıyordu.

"Seni almaya geldiler. Hâlâ iyileşmeye çalıştığını gördüklerinde benden sana bir mesaj iletmemi istediler."

Kendi etrafında dönüp Danika'yla yüz yüze gelirken iki gözünün altında iki kas seyirdi. "Peki? İlet o zaman."

Danika çenesini kaldırdı. Bu, kadının sıkça yaptığını fark ettiği bir meydan okuma jestiydi. "Adı Sabin olan sana bir ödlek gibi davranmayı bırakıp görevini yapmanı söylememi istedi. Roma'da ne var? Birisi bir tapınaktan bahsetti."

Reyes soruyu umursamadı ve gözlerinde parladığına emin olduğu o şiddet kıvılcımını gizlemek için yere baktı. Bileklerinde ve baldırlarında bağlı silahları yoktu ama kotu hâlâ üzerindeydi. Düğmeleri çözülmüştü. Danika'nın onu soyması fikri hoşuna gitse de kadının silahlarını almış olabileceği fikrini sevmedi.

Ölü gibi uyumuş olmasından nefret etti. Kadın ona istediği her şeyi yapabilirdi –yapmış olabilirdi– ve o bunu bilemezdi. Kaşlarını çatıp hızlıca düğmelerini iliklediği ve dolabına döndü. Kadife örtülü bıçak ve silah zulasını çıkardı, her şeyin yerli yerinde olduğunu gördü, eksik bir şey yoktu. Güzel. Kadının üstünü araması gerekmeyecekti.

"Senden bir şey çalmadım," dedi Danika sertçe.

"Pekâlâ." Ona inanmıyordu. Silahları tek tek eline aldı, ardından mermi yataklarını kontrol etti. Doluydular. Danika artık onunla yaşadığına göre daha dikkatli olması gerekecekti. Silahlarını kullanıma hazır tutamazdı artık. Yarı otomatik silahı yerine yerleştirip kadına bakınca suratı daha da asıldı.

Danika onu temkinli bir şekilde izliyordu, yüzü tıpkı karlar kraliçesi gibi bembeyazdı. Göğsüne geri dönen ağrı yüzünden yanağının içini ısırdı. Tanrılar böyle güzel birini kurban etmek istediği için cezalandırılmalıydı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu kadın.

"Olabilir." Reyes'in bakışları duvarların üzerinde gezindi. Kadının, etraflarındaki diğer silahların duruş açılarını değiştirerek izlerini silmeye çalışmasına rağmen iki hançerin eksik olduğunu gördü. Onu suçlamadı, silahları geri almayacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde... kadının silahlı olması onu tahrik etmişti. *Aptal.* Kadın muhtemelen adamın kanının tüm zemine saçılıp taşların arasında birikmesini istiyordu.

Bu düşünceyle ürperdi. Kanını akıtması için onu bıçaklaması gerekecekti ve bunun ne kadar iyi bir his olacağını tanrılar biliyordu. *Eğer ölmeni isteseydi dün gece kelleni koparırdı.*

"Neden elinde şans varken benden kaçmadın?" diye sordu.

Danika alnına vurdu ve kendini yastıklara fırlattı. "Bilmiyorum. Çok salağım."

"Bana neden zarar vermedin?"

"Bilmiyorum işte, tamam mı? Sen lanet bir düşmansın. Senin gırtlağını deşebilmem gerekiyor. Bunun için eğitim aldım, biliyor musun?"

Reyes gözlerini kırpıştırdı. "Gırtlağımı deşmek için mi?"

"Evet. Ders aldım. Sadece kendini savunma dersi değil, sana düşmanını yere sermeyi ve yakayı ele vermeden kaçmayı öğreten dersler." Bacağına yapışmış bir parça ipliği eliyle süpürdü. "Bir daha *asla* yardıma muhtaç olmayacağım."

Ona dokunmadım bile ama yine de masumiyetinin yok olmasına yardım ettim. Utanç verici.

Reyes omzunu dolabın kenarına yasladı. "Kendine haksızlık etme. Belki de bilinçsiz yatan bir insana zarar vermeyi kendine yediremedin. Bu onurlu bir davranış."

"Evet ama sen bir insan değilsin."

Hayır, değildi. O bir şeytandı, bunu hatırlamak içini acıttı. Bu acı bir sonraki sözcüklerin ağzından dökülmesine yetti. "Artık uyanığım. Şimdi dene."

"Cehenneme git," dedi kadın sertçe.

"Dene."

"Canın cehenneme."

"Dene, Danika. Beni yere serebileceğini kanıtla kendine."

Kadının bakışları ona saplandı, âdeta tenini ve kemiklerini delip geçen iki lazer ışını. "Böylece senin de bana zarar verme şansın olsun, değil mi? Hayır, teşekkür ederim."

"Kıpırdamayacağım. Söz veriyorum."

Dilini damağında şaklattı. "Sana zarar vermemi mi *istiyorsun*?

Danika inanmamış gibiydi ama Reyes kendinin onu neye ikna etmeye çalıştığını anladı. Kadının yataktan fırlayıp üzerine atlamasını ve ona saldırmasını istiyordu. Kadının tırnaklarının cildinin derinlerine batmasını, dişlerini boynuna geçirmesini istiyordu. Acı çekmek istiyordu. Kadının ona vereceği acıyı. Sadece onun vereceği acıyı.

Zevk almak istiyordu, zevk alabileceği tek yol buydu. Daha iyi yollarını bilmesine rağmen. Kadının masumiyeti zaten yok olmuştu. İşleri biraz ileriye götürmekten ne çıkardı?

"Bana saldırmayacaksan öp beni," dedi. Artık titriyordu, istekleri göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Eğer hasretini çektiği acıya kavuşamazsa, yerine başka bir şey alacaktı. Kadının tadını. Bunun onu tatmin edeceğinden şüpheliydi ama umurunda değildi.

Kadının soluğu kesildi, Reyes bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğundan emin değildi. Sonra göğüs uçlarının sertleştiğini gördü, artık biliyordu. Heyecandandı.

Adamın göğsü sanki çelik parmaklıklar arasında sıkışıyor gibiydi. "Öp beni," dedi, sesi o kadar alçak, o kadar hafif ve istek doluydu ki *kendini* bile zorlukla duydu.

Danika, "Canın cehenneme," diye tekrarladı, gözlerini dudaklarına dikmişti. Ama bu sefer, sesinde öfke yoktu. Sadece güçlü bir tutku vardı.

"Eğer sen bana gelmezsen, belki ben sana gelirim."

Kadın itiraz etmedi. Nefis cildindeki tüyler diken diken oldu, nefes alıp verişi derinleşti ve nabzı boynunda vahşice titremeye başladı. Ama Reyes hâlâ ruhunun derinliklerinde, eğer onu öperse Danika'nın kendinden nefret edeceğinden şüphe ediyordu. Şu anda nefret ettiğinden de fazla. Danika onu istemek istemiyordu, eğer kendini, onu esir eden kişinin, ailesinin şu andaki çıkmazının sebebi olan adamın, kollarına bırakırsa utanç duyacaktı.

Yine de Reyes kendini kadına doğru ilerlerken buldu.

Danika ayağa fırladı, gözleri panikle doluydu. "Neden bunu yapıyorsun?"

Dengesini kazanmak için odanın ortasında durdu. Göğsü yine ağrımaya başlamıştı. Acı bu ağrıyı özümsüyor, her spazmın tadını çıkartıyordu. "Bilmek zorundayım."

"Neyi? Neyi bilmek zorundasın?"

"Tadının nasıl olduğunu." Bir adım daha attı.

"Bildikten sonra ne olacak?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Merak etmekten kurtulacağım. Her gece rüyamda seni görmekten, günün her dakikası seni düşünmekten kurtulacağım."

Bir adım daha yaklaştı. "Bence sen de merak ediyorsun. Sen de benim hayalimi kuruyor ve merak ediyorsun. Bu yüzden kendinden nefret ediyorsun. Bu yüzden benden nefret ediyorsun ama kendine engel olamıyorsun."

Danika kafasını sallıyordu, güneş gibi parlayan saçları omuzlarıyla dans ediyor, zarif boynunu okşuyordu. Reyes ona dokunan, onu gıdıklayan tek kişi olmak istiyordu. Kendisi hiç alamasa bile ona zevk vermek istiyordu.

. Nihayet gerçeği kabullendi. O, tanıdığı diğer tüm kadınlardan *farklıydı*. Onlar yaşayan varlıklar olsalar da böylesine hayat dolu değillerdi. Danika öyleydi. O, canlılığın ve yaşamın simgesiydi. Belki sadece kısacık bir an için bile olsa, bu hayat enerjisini içine çekebilir ve böylesine zevkli bir hareketten keyif alabilirdi. Belki de kadın ona özgürlüğü tattırabilirdi; acı, çile ve ızdırap olmaksızın. Sadece bir defa bile olsa.

"Seni istemiyorum," dedi boğulurcasına.

"Yalancı." Eğer bunu yapmasaydı, belkiler onu sonsuza dek lanetleyecekti.

İki adım daha attı ve yatağın kenarına geldi. Kadın kaçmadı. Dizlerini göğsüne kadar çekti ve kollarını bacaklarına doladı. Yine minik beyaz dişleriyle alt dudağını kemiriyordu.

"Daha önce de dediğim gibi, bu evi, bu odayı terk edebilirdin ama yapmadın."

"Bir anlık delilikti." Bakışları ok gibi adamın yüzüne saplandı. Orada ne aradığını Reyes bilmiyordu.

"Bir an değildi. Saatlerce uyudum."

"Yani? Bu yine de seni öpmek istediğim anlamına gelmez. Bu, ellerini bedenimde, tenini tenimde istiyorum demek değil."

Ah, tanrı aşkına. "O zaman ne demek bu?"

Kadının dudakları ayrıldı, dilini üzerlerinde gezdirince geriye nemli bir pırıltı kaldı.

"Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Yavaşça, çok yavaşça eğildi.

Danika yavaşça, çok yavaşça gerindi, arkaya doğru uzandı ve ikisinin dudakları arasındaki mesafeyi artırdı. Sırtı yatağa değdiğinde artık gidecek bir yeri kalmamıştı. Ama arkasını dönmedi, adamı itmedi.

Nihayet Reyes artık sadece bir fısıltı kadar uzaktaydı. Avuçlarını kadının iki yanına bastırdı. Kadının saç tutamları cildini, bir elektrik paneline değen kablolar gibi okşuyordu. Ah, o şiddetli acı. Bedenen bu kadar yakın olup da paylaşabilecekleri tek şeyin bir öpücük olduğunu bilmenin verdiği o acı...

Daha fazlasını istiyorum, diye yalvardı içindeki iblis. *Lütfen, daha fazla.*

Reyes bir kaya gibi sertleşmişti, vücudundaki her sinir ucu canlanmıştı. "Ne demek bu?" diye ısrar etti.

"Çok konuşuyorsun." Danika ona sertçe baktı, bakışları da sesi kadar haşindi. Talepkârdı. *İstekliydi.* "Yap şunu. Yap da kurtul. Bitir şu işi."

Reyes bunun bu kadar basit olmasını dilerdi. Yap ve bir daha asla düşünme. Bir daha asla isteme. Onu asla isteme. Belki de kadını tamamen unutur ve Aeron ona ulaşsa bile Reyes bunu umursamaz, ölmek için dua etmezdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Danika, bu kez sesi yumuşacıktı.

Tanrı aşkına, ne kadar da tatlıydı. Kırılmışken bile etrafına öyle bir güzellik yayıyordu ki ona bakmak canını yakıyordu. Kirpikleri uzun ve dolgundu, sağ kaşının yanında tek bir çil tanesi vardı.

"Yoksa... beni öpmekten vaz mı geçtin?"

"Hayır." Bunu her şeyden çok isterken, nasıl vazgeçebilirdi ki? "Bana bir daha şans vermeyebilirsin. Bunun her anının tadını çıkartmak istiyorum."

"Eğer bir aptallık yapacaksak, yapalım gitsin. Tadını sonra çıkarırız." Belli ki adamı beklemekten sıkılmıştı, yanağını kavrayarak onu kendine doğru çekti. Reyes kadının üzerine yığılınca Danika'nın soluğu birden boşaldı. Reyes derin bir nefes aldı, kadının soluğunun her zerresini ciğerlerine doldurdu, onun özüne kadar işledi.

"Bu hiçbir şey demek değil," dedi Danika.

"Hiçten de az," diye yalan söyledi.

"Sonra kendimden nefret edeceğim."

"Ben kendimden şu an nefret ediyorum." Danika cevap vermek için ağzını açtı ama ileri atıldı ve onun sözcüklerini yutuverdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yüce Tanrım. *Bu olmadan nasıl yaşamışım ben?*

Danika parmaklarını Reyes'in ipeksi saçlarına dolayıp sıkıca tuttu, tırnakları kafa derisini çiziyordu. Adamın sıcak dili, tutkusuyla baharatlı bir lezzet almış gibiydi. Vücudu, kadının vücudunun üzerinde ve sertti.

Adam avuç içlerini yatağa bastırıp bedenini yukarı kaldırdı ve birbirleriyle olan tek bağlantı olarak dudakları kaldı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kadın onun ağırlığını, sıcaklığını, gücünü ve sertliğini hissetmek istiyordu.

İstememesi gerekiyordu. Ailesi ve özgürlüğü dışındaki hiçbir şey umurunda olmamalıydı. Ama Reyes'i baygın, neredeyse ölü bir halde yatıyor olarak gördüğünden beri adamın dışında bir şey düşünemiyordu. *Yanlış, çok yanlış.* Ama aylardan beri kendini ilk defa rahatlamış hissetmesinin nesi yanlış olabilirdi ki? Kendini gerçekten yaşıyor hissetmesi nasıl yanlış olabilirdi?

Biraz daha dayan, diye düşündü. Merakını dindirdiğinde, tadını –ah Tanrım, onun tadı– sonuna kadar aldığında ve artık sıradanlaştığında, adamı kendinden uzaklaştırabilirdi.

Daha sonra tıpkı harika annesinin onu yetiştirdiği gibi zeki bir kadın olacaktı. Sorumlu davranacak, Aeron'u başarıyla sorgulamanın bir yolunu bulacaktı. Bu kaleyi terk edecek ve asla geri dönmeyecekti.

"Danika," diye fısıldadı Reyes. "Meleğim."

Meleğim. "Durma."

Dudakları yumuşacıktı, çenesindeki minik kirli sakalları kadının yanaklarına sürtüyordu. Adam kafasını yana çevirdiği her an, dilini daha derine, daha sertçe itiyor ve sakalları kadının yanaklarına biraz daha fazla sürtünüyordu. Mızrak gibi saplanan bir haz dalgası göğüs uçlarıyla bacaklarının arasında dolaştı.

Danika inledi, kendini susturmayı başaramamıştı.

"Seni öpmem hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Reyes. "Canını acıtmıyorum, değil mi?"

"Hoşuma gidiyor. Canım acımıyor." Adamın omuzlarındaki düğüm düğüm kasları sıktığında, biraz can acısına aldırmayacağını düşündü. Keskin dişleriyle onu ısırmasını ve bedeninin onunkinin üzerinde, içinde, çarpmasını arzuluyordu.

"Sevindim." Reyes'in dili dişlerinin üzerinde dolaştı ve damağına darbelerle masaj yaptı.

Çok iyi, diye düşündü Danika ama yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Belki de ona verebileceği her şeye. Vücutlarının birbirine sürtünmesine kesinlikle ihtiyacı vardı; neden sürtünmüyordu? Arzusunun bir kısmı uçup gitti. Neden bu kadar kontrollüydü? Neden hiç... etkilenmemiş gibiydi?

Bu sorular içindeki tutku alevlerini buza çevirdi ve Danika başka şeylerin de farkına varmaya başladı. Bacaklarını ayırmıştı ama adam ona sunulan bu yuvaya girmedi, hâlâ Danika'dan ayrı

duruyor ve ona sadece diliyle temas ediyordu. Danika soluk soluğaydı ama adamın nefes alıp verişi hiç değişmemişti.

Danika yastığa yaslanarak dudaklarını Reyes'in dudaklarından kopardı. O hâlâ soluk soluğaydı; adamın durumuysa hâlâ normal. Ne düşüneceğini bilemeden ona öfkeyle baktı.

"Bunu sen başlattın," dedi; hiddet dalgası, içinde yükseliyordu. Bunu Reyes başlatmıştı ama katılmayan da oydu. "Neden? Sakın bana bu ihtiyaca son vermek istemekle ilgili palavra sıkmaya kalkma. Belli ki beni arzulamıyorsun." Bunu dile getirmek öfkesinin aniden yükselmesine yol açtı.

Reyes'in göz kapakları titreyerek açıldı. Normalde göz bebekleri irislerini yutacak kadar koyu renkli olurdu. Bu kez ışıl ışıl ve çalkantılı bir duygu denizi gibi girdaplıydılar. Siyahı çerçeveleyen belli belirsiz kızıl bir hale vardı.

Şeytanın gözleri.

Danika yutkundu. Bu korkunçtu, ona adamın içindeki iblisi hatırlatıyordu. Buna rağmen ona duyduğu arzu azalmamıştı. Bedeni hâlâ açlıkla kıvranıyordu. Onun için, sadece onun için. Neden?

Kendini onun diğer erkeklerle aynı olduğuna ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bunun ancak tam tersini düşünebiliyordu. O Reyes'di, erkekle şeytanın karışımı, aynı zamanda hem çekici hem itici. O doğruyla yanlışın aynı şehvet dolu pakette bir araya gelişiydi. Öpüşü ve tadı, kadını cennetin en yüksek katına çıkarmış, cehennemin en derinine gömmüştü.

Adam, onun kâbuslarından çıkagelmişti ama aynı zamanda fantezisi olmuş, her hücresini tutkunun tül misali kanatlarıyla örmüştü. O istediği tek şeydi ve sahip olamayacağı her şey. Gözleri bağlıyken bile onu kalabalığın içinden seçip bulabilirdi, adamın erkeksi kokusu onları birbirine bağlayan zincir gibiydi.

Bir iblis tarafından zapt edilmesi dışında, onun hakkında gerçekten ne biliyordu? Bildiği şey, onunla karşılaştırdığı herkesin solgun ve zayıf geldiğiydi. Tek başına duran, dikenli bir gülün etrafındaki pörsük karanfiller gibi. Şu ana dek hiç kimsenin, bedenini böyle bir ateşle kavurmadığını biliyordu. Uzun zamandır üşüdüğünü ve onu ısıtmayı başaran tek kişinin o olduğunu biliyordu.

Onu böylesine uyuşturan, bu kışkırtıcı yola sürükleyen kesinlikle bu sıcaklık olmalıydı. Reyes'in kendisi değil. Evet, bu sıcaklığı suçlayacaktı. Şimdilik. Diğer seçenek onu fazlasıyla korkutuyordu.

"Üstümden kalk," dedi, kendi sakinliğine şaşırarak.

"Seni istiyorum," dedi, sesi işkence görüyor gibiydi, sanki tırnak diplerine saplanan bıçaklar varmış gibi.

"Yalancı." Adamın omuzlarını iterek uzaklaştırırken, onun az önce kendisine yaptığı suçlamayı taklit etmişti.

Reyes kımıldamadı. Kaşlarını çattı. "Dur, meleğim. Gitmemi istemiyorsun."

Meleğim. Ona yine meleğim demişti. Zindanda ona ait olduğunu belirtmişti. Danika yumuşamamaya çalıştı. Erkekler böyle tatlı sözleri onun üzerinde daha önce de kullanmıştı ama hiçbiri böylesine bir "sen bana, sadece bana aitsin" ses tonuyla dile getirilmemişti.

"Benim ne istediğimi bilmiyorsun," diye çıkıştı, "ve belli ki arzuladığın kişi ben değilim." *Bundan mutlu olsana, aptal şey.*

Adamın sert yüz hatları utançla kaplandı. Utanç ve kederle. Bakışları Danika'nın omzuna, tişörtünün açılıp pamuklu kumaşın teninden sarktığı noktaya düştü. "Seni istiyorum. Tanrılara yemin ederim ki istiyorum."

Konuşurken bedeninin alt kısmı kadınınkine temas etti. Sertliği kaybolmuştu. Danika'nın yanakları ısındı. Yanına ilk yaklaştığında

erkekliği pantolonunu gerginleştirecek kadar sert ve dolgundu. Onun tadına bakar bakmaz gevşemişti. *Çok mu kötü öpüşüyorum?*

"Sana bir kez daha üzerimden kalkmanı söylemeyeceğim," dedi. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim. Benim..."

"Oyun oynamıyorum," diyerek sözünü kesti Reyes.

Danika, adam lafını kesmemiş gibi devam etti. "Benim derhal zindana geri dönmem gerekiyor, burada zaman kaybediyorum. Aeron'la konuşmam gerek."

"Önce beni dinleyeceksin."

"Reyes! Kalk! Hemen"

"*Konuşacağız*, Danika."

Adama dik dik baktı. "Buna beni zorlarsan canını *yakarım*."

Reyes yine gözlerini kapadı ve ardında yatan duygu her neyse onu gizledi. Kirpikleri onu çağıran eller gibiydi; onu gölgelerle dolu bir dünyanın ve karanlık tutkuların daha derinine davet ediyordu. "Yapamam... Yapmam..."

"Zindan. Aeron. Gerisi önemli değil. Konuşma sona erdi. Öpüşme zamanı doldu. Tıpkı istediğimiz gibi; yaptık bitti. Artık senin tadını merak etmeyeceğim." Ne yazık ki bu öpücüğün hayalini hayatının sonuna kadar kuracağını biliyordu. Rüyasında neler olabileceğini görecek, eğer adam onu arzulasaydı neler yaşayabileceğinin düşünü kuracaktı.

"Danika, ben..."

Yine duraksayınca kadın dayanılmaz bir merak hissetti. "Ne?" Kalbi kaburgalarını kıracak gibi çarpıyordu. "Söyle şunu da gideyim!"

Reyes gözlerini aniden açtı, gözbebekleri parlak bir alevle yanıyordu. Yüzünü kadının yüzüne gömdü, burnunu onunkine

bastırdı. Yakıcı nefesi Danika'nın tenini karıncalandırdı. "Tek kelime daha etme. Sana anlatmam gereken bir şey var."

Son birkaç aydır Danika'nın istekleri tamamen göz ardı ediliyordu. Harika yaşantısı elinden alınmış, varlığı sadece hayati zorunluluklara indirgenmişti. Sevdiği herkes gitmişti. Akıl sağlığını korumasını sağlayan, yaptığı resimler artık yoktu.

Bu kez teslim olmayacaktı.

"Tek kelime daha etmeyeyim, öyle mi?" *Sen dövüşmek için eğitildin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Kalbi deli gibi çarpan Danika avucunu soğuk çarşafa bastırdı. Cildinde boncuk boncuk ter damlacıkları belirmişti. En son kendini savunmaya kalktığında, birini öldürmüştü. *Bu sefer dikkatli ol.* Bu adama kalıcı bir zarar vermek istemiyordu. Sadece onu biraz yaralayacaktı.

"Bunu asla sana söylemek istemezdim, seninle her şeyin farklı olmasını umuyordum ama benim seni arzulamadığımı düşünmene izin veremem."

Adamın sesini kes ve şu acı-tatlı sözlerine son ver. Harekete geç!

"Ben..."

Danika saldırdı.

Avucunu tüm gücüyle tam burnuna doğru savurdu. *Küt! Çatırt!* Adamın ılık kanı akıp üzerine sıçradı. Reyes inledi. Bunun bir acı iniltisi olmadığını fark etti. Bu bir zevk iniltisiydi; adamın dili ağzını doldururken duymaya can attığı türden bir inilti.

Bu inlemenin şokuyla olduğu yerde dondu. Ne. Oluyor. Be? Reyes yavaşça başını çevirdi ve yeniden yüzüne baktı. Kanın akması durmuştu bile, burnu kendi kendine iyileşiyordu. Danika'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. O ölümsüz bir savaşçıydı, tamam, bunu biliyordu. Hızlı iyileşiyordu. Önceki geceki boğulma vakasından sonra bunu da tahmin etmişti. Ama onun burnunu kırdığı için

adamın gözlerinde tehlikeli bir ihtiyacın belireceğini nasıl tahmin edebilirdi?

Erkekliği hızla büyüdü, tıpkı az önce kadının arzuladığı gibi pantolonunun altından belirdi. Eğer çırılçıplak olsalardı ne hissedecekti? Yutkundu, Reyes sanki kadının tadı bir anda orada belirivermiş gibi dudaklarını yaladı.

Bir ürperti mancınıktan fırlamışçasına omurgasına saplandı. Bedenleri birbirine sürtündü, Danika'nın meme uçları onun güçlü bedenine, yumuşak hatları savaşçı kudretine değdi ve kıvılcımları parladı. Bir an, sadece bir an bu his ona acı verdi ve acı kadının içinde bir hazza dönüştü.

Reyes şokla geri çekildi, o karanlık yıldırım çarpması bir anda yok olup gitmişti. Adam durdu ve uzaktaki duvara yaslandı, ereksiyonunun parlayan ucu, artık fazlasıyla gergin çamaşırının belinden ortaya çıkmıştı.

"Reyes," dedi, kendinden emin olmayan bir sesle. Yine istekle doluydu, aynı zamanda korkmuş ve kafası karışmıştı.

"Seni istiyorum ama benim canımı acıtmazsan sana sahip olamam." Bu haşin itiraf sanki gırtlağından koparıp alınmış gibiydi. Utancı geri dönmüştü. Suçluluk duygusu. Ve umudu? "Sadece acı ile zevk alabiliyorum."

Danika yavaşça oturdu, zihni adamın ona anlatmaya çalıştığını algılayamayacak kadar dumanlıydı. "Anlamıyorum."

"Dün bana hükmeden iblisin hangisi olduğunu sormuştun. Benim iblisim, Acı. Benim fiziksel ızdırap çekmeyi arzulamama sebep oluyor. Ne kadar şiddetliyse o kadar iyi. Bedenimin acı çekmesi benim tek zevk kaynağım."

Tıpkı kısa bir an için Danika'nın hissettiği gibi.

Hayır, kısa bir an için değil. Gerçek, yüzüne mükemmel bir günün ortasında başlayan buz yağmuru gibi çarptı. Bu *bir kez daha* olmuştu. Önceki gün, Reyes'in yatağında uyanmıştı. Onu dişlemiş ve bundan hoşlanmıştı. "İblisin, *benim* zihnime de girebilir mi?" Midesi düğümlendi. Bu imkânsızdı, değil mi?

"Hayır," dedi ama bakışları keskinleşmişti.

Şu anda bunu düşünme. Paniklersin, dikkatin dağılır. "Yani demek istediğin, seninle beraber olmak için sana işkence yapmam gerektiği mi?" Tekrar ve tekrar?

Başını salladı.

Danika'nın ağzı kupkuru oldu ve aniden pamuk tadı aldı. Eğer adamı sevmeye karar verirse *–eğer mi?–* ve kendini ona teslim edecekse, ne yapması gerekecekti? Onu tırmalamak, çimdiklemek ve ısırmak zorunda mı kalacaktı? "Diğer kadınlar... senin canını yaktılar mı?"

Reyes bir kere daha başını salladı.

Danika ellerini yumruk yaptı, tırnakları çarşafa geçmişti. O anda birine zarar verme isteğine kapılmasıyla ilgili bir sorunu yoktu. Reyes'in başka kadınlarla olma düşüncesi onu daha önce hiç tatmadığı kadar yoğun bir kıskançlık nöbetine sürükledi. "Bu işe yaradı mı?"

"Bir süreliğine. Acı acıdır, nasıl karşılık bulduğu önemli değil."

"Hâlâ..." *O küçük fahişelerinle takılıyor musun?* diye tamamladı içinden. "Hâlâ o tarz kadınların peşine düşüyor musun?"

"Uzun yıllardır hayır."

Öfkesi ve kıskançlığı bir şekilde eriyip gitti. "Seni yaralamamı istiyorsun?" Bunu yapabilecek miydi?

Şaşırtıcı bir şekilde başını sallayarak bunu reddetti. Koyu renk saçları şakaklarında dalgalandı. "Acı çekmeye can attığım doğru, yalan söyleyemem ve bunu bana senin yapmanı isterim. Ama..." Dudaklarını yalayıp uzaklara baktı.

"Ama ne?"

"Benim canımı acıtmana asla izin veremem."

"Neden?" Kendini durdurma fırsatı bulamadan soru ağzından çıkmıştı. Yüzünde ona acıyan bir ifade görmeyi istemediği için bakışlarını adamdan çekti ve kendini onun kolundaki taze kesiklere bakarken buldu. Tüm bu süre zarfında adam kendini çizip durmuştu.

Titreyerek kendi kollarını bedenine sardı. Reyes'e *gereken* buydu, damarlarına saplanan bıçaklar. Oysaki onun hep sakar olduğunu düşünmüştü. Keyifsiz bir kahkaha attı. O sakar falan değildi. Danika ne kadar da ahmaktı.

"Bu seni değiştirir," dedi. "İyi yönde değil. Sen bu halinle kusursuzsun."

Tepki verme. Sözlerini duymamış gibi yap. Bu konuşma tehlikeliydi ve sonunda onu iyi bir şeyin beklemediği açıktı. Ya aklını kaybedecek ve adama ihtiyacı olanı vermek için yalvarıp daha sonra bunu yaptığı için kendinden nefret edecekti ya da adam onu reddetmeye, aşağılamaya devam edecekti. *Ondan uzak dur.*

"Söyleyeceğini söyledin. Ben... benim şimdi Aeron'la konuşmam gerek. Çok zaman kaybettim. Ailemi bulmam lazım."

Reyes'in yüzü ifadesiz bir maske halini aldı.

Danika'nın göğsü ağrıdı. Reyes yüzünden mi? Kendi yüzünden mi? Olabilecekler yüzünden mi? Bilmiyordu. "Eğer kendimi onların önüne koyarsam bu beni nasıl biri yapar? Başları belada olabilir, kormuş olabilirler. Benim için endişeleniyor olabilirler."

"Onunla bir daha konuşacağım, sen de dinleyebilirsin," diye karşı çıktı Reyes.

"Ama..."

"Aeron'un senin sesinin en ufak bir fısıltısıyla bile nasıl parladığını gördün. Onunla *ben* konuşacağım. Anlaştık mı?"

Danika gönülsüzce başını salladı. Aeron'un sahip olduğu bilgi, burada kalıp anlamsız ağız dalaşları yapmak için fazlasıyla değerliydi. "Eğer o, ailemin nerede olduğunu söylerse beni serbest bırakacak mısın?"

"Korkarım seni asla bırakamayacağım."

Bunu ikinci defa söylüyordu ama bu kez kelimeler bir fısıltı halinde çıkmıştı ve Danika onları zorlukla duyabilmişti. Ne demek istediği zihnine kazınınca neredeyse yataktan sıçrayıp ona saldıracaktı. Yerinde kalmasını sağlayan tek şey bunun adamın hoşuna gideceğini bilmesi oldu. "Beni burada tutmayı dene bakalım," diye hırladı. "Dene ve neler olacağını gör."

"Beni yanlış anladın. Onları bulmana yardım edeceğim," dedi. "Ve onlar neredeyse seninle birlikte geleceğim." *Eğer hâlâ hayattalarsa.* Bu dile getirilmemiş söz aralarında yankılandı. "Karşılığında, sen de Avcılar için, arkadaşlarıma ihanet etmeyeceksin. Aeron'a bile."

Yanaklarındaki tüm sıcaklık çekildi ve buz gibi oldu. Biliyordu. Büyük bir ihtimalle en başından beri biliyordu. "B-ben..."

"Onların ne söylediğini, senden ne istediklerini ve onlara hangi sözleri verdiğini bana anlatmak zorunda değilsin. Önemi yok. Bunu bilmem senin ölümüne sebep olabilir." Sırtını döndü. "Anlaştık mı?"

Avcılar, ailesini bulacaklarına ve onları koruyacaklarına yemin etmişti. Ama onlar ölümlüydü, tıpkı kendisi gibi birer insanlardı.

Reyes'den ve diğer Efendilerden nefret ediyorlar, onlardan intikam almak istiyorlardı ve bu zafer için her şeyi yapabilirlerdi. Danika yollarına çıkarsa onu bile katledebileceklerini düşündü.

Ondan kaleye girip bilgi toplaması için yardım istemişlerdi. Bu zamana kadar, onlara verdiği sözü yerine getirmek adına bir şey yapmamıştı. Ne zamanı olmuştu ne de öyle bir isteği. Reyes onun dikkatini dağıtmıştı.

Şimdi de ondan tamamen taraf değiştirmesini ve düşmanına güvenmesini istiyordu.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu yeniden.

"Ediyorum," dedi ama dürüst davrandığından emin değildi. O akşam Stefano ile ayarlanmış bir telefon görüşmesi vardı ve ailesini bulmak için gereken neyse yapacak, *kimi* kullanması gerekiyorsa kullanacaktı. Onların güvende olması için gerekirse Reyes'in bütün arkadaşlarının tek tek öldürülmesine göz yumabilirdi.

Ve Ashlyn'in hayatının mahvolmasına. Anya'nınkinin de. Midesi bulanarak kasıldı. Tanrı aşkına, bu denklem geçen her saatle birlikte daha beter bir hal alıyordu.

Reyes'i öldüremeyeceğini zaten kendine çoktan kanıtlamıştı.

Bu, sorun değildi. O ailesine zarar vermezdi. Yoksa verir miydi? Eğer onun arkadaşlarına ihanet ederse, sevecen koruyucudan katil iblise kolayca dönüşebilirdi. Bu Reyes'in de ölmesi demekti.

Lanet olsun!

"Sevdiklerin ölmüş bile olsa bize ihanet etmeyeceksin değil mi?" diye bastırdı.

Tüm planları yüzüne mi yansıyordu yoksa? Gözlerini kapadı. "Kabul ettim dedim, tamam mı?" dedi yeniden ve bu kez sözcükler ağzından boğulur gibi çıktı. Onu bekleyen günler hayatının en

kötü günleri olabilirdi, umutlarının tükendiğini, ailesinin mahvolduğunu... ve hem korktuğu hem de istediği bu adamın perişan olduğunu göreceği günler...

Reyes sakince başını salladı. "O zaman hadi, yapalım şu işi."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Bunu daha önce denemedik mi?"

"Daha önce işe yaramadı," dedi Reyes. Tıpkı bir önceki gün olduğu gibi, hücrenin içinde ayakta duruyordu ama Aeron, eski arkadaşının güvenli bir mesafede kaldığını fark etti. "Bir daha deneriz diye düşündüm."

"Hayır. Bence benim için geri döndün." Aeron, her şeyiyle kavgaya hazır bir savaşçı gibi görünen Reyes'e dik dik baktı. Gerçi ne zaman öyle görünmemişti ki? "Bence ellerimi üzerinde hissetmeyi seviyorsun."

Reyes'in koyu gözlerinin altında birer kas seğirdi.

"Birkaç yıl önce sana seni kırbaçlayıp kırbaçlayamayacağımı, dövüp dövemeyeceğimi sormuştum. *Öyle bir şeyler.* Seni bıçaklayabilirdim bile. Aslında bunları yapmayı istemiyordum, nasıl sen her gece Maddox'u yeniden öldürmek istemediysen, ben de senin canını yakmayı istemiyordum. Ama acıya ihtiyacın olduğunu bildiğim için bunları yapmaya dünden hazırdım. Seni yeterince sevdiğim için."

"Ben de seni, sana hayır diyebilecek kadar seviyordum. Hatırladın mı?"

Aeron soruyu duymazdan geldi çünkü *hatırlıyordu*. Bunu düşünmek onu yumuşatabilirdi. Legion kucağına yerleşirken yaratığın kel kafasını sevdi ve "Sana hâlâ yardım edebilirim. Eğer acı istiyorsan bana kadınını ver," dedi. Reyes'in yüzü anında hiddetle bulutlanırken Aeron güldü. "Bir kesik, hepsi bu kadar. O ölecek ve senin kalbin gerçekten kırılacak. Sonsuz acı senin olacak. Sana hediyem. Bana daha sonra teşekkür edersin."

Reyes dilinin ucunu dişlerinin üzerinde kaydırdı. Bir saldırganlık belirtisi. Daha doğrusu, saldırma *ihtiyacı* belirtisi. Yine de Reyes yerinden kıpırdamadı. Aeron ve Maddox'un aksine, çok ender olarak birden parlardı. O bekleyen bir adamdı, bekleyen ve düşmanının hiç beklemediği anda saldıran. "Değişmişsin. Önceden kadının özgür kalması için can atıyordun. Şimdi ne oldu?"

"Kana susamışlığımla baş edemeyeceğimi anladım. Ona teslim oldum ve şimdi daha önce olmadığım kadar mutluyum," dedi.

"Yalancı. Sen bu halinden nefret edersin. Ettiğini biliyorum." Aeron cevap vermeyince Reyes iç geçirdi. "Danika'nın ailesi nerede, söyle. Lütfen."

Aeron, elini Legion'un kafasından kaldırmadan bileğini ona doğru çevirdi, onu tutsak eden zincirler şakırdadı.

"Beni özgür bırak."

Reyes'in yüz ifadesi işkence görüyor gibiydi ama her zamanki gibi değildi. Bu kez acıdan paramparça oluyor gibiydi; ilk defa bir acıdan zevk almıyordu. "Seni bırakamayacağımı biliyorsun."

"*Bırakmayacağını* biliyorum."

Reyes kasvetli bir şekilde başını salladı. "Haklısın. Bırakmayacağım."

"O zaman işte cevabın. Sen beni bırakmayacaksın, ben de sana söylemeyeceğim."

Legion etrafında sürünerek dolandı ve çok geçmeden Aeron'un sırtında ona fısıldayan iki minik el belirdi. Pullu olmalarına rağmen düzgünlerdi. Tapınır gibilerdi. Onu gevşetmek için kaslarını ovalıyorlardı. Arzu ettiği sonuca ulaşınca yaratık da rahatlayarak ayağa kalktı. Göğsünü Aeron'un omuzlarına bastırdı ve üzerinden Reyes'e baktı. Ağzını oburca şapırdattı.

"Henüz değil," dedi Aeron ona. Küçük iblisin neden diğerlerini değil de onu sevdiğini anlamıyordu ama bu gerçeği kabullenmişti. İblisin neden oraya kadar peşinden geldiğini bilmiyordu ama bundan memnundu. Bir sebepten o yaratığa ihtiyaç duyuyordu. Legion onu daha önce kimsenin başaramadığı kadar sakinleştiriyor, Gazap'ı susturuyor, kana susamışlığını bastırıyor, onu tetikte tutuyordu. Sadece Lucien ve Reyes'in onu mağaradan çıkarmaya geldikleri gün, işte Aeron o gün çıldırmıştı.

Kaçmaya çok yakındı. Legion onun etini kemirmiş, tam sıra kemiklerini yemeye gelmişken, ifrit savaşçıların çok yaklaştıklarını hissetmiş ve ortadan yok olmuştu. Ancak olaylar durulduktan sonra yeniden orada belirmişti.

"Kadınların nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Reyes. Büyük olasılıkla, o sırada Legion'un onu yanında çatal bıçak ile gümüş bir tepsi üzerinde sunulduğunu hayal ettiğinin farkında değildi. "En azından bana bunu söyle."

Ah, Aeron kadınların nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Her lanet günün her lanet olası saniyesi aklındaydı. Bu bilgi onunla sürekli dalga geçiyor, onun çaresizliğine gülüyor, onu deliliğe sürüklüyordu. Bu kahkahalar kadınlar öldüğünde susacaktı. Delilik silinip yok olacak ve Aeron da yoluna çıkan herkesin felaketini arzulamaktan kurtulacaktı.

"Söyle," diye yineledi Reyes.

"Evet," diye kabullendi nihayet, yüksek sesle. Bu kibirli çıkışının hedefi bulacağı ve onu derinden vuracağını biliyordu. "Nerede olduklarını biliyorum." *Sen nasıl biri oldun böyle?* Suçluluk duyması gerektiğinin farkındaydı ama kendinde o gücü bulamadı. Dünyanın derinliklerinde hapisken, duyguları solup gitmeye yüz tutmuştu, geriye bir tek nefret kalmıştı. Ölüme sebep olma isteği.

Reyes'in burun delikleri açıldı ve gözleri kara bir ateşle parladı. Tam isabet.

"Kanını emebilirrr miyimmm?" diye sordu Legion, pençelerini Aeron'un omuzlarına geçirerek. "Lütsssfen. Lütssfen ama lütsssfen."

"Hayır," dedi Aeron ona. Reyes'e hızlı bir ölüm borçluydu; uzun ve işkenceli bir ölüm savaşçının fazlasıyla hoşuna giderdi. Damarlarını parçalayan dişlerle birlikte vücudundan boşalan kan onun için bir zevk olurdu. Ve Reyes zevk almayı hak etmiyordu. Sonuçta Reyes kadını ondan uzak tutuyordu. Böyle bir suç vahşi bir cezaya layıktı.

Suç mu? Bu suç değildi ki, bu merhametti. Bu sen değilsin. Karşı koy.

Gözlerini kıstı. Karşı koyacak bir şey yoktu. Ona bir görev verilmişti o da bunu yerine getirecekti.

"Peki ya kızzz?" diye sordu Legion. "Kızzı emebilir miyim?"

Reyes'den alçak sesli bir homurtu duyuldu.

"Hayır," dedi Aeron. "O benim."

Reyes bu kez ilerlemeye başlamıştı, elinde ışıldayan gümüş bir bıçak vardı. "O *benim*." Hücrenin tam ortasında ne yaptığını fark ederek durdu ve Aeron'un ulaşamayacağı bir uzaklıkta kaldı.

Çok kötü. "Onun yakınlarda olduğunu biliyorum," dedi Areon ipeksi bir sesle. "Kokusu çok kuvvetli ve şimdi bile savaşma dürtümü uyandırıyor."

Reyes geriye doğru bir adım attı ve hücrenin tek çıkışını korudu. *Danika'yı* korudu. Aeron gözlerini kapadı, kadının ölüm çığlıkları aniden kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. *Bana zarar verme. Lütfen canımı yakma*, diyecekti.

Gerçeklik, zihninde canlanırken kaşlarını çattı. Bu çığlıklar kadının çığlıkları değildi. Onlar hayal değil, hatıraydı ve çığlıklar başkasına aitti. Her bir feryat, yok olmuş algılarına zevk veren güçlü okşayışlar gibiydi. Belli ki zarar verdiği –belki de öldürdüğü– her kimse, bundan zevk almıştı.

Kanın tatlı ve baştan çıkarıcı kokusu burnuna doldu. İliklere işleyecek kadar soğuk bir günün ardından gelen ılık bir gece, yakıcı güneşin altında fazlasıyla piştikten sonra, ay ışığının nazikliği gibiydi. Kendini bambaşka bir yere ışınlanmış hissetti. Sanki yeniden kadının vücudunun tepesinde dikilmişti ve onun zayıflıklarıyla eğleniyordu.

Bu sen değilsin. Sen bundan, bu halinden, dönüştüğün bu şeyden nefret ediyorsun.

Bir zamanlar –bir sonsuzluk kadar önce– ölümlüleri izlerdi. Kendi hayatı ve onlarınkinin arasındaki farklar onu büyülerdi. Sık sık ölümü dilese de büyük olasılıkla sonsuza dek var olacaktı. Onlarsa her gün biraz daha ölürlerken yaşamı onun hiç becerebilmediği bir şekilde kucaklarlardı. Onlar zayıftı, o ise güçlü. Yine de onlar gülmekten ve sevmekten korkmazdı.

Sanki her şeyin ellerinden bir kalp atışı kadar kısa bir sürede alınabileceğinin farkında değillermiş gibi severlerdi.

Neden? diye merak ederdi hep. Uzun süre özlemle cevap beklemişti ancak bir tane bile bulamamıştı. İşte şimdi de, bir ölümlüyü katletmenin anısıyla keyifleniyor ve bir diğerinin yaklaşan ölümünün planını kuruyordu.

Gazap bile bu düşünceyi karmaşık ve yanlış buluyordu.

Aeron, iblisiyle bu karanlık katliam dürtüleri yüzünden dişlerini unutmamıştı. Başlarda. Ama tanrılar kazanmıştı ve onlar da sonunda pes etmişti. Ölüm şimdi damarlarını kandan bile yoğun bir şekilde dolduruyordu ve –Aeron'un fark ettiği ironiye yakışır bir şekilde– onun yaşamasının tek nedeniydi.

"Sana yalvarsam hoşuna gider miydi?" diye sordu Reyes gergin bir sesle.

Gider miydi? Aeron gülümsedi, içinde haftalardan beri ilk kez gerçek bir eğlence kıvılcımı parlamıştı. Hoşuna gidebileceğini düşündü. Kibirli, dik başlı Reyes kimsenin önünde eğilmezdi. Onu burada hemen şimdi buna zorlamak, kesinlikle Aeron'u üstün kılacaktı.

"Benimmm hoşşşuma gider." Legion, Aeron'un kulaklarında patlayan bir sesle el çırptı.

Reyes hiç tereddüt etmedi. Dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen." Bu kelime bir hırıltıdan ibaretti. "Lütfen bana nerede olduklarını söyle."

Legion kıkırdarken Aeron'un gülüşü silindi; arkadaşını dizlerinin üzerine çöktürmek, kendini üstün kılmaktan çok utanç vericiydi. "Onu seviyor musun?"

"Hayır." Reyes başını şiddetle salladı. "Sevemem."

Yalancı! Seviyor olmalıydı. Yoksa neden kendini bu şekilde alçaltacaktı ki? Bunu başka hiç kimse için yapmamıştı, bir Lord için bile.

Aeron ve Reyes, Avcıların, arkadaşları Baden'in kellesini uçurduğu gün oradaydı. Savaşçıya arkadan saldırmalarını ve onu defalarca bıçaklayarak boğazını kesmelerini dehşet içinde izlemişlerdi. Bağırarak, öfkeden kudurarak, çaresizce, savaşmak için ona doğru koşmuşlardı. Ama Avcılara durmaları, Baden'in hayatını bağışlamaları için yalvarmamışlardı. Yalnızca saldırmışlardı.

Yalvarmak, Şüphe'nin muhafızını kurtarır mıydı?

Büyük olasılıkla hayır, diye düşündü ama neden denememişlerdi? Baden'i bir kardeş gibi severlerdi ve onun ölümü, iblislerinden korumayı başardıkları, içlerinde kalan son insanlık kırıntılarını da yok etmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Reyes. Hâlâ dizlerinin üstündeydi.

"Hayatımın en kötü gecesini," diye itiraf etti.

"Kutunun açıldığı geceyi yani."

"Hayır. Baden'i." O korkunç gece suçluluk duygusu içini dağlamıştı. Arkadaşını koruyamamanın verdiği suçluluk... Avcılar ve Lordlar arasındaki savaşı mazide bırakmadan önce, bu ölümden sorumlu kişilerin yalnızca birkaçını cezalandırabilmiş olmanın verdiği suçluluk. Hiç hak etmediği halde kaos ve ölümün sonsuzluğunda bir kıymık kadar huzur yakalamayı umduğu için duyduğu suçluluk.

Ben hiç kimseyi, uğruna dövüşecek, savaşacak ya da onun için yalvaracak kadar sevmedim.

"O iyi bir dosttu," dedi Reyes. "Bizi böyle görmekten nefret ederdi."

"Bize o sarı gözleri hayal kırıklığıyla dolu olarak bakardı. Bizse onu yok sayardık çünkü o bizim öpüşüp barışmamızı isterdi.

Sonra da bizim dikkatimizi çekebilmek için bizi bıçaklamak zorunda kalırdı."

"Umursanmamak onun tahammül edebileceği bir şey değildi."

"Hayır."

Sessizlik içinde birbirlerini süzdüler. Reyes kımıldamadan dizlerinin üzerinde kaldı. Aeron, bilmek istediklerini duyana kadar da orada kalacağından adı gibi emindi.

Ama eğer Reyes'e kadınların yerini söylerse ve Reyes kadınları ondan saklamayı başarırsa, Aeron hep böyle kalacaktı. Asla normale dönemeyecek, kan dökmek dışında hiçbir şey düşünemeyecekti.

"Lütfen." Bir başka hırıltı.

Legion, tıpkı bir yılan gibi, omzunun üzerinden aşağıya, göğsüne doğru süründü, sonra çenesini Aeron'un kaldırmış olduğu dizine dayadı. "Bu çok eğlencesssiz. Neden oynamıyoruz? Neden kan içmiyoruz?"

"Birazdan," dedi Aeron. Sonra Reyes'e döndü ve "Kıza parmaklıklara yaklaşmasını söyle," dedi.

Sonunda Reyes ayaklarının üzerinde doğruldu. Başını iki yana salladı, koyu renk saçları dalgalanıyor, panik tüm yüz hatlarını kaplıyordu. "Hayır. O..."

"Burada. Buradayım."

Bu kararlı kadın sesini duyan Aeron başını yana yatırdı. Reyes kadının önüne atladı ve onun hücreye girmesini ve aynı zamanda Aeron'un onu görmesini engelledi. Aeron kaşlarını çattı. "Çekil. Ona zarar vermeyeceğim," dedi. *Henüz değil.*

Savaşçı uzun bir süre kendisiyle çelişir gibi görünerek olduğu yerde çakılı kaldı. Sonunda kenara çekildi ve Aeron'un kıza bir bakış atmasına izin verdi. Ona söylendiği gibi parmaklıkların ya-

nında duruyordu, demir çubukları öyle sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Gazap, çılgın bir harekete geçme dürtüsüyle patladı, hapsolduğu Aeron'un zihninde volta attı, ağzı beklentiyle sulandı. *Harekete geç.*

"Hayır," diye cevap verdi Aeron istemeyerek.

Harekete geç! O burada, o bizim.

"Hayır!"

Legion onun şakaklarını okşayınca çığlığı zayıflayarak zorla duyulan bir fısıltıya dönüştü.

"Efendim?" dedi Danika, bir ona bir de minik iblise bakarak.

Reyes yeniden onun önüne atladı, vücudu gergin bir şekilde bekliyordu.

Narin parmaklar Reyes'in omzuna yerleşti ve onu hafifçe kenara itti. Savaşçı direnebilirdi, bu defa geri adım atmayabilirdi ve yüzündeki gergin ifade bunu yapmak istediğini ele veriyordu ama yapmadı. Yavaşça yana kaydı.

Bir kez daha Aeron, Danika'ya bakıyordu. Kısaydı, boyu ancak Reyes'in omzuna kadar geliyordu. Açık renk saçları yüzünü çerçeveliyor, yeşil gözleri zümrüt gibi ışıldıyordu. Kalkık burnu ona, her isteğinin hizmetkârları tarafından yerine getirilmesini bekleyen bir kraliçe edası veriyordu. Zayıftı, biraz fazla zayıftı, yüzü bir meleğin kanadı kadar zarifti ama yüz ifadesi hiç de o kadar yumuşak değildi. Etrafına haşin bir inatçılık yayıyordu.

"Beni hâlâ öldürmek istiyorsun," dedi Aeron.

"Evet." Danika'nın dudakları kırmızı ve dolgundu. Belli ki öpüşmüştü, hem de çok kısa bir süre önce. Aeron'un bakışları Reyes'in dudaklarına kaydı. Onunkiler de iyice hırpalanmıştı. Kadını hiç Acının tipi olarak düşünmemişti. Acıyı da *kadının* tipi

olarak düşünmemişti gerçi. Ama kadın kaleye ayak basar basmaz aralarındaki gerilimi *hissetmişti*. O gerilim şimdi daha güçlüydü, daha yoğun. Reyes, Danika için, "Benim," bile demişti.

Onlar düşmandı oysa şimdi sevgili olmuşlardı. Ne tatlı, diye alay etti içinden. Ama bu küçümseyişin altında bir... efkâr filizlenmesi mi hissediyordu yoksa?

Legion, Aeron'un yanağını yaladı, sonra minik gövdesiyle adamın boynundan sürünerek aşağıya indi ve dirseklerini Aeron'un dizlerine koydu. Anlaşılan en sevdiği pozisyon buydu. Çatal dilini çıkarıp Danika'ya gösterdi, hırıltılı bir sesle, "Sssen tanıdık. Oynayalım mı?" dedi.

Kadın gözlerini kırpıştırdı, kafa karıştırıcı bir düşünceyi atmak istercesine başını salladı. "Beni dün gördün. Ve cevabım hayır."

"Ah." Küçük ifritin hayal kırıklığı her halinden belli oluyordu. Aeron'un göğsüne yaslanıp yamyassı oldu, yeşil pullarının ışığı yavaşça söndü.

"Legion'u üzdün," diye homurdandı Aeron, bu durum onu tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti. İblisin mutsuz olduğunu bilmek, Aeron'un kana susamışlığını patlama noktasına getirdi, var olan belli belirsiz kontrolü de elinden kayıp gidecek gibi oldu. "Bu da bu konuşma sona erdi demek oluyor. Git buradan."

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi Danika telaşla ve Legion'a affedilmeyi bekleyen bir bakış attı. "Kalbini kırmak istemedim. Gerçekten. Bu bir... oyundu. Evet, oyun."

"Oyun ssseverim." Rahatlayan ve rengi geri dönen yaratık, "Ssseni dünden önce gördüm," diye ekledi.

Aeron da rahatlamıştı.

Danika başını salladı. "Üzgünüm ama yanılıyorsun."

"Ateşşşlerde uçtun. Dalkavukların ölülere işşşkence yapmasını izzzledin."

Kız yine gözlerini kırpıştırdı, bakışlarında dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. "Bunları yaptım ama yalnızca rüyalarımda. Sen nereden biliyorsun? Resimlerimi mi gördün? Dur, bu imkânsız."

"Cevap verme," dedi Aeron, Legion'a; aklına bir fikir gelmişti. Bu bilgiyi pazarlık malzemesi olarak kullanabilirdi. Ve bu süreç zarfında belki, kızın öne sürdüğü bu bilmeceyi çözebilirdi.

Ateşler. Dalkavuklar. Cehennem olmalı, yani Legion'un evi ve yaratığın kadını görmüş olabileceği tek yer. Aeron, kızın bir şekilde cehenneme girdiğine mi yoksa bunun Legion'un oyunlarından bir diğeri olduğuna mı inanmalı, bilmiyordu. Ama Titanlar'ın cenneti ele geçirdiği ve Aeron'a Danika ve ailesini öldürme emri verdikleri günden beri ilk defa bu emir ona anlamlı gelmeye başlamıştı. Eğer kız yeraltına, karanlıklar diyarına yolculuk *edebiliyorsa*, tanrıların dünyasına da erişebilir miydi? Onları izleyebilir miydi? Hatta belki kutsal gizemlerine ulaşabilir miydi?

Peki tanrılar neden cezasını kendi elleriyle vermemişlerdi? Herhangi bir tanrı için oldukça basit bir görevdi. Neden kendi pis işlerini yapması için Aeron'u zorluyorlardı?

Yüzünün rengi atmış olan Reyes'e baktı. Bu bulmacanın aynı parçalarını yerine yerleştirmiş olmalıydılar. Eğer Danika ilahi düşmanları tarafından ele geçirilir ve kutsal sırları açığa çıkarmaya zorlanırsa, tanrılar onu asla rahat bırakmazdı. Kadını öldürmeden yapamazlardı.

Onu kurtarmak imkânsız olurdu.

"B-ben..." Danika bir eliyle yüzünü ovdu, sanki bu hareket bir anda beynini çalıştırıp anlamasına yarayacakmış gibi. Durdu-

ğunda yüz ifadesi taşlaşmıştı. "Benim dikkatimi dağıtmayı bırak." Bakışları Aeron'a kaydı ve orada kaldı. "Ailem nerede?"

"Bilgilerimizi takas edeceğiz, sen ve ben."

"Tamam." Kadın hiç tereddüt etmedi.

Aeron, Danika'nın parmaklarını yavaşça demir çubuklardan çekerek kolunu indirip Reyes'e uzanmasını izledi. Savaşçı elini parmaklıkların arasından geçirip kadının elini yakaladı, parmakları birbirine dolandı. Birbirlerinde huzur buluyorlar, diye düşündü Aeron. Biri sessizce istiyor, diğeri ise ona sessizce istediğini veriyordu. Ne yaptıklarını anlıyor muydular acaba?

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Danika titrek bir sesle. Gözleri kısıldı ve boğazını temizledi. Bir kez daha sordu ve bu kez sesi berrak çıktı.

"Cehennemi gördün mü? Bana sakın yalan söyleme. Tek bir yalan bu konuşmanın sonunu getirir."

Cevap vermeden önce bir süre geçti, sanki kadın zihninde seçenekleri ölçüp tartıyordu. "Dediğim gibi, rüyalarımda gördüm," diye yanıtladı sonunda.

"Kardeşin, annen ve büyükannen de cehennemi rüyalarında görüyorlar mı?"

Danika başını hayır anlamında sallayınca sarışın bukleleri dans etti. "Hiç öyle bir şey söylemediler."

Sesinde hafif bir pürüz vardı ama Aeron onu fark etmemiş gibi yaptı. Eğer kadın yalan söylediyse, kendisi de söylemişti, konuşmanın sona ermesini istemiyordu. "Nasıl..."

"Bilgileri takas edecektik," diye araya girdi buz gibi bir sesle. "Sıra sende. Annem nerede?"

"Amerika'da, Oklahoma'nın küçük bir kasabasında."

Muhteşem yüz hatları bu mutlak ferahlamayla bir anda aydınlandı ve gözlerini kapadı. Vücudundan bir ürperti geçti ve göz kapaklarının arasında beliren birkaç damla yaş yanaklarından kayıp gitti.

Aeron bu görüntünün onu etkilemesine izin vermedi, *veremezdi*. "Rüyanda hiç cenneti gördün mü?"

"Evet."

"Ne gör..."

Yine başını salladı. "Hayır. Ben cevabımı verdim. Şimdi sen vereceksin. Kardeşim nerede?"

"Sssıkıcı," dedi Legion içini çekerek Aeron'un kucağında kıvrıldı ve gözlerini yumdu.

"Kız kardeşin, annenle birlikte."

"Ah, Tanrım." Yine bir sevinç ve rahatlama gözyaşı çenesine doğru parlak bir iz bıraktı.

Aeron, kadının bacaklarının tutmayıp yere yığılacağını düşündü ama Reyes elini bırakmamıştı, parmaklıkların ve kadının belinin etrafında kıvrılan kolu ile onu ayakta tuttu. Kadın karşı çıkmadı. Hayır, adama daha da sokuldu.

Birbirlerine nasıl bu kadar güvenebilirler? Nasıl bu kadar ihtiyaç duyabilirler?

Onlar aptaldı, Aeron onları kıskanmıyordu. "Bu ruhani uçaklarla yolculuğa çıktığında ne görüyorsun?" diye sordu.

"Muazzam kötülüğü ve mutlak iyiliği görüyorum. Yaşamı ve ölümü görüyorum. Karanlığı ve gökkuşağındaki renkleri görüyorum. Yok edici, iblise benzer, etrafları çığlıklarla dolu yaratıklar görüyorum. Melekler görüyorum, onların verdiği zararları tamir

eden, kanatlarının vızıltısı kulağa mutluluk şarkıları gibi gelen melekler..."

Daha fazla ayrıntı vermeyince Aeron kaşlarını çattı. Bu anlattıklarının hiçbiri tanrıların onu ölüme mahkûm etmesi için yeterli bir sebep değildi. Üstelik Aeron'un ellerinden gelecek bir ölüme. Geçmişinde işlediği günahlar derisini ve kemiklerini, sanki ancak tereyağı kadar katıymışçasına deşip geçecekti.

"Tanrıları hiç gördün mü? Ne..."

"Büyükannem," diye lafını böldü. "Büyükannem nerede?"

Aeron dudaklarını sımsıkı kapadı, kalp atışları hızlanmış, şakaklarında ter damlacıkları belirmişti. Eğer kadına gerçeği söylerse bırakıp giderdi ve henüz onun bırakıp gitmesine hazır değildi. Henüz değil. Binlerce soru hâlâ zihninde dönüp duruyordu.

"En son verdiğin cevap beni tatmin etmedi," dedi. "Bana tanrıları görüp görmediğini söyle."

Aralarında birkaç adımlık mesafe olmasına rağmen, kadının dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. "Onları görüp görmediğimi bilmiyorum."

"Düşün!" diye kükredi.

Kadın ürküp geri çekilince Reyes, Aeron'a hırladı.

"Nereden bilebilirim? Tanrıların ve tanrıçaların varlığına inanmıyorum, onların nasıl göründüğünü ya da seslerinin neye benzediğini bilmiyorum." Nefes alışı tutarsız ve hırıltılıydı. "Belki de onları binlerce defa rüyamda gördüm ama bunun farkında değilim."

Aeron, Reyes'e sert bir ifadeyle, "Anlamasına yardım et," dedi.

Reyes kadına baktı, ifadesi katıydı. Aeron'dan Danika'yı şehir merkezine uçurmasını istediği geceyi hatırladı. Kadın gitmek

istememişti, Reyes, Aeron'un ona dokunmasını istememişti ama geri adım atmış ve herkesin iyiliği için oyuncuları zorla harekete geçirmişti.

O hep böyle biri olmuştu, arkadaşlarının istek ve ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyardı. Ayrıca her zaman kararlıydı, sevdiği birisi bir şey istediğinde sözünden dönmeyi sevmezdi. İstedikleri şeye sahip olma yöntemi yüzünden ondan nefret edeceklerini bilse bile.

"Eğer gizlediğin bilgiler varsa, yapma," dedi Reyes. Kadını bıraktı ve hücreden çıktı, ona dönüp bakmadan önce kapıyı kilitledi. "Aeron sözünden dönmeyecek. Ona bilmek istediklerini anlat, o da sana büyükannenin yerini söylesin. Yakın zamanda ne gördün? Onu –ya da onları– bize tarif et. Neler duydun? Hiçbir detay önemsiz değil."

Danika yutkundu. Dudaklarını yaladı. Bakışlarını erkeğinin üzerinden yırtarcasına çekip Aeron'la yüzleşirken bir ürperti dalgası daha bedenini sarstı. "Ora-orada yakın zamanda bir savaş oldu mu? Yani... yukarıda?"

Aeron'un ağzı açık kaldı.

Reyes'in neredeyse soluğu kesildi. Kadını daha net görebilmek için bir adım uzaklaştı ve döndü. Demek öyle. Demek doğruydu. Cenneti *görebiliyordu*. Ölüm fermanının arkasında yatan sebep nihayet, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde açığa çıkmıştı.

"Evet," diye cevap verdi Reyes boğuk bir sesle. "Vardı."

"Yunanlar ve Titanlar mı savaşıyordu? Sanırım kendilerine bu adı veriyorlardı."

"Evet," diye cevapladı Aeron.

Danika'nın yanaklarındaki renk soldu. "Titanlar kazandı ve Yunanları hapse attılar. Yani, en azından birçoğunu."

"Evet." Bu kelime ikisinden aynı anda, fısıltı olarak çıktı.

"Titanlar bir grup silahı bulmaya çabalıyordu. Kral... yani öyle zannediyorum, muhafızların yeni kumandanıyla bir toplantı yaptı, sanırım o ordusunu yöneten kişiydi." Konuşmaya devam etti, kelimeler ağzından birbiri ardına dökülüyordu, sanki durursa bir daha asla yeniden başlayamamaktan korkuyor gibiydi. "Bir plan yaptılar. Kumandan dünyaya inip bekleyecek, takip edecek ve hırsızlık yapacak. Her şeyi hatırlayamıyorum. Resimlerim unuttuğum detayları gösterebilir. Rüyaları gördükten sonra unutmaya çalışıyorum, hatırlamak istemiyorum."

"Resim mi?" diye sordu Reyes, bir sorudan çok bir gaklama gibiydi.

Danika başıyla onayladı, gözleri anılarla gölgelendi. "Rüyamda... cennet ve cehennemi gördüğümde, hafızamı ondan arındırmak için daima resim yaparım."

"Resimler şimdi nerede?" diye sordu, bunu sorarken arkasındaki duvara öyle kuvvetli bir yumruk attı ki Danika avuçları havada, iki adım geriledi.

"Birkaçı New Mexico'daki dairemde. Çoğu da bir yıllık parasını ödediğim depoda."

Reyes başını çevirip gözlerini kadından çekti; yüz ifadesi ciddi ve beklenti dolu olan Aeron'la yüzleşti.

Danika da ona baktı. "Ben sorunu eksiksiz cevapladım. Şimdi sıra sende. Bana büyükannemle ilgili bildiklerini anlat."

Kadının anlattığı bunca şeyden sonra, ona gerçeği borçluydu. Saklayamazdı. Doğrudan kadının gözlerinin içine baktı.

"Sanırım onu öldürdüm."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roma. Refaha ve tarihe, zorbalığa ve hazza doymuş görkemli şehir. Bu muazzam şehrin neresinde durulursa durulsun, kulağa denizin söylediği masum ve sakin şarkılar gelir; gökyüzü ise kendi şarkısıyla cevap verir, solan ışıkların getirdiği huzurlu bir melodiyle.

Ama bunların hiçbiri Paris'i yatıştıramıyordu.

Adı Gizli Olanlar Tapınağı'nın kıyısında, arkadaşlarının arkasında durdu. Bekliyordu. O ürkütücü tapınak kısa bir süre önce denizden yükselmiş ve çok yakın zamana kadar ölümlülerin gözlerinden gizlenmişti. Bazen orada, dalgaların tatlı melodilerini bastıran rüzgârda, işkence gören ruhların feryatlarını duyduğuna yemin edebilirdi. Şimdi işçiler alanı dolduruyor, arı gibi çalışarak etrafta dönüp duruyor, temizlik yapıyor ve geçmişe dair izleri araştırıyordu. Tanrıların bu tapınağı, onları, yani ölümlüleri eski hallerine geri döndürmek için kullanmayı planladıklarını bilmiyorlardı. Bir zamanlar bu sunaklarda ilahi yaratıcılarına tapınırlar ve kurban verirlerdi, çok yakında yine tapınmaya ve kurban vermeye başlayacaklardı. Paris'in arzuları ne olursa olsun bundan emindi.

Tapınağın ve Yunanistan'daki eşinin yükselişi yalnızca başlangıçtı. En azından Paris öyle tahmin ediyordu. O belki de Yeraltı Dünyasının Efendileri'nin içinde en insani, en dünyevi olanıydı ve diğerleri onun yeni hükümdarları, Titanlar hakkında fikir belirtmesine dudak bükebilirdi. Ama Paris insanlarla bütünleşmesinin, tüm ruhani şeyleri anlamasında katkısı olduğunu düşünmeyi seviyordu. Ölümlüler arasında bu kadar çok zaman geçirdiğinden, onların duygularını iyi biliyordu. Hırs, kıskançlık, sevilme arzusu...

Evet, ölümlülerin duygularıyla tanrısal duyguların benzeştiği kesindi.

Bir zamanlar onlara ait olan güce gözünü diken Titanlar hırslı değilse neydi? *Onların* üstün çabasıyla ekilen o cömert hasadı toplayan Yunanlar düpedüz kıskançtı. Peki ya onlardan yüzyıllardır esirgenmiş olan hayranlık ve tapınmayı arzulamaları? Onlar hapisteyken istek ve ihtiyaçları göz ardı edilmişti, o yüzden de şimdi en ufak kaprislerini bile yerine getireceklerdi.

Buna rağmen bu bilgi Paris'e yardımcı olmuyordu. Onlarla nasıl savaşacağını kestiremiyordu. Onların inanılmaz güçleri vardı, sadece düşünerek bir yerden bir yere ışınlanabiliyor, hava durumunu kontrol edebiliyor, dünyayı ve sakinlerini diledikleri gibi izleyebiliyorlardı. Bir elleriyle lanetleyebiliyor diğer elleriyle de kutsayabiliyorlardı. Paris'in sevişmeyi seven bir iblisi vardı. Seks yapmayınca zayıf düşen bir iblis, baştan çıkarma dışında hiçbir oyunda güçlü bir silah sayılmazdı.

Olası bir dövüşü hangi tarafın kazanacağı su götürmez bir gerçekti.

Ama hiçbir şey yapmazsa, arkadaşları silinip gidebilirdi. Avcılar, yani onun en nefret ettiği düşmanları, barışın ve refahın muhafızları haline getirilebilirdi. Paris domino taşlarının bu gerçekliğe

ulaşmak adına, şimdiden yerleştirilip yerleştirilmediğini merak etti. Yoksa artık sağanağı başlatmak için sadece minik bir hava akımı bile yeterli miydi?

Ama o ne yapabilirdi ki?

Evet, Pandora'nın kutusunu bulabilirdi. Böylelikle o ve arkadaşları iblislerinden kurtulabilirdi. Bu onları öldürürdü çünkü bir defa birleştirildikten sonra artık ayrılmaları imkânsız hale gelmişti. Yani ya ölüm ya da delirmek tek seçenekleriydi.

Kendini o kadar çaresiz hissediyordu ki. Sürekli hassas, daima sinirli. Kendini... bomboş hissediyordu. Tüm bu olumsuz duygular, hiddetin kor ateş gibi yakan iplerine dolanmıştı. Sienna'sı ölmüştü. Bir savaşçıya yakışan bir cenazeyle bedenini yakmış ve küllerini savurmuştu. Artık geri dönmeyecekti.

Kimi suçlamalıydı? Avcıları mı? Tanrıları mı?

Kendini mi?

Kime ceza vermeliydi? Bunun karşılığında kimi vahşice katletmeliydi?

Yaratıldığının ilk günü göze göz, dişe diş diye öğretilmişti ona. Eğer bir savaşçı ona karşı işlenen suçlara hak ettikleri cezayı vermeyi başaramazsa, düşmanı onu zayıf olarak görür ve tekrar tekrar saldırırdı; zafer kazanacağına güvendiği için asla durmazdı. Peki ya düşmanı kendisi olan bir adam ne yapmalıydı?

"Hazır mısınız?" diye sordu Anya.

Paris başını kaldırdı, kadının heyecanı onu derin düşüncelerinden çekip almıştı. Tanrıçanın etrafında toplanan savaşçılar onu başıyla onayladı, hepsi birbirinden sabırsızdı. Gölgeler onları gizliyordu, tapınağın içindeki telaşlı faaliyetin uğultusunun ortasında fark edilmeleri güçtü. İnsanlar taş topluyor, yosunları kazıyordu.

"Hadi bakalım." Anya ellerini kusursuz kıvrımlara sahip kalçalarına koydu, parmakları kemerine çivilenmiş elmaslara takıldı. Açık renkli uzun saçlarını dağıttı. "Sizler güçlerimden adamakıllı etkilenseniz ve işimi bitirdiğimde bana gerektiği gibi yaltaklansanız iyi edersiniz."

"Olur, Anya," ve "Yaparız, Anya," fısıltıları yükseldi. Lordlar bile ondan çekiniyordu.

Her ne kadar Anya, Lucien'i ebedi özgürlüğüne tercih ederek erkeğiyle olabilmek için en değerli hazinesinden vazgeçerek güçlerinin çoğunu kaybetse de, o hâlâ anarşinin yaratıcısıydı ve sadece düşünce gücüyle bir fırtına koparabilirdi.

Paris çalışanların arasında beş tane Avcı sayabildi, bileklerinde sonsuzluğun işaretini, Paris'e göreyse ölümün işaretini taşıyorlardı. *Sienna'nın ölümünden onlar suçlu. Onu aralarına alıp beynini yalanlarıyla doldurdular. Kadına verdikleri acıyı sen de onlara tattır.* Elleri iki yanında yumruk oldu.

"Ah şu erkeklerim için yaptığım şeyler," diye mırıldandı Anya ve daha sonra insanların arasında dolanmaya gitti.

Paris onların hareketlerini izledi, önce yavaşladılar sonra tamamen durdular. Konuşma sesleri giderek alçaldı ve sessizlik hâkim oldu. Herkes dönüp fazlasıyla mini, siyah bir etek ve içini gösteren dantelden, bağcıklı bir korse giymiş olan o göz kamaştırıcı vücudu izledi.

İçlerinden biri nihayet, "Özür dilerim ama siz kimsiniz?" diye sordu. İki bileğinde de dövme olmayan bir insan. Kısa boylu, hafif kelleşmiş, biraz topluca biriydi. Boynunda bir yaka kartı asılıydı. Thomas Henderson, Küresel Mitolojik Çalışmalar Birliği. "Giriş izniniz var mı?"

"Elbette var." Şehvetli dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü, aynı anda kadın zarif kollarını da kaldırdı. "Aksi takdirde burada olmazdım, öyle değil mi, minnoşum?"

Kafası karışan adam alnını kırıştırdı. "İsminiz nedir? Listedeki herkes zaten burada ve başka bir isim eklendiğini hatırlamıyorum."

"Yeniden kontrol etmeye gerek yok. Bir fırtına yaklaşıyor." Gökyüzü aniden bir şimşekle aydınlandı, mor ve pembe bir tuvale yansıyan altın bir ışık. Rüzgâr bir anda coştu, Anya'nın saçlarını dört bir tarafa kırbaç gibi savurdu. "Evine gitsen iyi olur."

Adamların hepsi Anya'ya saklamayı beceremedikleri bir hayranlık ve ihtirasla bakıyordu.

"O benim," dedi Lucien, kadına birbirine uyumsuz gözlerindeki tutkuyla bakarak.

Paris ise kendi gözlerini bir an için kapatmak zorunda kaldı. *Ben de onlardan bir tane istiyorum. Ben de "benim" olan birini istiyorum.*

Maddox, Ashlyn'i böyle görüyordu. Reyes de Danika'yı. Sanki kadınlar mükemmelmiş gibi. Peki Reyes'in böyle bir şeye kapılmasını sağlayan neydi? Hiç kuşkusuz kederdi. Bir ölüm fermanı kadını gittiği her yerde takip etmişti, dahası Sabin onun Avcılara katıldığına ve onlar için Karanlığın Efendileri ile Pandora'nın kutusu hakkında bilgi topladığına inanıyordu.

Sabin, tıpkı dün olduğu gibi, kadının ölmesini istemişti. Önceki gece, Reyes uykudayken, eline bir silah bile almış ve Danika'nın beynine bir kurşun sıkarak Aeron'u, savaşçının bir zamanlar ölümden beter gördüğü bu kaderden kurtarmak istemişti. Onu Lucien durdurmuştu. Bir şekilde ve bir nedenden dolayı Danika'nın varlığı Reyes'in acıya olan ihtiyacını yatıştırıyordu. Onun gelişinden beri kalenin çatısından atlamamış ya da her zamanki tehlikeli olan

hareketlerinden birini sergilememişti. Evet, kendini kesmişti ama ölme isteği belli ki artık gitmişti.

Bir Lord daha ne isterdi?

Bu, hepsinin özlemini çektiği bir şeydi: sonsuzluk kadar uzun süren bir savaş, ızdırap ve kandan sonra gelen bir huzur. Bunu bile bile içlerinden birinin elinden böyle bir mucizeyi nasıl çalabilirlerdi? Bunu yapmaları imkânsızdı. Bu yüzden de Reyes'i, kadını tek başına idare etmesi için yalnız bırakmışlardı. Şey, pek de yalnız sayılmazdı tabii. Torin, Kane –Felaket'in muhafızı, gittiği *her yerde* ampullere kısa devre yaptırmayı, tavanlardaki sıvaları dökmeyi ihmal etmeyen biri– ve Cameo kalede kalmışlardı. Bilgisayarları denetliyor, evlerini istilacılardan koruyorlardı. Ah, bir de William vardı. Paris'in, adamın becerilerine falan güvendiği yoktu tabii.

Acı, Hastalık, Felaket ve Sefalet bir arada. Bak sen, bu çok eğlenceli olmalı, diye düşündü Paris duygusuzca. Sırıtarak başını salladı. Sienna bu bilgiyi, o narin küçük ellerinde tutmaktan çok memnun olurdu. Bir zamanlar...

Kendi kendini eğlendirdiği bu an, saman alevi gibi parlayıp sönmüş ve onu bir kere daha içi kupkuru, yüzünde sert bir ifadeyle bırakmıştı. Artık onu düşünmemeliydi. O ölmüştü. Kül olmuştu. Ayrıca nefret ettiği bir düşmandı.

İri yağmur damlaları yayından fırlayan oklar gibi yağmaya başladı; yere sertçe çarpıyor, savaşçıların durduğu yer dışında her yeri dövüyordu. Bazıları yere öyle bir güçle düşüyordu ki Paris'in yeni cilaladığı botlarına sıçrıyorlardı. Yağmuru çok geçmeden üzerilerine yumruk gibi inen dolu takip etti.

"Acele edin!" diye bağırdı biri.

"Fırtına iyice kötüleşiyor," dedi bir başkası.

Adım sesleri yankılandı. İnsanların kayıklarına doğru koşması Paris'e bir tekerleğin içinde dönüp duran hamster'ları anımsattı. Geçen her saniye, yağmur hem miktar hem de şiddet olarak artıyordu, dolu daha ağırlaşıyor, yoğunlaşıyordu. Altın renkli şimşekler ise elektrikli çılgın danslarını sunuyordu. Şimşek çaktı; havada girdaplar çizerek esen rüzgâr, toz toprakları uçuşturdu.

Anya'nın fırtınası elektrik yüklü ve manyetikti, Paris'in vücudundaki incecik tüyler havaya dikilmişti. Bir an için, yalnızca bir an için gözlerini kapattı ve bu elektriğin vücuduna işleyerek dönüştüğü bu kaskatı adamı öldürüp onu bir zamanlar olduğu tasasız haline döndürmesini diledi.

İnsanların sonuncusu da hızla uzaklaşınca fırtına yükseldi... yükseldi ve tapınağın etrafında bir kubbe halini aldı. Hiç kimse onun ardında, birazdan etrafı aramaya başlayacak olan savaşçıları göremeyecekti; hatta biri yukarıdan aşağıya bir kamera tutsa bile.

"Temiz mi?" diye sordu Anya.

"Temiz," dedi Lucien.

Yavaşça kollarını indirdi. Yağmur ve dolu hafifledi, oluşan kubbenin dışında kalarak yalnızca oraya yağmaya devam etti. Gökgürültüsünün homurtusu dindi.

Tapınağın çevresindeki karmaşa durulduğunda Paris etrafı taradı. Bir gümüş pırıltısı gözüne çarptı, hâlâ dimdik ayakta duran mermer duvarların birinin ardından gizlice uzanan bir silahın namlusuydu. Kendi silahlarından birini avuçlarken bir heyecan dalgası bedenini sarstı. *Avcı.*

Yüzlerce yıldır savaşma işini Sabin ve ekibine bırakır, kendisi olaysız ve tövbekâr, yani iyi bir hayat sürdürmeye çalışırdı. Zaten Pandora'nın iblislerini özgür bırakarak dünyaya karanlık

ve umutsuzluk gölgesinin düşmesine yardımı dokunmuş biriydi. İyi hiçbir şey hak etmiyordu.

Şimdiyse geçmişte işlediği günahların bir önemi kalmamıştı. Avcılardan, kendinden ettiğinden bile fazla nefret ediyordu. Özellikle de Sienna'dan sonra...

"Avcı," diye mırıldandı Lucien, bıçakları çoktan kınından çıkmıştı. "Saat on bir yönünde."

"Benim," dedi Paris ona.

"Onu görüyorum," dedi Sabin, "ve merak ediyorum da neden bütün eğlence sana ait oluyor?"

"Benim," diye tekrarladı Paris.

Sabin gözlerini devirdi. "Az önce altı tane saydım, iddiaya girerim ki hepsi burada bekliyorlar."

Altı mı? "Ben beş saydım."

"Yanlış saymışsın." 45 kalibrelik silahının mermi yatağını kontrol eden arkadaşından alabildiği tek cevap oldu.

"Hepsinde silah *yok* ve o silahlar 9 milimetrelik yarı otomatik *değiller*," dedi yalancı Gideon.

Harika. Silahlı bir çatışma.

Paris, zihnine doluşup onu yıpratmaya çalışan anıları engelledi. Kulaklarında sağır edici silah patlamaları, vınlayarak geçen kurşunlar, acı bir kadın çığlığı vardı. "Bizi henüz görmediler, görselerdi ateş etmeye başlarlardı."

Lucien cevap vermedi. Kayboldu, bir an oradaydı, bir an sonra yoktu. Ardından Anya'nın yanında belirdi ve ona Paris'in duyamadığı bir şey söyledi. Anya başıyla onayladı ve kısa süre sonra küçük, çalkantılı bir kasırganın tam ortasında kalmış gibi

göründü. Sonra kasırga kadının tepesinde yükseldi ve Avcılar ile Lordlar arasında kalın bir duvar oluşturdu.

İlk patlama duyuldu, ilk kurşun uçtu. Ama rüzgârdan duvara çarptı ve yere düştü; karavana.

Lucien bir saniye sonra yine Paris'in arkasındaydı, bu kez Anya kayıptı. Ama kulağına kadının isyan çığlıkları geliyordu. "Kandırdın beni. Duvar seni kurtarmak içindi, beni koruyup ışınlaman için değil." Adam onu eve götürmüş olmalıydı ya da fırtınayı yönetmeye devam etmesi için kubbenin dışına. Başka bir patlama duyuldu ve Avcılardan biri haykırdı. "Şeytanlar!"

"Geldiler," dedi biri neşeyle. "Bu bizim şanslı günümüz olmalı."

"Kuralları biliyorsun."

Üçüncü patlama. Rüzgâr azalmıştı. Kaya parçalandı ve kurşun Paris'in omzunun tam üzerinde bir yere saplanırken üzerine toz püskürdü. Eğildi, çoktan öne doğru çömelmişti bile.

"Farklı yönlerde etrafta çember çizeceğiz," dedi Lucien, "ve onların hepsi geberince ortada buluşacağız."

"Hadi, kan dökülsün," diye mırıldandı Paris ve bakışları, onunla aynı gök mavisi tona sahip Strider'ın gözleriyle birleşti. Strider, Yenilginin muhafızıydı ve kaybedemezdi, koşullar ne olursa olsun, kaybettiğinde sonuçları ağır, çektiği acı şiddetli olurdu.

Strider, "Sorgulamak için birini canlı bırakalım," dedi ona.

"Bir mucize bekliyorsun."

Kurşunlar birbiri ardına, hızla uçmaya ve dört bir yanlarına çarpmaya başladı. Strider sırıttı, bebek yüzüyle tamamen alakasız vahşi görünümlü bir dizi diş parladı. Daima sessiz, daima ketum Amun'u, hızla inen gecedeki karanlık silüeti işaret etti, o da baytıcı bir silah taşıyordu.

"Orada mısınız, ödlekler?" diye bağırdı bir Avcı.

"Gelin de yakalayın bizi," dedi Strider. "Eğer becerebilirseniz."

Paris anlayışla başını salladı ve silahını kılıfından çıkardı. Bir tanesini canlı bırakmalılardı. Eğer yapabilirlerse. Elinde yarı otomatik silah varken Paris atışlarını ölümcül kılmaması gerektiğini hatırlayabileceğinden emin değildi.

Strider yere yakın kalarak harekete geçti. Bir çalılığın arkasında yok oldu. Birkaç saniye sonra, ada acı ve şaşkınlık dolu bir çığlıkla yankılandı. Biri gitti. Kaldı beş.

Soluk alışlarının her biri kulaklarında gürleyen Paris ileri atıldı. Amun tam arkasında, ona ayak uydurdu ve yıkık duvarların, kayaların etrafında, yosun kaplı zeminde kayarak hızla ilerlediler. Hedefini gördü, sokakta görse yanından iki defa bile bakmadan geçeceği bir insan. Uzun. Sıradan bir yüz. Ortalama vücut ölçüleri. Ama tehditkâr ve nefret dolu bakışı onu ele veriyordu.

"Hep seninle karşı karşıya gelme şansım olmasını umdum. Seni enseleyecek kişi olmayı." Sırıtarak 9 milimetrelik namlusunu Paris'in bacağına doğru tuttu ve tetiğe asıldı. Bu kadar aşağıya nişan alması Paris'in eğilmesini engelledi, zaten Avcının amacının da bu olduğunu biliyordu. Çoğu kişi eğilirdi ve eğer Paris bunu yaparsa kurşun kalbine saplanacak ve onu bir süreliğine kaskatı edecekti. Bu yüzden Paris öne atıldı, nişancının üzerine uçtu ve onu devirmeye çalıştı. Kurşun bedenine girdiğinde de, onu bacağından vurmuş oldu. Acı vericiydi ama hâlâ ayaktaydı.

Avcıya çarptı ve birlikte yere düşüp, sert taşa vurdular, yerdeki parçacıklar çıplak tenlerini deşti. Amun bir saniye sonra oraya varmıştı, bayıltıcı silahını doğrulttu ve adamı tam boynundan vurdu.

Başta debelenip duran Avcı vurulduğuna dair bir belirti göstermedi. Ama Paris onun yüzüne yumruğu oturttuğunda ve

burnu darbenin baskısı altında çatırdadığında, adam aldığı hasarı kontrol etmek için elini bile kaldıramadı. Sonunda tamamen hareketsiz kaldığında Paris ayağa kalktı, nefes nefeseydi.

"Umarım... acı çek..." diyebildi adam boğuk bir sesle. "Hak ettin." Gözleri kapandı.

Silahlar hâlâ etraflarında şiddetle gümlüyordu.

Strider bir saniye sonra oradaydı ve Paris'e bakarak gülümsedi. "Bir sonrakine hazır mısın?"

"Kesinlikle." Zonklayan baldırına bakmadı. Sonradan iyileşmeye zamanı olacaktı. Kurşunu çıkarması gerekecekti; tamamıyla içeri saplanmıştı, kasını aşındıran o minik metal silindiri hissedebiliyordu.

Tabii ki iyileşmek için bir kadın bulması ve onunla sevişmesi gerekiyordu.

Eskiden olsa mutlu olup buna gülerdi. Artık kendinden, yaptıklarından ve ona evet diyen kadınlardan giderek daha fazla nefret eder olmuştu. *Bir kadın olması erkek olmasından daha iyi.* Bu düşünceyle midesine kramp girdi. Sekse ne kadar da bağımlıydı, birisiyle olmak *zorundaydı*. Eğer bir kadın bulamazsa...

"Hadi," diye homurdanarak Amun ve Strider ile arbedeye katıldı.

Kanı yere damlıyor, Anya'nın fırtınasından kalma su birikintileriyle karışıp ardından kızıl bir iz bırakıyordu. Bacakları titredi ve aniden sendeledi.

Başka bir hedef bulmayı başaramadı; Avcılar'ın hepsi alt edilmişti. Biri dışında hepsi ölmüştü, hayatta olan da uyuyordu. Paris'in üç arkadaşı vurulmuştu ve Lucien, Gideon'u sağlığına kavuşması için Budapeşte'deki kaleye ışınlaması gerekmişti çünkü savaşçının midesi delik deşikti.

Aniden yorgun düşen Paris yere yığıldı. Pantolonu kan ve suyla sırılsıklamdı ve büyük olasılıkla altını ıslatmış gibi görünüyordu ama bu umurunda değildi. *Kimseyi öldürmeyi beceremedim*, diye düşündü hayal kırıklığıyla. Bir Avcının çalılıklardan zıplamasını istiyordu. O Avcıya saldırmak istiyordu. Adamın boğazını bir bıçakla deşmeyi istiyordu. Bıçağı ona defalarca saplamak istiyordu ve böylelikle içindeki çalkantının birazından kurtulmayı umuyordu.

Zonklayan yarasına parmaklarını daldırırken, Lucien hâlâ hayatta olan Avcıyı zindanlarına ışınladı. Neredeyse yüzyıllardır kullanılmayan zindan şimdilerde her gün yeni bir ziyaretçiyi kabul eder olmuştu. Belki bu kadar çok gelip gidenleri varken, kalenin kapısına hoş geldiniz yazılı bir paspas bile koyabilirlerdi.

Paris kurşunu ancak birkaç dakika sonra bulduğunda Lucien geri döndü. Savaşçının rengi bembeyaz olmuştu, titriyordu.

"İyi misin?" demeyi başardı Paris sıktığı dişlerinin arasından. Kahretsin, canı çok acıyordu! Pürüzsüz metal, parmaklarının arasından kayıp duruyordu.

"Uyandı ve ben henüz onu bir yere bırakamadan, cebinde sakladığı minik bıçakla kendini bıçakladı. Beni de boynumdan yakaladı." Kan, Lucien'in boynundaki delikten sızıyordu. "Şimdi diğerlerini yolculuğa çıkarmak için çağırıldım." Bunları söylerken gözleri donuklaştı ve bedeni hareketlerini yavaşlattı.

Ölüm onu göreve çağırmıştı. Onun ve iblisinin ölü ruhları cennete –veya cehenneme– taşırken kendi ruhunun ne kadar uzun süre uzakta olacağı bilinmezdi. Vücudunu da beraberinde götürebilirdi ama büyük olasılıkla acıyan boynuyla uğraşmak istememişti.

Paris de aynı acıyı hissediyordu. Şu kurşunu bacağından nasıl çıkaracaktı?

Nihayet başardığında titreyen kolu gevşekçe yana düştü, sıkıştırılmış metal parmaklarının arasından yuvarlandı. Strider bir anda yanında belirdi, yara almamıştı, çenesini uzatarak kanayan yarasını gösterdi.

"Belki gelecek sefere reflekslerini daha iyi kullanırsın."

"Cehenneme git."

Arkadaşı sırıttı. "Beni şımartıyorsun ama biliyorsun, o taraklarda bezim yok."

Paris'in başı yere düştü ve yukarıya, hâlâ tapınağı perdeleyen şimşekli fırtınaya baktı. "Doğrudan üzerine yürüdüm."

"Tabii, herkes benim gibi akıllı *ve de* yakışıklı olamıyor."

Strider mutlaka son sözü söylemeliydi, bu yüzden Paris dudaklarını birbirine bastırdı ve yorum yapmadı. Dikkatini dağıtmak için tapınağı taradı ve diğerlerinin ne yaptığını görmeye çalıştı.

Amun bir kenarda dikiliyordu, hep yaptığı gibi yine etrafı gözlemliyordu. Sol eli kanla kaplıydı. *Onun* kurşunu elini delip geçmişti, şanslı piç. Lucien'in bedeni hâlâ yerdeydi, hâlâ kıpırdamıyordu. Sabin bıçaklarından birini parlatıyordu.

Tıpkı evdeki gibi.

Şakaklarını ovarak yaklaşan ağrıyı dindirmeye çalıştı, bir yandan da boş boş bakarak orada kalan diğerlerini incelemeye devam etti. Danika bir şeye gülüyordu…

Paris'in gözleri kocaman açıldı. Nasıl yani? Danika? Burada mı? Ayağa kalkarken vücuduna şok dalgası yayıldı. Sersemleyerek başı döndü ve sarsılmasına sebep oldu ama ayakta kalmayı başarabildi. Ayağına kadar gelen, su ve kandan oluşan izde, parlak görüntüler canlı bir duvar oluşturmuştu.

"Bunu görüyor musun?"

"Neyi?" diye sordu Strider. "Lucien? Dostum, bedenini de yanında götürmeliydi. Neden onu böylece bırakır ki zaten?"

"Hayır. Şunu." Paris'in yaşadığı şok giderek yoğunlaşırken eliyle gösterdi.

Strider tek kaşını havaya kaldırdı. "Sabin? Evet. Her zamanki gibi çirkin ama şimdi kusarmış gibi bakmaya gerek yok."

"Hayır, kadın."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Strider, "Hangi kadın?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Paris allak bullak olmuştu. Görüntüler tamamen renkliydi, farklı sahneler sil baştan oynuyordu, sanki birkaç farklı sinema ekranı kurulmuştu. Tek bir ortak noktaları olduğunu fark etti, o da gösterinin yıldızıydı: güzel Danika.

Hepsinde, gölgelerin içinde geziniyor, etrafındakileri sadece izliyordu. Amun gibi. Bazılarında melekler mutlu mesut oynaşıyordu. Diğerlerinde şeytanlar kötücül kahkahalar atıyordu. Son sahnede ise Danika en önde ve ortada duruyordu. Sol kolunu uzatmıştı ve Pandora'nın kutusu avucunun içindeydi.

Paris yüzyıllardır kutuyu görmemişti ama her köşesini, işlenmiş her mücevherini, onu çöküşe sürükleyen nesnenin her yüzeyini hatırlıyordu. Kutu hiç değişmemişti. Ölen zulüm tanrıçasının bedeninden alınan fildişi kemikler birbirine kaynamış ve aldatıcı boyutlarda küçük bir kare meydana getirmişti. Yakutlar, zümrütler, elmaslar ve safirler tam ortasında ışıldıyordu.

Hafifmeşrep, neye baktığını fark edince iblis kükredi. Kükreyişi Paris'in zihninde çınladı, ona uzun zamandır işkence dolu bir tutsaklık yaşatan o biricik şeyi yok etmeyi çaresizce istiyordu.

Kutuyu parçala. Parçala onu!

"Yapamam. O gerçek değil."

İblis onun dediklerini kulak ardı ediyordu. *Parçala!*

Kafasının içindeki çığlıklara rağmen Paris aksayarak kadına yaklaştı. O son, capcanlı portrede, Danika kutuyu daha da ileri uzattı, sanki ona sunuyormuş gibiydi. Hatta adama göz bile kırptı.

Paris'in ağzı açık kaldı, yarasının acısını unutmuştu. Neler oluyor?

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Nasılsın, Danika?"

Danika, Reyes'in yatağının kenarına ilişmişti, başı bacaklarının arasındaydı, nefes alıp verişi derin ve hırıltılıydı. Sanki akciğerlerini dolduramıyor da, içeri çekebildiği azıcık havayla onları tırmalıyor gibiydi. Aeron'un, büyükannesinden bahsederken "Sanırım onu öldürdüm," sözünü duyduğundan beri bir saat geçmişti, belki de bir sonsuzluk.

Aeron'dan her detayı anlatmasını istemişti ve söyledikleri Stefano'nun adamlarının gördüğüyle örtüşüyordu. *Onu bir binaya taşıdım. Zaten kanaması vardı, yaralıydı. Pençelerimi kaldırdım. Çığlık attı. Bildiklerim bu kadar.*

Danika'nın yaşadığı şok yavaşça azalmış, yerini keder, acı ve öfkeye bırakmıştı. Hücreden çıktığını hatırlamıyordu. Reyes'in odasına yürüdüğünü anımsamıyordu. Onu oraya taşımış olmalıydı. Aeron'un, büyükannesini ölümüne doğru taşıdığı gibi mi?

"Onları görmem gerek," diyebildi tıkanırcasına. "Annemi ve kardeşimi görmem gerek." Onlar, Büyükanne Mallory'nin başına gelenleri biliyor muydu? Bu korkunç olaya tanıklık etmişler miydi? Ah, Tanrım. Ah, Tanrım, Tanrım. Gözleri yaşlarla doldu. Onları

bulmalıydı, eğer bilmiyorlarsa onlara anlatmalıydı, sonra buraya gelip Aeron'u o kararmış kalbinden bıçaklamalıydı.

Hayır, unut bunu. Önce Aeron'u bıçaklamalıydı. O zaman en azından ailesine verecek iyi bir haberi olacaktı. Bu düşünce onu neşelendirmeye yetmedi.

Sıcak, kuvvetli eller kollarının etrafına dolandı ve onu yavaşça yukarı kaldırdı. Rüyalarını lanetleyen karanlık, birdenbire yaşadığı anı da karartmaya başlamıştı. Ama Reyes önünde belirdi, onu kurtarmaya kararlıydı. "Bunun olduğuna çok üzüldüm, meleğim. Gerçekten."

Danika'nın çenesi titredi ve boğazı sıkıştı. "Üzgün müsün?" dedi, kendini kurtarmak için parlayan öfkesini tüm diğer duygularının önüne geçirmişti. "Bunda senin de payın var, seni lanet piç, bu yüzden beni bu lanet yerde yalnız bırakabilirsin. O çok iyi bir kadındı. Nazik ve şefkatliydi. Sevgi dolu. İtiraf et. O öldüğü için memnunsun, değil mi? Öyle değil mi?" diye haykırdı, adam sessizliğini korurken.

"Mutlu değilim. Senin acın benim de canımı yakıyor."

"Ve canının yanması hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Danika, ben..." Ağır, kasvetli bir sessizlik. "Aeron onu öldürdüğünü *sandığını* söyledi. Belki de öldürmedi. Belki de büyükannen kurtuldu."

"Seksen yaşında bir kadın, doğaüstü güçlere sahip bir şeytanın karşısında mı?" Acı acı güldü. "Lütfen."

Reyes'in parmakları neredeyse canını yakacak kadar derine gömüldü ve kadını sarstı. "Sakın umudunu kaybetme."

"Umut." Danika yine o acı kahkahalarından birini attı. "Umut senin şu Acından daha beter bir iblis."

Reyes, sanki kadın birden boynuzlarını çıkarmış ve ona saplamışçasına onu bıraktı. Bekle. Bu onun hoşuna giderdi, diye karanlık bir düşünceye kapıldı ve hoşuna gitseydi ondan uzaklaşmazdı. Sanki Danika onu yeniden öpmeye çalışmış gibi bırakmıştı kolunu.

"Bana doğruyu söyle. Bu karşılaştırmayı neden yaptın? Gerçekleşmiş olabileceğini düşündüğün şeyden nefret ettiğin için mi yoksa Umudun gerçekten bir şeytan olduğuna inandığın için mi?"

"Bu önemli mi?"

"Evet."

Danika omuz silkti, yine hissizleşmişti, o kadar hissizdi ki bu konuşmayı artık önemseyemiyordu. "İkisi de." Şu son iki gündür ne kadar çok şey yaşamıştı. Bu çok fazlaydı.

"Umudun bir şeytan olduğunu nasıl biliyorsun?" diye sordu. "İnsanlar Umudu hep iyi, harika ve gerekli bir şey olarak görür."

"Yani bu doğru mu?" Daha neler duyacaktı, insanların neşesini çalan ve hayatlarını mahveden başka neler vardı? "Şaşırmamam gerekiyor."

"Nasıl?"

Danika bir kez daha omuz silkti. "Büyükanne Mallory bana hikâyeler anlatırdı. Onların hep masum olduğunu düşünmüştüm, hayatındaki kargaşayla baş edebilmenin bir yöntemi gibi."

"Büyükannen," diye kabul etti isteksizce, "bu konuda haklıydı. Umut gerçekten de bir iblis. Şimdi en az onun kadar hain, ölümsüz bir savaşçının içinde yuva yapmış bir canavar."

Kadın, *tıpkı senin gibi*, diyecekken kendini tuttu. Reyes kendi kötülüğünü henüz kanıtlamamıştı. "Onu tanıyor musun?" Danika'nın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Neden hiç şaşırmıyorum acaba? Büyükannem bana Umudun beklentileri özellikle yükselttiğini,

insanları mucizelerin gerçek olabileceğine inandırdığını ve sonra bu beklentileri yıktığını, geriye külden ve çaresizlikten başka bir şey bırakmadığını anlatırdı." Stefano haklıydı. Dünya böyle bir iblis olmadan daha iyi bir yer olabilirdi.

"Hepimiz böyle değiliz," dedi Reyes, sanki onun zihnini okumuş gibi. "Umut da benim gibi bir savaşçıya verilmişti, evet. Adı Galen'di. Ama o yozlaşmış bir iblisi taşıyan yozlaşmış bir adamdı ve ikisi el ele verdiğinde bu kaledeki her şeyden daha tehlikeli olurdu. Onları tanıdığımda etraflarındaki herkesi önce ümitlendirip ardından yıkmaya bayılırlardı."

Danika kollarını vücuduna doladı, yine üşüyordu. O kadar üşüyordu ki. Öfkeden hiçliğe, *buna*. İşkence dolu bir süreç. İki haftadır bugünün gelmesinden korkmuştu, Danika ona koşup yardım etmek için çabalarken, muhteşem büyükannesinin katledildiğini öğrenmekten ödü kopmuştu.

Reyes'in bakışları içine saplandı, bir lazer gibi onu delip geçti. "Senden dürüst olmanı bekliyorum, Danika. Bana az önce anlattığın şeyi Avcılardan mı öğrendin?"

"Hayır." Galen ya da Umutla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişlerdi.

Sessizlik oldu ve Reyes ile birbirlerine baktılar. Adamın ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordu. Onun ölmesi gerektiğini çünkü artık kurtuluşunun olmadığını mı? Artık büyükannesinin öldüğünü bildiğine göre verdiği sözden dönebileceğini mi?

Tatlı Büyükanne Mallory. Çok eski günlerden kalma bir gecenin anıları zihninde canlandı. Yıldızlar gökyüzünden göz kırparken o ve büyükannesi Danika'nın ağaç evinde kamp yapmıştı.

Yat küçük kızım, yat da büyükannen sana bir hikâye daha anlatsın.

Ürkmüş Danika uyku tulumunun içine sokulmuştu. Gecenin serin kokuları esintiyle uçuşuyor ama onu sakinleştirmeye yetmiyordu. Büyükannesinin hikâyeleri kız kardeşinin ona okumayı sevdiği peri masallarına benzemiyordu. *"Bu seferki beni korkutacak mı?"*

"Belki. Ama bazen korkmak iyidir. Senin, benim gibi olmanı istemiyorum. Güçlü olmanı ve her şeyle baş etmek için daha hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Baş etmek istemiyorum. Korkmayı sevmiyorum."

"Bunu kimse sevmez ama duyguları hissetmek iyidir. Sana sandığından daha güçlü olduğunu kanıtlama şansı verir."

"T-tamam. Hikâyeni dinleyeceğim."

"Aferin kızıma."

Eksiden iblislerle ilgili bu öyküler onu korkuturdu –ve onların tamamen hayal ürünü olarak görürdü– ama bu hikâyelerin onu geceleri uykusuz bırakmasına ya da hayattan zevk almasını engellemesine izin vermemişti. Büyükannesi sayesinde. Anne ve babası gördüğü kâbuslar yüzünden onun üzerine titrerken, Büyükanne Mallory ona içinde bir güç kaynağı bulmasına yardım etmiş, böylece günün birinde Danika'nın, onun başına geldiği gibi, baskı altında ezilmemesini sağlamıştı. O Danika'ya kafasının içindeki kötülükle nasıl savaşacağını öğretmişti. Ve nasıl kazanacağını.

İşe yaramıştı da... ta ki Reyes ve arkadaşları hayatına girene kadar. Şimdi, o yine korkmuş küçük kız çocuğuydu. Ne yazık ki artık uykudan önce dinlediği o hikâyelerin hayal ürünü olduğuna dair kendini avutma şansı yoktu. Büyükannesi bazı şeyler görmüştü. Çirkin şeyler, kötü şeyler. *Gerçek* şeyler.

"Sana başka nasıl hikâyeler anlattı?" diye sordu Reyes.

"Eğer sana anlatırsam, bana onun... onun... bedenini bulmamda yardım eder misin? Ona gerçek bir cenaze töreni yapmama yardım eder misin?"

"Evet. *Eğer* öldüyse. Ben hâlâ hayatta olma ihtimalinin de yüksek olduğunu düşünüyorum."

Sakın umutlanayım deme. Az önce Umudun bir iblis olduğunu kabul ettin. Danika hikâyelerin zihnindeki her boşluğu doldurmasına izin verdi, onları ayıkladı, en önemli olayları ön plana ve merkeze koydu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama o odaklandığı sırada, Reyes karşısında, ona dokunacak kadar yakınında bir sandalyede sabırla ve sessizce oturuyor, bekliyordu.

"İblis sayısının ölümsüz savaşçı sayısından daha fazla olduğunu biliyor muydun?" diye yumuşak bir sesle sorarken buldu Danika kendini. "Kutu artık olmadığından bazılarının Tartarus'un mahkûmlarının içine yerleştirilmesi gerekti. Korku. Yalnızlık. Hırs gibi iblisler."

Sadece bir an için adam inanmamış gibi göründü. İki parmağını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Titanların içine hapsedilen oldu mu?" diye sordu ama belli ki bu soru Danika'ya sorulmamıştı. Yüksek sesle düşünülmüş olduğu açıktı. "O dönem onlar da hapisti. Tabii bahsedilen yıllarda onlardan başka yüzlerce ölümsüz de kilit altındaydı, yani..." Kafasını salladı. "Hayır. Hayır, bu imkânsız. Böyle bir şey olsaydı, kesin bilirdim."

"Belki iblisin bilmiyordur. Minik, karanlık bir kutunun içinde hapisti. Tanrılarınızın size her şeyi bütünüyle anlattığından şüpheliyim. Ayrıca, benim tüm bildiğim bana söylenenlerden ibaret. İnan ya da inanma. Umurumda değil."

"Ama büyükannen nasıl olur da bu şeyleri bilebilir..." Durdu, havayı emer gibi içine çekti. "Senin gibiydi, değil mi? Vizyon görüyordu."

Danika üzgünce başını salladı. "Hayatlarımız boyunca iblisler bize musallat oldu." *Bana benimkilerle baş etmemde yardım etti ama ben onu, onunkilerden kurtarmayı beceremedim. Onunla kalmalıydım, onu korumalıydım.*

Danika'nın dokunmaya bayıldığı o koyu renkli ten yavaşça soldu. "Bu... bunu sindirmesi çok zor," dedi Reyes. "Daha fazla iblis mi var? Daha fazla ele geçirilmiş savaşçı mı var?" Kafasını salladı, eliyle yüzünü sıvazladı. "Bu ne demek biliyor musun?"

"Beni gırtlaklaman gerekiyor mu demek?" Soru duygudan yoksundu.

Reyes *cık cıkladı*. "Sana söyledim. Sana zarar vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de sonra." Ardından, "Danika, bu başından beri birbirimize bağlı olduğumuzu gösteriyor," dedi.

Ses tonunda hayranlık vardı. Huşu. Yine de Danika dediklerini anlamakta zorlandı. "Neyin başından beri?" diye sordu, aniden kendini o kadar yorgun hissetmişti ki başını dik tutmakta zorlanıyordu. *Aldığım onca savunma ve dövüş dersinden sonra, bana her yaz bakan, ormanda benimle saklambaç oynayan ve bana bisiklete binmeyi öğreten o kadını kurtarmayı başaramadım.* Acaba cennetten onu izliyor muydu? Ondan utanıyor muydu? Her ikisinin de rüyalarında gördüğü o meleklerin yanında huzurlu muydu?

Reyes boğazını temizledi. "Benim yaradılışımın başından beri birbirimize bağlı olduğumuzu düşünüyorum."

Bu da kaderin, her ikisinin hayatında da bir rol oynadığı anlamına geliyordu ve şu anda Danika kaderi hesaba katmak istemiyordu.

"Sana Umuttan bahseden büyükannen, o..." Sesi kısıldı, sanki o konuyu yeniden açmaktan korkuyor gibiydi.

"Evet. O Aeron'un..." yüce Tanrım, söylemek ne kadar da zordu, "öldürdüğü kadın." *Artık hikâye anlatamayacak.* Danika gözlerini sımsıkı kapadı ve damlaların oluşmasını engelledi. *Gücüme tekrar kavuşur kavuşmaz, Aeron benim olacak.*

Nazik parmaklar kaşlarının üzerinde, burnunun kıvrımı boyunca gezindi.

Adamın teninden kendisininkine sızan sıcaklık ve huzurun şaşkınlığıyla irkildi. Nasıl orada oturup bir iblisin ona böyle dokunmasına izin verebiliyordu? Bir iblisin –*Acının*– onu avutmasına nasıl izin veriyordu? "Bana Umudun muhafızı olan savaşçıdan bahset." Hiç tereddüt etmeden bu bilgiyi Stefano'ya verecekti. Avcılara Reyes'in nefret ettiği bir adamla ilgili bilgi vermek ona ihanet etmek olmayacaktı.

Reyes bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Beni oyalamak için. Artık büyükannemi düşünmek... hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Reyes yine uzandı, kulağının arkasındaki bir saç tutamını zarifçe parmağına doladı. "Galen ve ben bir zamanlar dosttuk. Zeus'un seçkin ordusunda askerdik. O zamanlar onun yüzüne gülen ama sen ona sırtını döner dönmez bıçağı saplayacak türden bir adam olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi nerede?"

"Bilgim yok. İblis onda hüküm sürmeye başladıktan sonra ortalıktan kayboldu." Reyes eğildi ve Danika'yı yanağından öptü, dudaklarının teması yumuşacık ve nazikti. "Sana bir şeyler getireyim mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Arkadaşını öldüreceğim, Reyes." Bu itiraf bir anda durdurulamaz şekilde ağzından çıkıvermişti. "Aeron'u. Biliyorum sana öldürmeyeceğimi söyledim ama..."

Bitkinlikle iç geçirdi. "Senden tek isteğim harekete geçmeden önce düşünmen. Aeron senden güçlü. O ölümsüz, sen ölümlüsün. Büyük olasılıkla ona zarar verirsin ama çok büyük olasılıkla onu öldüremezsin. *O* ise *sana* zarar verebilir ve seni harap edebilir."

"Uyuması lazım. Kellesini o uyurken koparmak benim için sorun olmaz. Veya..." Yavaşça adamla yüz yüze geldi, göz kapakları birbirinden ayrılıyor, ağır ağır açılıyordu. Oda ortadan kayboldu, savaşçı odaklandığı tek şey haline geldi. "Sen de onun kadar güçlüsün. Onu bir kere yendin. Beni öldürmeye geldi ama sen onu durdurdun."

O konuştukça Reyes'in acımasız yüz hatlarında tedirgin bir ifade belirdi.

"Onu benim için öldür," diye yalvardı Danika.

"Danika..."

"Onu öldürürsen istediğin her şeyi yaparım. Seni istediğin kadar, defalarca keserim."

"Danika," dedi Reyes yeniden. İsmini telaffuz ettiği bu üç hecenin üçünde de Danika bir savaşın patlak verdiğini duydu. Adam kendiyle savaşıyordu.

İki defa Aeron'la yumruklaştığını görmüştü ama daha önce yüzünde bu kadar işkence çeken bir ifade hiç görmemişti. Boğazında bir yumru oluştu, onu yuttu ve yumru bu kez midesinin dibine oturdu. Yine de teklifini geri almadı.

"Dediğim gibi, büyükannen hâlâ hayatta olabilir. Neden bu olasılığın üzerinde durmuyorsun?"

"Aeron kanlı vücudunu hatırlıyor." Dahası Avcılar da Aeron'un baygın bir kadını bir yere taşıdığını görmüştü. Tabii bu mühim detayı şu anda söylemesi mümkün değildi.

"Ama Aeron ölümcül darbeyi indirdiğini hatırlamıyor. O bir savaşçı, bunun gibi bir şeyi asla unutmaz. Bu da büyükanneni bıraktığında hâlâ nefes aldığı anlamına geliyor."

Belki... olasılık... peki ya...

"Sabah seni kız kardeşin ve annene götüreceğim hatta belki büyükannenin yerini de belirleyebilirsin. Bu akşam Torin'i onları avlaması... ah, kahretsin. Onları bulması için göndereceğim. Torin onları senin için bulacak."

Danika kaskatı kesildi, bedenindeki her kas aniden yay gibi gerilmişti. "Onlara zarar verecek mi? Eğer onların canını yakarsa onu..."

"Hayır, hayır. Sana söz verdim. Başlarına kötü bir şey gelmeyecek."

Danika ona inandı. Yaptığı aptallıktı ama inandı. O anda onu hayata bağlayan başka bir şey yoktu.

"Ne olursa olsun büyükanneni de *bulacağız*. Öyle ya da böyle onun başına ne geldiğini öğreneceksin."

Ne olursa olsun. Öyle ya da böyle. Uğursuz laflar. Üstüne bir de, o nefret edilesi, kafa karıştırıcı umut, içinde ikinci kez *parlamaya* başlamıştı. Belki... olasılık... peki ya... sözleri yine zihnine doluştu. En iyisini dilemek insanın doğasında var, diye düşündü ve somut kanıtlar olmadığı sürece aksine inanması çok zordu. Reyes'in ona durmadan hatırlattığı gibi büyükannesinin bedenini görmemişti, Aeron ise onu öldürdüğünü *sandığını* söylemişti, gerçekten öldürdüğünü değil.

Büyükanne Mallory hayatta *olabilirdi*.

Vücudunu kabuk gibi kaplayan hissizlik, ardında minik iç rahatlığı kıvılcımları bırakarak erimeye başladı. "Bu gece yola çıkmayı tercih ederim," dedi. "Aeron onların nerede olduğunu biliyor. Söylet ona."

"Denedim. İki defa. Ama ona gerçekten ailenin dışarıda bir yerde olduğunu düzenli olarak hatırlatmak istiyor musun? Onların ölmesini bu kadar arzularken. Torin bunu yapabilir, bundan eminim. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Danika, adamın bileğini yakaladı ve başını kaldırıp ona baktı, aynı anda onu hem öpmek hem de itmek istiyordu. Ona sarılmak ve ona vurmak. "Teşekkür ederim."

"Çok tatlısın," diye fısıldadı. Sonra başın iki yana salladı, sanki ağzından çıkan bu kelimelere inanamıyor ve düşüncelerini netleştirmeye ihtiyacı var gibiydi. "Gördüğün kâbuslardan arınmak için resim yaptığını söylemiştin. Neden bu gece de yapmıyorsun? Belki seni yatıştırır."

Sakın yumuşama. Zaten sınıra çok yakınsın. "Kafamın içine bir kez daha bakmak istiyorsun."

"Hem senin rahatlamanı *hem de* tanrılar hakkında bildiklerini aynı anda istiyor olamaz mıyım?"

Danika onu bıraktı, kendini yalnız hissediyordu, omuz silkti. "Uygun malzemelere ihtiyacım olacak." Eline bir fırça aldığını hayal ettiğinde göğsünde bir heyecan patlaması yaşandı. Bir daha asla resim yapamayacağını düşünmüştü.

Bir anda Reyes'in yanakları kızardı, boğazını temizledi. Dikleşti, bakışlarını ondan kaçırdı. "B-ben zaten ihtiyacın olacak her şeyi aldım."

Danika adamın profilini inceledi. Burnu diğer savaşçılarınkinden biraz daha uzuncaydı, bu da ona aristokrat bir görünüm

veriyordu. Kirpikleri uzun ve kaşlarına doğru kıvrılmıştı. Çenesi inatçı bir şekilde öne doğru çıkıktı. "Nasıl yani?"

"Evine gittim. Cüzdanın bendeydi, adresini öğrendim. Sen gittikten sonra senden uzak kalamamıştım. Evine yolculuk ettim, malzemelerini gördüm ve birazını alıp kaleye getirdim. Her ihtimale karşı." Bu itirafı çatlak bir sesle yapmıştı. "Onları kullanır mısın?"

Ne ihtimaline karşı? "Ben... Belki." Evine mi girmişti? O minik ve darmadağın evi hakkında ne düşünmüştü? Sevmiş miydi? Nefret mi etmişti? Peki neden adamın etrafının kendi eşyalarıyla çevrili görüntüsü bu kadar... doğal geliyordu?

Reyes ona baskı yapmadı. Sadece gönülsüzlüğünü anlayışla karşıladığını belirtmek için başını salladı. "Gitmem lazım, Torin'le konuşacağım. Burada tek başına kalsan sorun olur mu?"

Danika kendini bir daha asla iyi hissedeceğinden emin değildi ama, "Hayır. Tabii ki," dedi.

Reyes onunla yüz yüze geldi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Danika'nın dudakları otomatik olarak aralandı ve onunkileri içeri buyur etti. Reyes'in dilinin sıcak uzunluğu ileri doğru yavaşça atıldı ve kadına tutkudan çok huzur verdi. Danika kabul etti, karşı koymak için fazlasıyla hassastı.

"Meleğim," dedi Reyes nefes nefese.

Kolları kendiliğinden adamın boynuna dolandı, ona sarıldı. Belki de sonsuza dek onu böyle yakında tutabilirdi. Burada, tam şu anda, acı veya kayıp yoktu, belkiler yoktu sadece *kadının* iblislerini korkutup kaçıran güçlü bir adam vardı.

Reyes'in parmakları Danika'nın beline yerleşti ve kadını çekebildiği kadar yakınına çekti. Danika'nın bacakları ayrılarak adama yumuşaklıkla sertliği bir araya getirecek o nihai temas için izin

verdi. Tüm yorgunluğunu alıp götüren, saf tutku dalgası mızrak gibi saplandığında Danika hafifçe inledi.

Adamın o sabah onu nasıl öptüğünü ve gerçekte hiç zevk almadığını hatırladı. Onun canını yakana kadar. Hatta ona ısırık, tırmık ve çizik yoksa bir şey *hissedemediğini* söylemişti.

Bu öpücük, adamın gücünün kadına geçmesini temsil ediyordu ama Danika onun bu öpücükten zevk almasını da istiyordu. Kendi kendine, onun zevk almasını istediğini çünkü böylelikle adamın onu korumaya devam edeceğini söyledi. Bu da, zamanı geldiğinde Danika'yı Aeron'a tercih ederek savaşçıyı katletmesi demek olacaktı. Reyes onu arzuluyordu, sözünden dönmezdi. Sabah onu ailesine götürecekti.

Ne yazık ki Danika kendine yalan söylediğinin farkındaydı.

Aslında adamı istiyor, onu deli gibi arzuluyordu, hem de başından beri. O burada bir tutsakken Reyes onun kilitli olduğu odaya fırtına gibi dalıp Ashlyn'i iyileştirecek bir şeyler sorduğunda kendini onunla yüz yüze bulmuştu. Sanki göğsünün içinde bir kibrit çakmış ve ne var ne yoksa her şeyi tutuşturmuştu. Yanıyor ve kavruluyordu. Yıllar boyu çıktığı, öpüştüğü bütün erkekler ve yatmış olduğu iki erkek sanki hiç var olmamışlar gibi hatıralarından silinmişti.

Çok garip. Rüyaları ve gizlice yaptığı resimlerin dışında asla hayalperest bir kız olmamıştı. Ah, aşka inanıyordu; annesiyle babası o küçükken boşanmış, babası çekip gitmiş, yeni bir aile kurmuş ve eski ailesini unutmuştu ama yine de inanıyordu işte. Büyükannesiyle büyükbabası birbirlerini çılgınca sevmiş ve onları ancak ölüm ayırabilmişti.

Danika bu duyguyu henüz tatmamış olsa da beklemekten memnundu. Birçok arkadaşının yaptığı gibi aceleye getirmek ve

zorlamak istemiyordu. Her zaman yarın varmış gibi yaşardı, sanki bulunduğu anın ve yerin hiçbir önemi yoktu. Sanki gelecek, şimdiki zamandan çok daha anlamlıydı.

Kaçırılmasından sonra her şey değişmişti. Tüm dünyası paramparça olmuştu, o da yavaşça hayatının parçalarını yeniden bir araya getirmiş ve gelecek diye bir şeyin garantisinin *olmadığının* farkına varmıştı. Önemli olan yaşadığı o andı. Başka hiçbir şey değil.

Şimdi yaşadığı anda ise Reyes vardı.

Kendisinden hoşlanması için adamın canını yakabilirdi. Önceden, onun kendi kendini kesmesini izlediğinde böyle bir hareketi yapabileceğini asla düşünememişti. Şimdi... "İstiyorum," dedi ve kelimeler kulaklarında yankılanınca bunu yüksek sesle söylediğini fark etti.

Reyes, Danika'nın alt dudağını dişledi. "Ne? Ne istiyorsun?" Parmakları kalçalarına iyice saplandı, neredeyse kemiğine ulaşacaktı.

"Seni." Nefes almakta zorlanmıştı.

Reyes'in gözlerinin etrafındaki ince çizgiler yumuşadı. "Ne istediğini bilmiyorsun, meleğim."

"Göster o zaman."

"Hayır." Dudakları yeniden birleşti ve Reyes'in dili Danika'nınkinin altında yuvarlandı, adamın tiryakilik yaratan lezzeti, Danika'nın tüm aç duyularının uyuşturucusu gibiydi.

Ne kadar zamandır ona böyle sarılıyordu? Kaçmayı bıraktığından ve artık *yaşamaya* başladığından beri ne kadar süre geçmişti?

"Hemen durmamız gerek."

"Ne?" Kollarını adama sıkıca sardı. "Hayır!"

"Mecburuz." Parmakları Danika'nın bileklerini yakaladı, teninde iz çıkarıncaya dek sıkıca kavradı. Sonra kadının kollarını kendi vücudundan uzaklaştırdı ve nihayet onu bırakabildi.

Danika'nın gözleri titreyerek açıldı. Reyes terliyordu, dudaklarını sımsıkı kapamış, ağzı ince, düz bir çizgi haline gelmişti. Soluk alışı düzensizdi. O güzel, binlerce farklı istekle, karşılamasına izin vermediği isteklerle canlanmış koyu renk gözlerinin etrafı gerginlikten belirmiş çizgilerle doluydu.

Bu sefer Reyes, Danika'yı istiyordu, öyle görünüyordu. Ama Danika onun canını yakmamıştı. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu söylemişti. Bu ne demek oluyordu?

"Şu anda bir erkeğin seni pençelemesine ihtiyacın yok." Önce bir adım, sonra bir adım daha geriledi.

Danika avuçlarını kalçalarına yapıştırdı, tırnaklarını etinin derinliklerine sapladı. "Beni pençelemiyordun."

"Ama bunu istedim."

Bu umurunda olur muydu? Şaşırtıcı bir şekilde umurunda olmayacağını düşündü. Adam ona umut vermişti, umuttan nefret ediyordu ama yine de halinden memnundu. Yoksa yine Reyes'in iblisi zihnini ele mi geçirmişti?

Reyes uzandı ve kaşının üzerine düşmüş birkaç saç tutamını düzeltti. Kolu titriyordu. "Dinlen, meleğim. Yarın yolculuğa çıkacağız, hızlı hareket etmemiz ve gölgelerin içinden ilerlememiz gerekecek."

Avcılar yüzünden, diye adamın cümlesini sessizce tamamladı Danika. Yardım etmesi gereken insanlar. Kendini bomboş hissederek başını salaldı.

"Eğer resim yapma konusunda fikrini değiştirirsen malzemeler bu kapının ardında." İşaret etti. Danika, adamın topukları

üzerinde dönüp uzun adımlarla odadan çıkmasını izlerken içini çekti. Reyes'in elinde bıçak vardı.

Reyes koridorun sonundaki boş yatak odasının banyosuna ulaştığında soğuk, sert zemine yığıldı. İçindeki canavarı Danika'dan gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Onun, kadının üzerindeki giysilerini parçalamaya, yumuşak bedeninin içindeyken kendini üst üste bıçaklamaya –onu bıçaklaması için *Danika'ya* yalvarmaya– ne kadar yakın olduğunu bilmesini istememişti.

Kadına karşı hissettiği tutkunun derinliği onu şaşırtmıştı. Kadın onun canını yakmamıştı, yine de hazırdı, istekliydi. Bu, bir ilkti; inanılmayacak kadar sarsıcı bir ilk.

Lucien'e ulaşması ve ona diğer iblislerin, diğer ele geçirilmiş savaşçıların varlığını anlatması gerekiyordu. Torin'i bulmalı ve savaşçıya Danika'nın annesinin, kardeşinin ve bir ihtimal büyükannesinin izini sürmesini söylemeliydi. Ama bu halde değil. Reyes sınırdaydı, iblisi kafasında fazlasıyla yüksek sesliydi, acı için yaygara koparıyordu. Bu istek haftalardır bu kadar vahşi olmamıştı, bu yüzden de hazırlıksız yakalanmıştı. Kontrolü nasıl elden bırakmadığını, Danika'ya zarar vermemek için kendini nasıl tuttuğunu bilmiyordu. Neden böyle bir şey olduğunu da bilmiyordu.

Titreyen eliyle pantolonunun belini yırttı. Tırnakları pençe gibiydi ve tenini deldi. Cildi alev alev yanıyordu, fazlasıyla gergindi. Erkekliği özgürce fırlayınca gülümsedi ama rahatlamamıştı. Sancılar içindeydi, ah tanrılar, Danika'nın kokusu ona sancı çektiriyordu, güzel gözleriyle ona doyasıya bakıyor, dudaklarını onunkilere bastırıyordu.

Parmakları kalın aletini kavradı, o kadar sıkıyordu ki eklemleri aniden beyazladı ve tıslayarak soluk aldı. *Bu benim elim değil,* diye varsaydı, *Danika'nın eli.* Evet, kadının yumuşak, narin

elinin onu sıkarak zevk ve acı arasındaki jilet gibi keskin çizgiye götürdüğünü rahatça hayal edebilirdi.

Reyes inledi, kendini giderek daha sert bir şekilde kavrıyor, elini yukarı aşağı oynatıyordu. Hâlihazırda diğer elinde olan bıçağı sıkıca yakaladı ve soğuk, sivri ucunu baldırına bastırdı. *Yap şunu. Kes.* Yukarı doğru kaydırarak bıçağı kuvvetlice, çok kuvvetlice daldırdı. Cildi yarıldı ve kan damlamaya başladı. Bu kez aşağı doğru kaydırarak bıçağın ucunu daha da derinlere batırdı, bir damarı kesti.

Yeterli değil. Hem de hiç değil.

Silahın kabzasında keskin oyuklar vardı, bunlar da elini ısırırcasına parçaladı, daha fazla kan dökülmesine sebep oldu. Bıçağın tepesini kaslarının içinde kaydırdı ve kemiğe isabet edene kadar durmadı, bu sırada içinde kendine karşı bir nefret kabardı.

Neden normal biri olamıyorum? Neden güzel bir kadınla, onun hak ettiği nezaketle sevişmeyi beceremiyorum?

Bileğini döndürdü, kalça kemiğine doğru bir delik açtı. Başı geriye düştü ve hissettiği bu eşsiz sersemlikle kükredi; haz, bedeninin bir köşesinden diğerine yoğunlaşıyordu, bir uyuşturucuydu, başlı başına bir iblisti.

Biraz daha.

Yukarı ve aşağı sıvazlamaya devam etti, eli kanı yüzünden kayganlaşmıştı. Bıçağı çevirmeye devam ederken kalçaları kıvrandı. Keskin bir acı daha mızrak gibi saplandı, ihtiras dolu bir zevk dalgası daha.

Acıya ihtiyaç duymasaydı ne olurdu? Danika burada olsaydı, onu ağzının derinliklerine almış, emiyor olsaydı?

"Evet, evet," dedi şarkı söyler gibi. Güneş ışığından saçları bacaklarına yayılırdı; hatta belki, penisinin kalın başını ıslatan

pembe dilinin ucunu bile görürdü. Her alçaldığında, adamı gırtlağının derinliklerine her aldığında dişlerinin hafifçe sürtünüşünü hissederdi.

Acaba tadı kadının hoşuna gider miydi?

Belki Reyes, *onu* yalayıp emerken kadın erkekliğini ağzına alırdı. Bir inleme daha kopardı. Kadın sırılsıklam olurdu; onun için, yalnızca Reyes için. Kadının lezzeti adamın şarabına karıştırdığı tanrısal ölümsüzlük zehrine benzeyecekti.

Danika'dan damla damla şehvet akacaktı. *Benim için, yalnızca benim için.*

Bizim için, diye araya girdi beyninde kudurup duran iblisi.

Reyes dişlerini sıktı. *Benim için. Asla ikimiz için değil. Ona sahip olamayışımın sebebi sensin.*

Ama kutuyu ben açmadım, öyle değil mi?

Reyes bıçağı bir kez daha çevirdi ve sivri ucu kemiğini ikiye ayırarak doğrudan başka bir kasına saplandı. Tam bu giriş anında bedeni hazzın doruklarına çıkarak sarsıldı. Yüksek sesle uzun uzun kükredi, tüm vücudu kasıldı, içinden fışkıran sıcak sıvı kanına karıştı. Bu karışım, tenini ipeğin üstüne dökülen asit gibi yaktı.

Son dalga da bittiğinde, gücünün son damlası bile tükenmişti, çöktü, tamamen bitik haldeydi. Kolları halsizlikten iki yanına düştü. Soluk soluğaydı, ağzında metal tadı vardı. Orgazmı boyunca yanağının iç tarafını ısırmış olmalıydı.

Burada kalamam. Biri beni bulmadan temizlenmem gerek. Göz kapaklarını ağır ağır araladı, altın renkli ışık bilincine sızdı. Torin'i bulması ve... Düşünceleri mide bulandırıcı, ani bir frenle durdu.

Danika banyonun kapısında duruyor, ona dehşet içinde bakıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Danika az önce şahit olduğu şeyi nasıl sindireceğini bilemiyordu. Reyes'in zevk duyabilmek için yaşaması gereken şey *bu muydu*? Odada yalnızlarken, belki de adama istediği şeyi verebileceğini düşünmüştü. Ama adam az önce derisini yarmıştı. Damarlarını, kaslarını hatta kemiğini doğramıştı. O kadar çok kan vardı ki bitmek bilmeyen bir nehir adamın etrafında birikerek gölcükler oluşturuyor, pıhtılaşıyordu.

Şimdi Danika'ya yarı açık gözlerinin ardından bakıyordu, dudakları karamsar bir şekilde kıvrılmıştı, çenesinde kırmızı bir leke vardı. "Burada ne işin var?" Soğuk, duygusuz.

Kadının ağzından ancak "S-seni takip ettim," sözcükleri dökülebildi. "B-ben..." Fena halde titriyordu, bir yandan da gırtlağından yükselen safrayı bastırmaya çalışıyordu.

Başka kadınlar ona böyle mi yapmıştı? Onu bu şekilde mi tatmin etmişti? Bu düşünce onu rahatsız etti ama istediği şekilde değil. Başka kadınların onu tatmin etmesi fikrini sevmemişti. Başka kadınların Reyes'e onun yapmadığı –hatta belki yapamayacağı– bir şey yapması fikri hoşuna gitmemişti.

Reyes hantal hareketlerle ayağa kalktı, sendeledi. Bacağından kan fışkırdı. Danika kasların arasından parçalanmış kemiği gördüğünü sandı ve bakışlarını kaçıramadı. Gözleri âdeta oraya tutsak olmuştu ve her bir damla kanı izliyordu. Erkekliği gururlu bir şekilde ayaktaydı, hâlâ kalın ve dolgun, arzuyla ve kanla lekelenmişti. Arkasındaysa testisleri, ağırlıktan gerilmiş bir şekilde aşağı sarkıyordu.

Acı iblisi tarafından ele geçirilmiş bile olsa, adamın böylesine vahşi bir eylemde nasıl olup da rahatlık bulduğunu anlayamıyordu.

"Bana bak," dedi Reyes havlarcasına.

"Bakıyorum," Kırık bir fısıltı.

"Yüzüme bak." Pantolonunu çekip düğmesini ilikledi.

Bu hareketi Danika'yı hipnotize olmuş halinden kurtardı. Yavaş yavaş bakışlarını adamın vücudunun yukarısına kaydırdı. Göbek deliği belli belirsiz bir tüy serpintisiyle çevrelenmişti –neden bunun farkına daha önce varmamıştı?– ve göbeği insanüstü gücüne bir atıfta bulunan sert kas dizileriyle çizgi çizgiydi.

Bakışları yüzüne yaklaştıkça Danika'nın ürpertilerinin şiddetti arttı. Çenesini gölgeleyen kirli sakalı yüz hatlarını daha da sertleştiriyor, ona büsbütün tehlikeli bir görünüm kazandırıyordu.

Reyes ona sert sert bakıyordu, dudakları dişlerinin üzerinde gerildi. Nefes alırken burun delikleri genişledi. "Sana odamda kalmanı söylemiştim."

Normalde cilalı onikse benzeyen gözlerinde şimdi hafif kırmızı bir ton vardı. Parlıyordu. Nabız gibi atıyordu. Danika yutkundu. "Yapamadım, ben..."

"Git!"

"Benimle böyle konuşma. Tamam mı?"

"Git buradan. Lütfen." Bir fısıltı.

Reyes orada nefes nefese, öfkeli ve sanki savaştan dönmüş gibi kanlar içinde dururken Danika'nın içinde bir şey... hissettiği her ne ise o kayboldu. Tiksinme miydi? Kafa karışıklığı mı? Şaşkınlık mı? *Onun böyle bir resmini çizmek istiyorum,* diye düşündü. Nadide bir güzelliğe sahipti. Karanlıktı, ten rengi bal ve tarçının karışımıydı; gözleri tutulmaya uğramış güneş gibiydi, insan onlara bakıp her şeyi unutsa mı yoksa çabucak bakışlarını mı kaçırsa, bilemiyordu.

Ama kadının en çok ilgisini çeken, dövmesiydi. Uçarken kanatlarını açmış, adamın göğsünün ve boynunun yarısını yutan; sanki Danika'yı izliyor, onu daha yakına davet ediyor gibi görünen o kelebek. Daima uğursuz, sert hatta şeytanî olmuştu ama şu anda... uysal görünüyordu. Renklendirilmiş cilt, yakut, oniks ve safir ışıltılarının karışımıyla parlıyordu. Normalde uçları keskin olan, çelikten dövülmüş kanatlar her nasılsa yumuşamış gibiydi.

Bunu daha önce de gördüm, diye düşündü Danika. Daha önce *bunun resmini* yaptım. Yapmıştı değil mi? O dövmede hiçbir kuşkuya yer bırakmayan, tanıdık bir şey vardı ama hafızasını tamamen tazelemeye yetecek kadar değil. Belki de diğer birkaç savaşçının dövmesini de gördüğü içindi. Her adam bu dövmeyi farklı bir yerinde ve farklı bir renkte taşıyordu. Maddox sırtından damgalıydı, Lucien'inki göğsündeydi. Aeron'unkiyse her yerinde, diye düşündü ürpererek.

Danika kendini, titreyen kolunu Reyes'in dövmesine dokunmak, onun dokusunu, sıcaklığını hissetmek için çaresizce öne doğru uzatmış olarak buldu. Sıcak ve kabarık mıydı? Soğuk ve pürüzsüz mü?

Reyes geriye sıçradı, duvara yapıştı, kendini yukarı kaldırmak için kollarını açtı. Lavaboya çarptı, sabun kayarak yere düştü. *Pat.* "Bana dokunma, Danika."

Kadının yanakları utanç içinde kızarırken eli yanına düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Üzgünüm." *Bunu biliyorsun. O, şu an bir yabani, bu yüzden dikkatli olman lazım.*

"Özür dileme." Kesik hareketlerle lavabonun yanından bir havlu aşırdı ve eğildi. İleri geri hareketlerle yerdeki kanı sildi. "Böyle bir şeye şahit olduğun için asıl *ben* üzgünüm. Lütfen, sadece... odama geri dön. Lütfen. Birazdan yanına gelirim." Bu darmadağın olmuş yakarış adamın gerçekten de ne kadar sarsılmış olduğunun kanıtıydı.

"Sana temizlemende yardım edeyim. Ben..."

"Hayır!"

O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kadın korkudan sindi. Lanet olsun! Hani, cesareti neredeydi? Hani bir daha hiçbir kavgadan kaçmayacağına dair yemin etmişti?

Bağırışının yankısı kesilince Reyes kaskatı kesildi, hareket etmeyi bıraktı ve hızla öne atıldı. "*Üzgünüm.* Bir kez daha. Sen yanlış bir şey yapmadın, sadece yardım etmek istedin. Ama ben kendi pisliğimi kendim temizlerim, o değerli ellerinin kirlenmesine izin veremem."

Değerli mi? Kendi elleri mi? Reyes'in ses tonunda en ufak bir alay tınısı bile yoktu, sadece mutlak bir dürüstlük vardı. Kendi etrafında döndü, kadına sırtını çevirerek temizlenmeye devam etti. "Lütfen, Danika. Git."

Danika, adamın yaptığı şeyden utanç duyduğunu fark etti. Mahcuptu. Onu yatıştırmak için ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kendini yatıştırmak için ne *düşünmesi* gerektiğini de.

Danika geri geri giderek banyodan çıktı. Gözlerini, omzu kapının çerçevesine çarpana ve artık çıkmaktan başka seçeneği kalmayana dek, kanları silerken hâlâ ona bakmayı reddeden Reyes'den ayırmadı. Koridora ulaştığında kendini duvara yapıştırdı. Ürpertiyle sarsılıyordu.

Ashlyn'i bulmak ve onu anlayabilecek birileriyle konuşmak istiyordu ama arkadaşı sabah erkenden Maddox ve diğerleriyle birlikte gitmişti. Ashlyn dinlemesi gereken konuşmalar olduğunu söylemişti ve fazlasıyla korumacı olan Maddox'un onu bu yolculuğa kabul etmesi Danika'yı şaşırtmıştı. Acaba Reyes'in söylediği gibi odaya mı dönmeliydi? Yoksa burada onu mu beklemeliydi? İkisi da ona farklı sebeplerden dolayı cazip geldi. Gitmek, ona sakinleşmesi ve düşünmesi için zaman tanıyacaktı. Burada kalmaksa Torin'le, ailesi hakkında konuşacak olan Reyes'e katılma ihtimali sunuyordu.

Kabul et. Reyes için endişeleniyorsun. Onu tekrar görmek istiyorsun.

Yerinden ayrılmadı.

On beş dakika geçti, yerde sürüklenen ayakların, akan suyun ve edilen küfürlerin sesi kulaklarını doldurdu. Tuhaf bir şekilde zihni her an patlamak üzere olan bir fırtına gibi çalkalanıp sallanırken, sabırsızlık hissi ondan uzak duruyordu.

Vermesi gereken önemli kararlar vardı.

Bu gece ilerleyen saatlerde Stefano'yla iletişime geçmesi bekleniyordu ve adam ona oldukça pahalı minik bir cep telefonu vermişti. Aramayı başaramazsa ona ne yapardı? Danika adamın ne yapmasını istiyordu? Her ihtiyacını karşılayan Reyes varken... durum karmaşıktı.

Ah, hâlâ intikam almak istiyordu. Eğer Aeron'un gerçekten büyükannesini öldürdüğünü ortaya çıkarırsa, hücresine geri dönecek ve hiç düşünmeden kellesini uçuracaktı. Peki ya Büyükanne Mallory'yi öldürmediyse?

Sakın umudunu kaybedeyim deme. Reyes'in sesi, ikisinin de umudun ne kadar kötü olabileceğini bilmesine rağmen, zihinde fısıldadı.

Avcıların Reyes'in evine dalıp burada yaşayanları yakalamasına, onlara zarar vermesine, onları hapsetmesine ve en sonunda da onları katletmesine izin verebilir miydi? Reyes'i bunun dışında tutamazdı. Onu da istiyorlardı, ondan da nefret ediyorlardı. Danika'nın onu önceden uyarması da mümkün değildi çünkü o da diğerlerini uyarırdı; bu da Reyes'i olayların dışında tutma amacına, yani verdiği tek gerçek karara aykırıydı.

Dikkatlice düşündü. Şimdi... ne yapmalıydı? Kendini iki taraf arasında bölünmüş, bir çitin üstüne oturmuş hangi yöne düşmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibi hissediyordu. Bir şey oluyor, o bir tarafa doğru yatıyor, ardından başka bir şey oluyor ve bu kez diğer tarafa yöneliyordu.

"Danika."

Reyes'in sesiyle göz kapaklarını kırpıştırarak açtı. Gözlerini ne zaman kapatmıştı ki? Adam, aklını böylesine karıştıran savaşçı, önünde belirmişti. Temizlenmişti, üzerindeki kanları nasıl sildiyse duygularını da öyle sildiği görünüyordu. İfadesiz yüzüne rağmen onun yakınında olması kalbini kanat çırparcasına attırmaya yetmişti.

"Beklemişsin," dedi.

Buna memnun mu olmuştu yoksa kızmış mıydı, Danika anlayamadı. "Evet," dedi, taze çam kokusunu içine çekerek. Siyah bir

tişört ve yeni bir pantolon giymişti. "Torin'le konuşmaya giderken seninle gelmek istiyorum."

Reyes başını yana eğdi, bakışları kadının içini delip geçti. "Benden... korkmuyor musun?"

"Hayır." Doğruydu. Danika'nın aklı şimdiye dek hiç olmadığı kadar karışmıştı.

Adamdan bir iç çekiş yükseldi, bu gelişigüzel sesin ardına saklanmış bir rahatlama vardı. "Bir kez daha senin karşında çaresiz olduğumu fark ettim."

O da Danika kadar çaresiz miydi? "Bunu anlayamıyorum." Aralarındaki bağı ve aslında tam da bunu yapmaları gerekirken birbirlerine zarar verme konusundaki karşılıklı isteksizliklerini anlamıyordu.

"Ben de." Elini uzattı. "Seni Torin'i görmeye götüreceğim ama ona dokunmaman gerek. Ona dokunabileceğin kadar yaklaşmayacaksın bile."

"Tamam."

"Bu çok ciddi bir konu. Sen buradayken Budapeşte'yi yıkıp geçen o salgını hatırlıyor musun?"

Parmakları birbirininkilerin içine geçerken Danika başını salladı. Sıcaklık daha ilk temasta vücuduna yayıldı.

"Onun teni seninkine değerse, aynı salgın yeniden başlar."

Reyes parmaklarının kadınınkilere dolanması hissinden hoşlanmıştı. Danika'nın her yalnız kalışından sonra, yanına gelip tenine dokunduğunda kadının teni buz gibi oluyordu. Ona dokunduktan saniyeler sonra ise buz kendi tenine karışarak eriyor, harika bir acı veren karıncalanma hissi yaratıyordu.

Danika'nın şahit olduğu sahneyi düşünmemeye çalıştı. Ama düşünceler yine de akın etti. Böylesine kanlı bir hareketten zevk alırken gözüne nasıl bir canavar gibi gözükmüştü acaba. Acaba kadının ismini haykırmış mıydı? Emin olamıyordu.

Bir köşeyi döndü, arkasından gelen Danika'ya bakmak istiyordu ama kendini tuttu. Onu en kötü haliyle görmüş ama çığlık atıp kaçmamıştı. Bu onu sadece biraz avutabiliyordu. Bununla birlikte kadının sarsılmış ifadesini görmüş ve ruhunun derinliklerinde, Acıyı asla ilişkilerine dâhil edemeyeceğini anlamıştı; bunu zaten biliyordu. Bu da onunla asla sevişemeyeceği anlamına geliyordu. Hiçbir zaman. *Bunu da önceden biliyordun.*

Bilinçaltındaki bir umut ışığına tutunup günün birinde Danika'yı onun, tamamen ve bütünüyle ona ait olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Onun canını yakmaktan korkmadan ya da kadının ona zarar vermesine ihtiyaç duymadan. Kadının sonradan bir katile dönüşmesinden korkmadan. Aptalca bir umut. Nefret edilesi bir umut. Umut gerçek bir iblisti.

Böylesi daha iyi, diye ikna etti kendini. Onun meleği sadece iyiliği hak ediyordu. Nazik bir adamı, onu güldürebilecek birini hak ediyordu. İçini ne ona ne de kendine karşı tiksintiyle doldurmayacak birini.

Tam o anda içinde kıskançlık hissi uyandı; Acıdan bile daha gaddar bir canavar beyninde çığlıklar atıyor, beynini kemiriyordu.

"Elimi sıkıyorsun," dedi Danika acıdan nefesi kesilircesine.

Reyes hemen elini gevşetti. "Özür dilerim." Günün birinde onu bırakabilecek miydi?

"Düşündüğünden daha dayanıklıyım," dedi. "Sadece arkadaşlarının karşısına en iyi tokat atan elim kırılmış olarak çıkmak istemem."

Bunları, büyük olasılıkla ortamı yumuşatmak için espri olarak söylemişti ama sözleri Reyes'i kalbinden yaraladı. Burada, kalede, gücünün her damlasına ihtiyacı olacaktı. Arkadaşları, kadının iyiliği için hep bir tehdit olarak kalacaktı ve Danika'yı hiçbir zaman Ashlyn'i ya da Anya'yı sonunda karşıladıkları kadar iyi karşılamayacaklardı. Yükselen duygularını içine gömmek için savaş vererek kadının avucunu kaldırdı ve bileğinin arkasına nazik bir öpücük kondurdu. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım, söz."

Danika ürperdi.

Koridorun sonuna geldiklerinde durdular. Torin'in kapısı kapalıydı. Ahşap kapının ardından boğuk sesler duyuluyordu. Gülüşme sesleri mi? Kapıyı çalarken Reyes'in kaşları hafifçe çatıldı. Sesler aniden kesildi.

Cameo kapıyı açtığında Reyes bir an şaşkınlıktan konuşamadı. Her zamanki gibi güzel, ufak tefek ve koyu renk saçlı cesur savaşçıyı pek az kişi dövüş sırasında izleme –ve bunu anlatmak için hayatta kalma– ayrıcalığına erişmişti. Genelde yalnız olurdu ya da kalede gölgelerin içinde gizlenirdi. Kendi tercihi değil, diye düşündü Reyes çünkü etrafında bulunup da onu öldürmek istemeyen kimse olmuyordu. Gümüş renkli gözlerinde ve ızdırap dolu sesinde tüm dünyanın sefaletini taşıyordu.

Adam daha önce onun güldüğünü duymamış, hatta gülümsediğini bile görmemişti. Yani *dimOuniak*'ı açtıkları günün öncesinden beri. Şimdi her ikisine birden tanıklık etmişti, üstelik yaşayan hiçbir şeyin –ölümsüzlerin bile– tenine dokunamayan Torin'le olması şok ediciydi. Torin genellikle kadınlardan, yanıltıcı derecede

sağlıklı gözüken bedeninde barındırdığı bulaşıcı hastalıkmışçasına uzak dururdu. Hiçbir kadına sahip olamayacağından, genellikle onlardan birinin varlığıyla kendini kandırmazdı.

Peki burada neler oluyordu?

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cameo.

Ah, o acı. Kadını dinlemek bir kâbusun içinde boğulmak gibiydi.

"Neden aniden hançerinin kabzasına bakıp onu göğsüme saplamanı bekler oldum?" diye fısıldadı Danika. Dişi savaşçıya bakarken hem şaşkındı hem de hafifçe sersemlemişti.

Reyes'in bildiği kadarıyla Danika daha önce buradayken Cameo'yla hiç karşılaşmamıştı. Bu da onun Sefaleti ilk kez gördüğü anlamına geliyordu. İlki hep en zoru olurdu. "Gözlerini yum ve kulaklarını tıka."

Bir defa da olsa, Danika onu sorgulamadan hemen söylediğini yaptı.

"Torin'le konuşmam gerek," dedi Cameo'ya.

Kadın kalçasını kapının çerçevesine dayadı. "Pekâlâ, daha sonra gelebilirsin. Ben senden önce geldim. Bu, senin kadının mı?"

"Evet," dedi Reyes ve vakit kaybetmeden ekledi, "*Sen* daha sonra gelebilirsin." Başka bir tarafa bakması gerekti. Göğsü ağrıyordu, hem de zevk verici bir şekilde değil. Cameo ve Torin arasında bir... aşk mı vardı? Daha tuhafları da oldu, diye düşündü. Mesela Danika'nın kaçmak yerine burada onunla kalması gibi.

"Güzelmiş."

Reyes'e göreyse enfesti. "Buradan gidersen sana o bayıldığın siyah hançeri veririm. Yatak odamın duvarında asılı olanı."

Kadının yüz ifadesi birdenbire heyecanla doldu. Kahretsin, yine ona bakıyordu. Ağrı göğsüne geri döndü. Cameo dönüp omzunun üzerinden bir bakış atarken kalbinin tam üzerindeki noktayı ovaladı. Sonra kadın yüzünü yeniden ona çevirdi.

"Tamam. Gidiyorum," dedi ve adamın etrafından dolaştı. Koridorun sonunda kaybolurken seslendi, "Ama birazdan geleceğim o yüzden çabuk olsan iyi edersin."

Reyes, Danika'nın elini yeniden yakaladı –nedense ona uzun süre dokunmadan yapamıyordu– kadının buzdan teni yeniden ısındı. Gözlerini açtı, o yeşil, muhteşem melek gözleri adamı hem yaraladı hem de yatıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu. Hâlâ sersem gibiydi.

"Cameo, Sefaletin muhafızıdır."

"Ah. Bu birçok şeyi açıklıyor. Zavallı kadın."

Dudakları bükülen Reyes onu Torin'in odasına soktu. Karşı duvar üstün özelliklere sahip bir bilgisayar sistemiyle kaplanmıştı. Monitörler farklı renkler ve sahnelerle yanıp sönüyordu, bazıları kalenin yaslandığı dik tepeyi, bazıları ise şehri ve insanları gösteriyordu.

Torin dönen bir koltukta oturuyordu, kollarını göğsüne kavuşturmuş, onlara bakıyordu. Beyaz saçları vardı ve Danika'nınkilerden bir ton koyu yeşil gözleri hınzırca ışıldıyordu. "Ne var?" dedi, tıpkı Cameo'nun kullandığına benzeyen o rahatı kaçmış ses tonuyla.

"Bana söylemek istediğin bir şeyler var mı?" diye sordu Reyes.

Torin'in bakışları, Reyes'e geri dönmeden önce Danika'nın üzerinde dolaştı. "Senin bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ, işte cevabını duydun. Neden buradasın?"

"Ailem," dedi Danika, telaşla. Öne doğru ilerledi ama kendini durdurdu ve biraz geri gitti. "Nerede olduklarını biliyor musun? Aeron, Oklahoma'da küçük bir kasabadan bahsetti."

"Bu bilgi birkaç saat önce faydalı olabilirdi." Torin döndü ve bilgisayarlarına baktı. Bilgisayardaki yeteneği, savaşçıların bu kadar zengin olmasının tek nedeniydi. "Çıkmadan önce çocuklarla kısa bir süre sohbet ettik. Lucien de bana aynı bilgiyi vererek araştırmamı istedi. Bak, sen ve ailen buraya en son geldiğinde yemeğinize boya karıştırmıştım."

Reyes onu sakinleştirmek umuduyla kolunu okşadı. Neyse ki kadın bu itiraf karşısında parlamadı.

"Seninkinin etkisi, olması gerekenden çok daha çabuk geçti," diye devam etti Torin. "Bu, korktuğun için mi yoksa daha fazla terlediğin için mi oldu bilmiyorum. Boyanın aylar boyunca sisteminde kalması gerekiyordu. Gel gör ki sonra kız kardeşininki, ardından büyükanneninki ve sonunda anneninki de azaldı. Haftalardır hiçbirinizden en ufak bir işaret bile görmedim. Üzülme, ne düşündüğünü biliyorum. Ayakkabılarınıza izleme çipi koymalıydım ama şimdiye dek bu hiç aklıma gelmedi. Ne demişler, yaşayarak öğrenirsin."

Reyes, Danika'nın bunu düşündüğünden şüpheliydi ama sessiz kaldı.

"Her neyse, saatlerdir bilgisayar başındayım, en belirsiz pırıltıyı bile araştırıyorum. Hiçbir şey yok."

Beklentiyle ve umutla kaskatı kesilmiş olan Danika, bir anda hayal kırıklığıyla çöküverdi. Reyes elini bıraktı ve kendi gücünü onun bedenine aktarmak istercesine kolunu beline doladı. Kadın ona yaslandı. Teselli bulmak için mi?

"Ta ki," diye ekledi Torin, parmakları klavyeye vururken, "bunu görene kadar."

Danika yeniden dikleşti. "Neyi?" Bu sözcükten âdeta heyecan damlıyor ve odadaki havaya doluyordu.

Torin gözlerini monitörden ayırmadan bir elini havaya kaldırıp salladı. "Paris'in kurabiye pişirdiğini görmüştün değil mi? Acınası bir yeteneği vardır, biliyorum konumuz bu değil. Ama o kurabiyeler, onları yedikten sonra parçalanıp sisteminde yok olmuş gibi görünür. Ama olmazlar. Kalıcı etkileri vardır. Yağ, kolesterol falan filan."

"Bizim boyamız da, insan vücudunun kimyasını değiştiren bileşenlerin özel bir karışımı, böylece yiyen herkes tamamen kendine özgü bir sinyal yayıyor. Kalıcı etkileri bir kurabiyeninkine göre çok daha kuvvetli. Daha da iyisi, boya silinip gitse bile, hâlâ izinin sürülebildiğini hatırladım."

Şimdi kaskatı kesilme sırası Reyes'deydi. Ashlyn sadece ölümsüzlere göre olan bir "bileşen" yüzünden ölümün kıyısından dönmüştü.

Aklının nereye doğru kaydığını anlayan Torin, "Eğer Sabin onu birkaç Avcı ile denememiş olsaydı, kadınlar üzerinde kullanmazdım," diye ekledi.

Reyes yavaşça gevşedi. Danika'nın ise hızlı hızlı nefes aldığını fark etti. Ona sımsıkı sarıldı.

"Beş dakika ver," dedi Torin "onların şu an bulunduğu yerin haritasını bastırayım. Sonra onlara yaklaştığınızda beni arayabilirsiniz, ben de size yer değiştirip değiştirmediklerini söylerim."

Bir ürperti, Danika'nın narin bedeninden gelip geçiverdi. "Büyükannem... Onun da nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir duraksama. Keskin bir baş işareti. "Onun nerelerde olduğunu görmek için programı geriye doğru götürdüm ama son haftalarda onun sinyali çok az hareket ediyor."

Umut, Danika'nın melek yüzünü aydınlatınca bütün oda ışıl ışıl parladı. "O zaman, o hâlâ hayatta. Gerçekten hayatta! Aeron yanılıyor. Eğer ölmüş olsaydı izi sürülemezdi, değil mi?"

Torin hiç düşünmeden yanıtladı, yüzü ifadesizdi. "Doğru."

Gözleri kocaman açıldı, elleriyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım. Bu... bu... bu hayatımın en güzel günü!"

Muhteşem bir gülüşle kendini Reyes'in kucağına attı, yanağını boynunun oyuğuna gömdü. Kadının cildi bir gül yaprağı kadar yumuşaktı ve karanlık gökyüzü kokusuyla doluydu. "Şu anda mutluluktan uçuyorum."

Reyes ona sarıldı ama bakışları Torin'in üstündeydi. Arkadaşı Reyes'in sessiz sorusuna kısa bir baş hareketiyle cevap verdi. Görünen o ki ölü bir beden de sinyal yayabilirdi.

Derin bir nefes alan Reyes gözlerini kapadı. Kadına sarıldı, onu kollarında hissetmeye bayılıyordu, sahip olduğu her kas gerilerek ona doğru uzanıyordu. Hareketsiz kalmaya çabalayarak başını salladı ama tırnaklarının uzamasını, dişlerinin sivrilmesini durdurması mümkün değildi. Bu iki şey ancak iblisinin açlığı zirve yaptığında başına gelirdi.

Seni daha yeni besledim. Bırak... tadını çıkaralım.

Fazla zamanları kalmamış gibiydi.

Ölü bir bedenin sinyalinin de izini sürebileceklerini öğrendiğinde duyduğu endişe, Reyes'in içini kemirdi. Gözlerini kapattı. Kadına bir umut verilmişti, kötücül bir umut. Bir süre önce kendinin ona vermeye çalıştığının aynısı. Bu umudu Danika'nın elinden henüz alamazdı. Daha değil.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Bu sefer burada kal," dedi Reyes.

Danika'yı yatak odasına yerleştirdi ve Tanrı bilir ne yapmaya giderken kapıyı ardından sıkıca kapattı. Danika yatağın kenarına oturmadan önce, bakışlarını girişten ayırmadığı birkaç uzun ve ızdırap dolu dakika boyunca bekledi. Adam bir daha gözükmeyince rahatladı ve kotunun cebinden minik cep telefonunu çıkardı.

Stefano, Lordların üzerini arayıp telefonu bulacaklarını, belki onun izini sürmek için kullanmayı deneyeceklerini hesaba katmıştı. Ama yine de telefonu ona vermenin bu riske değeceğini düşünmüştü, Danika da öyle. Artık herkesin telefonu vardı. Danika, Lordlar eğer onun telefonunu bulursa, onu doğrudan Avcılardan aldığını düşüneceklerini sanmamıştı. Şimdi de neredeyse, Stefano'nun onu uyutmadan önce telefonu cebine sıkıştırmamış olmasını dileyecekti ya da savaşçıların onu *bulmuş* olmasını. Böylece vermesi gereken bir karar da olmayacaktı: rapor vermek ya da rapor vermemek.

Teoride bu, kolay bir karar olmalıydı. Aile kazanırdı. Daima. Ama şimdi anlamaya başladığı üzere, olaylar her zaman bu kadar da basit değildi. Lordlar ailesinin yerini biliyordu ama onlara saldırmamıştı. Hanelerine bir puan. Avcılar da ailesine hiç zarar

vermeye kalkışmamıştı ama ya Avcılara yardım etmeyi seçerse ve Avcılar, Lordları durdurmayı başaramazsa? En nihayetinde yüzlerce yıldır başarısızlığa uğramamışlar mıydı? Savaşçılar ise –belki– düşmanlarına yardım ettiğini öğrenebilirdi ve öğrenirlerse onun peşine –kesinlikle– çok daha büyük bir hevesle düşerlerdi.

Eğer rapor vermeyi başaramazsa bu kez de Avcılar kalenin içine gizlice sızarak onu kurtarmaya kalkabilirdi. O zaman da bir savaş çıkabilirdi. Eğer Ashyln dönmüş olursa yaralanabilirdi, hem de bebeğiyle birlikte. Anya da. Ve Reyes.

Bakışları ellerine doğru indi. Telefonun tuş takımı bulanıklaştı. Reyes ona o kadar iyi bakmıştı ki. Ertesi gün onunla ailesinin yanına gidecekti. Ah Tanrım, ailesi. Tüm birbiriyle çelişen düşünceleri eriyip yok oldu, zihni tamamen sevdiklerine yoğunlaştı.

Danika'nın dudakları yukarı doğru kıvrılarak mutlu bir gülümseme halini aldı. Hayattaydılar ve birlikteydiler. Büyükanne Mallory'nin neden tek kelime etmeden arkadaşının evini terk edip buna rağmen Oklahoma'da kaldığını bilmiyordu ama umurunda değildi. Üç kadının neden yakalanma riskini göze alıp birlikte kaldıklarını bilmiyordu; umursamıyordu da. Yaşıyorlardı ya! Önemli olan tek şey buydu.

Stefano'yu arayarak bu işin bir çaresine bakmadan önce kendine biraz daha zaman kazandırmalıydı. Ve bunu şu anda yapması gerekiyordu, yani Reyes dönmeden önce. Bir korku dalgasını bastırarak numarayı tuşladı. Telefonu kulağına götürürken eli titriyordu.

"Mutlu Ev," dedi tok bir ses.

"Benim..."

Enerji verici bir duraksama oldu ve fazla mesaiye kalmış çalışan taklidi yapan ses tonu sönüp gitti. "Hâlâ hayattasın."

"Evet. Bana iyi davranıyorlar," diye belirtti Danika.

"Şeytan son darbeyi indirmeden önce daima gülümser." Hat parazit sesleriyle çıtırdadı. "Neler öğrendin?"

"Dışarıda bir yerde başka bir iblis daha var. Umut ve o buradakilerin düşmanı. Bundan başka hiçbir şey öğrenemedim. Beni bir başıma bıraktılar, sadece sen ve ekibin hakkında sorular sordular."

"Başka bir iblis mi?" Bir kâğıdın üzerine yazı yazan kalem sesi yankılandı. "Sen onlara ne anlattın?"

"Sizin de bana onlar hakkında sorular sorduğunuzu ama benim verecek hiçbir cevabım olmadığını." En azından bu gerçekti.

"Neyin peşinde oldukları hakkında bilgi toplamak için kalede günlük, fotoğraf gibi şeyler bulman mümkün mü?"

"Hayır. Beni bir yatak odasında kilitli tutuyorlar.

"Kilitlerle aran iyi değil mi?"

"Hayır." Bir başka yalan.

"Peki, cevap almak için onlardan birini..." Sesi canlılığını yitirmişti.

Baştan çıkarmayı düşündün mü, diye içinden adamın cümlesini tamamladı. "B-ben..." Cevap vermeyi başaramadı.

"Düşün bunu." Bir sessizlik oldu. "Yapacağın her şey birçok insanın iyiliği için olacak. Sana ne dediğimi hatırla. Barış, uyum. Aldatma, intihar diye bir şey kalmayacak. Ailenin refahını düşün."

Adam o haliyle bile dünyayı ve insanlığı gerçekten umursuyordu, onları kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Gerçekten fedakâr olduğu söylenemezdi ama kusursuzluğun çok yakında olduğuna inanıyordu; Lordlar bu yolu kapatan tek engeldi.

Danika artık neye inanması gerektiğinden emin olamıyordu. Reyes ona insanların özgür iradesi oldukça, şeytanlar dünyada gezinsin ya da gezinmesin, kötülüğün hep var olacağını söyle-

mişti. "Düşüneceğim." Ama düşünmeyeceğini biliyordu. Onun için fahişelik yapmayacaktı, amacı ne olursa olsun. Eğer Reyes'le yatarsa, bu onu arzuladığı için olacaktı.

"Kaleyi izliyoruz," dedi Stefano, "ama içeride hiçbir hareketlilik yok. Ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

Eğer Karanlığın Efendileri'nin birçoğunun Roma'da olduğunu söylerse Avcılar kaleyi kolay lokma olarak görür ve gizlice içeri sızardı. Torin, Cameo ve geride kalan diğerleri, onların hepsine birden karşı koyamazdı.

"Bilemiyorum," dedi sonunda. *Tanrım, ben de mi Yalan'ın muhafızı oldum?* "Öğrenmeye çalışırım."

"Peki hiç..."

"Bekle. Biri geliyor. Kapamam lazım." Bir başka yalan daha: telefonu kapatıp onu yeniden arka cebine sokuşturdu. Uzun bir süre orada oturup titredi. Sonra omuzları aniden çöktü, elleriyle gözlerini kapadı. Nefes almakta zorlanıyordu.

Neyim var benim?

Görünüşe bakılırsa aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. İlk defa bu kez cevabı bildiğini düşünüyordu. Aşk. Reyes'e âşık olmuştu ve bu en başından beri böyleydi.

İşte. İtiraf etmişti. Bu sefer bahane yoktu, kendini vazgeçirmek yoktu. Adam onu çekiyordu, Danika onu istiyordu ve *istememesi* gerekiyordu. Ona olan tutkusu her hareketinde, her düşüncesinde kendini belli etmeye başlamıştı, geriye azıcık bir sağduyu bırakmıştı.

Danika ayağa fırladı. Neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti ama karyola direğini yakalamayı başardı ve sıkıca tutundu. Reyes'le olmak ona zevk vermeyecekti. *Veremezdi.* Onu bıçaklaması gerekecekti. Ama belki de bunu denemesi gerekiyordu. Belki de bu, adamı aklından ve fantezilerinden çıkarmasını sağlayacaktı.

Resim yaptığında nasıl kâbuslarından arınıyorsa, düşüncelerini de aynı şekilde Reyes'den arındırabilirdi.

Sadece fikri bile tüylerini diken diken etmeye yetti ve omurgası boyunca akıp giden ürpertiler onu öyle bir sarstı ki bacaklarının titremesi daha da arttı. Ağzı kurudu. Arzu ve sinir kan akışına karıştı, iyi ve kötünün bir dengesi gibi. Bu düşünce onu güldürdü ama gülüşü bir kurbağanın vıraklaması gibi çıktı.

Dudaklarını yalayarak karyolanın direğini bıraktı ve öne doğru ilerledi. Reyes'in ne kadar uzun süre gelmeyeceğini bilmiyordu. Kendini meşgul etmesi, dikkatini dağıtması gerekiyordu, aksi takdirde geri döndüğünde huzursuz bir enerji ve hastalık yumağı olacaktı; yatağa uyumaktan başka bir amaçla girmeyi becerememeyecekti. Nefes nefeseydi. Onu tamamen odaklayacak tek bir şey vardı. Resim çizmek.

Kapalı duran kapıya yaklaşırken elleri heyecandan kaşındı. Kapı tokmağını çevirirken tenine soğuk metal temas etti. İçeri adımını attığında, karşısında malzeme dolu bir dolap görmeyi bekledi. Bunun yerine, geniş, ferah ve bir sanatçının atölyesine dönüştürülmüş bir başka yatak odası buldu.

Bu lüksü içercesine seyrederken dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. Birbiri ardına dizilmiş, her biri uygun bir şövalin üzerine yerleştirilmiş tuvaller onu bekliyordu. Karşıdaki duvara dayanmış bir masa farklı boyutlarda fırçalar ve renk tüpleriyle doluydu.

Bunları benim için yapmış. Danika'nın rüyalarının içine girmek istediği için değil. Bunları hazırladığı zaman rüyalarından haberi yoktu. Sadece kadının mutlu olmasını istiyordu. Bunun farkına varmak atölyenin kendisi kadar şaşkınlık vericiydi ve Danika kendini adama karşı iyiden iyiye yumuşarken buldu.

Reyes, "Seninle ne yapacağım ben," diye fısıldadı.

Reyes onu kaç defa daha böyle şaşırtacaktı? Başta giysiler, sonra onun korkularını yatıştırma çabaları ve şimdi bu rüya gibi atölye. Adamın yaptığı her şey söylediği her şey, Danika'nın kendini koruma güdüsünü yıpratıp geçiyordu. Danika'nın eli bir kelebek gibi yükselip küt küt çarpan kalbinin üstüne kondu. Kendi evinde bile böyle özenle hazırlanmış bir düzeni yoktu. Portre çizerek hayatta kalabileceği kadar para kazanabiliyordu ama ender olarak biriktirmeyi başarabiliyordu.

Farkına bile varmadan bir adım attı, masanın önünde durmuş, fırçaları kaldırıp ağırlıklarına bakıyor, kıllarını okşuyordu. Reyes rüyalarından görüntüler, melekler ve şeytanlar, tanrılar ve tanrıçalar görmek istemişti. Aniden ona her şeyi, hepsini sunmak istedi.

Ama hem yağlıboya hem de akrilik içeren renk paletlerini inceledikçe, o geceki ilk resminin merkezinin rüyaları olmayacağını anlamıştı. Reyes olacaktı.

Bir kez daha Reyes, Danika için yemek hazırladı. Neyse ki Paris, Roma'ya doğru yola çıkmadan önce alışverişe gitmişti, bu yüzden de bir sürü seçeneği vardı.

Üzerinde taze balık ve salata olan tepsiyi yatak odasına götürdüğünde Danika'yı hemen göremeyince hafif bir panik sancısı hissetti. Hızlı bir arayışla onu atölyede buldu, tuvallerinden birine eskiz çizerken oldukça dingindi. O kadar dalmıştı ki odaya girdiğini duymadı. İsmini söylediğinde ona dönüp bakmadı bile.

Kadının gözleri, sanki transa geçmiş gibi donuktu. Bileği beyaz tuvalde bir aşağı bir yukarı incelikle kıpırdıyor, bedeni akıcı hareketlerle bir sağa bir sola sallanıyordu. Göğsü ağrıdı,

penisi büyüdü. Acı yine kadına sahip olma arzusuyla kafatasını yumruklamaya başladı. *Olmaz.*

Kadını rahatsız etmek istemeyerek uzaklaştı. Soluk alıp vererek kalbinin deli gibi çarpışını yavaşlatmaya çalıştı. O harika görüntüsünün zihninden asla çıkmayacağını düşünüyordu. Gelişigüzel yaptığı at kuyruğundan kurtulan birkaç tutam saçı. Çenesinde ve yanağındaki siyah lekeler. Dişlerinin keskin ısırıklarından kıpkırmızı parlayan dudakları.

Hobi odasına vardığında taş gibi sertleşmişti ve kontrolsüzce titriyordu. Bunu yaptığını fark etmemişti ama çoktan bıçaklarını eline almıştı bile. Acı duymak için yanıp tutuşarak kendini koyu renkli kanepeye attı; arkadaşları onun yüzünden başka renk döşemelik kumaş almak istemiyordu ve bu gerçek bazen onu utandırıyordu.

En azından kalenin çatısından aşağı atlama güdüsünü yeniden hissetmemişti.

"Bir adam buralarda biraz eğlenmek için ne yapmalı?"

Bu yabancı sesle Reyes'in başı aniden yana döndü. Bir saniye sonra hançerlerinden biri havayı yararak süzülüyordu.

Tanımadığı savaşçı, kırmızı, rahat koltuğa yayılmıştı, bacaklarını uzatmıştı, sakinliğin hayat bulmuş hali gibiydi. Reyes'in silahını gözünü kırpmadan yakaladı ve kabzasını inceledi. "Güzel işçilik. Kendin mi yaptın?"

Reyes aniden onun kim olduğunu anladı. "William." Anya'nın arkadaşı. Torin'in tuzaklarına ve sensörlerine yakalanmadan kaleye çıkabilen pek fazla kişi olmazdı. Ama Torin onları bu adam için etkisiz hale getirmişti ve Anya evdeki herkesi onu rahat bırakmaları, aksi takdirde sonuçlarına katlanacakları yönünde uyarmıştı.

"Evet, benim. Biliyorum, biliyorum. Burada olmam seni onurlandırıyor, ayaklarıma gül yaprakları atmak istiyorsun, falan filan. Gerek yok. Beni sıradan bir adammışım gibi düşünmeye çalış."

Reyes gözlerini devirdi. Anya bu ölümsüz adamın kaba bir piç olduğunu belirtmeyi unutmuştu. "Evet, bıçağı ben yaptım. Burada ne işin var?"

Kaşlarını çatan William gece gibi karanlık saçlarını sert bir el darbesiyle taradı. "Sıkıntı, dostum. Sıkıntı. Herkes gitti, ne bir hoş geldin partisi yapıldı ne de başka bir şey. Ben de biraz televizyon izlemeye karar verdim ama sizde sadece porno var ve son birkaç haftadır bir kadın yüzü görmediğim için onlar beni sadece özendiriyor."

"O filmler Paris'e ait," dedi.

Bir kahkaha. William başını salladı. "Fazla söze ne hacet. Adamla tanıştım."

"Sana neden bu odada olduğunu sormadım. Neden Budapeşte'desin? Neden bu kaledesin?"

William geniş omuzlarını silkti. "Cevabım aynı. Sıkıntı. Yani..." kısa bir süre düşündükten sonra ekledi, "belki biraz değişebilir. Anya bir süre önce beni ziyaret etti ve beni yeni tanrı kral karşısında zor bir duruma soktu. Onu yüzüstü bıraktım, o da benim evimi yakıp kül etti; istediği şeyi almış olmasına rağmen hem de. Gidecek hiçbir yerim kalmadı ve Anya bana borçlu."

Reyes kaskatı kesildi, vücudundaki her kas tetikteydi. "Eğer buraya ona zarar vermeye geldiysen, seni..."

"Sakin ol." Savaşçı bir elini havaya kaldırdı, avuç içi Reyes'e dönüktü. Diğer eliyle tişörtünü sıyırırken mavi gözleri ışıldadı. "İstesem bile ona zarar veremem ve inan bana istedim de. Beni tam buradan bıçakladı."

Reyes'in bakışları, aşağıya adamın karnına doğru kaydı. Göbek deliğinin üzerinden geçen uzun, kalın bir yara izi vardı. "Güzel."

"Kızların bıçaklarla arası hep iyi olmuştur." William tişörtünü bıraktı ve sırıttı.

Yara izini görmezden gelirse, William'a bakmak, şu ana dek yaratılmış en kusursuz şeyi seyretmek gibiydi. Yanık ve pürüzsüz, mükemmel bir ten. Dümdüz ve kalkık, kusursuz bir burun. Kusursuz dişler, kusursuz elmacık kemikleri, kusursuz bir çene. İnce ve kaslıydı, üzerinden kendine güven akıyordu. Reyes bu adamın Danika'nın yakınlarında olmasını istemedi.

Danika'yı düşününce midesi düğümlendi. "Bir kadın arzuladığını mı söyledin?" diye sordu Reyes.

William dik oturdu, yüzü beklentiyle parıldıyordu. "Aklında biri mi var?"

"Benimle ön kapıda buluş. On beş dakika sonra."

Başka bir kelime etmeden Reyes odadan çıkıp kendi yatak odasına yürüdü. Danika yerinden kıpırdamamıştı, hâlâ kendini kaybetmiş şekilde resim yapıyordu. Henüz renklendirmeye başlamamıştı, ana hatları çiziyordu.

Reyes'in bu süreç hakkında pek bir fikri yoktu ama kadının en az birkaç saat daha iş başında olacağından şüphelendi. Bedeni alev alev yanıyordu ve acıya ihtiyacı vardı. Meseleleri kendi yöntemleriyle çözmesi işe yaramamıştı, üstelik sadece Danika'yı korkutmuş ve kendini utandırmıştı.

Ertesi gün seyahate çıkacaklar ve birbirlerine sürekli yakın olacaklardı. Devamlı onun tatlı kokusunu alacaktı. Kadına karşı çaresiz bir açlık duyacaktı. Ve ihtiyacı olduğunda kendini yaralama imkânı olmayabilirdi. Eğer bu gece kendini tamamen tatmin etmezse, işin sonu Danika'yı korkutmaya hatta yaralamaya

çalışabilirdi. Kadını hayatı boyunca lanetleyecek şeyleri. İşte Reyes *buna* katlanamazdı.

Belki başka bir kadınla olabilirdi.

Duş yaparken bu düşünce onu rahatsız etti. Temiz ve kuru vücudunun her yerine silahlarını bağladı, yeni bir gömlek ve deri bir trençkot giydi. Botlarını bağlarken Danika'nın çalışmasını izledi.

Bir kadını yatağa atmak tehlikeliydi hatta rahatlıkla bir felakete yol açabilirdi. Kim bilir şu ana kadar kaç hayatı mahvetmişti?

Belki de artık böyle olmaz. Belki geçen zaman iblisinin gücünü hafifletmişti ve artık partnerini kötü etkileyemeyecekti. Belki. Ayrıca Reyes'in hâkimiyeti artık daha sağlamdı. Ama başka bir kadınla olma düşüncesi midesini bulandırıyordu. O *Danika'yı* istiyordu. Vücudunun altında *onu* hissetmeyi, beline dolanıp sıkan bacakların *onun* bacakları olmasını, kulağında *onun* zevk çığlıklarını duymak istiyordu.

Ama ona sahip olamazdı ve bunu biliyordu. Şimdi değil. Henüz değil. Eğer bu gece sevişeceği kadın kana susamışlık etkileri göstermezse... belki. Yapabildiği tek şey Danika'nın kokusunu -Tanrı aşkına o fırtınalı deniz kokusu onu çılgına çeviriyordu- derin derin içine çekmek ve odadan çıkmaktı.

William hızlı adımlarıyla çoktan ön kapıya yaklaşmıştı. Reyes'i gördüğünde durdu ve sırıttı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kader Kulübü." Reyes kendini evde kalmak için ikna edemeden, uzun adımlarla William'ın önüne geçti, kapıdan geçip gün ışığına çıktı. Hava biraz serindi, gökyüzü yağmur bulutları tarafından boğulmuştu. Ağaç dallarının örtüsünden birkaç güneş ışığı demeti sızıyordu.

"Orada birileri olacak mı?" diye sordu William ona yetişmeye çalışarak. "Daha öğlen vakti."

"Birileri olur." Birçok kişi. "Paris kulübe günün ve gecenin her saatinde gidiyor, bu yüzden kadınlar da orada kalıp onu bekliyor."

William ellerini ovuşturdu. "İnsanlar, değil mi?"

"Evet." Reyes bir ağacın kalın gövdesinin etrafından dikkatlice dolandı. Tek bir dokunuş göğsüne saplanacak zehirli okları harekete geçirirdi.

"Ölümlü kadınlardan hoşlanmıyor musun?"

Reyes, savaşçıya bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sesinde bir iğrenme vardı da."

Ah, evet. İğreniyordu. Kendinden iğreniyordu. "Ölümlü kadınlardan hoşlanırım. O kayaya dikkat et," dedi duraksamadan. "Diğer tarafında bir çukur var."

Kayadan uzak durarak yürüdüler, yolu yarılamışlardı. Rüzgâr yaprakları hışırdattı ve kayaların arasında ıslık çaldı. "Bu tuzakların amacı ne?" diye sordu William, gerçekten merak ederek. "Yani, yukarı çıkarken yolda gerilmiş telleri, zehirli okları ve tepemde sallanan kayaları fark ettim."

"Bir keresinde Avcılar misafirimiz olmuştu."

"Ah. Fazla söze ne hacet. Şu sarışından bahsedelim."

Reyes'in elleri iki tarafta, bıçaklarının tam yanında yumruk oldu. Sanki görünmez bakışlar onu delip geçiyor, kusurlarını, hatalarını aydınlatıyor gibiydi. Yargılıyor. Ayıplıyor. Onu bırakmak yanlış bir karar olabilirdi ama başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Onu fazlasıyla arzuluyordu, ona sahip olmak zorundaydı ama iblisinin tehlikesinden uzakta olduğunu kanıtlamadan değil. Bu da başka bir kadınla beraber olması demekti.

Ama o başka biriyle birlikte olursa, Danika onu isteyecek miydi?

"Çok cesur. Buna bayıldım."

"O, tartışmaya açık değil," diye kestirip attı Reyes.

"Ah. Hassas konu. Ondan bahsedildiğinde minik iblisinin uyandığını görüyorum. Gözlerin parlak kırmızı oluyor, tıpkı Lucien'in bana baktığı zamanlardaki gibi." Korkusuzca kıkırdayan William teslim olmuş şekilde ellerini kaldırdı. "Bir daha asla senin kızın konusunu açmam. Söz."

"Çok tuhafsın," dedi Reyes. "Çoğu insan iblisim karşısında korkudan titrer. Sen gülüyorsun."

"Unuttun galiba. Ben Anya'yla savaştım ve o sizin iblislerinizin hepsinden daha acımasız." William bir kolunu Reyes'in omzuna attı. "Benimle on dakika geçirirsen, sana söz veriyorum, hakkında konuşmamam gereken o kişiyi unutmana yardım edeceğim. Göreceksin."

Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler ve kısa süre sonra tepenin dibine vardılar. İzleniyor olma hissi arttı ve Reyes etraflarını saran bölgeyi inceledi, bakışları gölgeleri delip geçiyordu. Garip bir şey görmedi, bir yerlerde gizlenen kimse yoktu ama gardını düşürmedi.

"Hadi bitirelim şu işi," dedi ve ilerledi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Raporun, Stefano?"

"Memnuiyetle. Kızla konuştum. Bir başka iblisten bahsetti. Umut. Bu iblisin Lordların düşmanı olduğunu söyledi. Belli ki onu kandırmışlar. Umut bir iblis olamaz. Ayrıca onun hakkında ne bir şey gördük ne de duyduk. Bir de saat on beş sıfır sıfırda, Reyes adındaki adamın, henüz tanımlayamadığımız bir başka savaşçıyla kaleyi terk ettiğini kaydettik. Kız da binadan ayrıldı."

"Elleri bağlı mıydı?"

Dean Stefano kulağında telefonla masasında oturmuştu, üzerinden ter boşanıyordu. Danika'yla konuştuktan sonra kum torbasının başında biraz zaman geçirmiş, onu yumruk yağmuruna tutmuştu. Sonra güvenilir bir kaynaktan bir telefon gelmişti, kaynak beklenmedik haberler aktarmıştı. Bunlar son on yılda üzerinde çalıştığı her şeyi yerle bir edecek haberlerdi.

Sonra onun bir arama yapması gerekmişti. *Bu* aramayı. Kalbi deli gibi atmayı bırakmıyordu.

"Hayır," dedi. "Kadın hiçbir şeye zorlanmış gibi görünmüyordu. Dişi iblis Cameo'yla birlikteydi ve buna gönüllü gibiydi. Kendi rızasıyla gittiğini bile söyleyebilirim. Hatta şu anda iblis-

lerle işbirliği yapıyor bile olabilir." Eğer bunlar doğruysa çok yazık olacaktı; genç Danika'ya büyük umutlar bağlamıştı.

Patronu birkaç saniye sessiz kaldı. Birlikte çalışmaya başladıklarından bu yana on yıl geçmişti ve Galen'in tek amacının Karanlığın Efendileri'nin var olmadığı bir yaşamın izini sürmek olduğunu biliyordu. Gaddar ve vahşiydi. Dürüsttü.

Olması gerektiği gibi. Galen cennetten gönderilmiş bir melekti. Görkemli kanatlarıyla gökyüzünde süzülen, nefes alan, kanlı canlı bir melek. Stefano başta ona inanmamıştı. Sonra kanatlarını görmüştü. *Sonra* adamın gözlerinin derinliklerine bakmıştı; gökyüzü gibi dipsiz, çaresizliklerle dolu bir dünyada umut sunan gözler. Stefano ne pahasına olursa olsun, o umuda tutunmuştu.

Galen, Stefano'ya iblisler gittiğinde dünyanın huzur dolu bir yer olacağının sözünü vermişti. Acı ve sefalet, salgınlar ve hastalıklar geçmişe ait, uzak bir anı olacaktı. On yıldır bu savaşı veriyordu ve hiç pişman değildi. Karısının intikamı alınacaktı ve bir daha asla hiçbir mutlu çift onların yaşadığı acıları yaşamayacaktı.

"Onları gözetim altında tut. Kıza güvenme ve iblislerin onu hiçbir yere götürmesine izin verme. Eğer kızın yerini değiştirmeye çalışırlarsa, onu öldür."

"Bana güvenebilirsin." Savaşta her zaman kayıp verilirdi. "Bir şey daha var." Yutkundu. "Kız... o basit bir insan değil. Kaynağım onun bir çeşit canlı silah olduğunu iddia ediyor. Tıpkı iblisler gibi, doğaüstü bir varlık. Onun ne olduğunu tam olarak bilemiyor. Ama Eğer Lordlarla işbirliği *yapıyorsa* ve özel güçlere *sahipse...*"

Bir sessizlik oldu. "Neden gitmesine izin verdin o zaman? Hatta gitmesine izin de vermedin, onu hediye paketi yapıp düşmana postaladın!"

Çünkü bana öyle yapmamı söyledin, diye düşündü ama bunu dile getirmedi. Amaçları aynıydı ve tartışmalar sadece dikkatlerini dağıtırdı. "Özür dilerim. Şimdi nasıl ilerleyeyim?"

"Onu geri al. Eğer beceremiyorsan da öldür. Onlara yardım edeceğine ölsün daha iyi."

Danika gece kulübünde etrafına bakındı. Gümüş renkli bir flaş tavanda asılıydı ve her yöne incecik, parlak ışık huzmeleri yayıyordu. Bu ışıklar sanki siyah kadife bir gökyüzüne bakarak dilek tutup hayal kuracağınız yıldızlar gibi parıldıyordu.

Hoparlörlerden bangır bangır Macarca rock müziği yükseliyordu. İnsanlar dans ediyor, bedenleri çarpıcı ritimle birlikte birbirleriyle eş zamanlı dalgalanıyordu. Eller geziniyor, okşuyor, sıkıyor... aranıyordu. Seks kokusu neredeyse bütün havaya dolmuştu. Güzel garsonlar içkileri bardan masalara aceleyle dağıtıyor, sonra tekrar almak için bara geri dönüyorlardı.

Reyes neredeydi?

Dans pistinde, sertleşmiş penisini başka bir kadına mı değdiriyordu? Başka kadınlardan onu tırmalamalarını, ısırmalarını, *canını acıtmalarını* mı istiyordu?

Danika ellerini yumruk yaptı. İki resmin ön eskizlerini bitirmiş, hatta biraz renk bile vermişti. Bir tanesini gizlemişti. O sadece kendi gözleri içindi. Diğerini Reyes'i aramaya çıkmadan önce atölyede bırakmıştı, adamın onu görmek isteyeceğini biliyordu. Reyes'i bulamamıştı. Onun yerine Cameo'yu bulmuştu, içinde kendi gözlerini oyma ve kulak zarlarını çubukla delme isteği uyandıran o güzel kadını.

Cameo ona buraya kadar eşlik etmişti, şimdiyse yanında dikiliyordu. "Bak. Düşünüyorum da seni buraya getirmemeliydim,

hatta kaleden çıkmana izin bile vermemeliydim. Kaçmaya çalışırsan, seni yakaladığımda benden hiç hoşlanmayacaksın. Ama ben iflah olmaz bir romantiğim, bu yüzden buradayız. Onu görebiliyor musun?"

"Kaçmayacağım." Kadının sesinin yarattığı duygusal acı o kadar fazlaydı ki az daha ondan kurtulmak için kulaklarını kapatacaktı. "Ve hayır, onu görmüyorum."

"Gördüğün zaman onun, geçmişi aklına bile getiremeyeceğin işkencelerle dolu bir savaşçı olduğunu unutma. Eğer onu istiyorsan onunla savaşmalısın."

Belki sohbet konuları yüzündendi ama Cameo konuştukça sefalet hissi giderek artıyordu. "Yani onun *için* savaşmaktan söz ediyorsun, değil mi?"

"Ah, hayır. Onunla savaşman gerekecek. Duygularına kolay kolay teslim olmayacaktır. Bol şans. Unutma, kaçmak yok, yoksa pişman olursun." Bunu diyen dişi savaşçı gölgelerin içinde kayboldu ve Danika'yı girişte yalnız başına bıraktı.

Tabii etrafı insanlarla çevrili bir kadın ne kadar yalnız olabilirse. Acaba kalabalığın içinde Avcılar da var mıydı? Bu şüphe kanını dondurdu. Ya onlar *buradaysa*? Stefano ona adamlarından birkaçının bölgede olacağını söylemişti. Ya onu görürlerse? Onunla konuşmaya çalışırlarsa? Yüca İsa. O ve Stefano bu gibi durumlarda ne yapacaklarının üstünden geçmemişti çünkü ikisi de kadının kaleyi terk edebileceğini düşünmemişti. Kanının donmasına rağmen terler birdenbire tenini kaplamıştı.

Reyes hangi cehennemdeydi?

Kalabalığın arasından hızlıca yol açarak ilerlerken gözleri çevresindeki her yüzü taradı. Tanıdık kimse gözüne çarpmadı.

Bara ulaştığı zaman bundan rahatlık mı yoksa dehşet mi duymalı bilemiyordu.

"Ne içersin?" diye sordu barmen, Macarca konuşarak.

Bu dili, o ve ailesi buraya ilk kez gelmeden önce bir ay boyunca çalışmıştı, bu yüzden kendini idare edebilecek kadarını biliyordu. "Kola," diye cevapladı, alkolle riske girmek istemiyordu. Aslında hissizleşmenin iyi geleceğini biliyordu ama aklının tamamen başında olması gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra içeceği kayarak ona doğru geldi. Adama Cameo'nun ona isteksizce verdiği rengârenk banknotlardan birini uzattı ve yüzünü yeniden dans pistine çevirdi. Hâlâ Reyes'den iz yoktu. Titremeye başlamıştı, çalkaladığı içeceğinin bardaktan taşmamasına gayret ederek ilerledi.

Bir adam boşta kalan kolunu yakaladı ve onu yakınına çekti. Kaşlarını çatarak kendini zorla adamdan kurtardı. Yüz ifadesi öldürücü olmalıydı çünkü adam sarardı ve iki elini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

İçeceğinden bir yudum aldı ve ileri atıldı, hâlâ bakışlarıyla aramaya devam ederken nabzı giderek hızlanıyordu. Kulübün uzak köşesinde, dans pistine kuşbakışı bakan pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Bir başka oda olabilir mi? Büyük olasılıkla. Kapısında duran güvenliğe bakılırsa büyük olasılıkla aynı zamanda *VIP*'ler içindi. Evet, iki saniye sonra görmüştü. Kapıda gerçekten de bir güvenlik duruyordu.

Zekisin. Zaman zaman. İçeri girmenin bir yolunu bulabilirsin.

Kararlı adımlarla çenesini yukarı kaldırdı ve yürüdü. Bir merdivenin önünde duran uzun, kaslı adam ona kaşlarını çattı ve o yaklaştıkça bu ifade daha da sertleşti. Adam kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben Reyes'i arıyorum," dedi Danika önce kendi dilinde, daha sonra beceriksiz bir Macarca ile.

Adamın kahverengi gözleri iki dilde de hiçbir tanıma ışıltısı göstermedi. "Geri çekilin, hanımefendi. Burası özel bir oda." Kendi dilinde. En azından ona, anlayabileceği bir dilde kabalık yapacak kadar kibardı.

Danika direndi. "Eğer ona yalnızca..."

"Geri çekil yoksa seni attırırım."

"İhtiyacı olan bilgilerin bende olduğunu ve..."

Güvenlik onu itmek üzere uzandı. Ama kuvvetli parmaklar bileğini yakalayıp sıkınca adam acıyla uludu.

"Kıza dokunma." Gölgelerin ardından iri yarı biri belirdi. "Burada ne işin var, Danika?" diye hırladı aynı kişi ve adamı bıraktı.

Danika'nın gözleri kocaman oldu ve şaşkınlıktan ağzı açıldı. Kalbi birdenbire hızlanarak çılgın bir tango ritmiyle çarpmaya ve arkasındaki dansçıları taklit etmeye başladı. Reyes önünde kule gibi dikildi, yaralı ve kanıyordu. Kan boynunda lekeler halinde kurumuştu. Siyah gömleği parçalanmıştı, göbek deliğinin oradaki yırtık bronz teninden ufak bir parçayı gözler önüne seriyordu.

"Sana bir soru sordum, Danika."

Bir kadınla birlikte olmuştu. Bunun farkına varmak göğsüne bir düzine, hepsi birbirinden zehirli okun saplanması gibiydi. En son bir erkekle yattığı zamanı düşündü. Ne yazık ki yıllar öncesine gitmesi gerekmişti. Daha da kötüsü, o kadar da iyi bir anı olmamasıydı. Bir şeyler eksik kalmıştı. Reyes'in öpüşü o eksik şeyin tamamlanacağını vadediyordu. Ya da Danika'ya öyle gelmişti. Avucunu burnuna yapıştırarak kıkırdağını beynine karıştırma isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama kendini tam zamanında durdurdu. O bundan zevk alırdı.

Ve artık Reyes daha fazla zevk alamayacaktı. En azından Danika'dan değil.

"Sana düşmanının burada, seni izliyor olabileceğini söylemek için gelmiştim sadece. Kendi çapında minik bir ava çıkacağını düşünemedim." İçeceğini en yakındaki masanın üstüne koydu, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu. *Ağlamayacağım.*

Şimdi kuvvetli parmaklar kadının omzunu kavramış ve kaçışını engellemişti.

Bu kez kendini durdurmayı başaramadı. Hızla etrafında döndü ve yumruğunu doğrudan adamın gözüne geçirdi. Reyes'in başı yana savruldu.

Kendine geldiğinde kadın, onun burun deliklerinin... arzuyla genişlemiş olduğunu gördü. Ah, evet. Gözlerinde de arzu vardı, göz bebekleri büyümüş ve kahverengi irisleri yok etmişti. Adam ona uzandı.

"Bana dokunma," diye bağırdı müziği bastırarak ve geriye sıçradı.

Adamın kolu yana düştü. "Bir daha bana öyle vurursan seni buna pişman ederim."

"Sen de bana mı vuracaksın?"

"Hayır her yerini öperim, dudaklarımı vücudundan ayırmayı başaramam."

Yukarıdan bir erkek sesi, "Ah tabii ya," diye seslendi. "Karşı koy bebek. Karşı koy."

Danika başını kaldırdı. Göz kamaştırıcı bir adam *VIP* odasının pencerelerini açmış ve yarı beline kadar sarkmıştı. Arkasındaki

iki kadın onun çıplak omuzlarını ve sırtını okşuyor, onu yalıyor ve ısırıyordu.

O gelmeden önce Reyes de bu halde miydi? Gözü döndü. Ama en azından Reyes'in gömleği hâlâ üzerindeydi.

"Onu yukarı getir, adamım," diye buyurdu adam sırıtarak. "O da partiye katılsın."

"Kapa çeneni, William," diye homurdandı Reyes. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Danika resim yaparak ona ve amacına yardımcı olmaya çalışırken, Reyes kadın tavlıyor ve yeni arkadaşlar ediniyordu. Ne hoş.

"Hadi ama. Sarışını getir. Burada herkese yer var ve sen yokken ben de sıkılırım."

"Onu yukarıda istemiyorum."

Çünkü bu onun bütün eğlencesini kaçıracaktı. Bunu yüksek sesle söylemeye gerek yoktu. Danika duyacağını duymuştu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede aralarında metrelerce mesafe oluşmuştu. Bir de titremesi dursaydı. *Neden onun kiminle beraber olduğunu umursuyorum? O bir şeytan. Onlar kötüler.* Bazen. *Ve ben onların ölümcül düşmanları adına çalışıyorum.* Sayılır.

Birisi yoluna çıktı, başka birinin dediği bir şeye gülüyordu. Danika ona omuz atarak geçtikten sonra çabucak, "Üzgünüm," dedi.

"Hey!" diye bağırdı adam. Sonra söylemeyi düşündüğü şey her neyse dudaklarından çıkamadı çünkü Reyes onlara yetişip adamı iterek yolu açtı.

Koluyla, belini demirden bir mengene gibi sardı. Danika ona sertçe baktı ama mücadele etmedi. Buna gerek yoktu. Reyes fiziksel olarak ondan daha güçlüydü. *Nerede kaldı eğitimin? Adam* onu kalabalığın arasından yönlendirdi. İnsanlar, o yaklaştıkça so-

lukları kesilip yolundan çekilmek için fırladılar. Eğer yeterince hızlı olamazlarsa uçarak zemine yapışıyorlardı. Hiçbiri bir özür beklemedi, hatta Danika onların aldırmadıklarını fark etti. Asına bakılırsa çarptığı bazı kişiler ona *gülümsüyordu*, sanki o bir tanrıydı, onların kurtarıcısıydı.

"Avcıların izlediğini biliyorum," dedi Reyes. "Karşılığında Torin de onları izliyor ve bir problem olduğunda bana haber veriyor. Başka bir problem olursa beni yine arayacaktır. Onların burada olduğunu sen nereden biliyorsun? Seni yakalayan adamı mı gördün?"

Başka bir problem, demişti. "Ne oldu?"

"Bunu sonra konuşuruz."

"Seninle birlikte kaleye dönmeyeceğim," dedi Danika sorusunu duymazlıktan gelerek.

"Evet, dönmeyeceksin."

Peki öyleyse... neler oluyor? Onu nereye götürüyordu? Ondan kurtulacak mıydı? Onu kovacak mıydı? "Sen piçin tekisin, bunu biliyor muydun? Ama pekâlâ. Neyse ne! Beni sokağa at. Umurumda değil. Ne de olsa yarın gidiyorum, yolculuk sensiz çok daha kolay olacak."

Yan duvara geldiler, karşılarında üç tane kapı vardı. İkisinin üzerinde tuvalet olduğunu belirten tabelalar vardı –bir kadın, bir de erkek tuvaleti– ve diğerinde ise büyük kırmızı harflerle *Girilmez* yazıyordu. Reyes hız kesmeden kapıyı omuz atarak açınca kilit paramparça oldu ve Danika'yı içeri soktu.

İçeride bir çalışma masası, birkaç sandalye, dosya dolapları ve bir bilgisayar vardı. Ah, bir de dört adam. Hepsi ayağa fırlayıp şaşkınlıkla Reyes'e baktı.

"Dışarı," diye kükredi.

Adamlar tereddüt yaşasalar da itiraz etmediler. Akılları başlarına geldiğinde, hızlı bir baş selamı vererek sanki ayaklarının altında ateş yakılmış gibi telaşla ofisten çıktılar.

Danika masaya doğru sessizce ilerledi ve hızla ona döndü. "Buna nasıl cüret edersin?"

Reyes'in gözleri kısıldı ve bakışları ona yöneldi. "Neye cüret edermişim? Bu odayı işgal etmeye mi? Kulüp yaklaşık iki ay önce Avcılar tarafından harap edilmişti ve ben onu üç günde eski haline getirdim. İnan bana, istediğim her şeyi kullanmamdan çok memnunlar."

Neredeyse, kadın patronları da mı? diye bağıracaktı ki kelimelerin ağzından dökülmesini güçlükle engelledi. "Hayır, beni buraya zorla getirmeye nasıl cüret edersin? Seninle işim bitti!" Peki Avcılar burayı harap ettiler derken neyi kastediyordu? Patlamanın sonuçlarını hatırlıyordu ama bunun Avcıların işi olduğunu aklına getirmemişti.

Reyes aralarındaki kısacık mesafeyi kapadı. Ilık nefesi Danika'nın yüzünde gezinirken kadın kendi nefesini tutmaya çalıştı. Tuttu da. Ama yalnızca bir dakika sonra, havaya aç ciğerleriyle adamın konusunu içine çekiyordu.

"Hayır, bitmedi," dedi Reyes yumuşak ama tehdit dolu bir sesle.

Her ne kadar bakışlarını, onun vahşi ve mükemmel bir öfkeye kapılmış yüzünden koparmak istese de Danika başka tarafa bakmadı. *Artık güçlüyüm. Pes etmeyeceğim. Asla.*

"Seni almadan çıktığım için mi sinirlisin?"

"Lütfen." Danika çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi, tıpkı derslerden birinde öğrendiği gibi. Bazen kendine güvenli görünmek düşmanını kaçırmaya yeterdi. "Kızgın değilim."

"Yalancı," dedi adam aniden. Üst kirpikleri alttakilerle karışmış, göz bebeklerinin bir anlık görünüşünü bile engelliyordu. "Neden? Söyle bana."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Zaten orada olduğumu daha kaç kere söylemem gerek?" Eğildi ve ona biraz daha yaklaştı.

Danika yeni bir ürpertiyle sarsıldı. "Tartışacak bir şeyimiz kalmadı. Seni Avcılara karşı uyarmaya gelmiştim ve yaptım."

"Sana bunu nereden bildiğini sorduğumu hatırlıyorum."

"Ben de cevap vermeyi reddettiğimi hatırlıyorum."

Reyes başını yana eğdi, bakışlarıyla kadının vücudunu tarıyor, en doğru noktalarda duraksıyordu. "Bana ihanet mi edeceksin, Danika?"

"Öyle yapmalıydım," dedi neredeyse tükürür gibi.

"Ama yapmadın." Gerçeği duymak için bir yakarış.

Dudakları incelip inatçı bir çizgiye dönüştü.

Boynunun arkasını ovaladı, birden çok yorgun görünmeye başlamıştı. "Seninle ne yapacağım ben?" Bu soruyu belli ki Danika'dan çok kendine sormuştu.

"Hiçbir şey. Gidiyorum, sen de kız arkadaşına geri dönersin. Üzülme. Kaleye de dönmeyeceğim." Cameo'nun söyledikleri zihnini işgal etmek için tam da o anı bulmuştu. *Onu istiyorsan, onunla savaşmalısın.*

Çoktan kaybettim, diye düşündü. Burnu havada bir şekilde onu iterek geçti. Ya da öyle yapmaya çalıştı.

Adam kolunu yılan gibi uzattı ve aşılmaz bir engel yarattı.

Danika istemsizce kolu yakaladı, tırnaklarını bir uyarı mahiyetinde en derine batırdı. Ama adam gözlerini kapatıp memnuniyetle

inledi. Danika'nın gözleri de kapanıyordu, o da inlemeye başladı; tıpkı onun gibi mest olmuş bir şekilde. Adama dokunmak onun içini hep ısıtıyordu ve şimdi de durum farklı değildi. Buzlar kanını terk etti. Göğüs uçları sertleşti ve midesi düğümlendi. *Nasıl onu hâlâ arzulayabilirim?*

Danika güçlükle kollarını iki yanına indirdi. Ama nabzının vahşice atışını kontrol edemiyordu. İçini kaplayan karanlık pişmanlık seline engel olamıyordu. Savaş onunla... "Kiminleydin? Buraya düzüşmeye geldin, değil mi? Sakın inkâr etme. Benim de erkek arkadaşlarım oldu ve siz erkeklerin nasıl olduğunu bilirim. Peki, kimi seçtin?"

Reyes dişlerini gösterdi, kadına doğru eğilirken öldürücü bir hayvanı andırıyordu. Burunları birbirine sürtünce adam hırladı, "Erkek arkadaşlarınla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Anladın mı?"

"E-evet." Tanrım, o öfkesi. Korkutucu olması gerekirken heyecan vericiydi.

"Kimi seçtiğime gelirsek, bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet." En azından bu kez, sesi biraz olsun kendinden emin çıkmayı başarmıştı.

"Neden?"

Çünkü sana elini sürmeye cesaret eden o kadını öldürmek istiyorum. Çünkü sen benimsin ve ben paylaşmayı sevmem. "Çünkü," diyebildi sadece, çenesi titriyordu. Kahretsin! *Ağlama.*

"Buraya bir kadın bulmaya geldim," dedi.

Danika yanağının içini ısırdı, ağzı kanla doldu.

"Bir tane buldum da," diye ekledi.

Adi herif! Küfür zihninde yankılandı, kor ateş gibi dağlayıcıydı. "Çok mutlu oldum," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Umarım ikiniz iyi vakit geçirmişsinizdir." *Umarım sana hastalık bulaştırmıştır ve her ikiniz de geberirsiniz!*

Tanrım, ne zamandan beri böyle acımasız olmuştu? Böyle kinci?

"İyi vakit geçirmek mi?" Güldü ama bu sevimsiz bir sesti. "Ona dokumayı bile beceremezken, öyle mi?"

"Ne... sen?.." Hiddetinin en yakıcı alevleri tamamen sönmeden önce cızırdadı. "Ona dokunmadın mı?"

"Hayır."

"Ah." Danika'nın omuzları düştü ve gözleri kapandı. Rahatlık hissi tüm vücuduna…

"Bu yüzden ben de başka bir kadın buldum."

Bakışları sertçe yukarı çıktı ve adama kilitlendi. Rahatlama ve umuttan –o nefret edilesi umuttan– öfkeye. "Ve?"

"Ona da dokunmayı başaramadım. İkisi de bana kaleden ayrıldığımda, özlemini çektiğim o dayağı atacaktı. İkisi de beni bağlayıp kırbaçlamaya razıydı. Benim canımı yakacaklardı ve bu hepimizin hoşuna gidecekti."

"Gidecek miydi?" Sinirli bakışları hâlâ yaralı olan boynuna kaydı. Tek kaşını kaldırdı. "Çok komik. Çünkü çoktan o dayağı yemişsin gibi duruyor."

Danika'yı kollarından onu incitecek kadar sert bir şekilde yakaladı. "Gidecekti. Ama düşünebildiğim tek şey sendin. İstediğim tek şey. Ve onlar sen değildi, bu yüzden de kendimi onlara sahip olmaya zorlayamadım."

Danika dudaklarını yaladı. "Yani bunu... kendi kendine mi yaptın?" *Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.*

"Hayır. Buraya ilk geldiğimde kulüpte dört Avcı vardı."

Danika yutkundu. Öfkesi geçmişti. Umudu tazelenmişti. Ama yine de rahatlayamamıştı. Bu kez değil. Başka bir kadınla olması onu çok mutlu ediyordu. Ama cinayet işlemişti. Danika'nın yardım ediyor olması gerektiği o adamları öldürmüştü. "*Burada mıydılar?* Bunu söyleyip duruyorsun."

Reyes başıyla onayladı.

"Onlarla dövüştün mü?" Sormasına gerek yoktu; cevabı biliyordu ama belki de emin olmaya ihtiyacı vardı. Belki de içindeki o arzunun yoğunlaşmasını durdurmak için zamana ihtiyacı vardı. Bu adam hâlâ ona aitti ve kadını, Danika'nın onu istediği kadar şiddetle istiyordu. "Kimdi onlar?" Bu soruyu yüksek sesle sormayı amaçlamamıştı ve ne yaptığının farkına varınca yutkundu. Aralarında Stefano da var mıydı?

Reyes kaşlarını çatıp elini cebine attı ve bir tomar kimlik çıkartarak onları Danika'ya verdi. Kadın titreyen elleriyle onlara göz attı. Stefano yoktu. Ama adamlar her yerde görülebilecek sıradan insanlar gibiydi ve onların zarar görmüş olması kadını üzüyordu.

"Çok geç olana kadar bizi görmediler. William ve ben onları dışarı çıkarttık ve... icaplarına baktık." Öfkesi eriyip gidiyor gibiydi. "Savaştım, meleğim ve canım yanıyor. Sana ihtiyacım var ve bu sefer sana sahip olmak için kendime izin vereceğim. Sen de bana izin verecek misin?"

Onunla beraber olmaya zaten karar vermişti. Eğer onu zihninden silmenin, sisteminden temizlemenin ve onu hasta eden fantezilere son vermenin yolu buysa, bunu yapacaktı. Eğer kendine Reyes'le beraber olmanın ona zevk *vermeyeceğini* kanıtlayacaksa...

"Ne dersin? Yavaş olacağım. Nazik olacağım. Seni incitmeyeceğim. İblisimi serbest bırakmayacağım. Bana zarar vermene gerek olmayacak."

Sanki zihninden geçebilecek her nedeni düşünmüş gibi, ona sıralayabileceği tüm bahanelerin üzerini çizmişti. "B-ben..." Onu bıçaklamayı beklemişti. Bu onu tiksindirirdi. Değil mi? Şimdi de yavaş ve nazik olmak istiyordu. Acı olmayacak mıydı? "Sana ne yapmamı istiyorsun?" Bu şekilde ona istediklerini vermeyi becerebilecek miydi? Sonrasında adam *onu* unutmayı becerebilecek miydi?

"Biraz olsun seviş benimle."

Danika sessizce inledi. Sevişme bittikten sonra ne olacaktı? Ya daha fazlasını isterse? Adamı daha fazla arzularsa? Onsuz yaşayamazsa? Yavaş ve nazik olmaları, adamı daha da çekici kılacağından bu, Danika için yalnızca kötü olabilirdi.

"Neden yavaş? Neden nazik?" diye sorarken buldu kendini.

"Geçmişte kadınlar... bana yaptıkları şeyden biraz fazla zevk alır oldular," dedi. "Etraflarındakilere de zarar vermeye başladılar. Senin başına bunun gelmesini istemem. Bugün başka bir kadınla sevişmeyi düşündüm, ona zarar gelmeyeceğine emin olmak istedim. Eğer eski halinde kalırsa, elde edebilecektim. Eğer değişirse, senden uzak durmam gerektiğini anlayacaktım. Ama senden uzak duramıyorum."

Danika korkarak adamdan uzaklaştı. Reyes'in kolları iki yanına düştü, yüzünde keder dolu bir ifade vardı. Danika durdu, ağzını açtı... ne diyecekti? Ne demesi gerektiğini biliyordu. Hayır. Yeniden acıya ihtiyaç duyana kadar beklemelilerdi çünkü bu, adamı hayallerinden kovmanın en güzel yolu olacaktı. Böylece kimseye

zarar vermek için can atmayacaktı. Ama aklına o an geldi –daha bir gün önce miydi?– onu ısırdığı an. Bu hoşuna gitmişti.

Neyle karşı karşıya olduğunu biliyorsun artık. Hazırlıklısın.

Göğüs uçları sertleşmişti bile, dizleri titriyordu. Islaklık bacaklarının arasında birikiyor; sıcak kanat çırpınışları midesine doluyor, her hücresini, her organını kasıyor, uyandırıyordu.

"Bu gece," dedi kadın. "Sadece bu gece. Yarın..."

Adam, Danika'nın tuttuğunun farkında bile olmadığı soluğunu boşalttı. "Yarın yeniden benden nefret edebilirsin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paris diğerlerine tapınakta gördüğü görüntülerden bahsetmişti ve hepsi de yağmura ilk karışanın *onun* kanı olduğu için, bu görüntüleri tek görenin o olduğuna inanmıştı. Lucien ışınlanarak kaleye gitmişti ve geri dönmemişti. Sabin Reyes'i yüzlerce defa aramaya çalışmıştı –cevap yoktu– ve nihayet vazgeçerek Torin'e ulaşmış, o da onlara savaşçının dışarıya, dans etmeye çıktığını bildirmişti.

Dans mı? Genelde hüzünlü duran Reyes'lik bir iş değil, diye düşünmüştü Paris ve Danika'nın bu olayla bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti. Reyes, kadınının Pandora'nın kutusunu bulmalarında tamamlayıcı bir rol oynayacağını öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

Paris, geçici yatak odasının zeminini arşınlarken elini saçlarında gezdirdi. Diğerleri kiralık evlerinin savunma sistemiyle ilgileniyordu. Onlarla olmalıydı, onlara yardım ediyor olmalıydı. Avcılara karşı kendini savunmak için arkadaşlarının birçoğundan daha fazla sebebi vardı. Yine de arkadaşları, ona söylenildiği gibi monitörleri izlemek yerine düşünceler arasında kaybolduğunu fark ettiğinde, onu bezgince uzaklaştırmışlardı.

Paris kalabalık oturma odasını itiraz etmeden terk etmiş, kendiyle biraz baş başa kalacağı için mutlu olmuştu. Zihni darmadağındı, tek bir düşünceyle çalkalanıyor ve debeleniyordu. *Peki ya?* Ya Sienna geri getirilebilirse? Ya sadece tanrılardan bunu istemesi yeterliyse?

Titanlar, Tartarus'tan kaçıp Yunanları devirerek cennetleri ele geçirdiğinden beri, ona ve arkadaşlarına üzüntüden başka bir şey vermemişlerdi. Aeron'a ölümlü kadınları öldürme emrini vermişler ve savaşçı bunu reddettiğinde onu çılgın bir kana susamışlıkla lanetlemişlerdi. Anya'nın peşine acımasızca düşmüşler ve onu ölümle işaretlemişlerdi. Sienna'nın ölmesine izin vermişlerdi.

Hayır, onun ölmesine izin veren sensin.

Bunu inkâr etmiyordu ama lanet olsun, bu hatırlatmadan nefret etmişti. Görünüşe bakılırsa, yeni tanrılar da onların iyiliğini öncekilerden daha fazla düşünmüyordu. Ama kendi halinde ve ilgisiz Yunanlar'ın aksine, Titan'lar tapınma ve hayranlık arzuluyordu. Ve Paris, onlara istediklerini verebilirdi. Bir bedel karşılığında.

Gezinmeyi bırak. Harekete geç.

Kalbi telaş ve heyecandan güm güm atarken, dizlerinin üzerine düştü. Kaba tüylü halı çıplak bacaklarını bereledi. Tüm giysilerini çıkarmıştı, dengesiz tanrıları rencide edebilecek hiçbir şey istemiyordu. Eğer bir –ya da iki belki de üç– tanrı gerçekten ona gelirse ve Paris onları bir şekilde gücendirirse cezalandırılabilirdi. *Şimdikinden de fazla.* Cehenneme sürgün edilebilir, öldürülebilir ya da yapmak istemediği bir şeyi yapması emredilebilirdi.

"Bu riske değer," diye mırıldandı kendine amacını hatırlatmak için. Sol eline bir hançer aldı, sapının etrafına sıkıca yapışan parmak eklemleri neredeyse ayrılacak gibiydi. *Ya şimdi ya hiç.*

Hançeri kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırdı. Komodinin üzerindeki mum yanarken gümüş metal parladı. *Kimi çağırmayı denesem?* Olasılıklar zihninde anafor gibi dönüyor, bir önceki hafta tapınağı araştırmaya hazırlanırken öğrendiği varlıkların isimleri birbiri ardına beliriyordu.

Savaşçı kral Kronos? Kronos, gücü anlar ve ona saygı duyardı. Ama Lordlardan nefret eder gibi bir hali vardı ve Anya'nın ölümünü emreden de ta kendisiydi.

Rhea; Kronos'un karısı? Paris onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Su tanrısı Okeanos? Ona âşık olan Tethys? Hafıza tanrıçası Mnemosyne? Güneşin babası ve ışığın tanrısı Hyperion? Adalet tanrıçası Themis?

Hayır, Themis hapisteydi, Anya'nın bundan bahsettiğini hatırlıyordu. O geçen yüzyıllarda Yunanlar'a yardım etmişti, Titanlar tahtın yeni sahibi olur olmaz, Kronos onu zindana tıkmıştı.

Yaklaşabileceği başka kim vardı?

Phoebe vardı, ay tanrıçası. Bir zamanlar bütün dünyayı sırtında taşıyan Atlas. Aklı hep sonradan başına gelen tanrı Epimetheus. Bir iddiaya göre tanrıların en aptalı oydu. Öngörü tanrısı Prometheus. İşte o bitmek bilmeyen işkenceyi anlayabilecek bir tanrıydı. Karaciğeri, yüzyıllar boyunca her gece yenmiş, sonra yeniden yenebilmesi için tekrar büyümüştü.

Mitoloji ustalık isteyen bir konuydu. Ölümlü insanların bildiği, yalanlarla gerçeklerin iç içe girdiği ıvır zıvırdan ibaretti. Yüzyıllar önce Olimpos'tan sürülen Paris, neye inanacağını bilemiyordu. Kimin en güçlü olduğunu, kimin sevildiğini, kimden nefret edildiğini bilmiyordu. Eğer yanlış bir ismi… bir düşmanı çağırırsa… Bir tanrıçayı çağırması mantıklıydı, çünkü Hafifmeşreplik iblisine hiç kimsenin karşı koyması mümkün değildi. Ama ya bir tanrı-

nın eşini baştan çıkarırsa... Anya, William'ın Hera ile yattığını söylediğinde, Zeus ceza olarak adamın ışınlanma yeteneğini elinden almıştı; ne kendi kendine ne de bir başkasının yardımıyla. Böylelikle William, bir daha asla bulunmaması gereken bir yatak odasından kaçamayacaktı. Orada kalmak ve öfkeli kocayla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

O halde kadın çağırmak yoktu.

İç geçirdi, zihni bir kez daha Kronos'a doğru yöneldi. Belki de hedefi on ikiden vurabilirdi. Tanrı kral, grubun en gizemlisiydi; zalim ve hırçındı. Ama kısa süre önce Lucien'i hayata döndürmüştü ve bu Paris'in ihtiyacı olan türden bir beceriydi.

Eğer tapınağın her yeri insan kaynamasaydı oraya geri döner ve çağırma ritüelini orada uygulardı. Ama orası doluydu, o yüzden idare etmek zorundaydı. Gözlerini yumarak, "Kronos, tanrıların kralı. Seni çağırıyorum," diye seslendi.

Birkaç saniye geçti ve hiçbir şey olmadı. Paris, tanrının hemen ortaya çıkacağını beklemiyordu ve böyle bir varlığı çağırmaya yalnızca yeltenmenin bile, bir kurban sunmayı gerektirdiğini biliyordu. Bu yüzden kolunu indirdi, yavaşça, bilinçli hareketlerle, bıçağın ucuyla göğsünü yardı. Et santim santim ayrıldı ve ılık kan sel gibi akarak göbek deliğinde birikti.

Yine, hiçbir sonuç alamadan saniyeler geçti.

"Tanrı Kral, sana ihtiyacım var. Huzurunuza kabul edilmek için yalvarıyorum."

Kızıl akmaya... akmaya devam etti... Ritüele devam etmeye karar vermeden önce yere bir bardak su koymuştu. Her ihtimale karşı. Bu Anya'nın yağmur suyuydu, yani dünyanın gözyaşları.

Paris bir elini içine daldırdı sonra elindeki damlacıkları yarasının etrafına sürdü. Kan ve su birbirine karıştı, kızıl solarak pembeye döndü ve karın kaslarının arasından yere aktı.

"Bana görünmen için yalvarıyorum. Burada dizlerimin üzerine çökmüş, âcizane seni bekliyorum." Yine elini kaldırdı, hançer hâlâ elinde sıkıca kıstırılmıştı ve göğsüne bu kez düzgün bir çarpı şeklinde yeni bir yara açtı. Yalvarmak, tahmin ettiğinden daha zordu. En son tıpkı böyle dizlerinin üzerine çöktüğünde, feryatları göz ardı edilmiş ve bedeninin içine bir iblis sokulmuştu. "Eğer böyle layık görüyorsan, ben sonsuza dek beklerim."

"Öyle mi?" Alçak ses yatak odası boyunca yankılandı; alaycı, biraz da öfkeli bir sesti.

Paris'in göz kapakları aniden açıldı. Loş oda aydınlanmamıştı, tanrının ince silüetini çevreleyen bir hale de yoktu ama işte oradaydı. Kronos. Şaşkınlık, Paris'i neredeyse yere serecekti ve bu yüzden zaten dizlerinin üzerinde olduğuna gayet memnundu.

Tanrının gür gri saçları ve muhteşem bir sakalı vardı. Gözleri karanlık, dipsiz havuzlar gibiydi. Temiz beyaz bir kuşam bir omzundan sarkarak vücudu boyunca şelale gibi dökülüyordu. Bir elinde uzun bir sap vardı. Ölüm Tırpanı: Lucien'in bile sahip olmadığı bir silah.

Tanrı uzun boylu ve zayıftı, yaşlıydı ama etrafına güç yayıyordu.

Paris ayağa kalkmaya cesaret edemedi. Eliyle selam verdi, kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Kronos gelmişti. Gerçekten gelmişti. "Gelmeye tenezzül ettiğiniz için size minnettarım."

"Bunu senin için yapmadım. Ben... merak ediyorum."

Dikkatli davran. "Eğer bu sizi mutlu ettiyse, beni de eder."

"Beni mutlu etmedi, bulmacalardan hoşlanmam."

İyi bir başlangıç olmamıştı. "Sizi rahatsız ettiğim için en içten özürlerimi sunarım, kralım."

Kronos kıkırdadı, sesi hâlâ alaycıydı ama artık öfkeli değildi. "Aradan geçen binlerce yıl boyunca, bakıyorum da kendini kontrol etmeyi ve diplomasi hakkında biraz bir şeyler öğrenmişsin."

"Yunanlar sayesinde olduğunu söyleyemem," dedi Paris. Kronos ve onun tek ortak noktası düşmanlarıydı. Ortak bir nefret.

Tıpkı beklediği gibi bu sözler yeni kralı çok memnun etti. "Zeus asla dengim değildi." Kronos bir adım öne çıktı, üzerinden yıldızların ve gökyüzünün kokusu taşıyordu. "Bunu anladığına sevindim."

Paris, kralın ayak parmaklarının giydiği uzun entariden göründüğünü fark etti. Eski püskü sandaletlerinden taşan ve pençe gibi tırnakları olan parmakları, tanrının sergilediği asil duruşa ters düşüyordu.

Belki de iblis ve tanrı, birbirlerinden pek de farklı değildi.

Kronos onun etrafında dolandı ama ona asla dokunmadı. "Sen Paris'sin, Hafifmeşrepliğin zoraki muhafızı. İblisini anlayışla karşılıyorum, ne de olsa tutsak olmanın nasıl olduğunu bilirim."

Ah, evet. Aynılardı. "O halde acı çekmenin nasıl olduğunu da bilirsiniz."

"Evet." Yine bir sessizlik. Parmaklarını Paris'in saçlarından geçirdi. "Beni iblisinden kurtulabilmek için mi çağırdın?"

Elinin tek bir hareketiyle, Kronos insanı ve canavarı birbirinden *ayırabilirdi*. Eğer bunu yaparsa, Paris ölürdü.

Paris, iblisle birleşmeden önceki hayatını hayal meyal hatırlıyordu. Evet, huzur istiyordu. Evet, kendi zihninin içinde özgür olmak istiyor, düşüncelerinin sadece kendine ait olmasını arzulu-

yordu ama Hafifmeşreplik onun diğer yarısıydı. "Hayır, kralım," dedi sonunda.

"Akıllı bir seçim. Buna sevindim."

"Hizmetkârınız olarak sizi mutlu etmek bana gurur verir."

Hafif bir gülme. "İyi dedin."

Paris başını eğik tutmaya devam etti ve tanrının örtündüğü beyaz kumaşın eteklerini kaplayan kanını izledi. Leke sanki kalp şeklini almıştı. "İtiraf etmem gerekir ki beklediğim..."

"Bir canavar mıydı?"

"Evet." Paris yalan söylemeye cesaret edemedi. Bu çok mühimdi. "Sizin, Karanlığın Efendileri'nin işini bitirmekten mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

Bir kumaş hışırtısı duyuldu, tanrı artık Paris'in karşısında değildi, sonra ılık bir nefes onun kulağını okşadı. "Doğru tahmin etmişsin," diye fısıldadı kral. Bir hışırtı daha ve ılık nefes uzaklaşıp yok oldu. "Ben bir canavarım. Hapis kalmak beni canavara dönüştürdü."

"Şimdi de insanlarınızın size tapınmasını istiyorsunuz. Ben size hayatımın geri kalan her gününde tapınırım, eğer..."

Bir hava dalgası Paris'in sırtına çarptı, onu yüzüstü yere devirdi. Pıhtılaşmış kanı şimdi yanağını lekelemişti ve yere akmak için fazlasıyla koyuydu.

"Yüzüme bak, iblis."

Paris yavaşça başını kaldırdı. Kronos yine tam karşısındaydı. Paris kendinden ve iblisinden başka kimseye boyun eğmeye alışık değildi. İçgüdüleri ona, bunu prensiplerine aykırı olduğu için reddetmesini söylüyordu. Söz dinlemek sadece daha fazla isteğe davetiye çıkarmak demekti.

Sienna için her şeyi yapardı.

Hiç tereddüt etmeden gözlerini tanrının yüzüne dikti. Odadaki gölgelerin sanki kolları vardı ve onları krala doğru uzatmışlardı; onu ortalarına almışlar, bir kalkan gibi koruyorlardı. Ama kralın bakışları ne kadar karanlık da olsa parıldıyordu.

"İsteklerimin ne olduğunu tahmin etmeye cüret bile edemezsin."

"Affedin."

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sessizlikle geçti ama odadaki gerilim hiç azalmadı.

"İtiraf etmeliyim ki seninle ve diğer Lordlarla ne yapacağımdan emin olamadım," dedi tanrı nihayet. "İğrenç varlıklarsınız, bunu biliyorum ama hizmet ettiğiniz bir amaç var."

İğrenç varlıklar mı? Tıpkı bir Avcı gibi konuşmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse Paris de bir keresinde aynı şeyi düşünmüştü. O ve diğerleri korkunç hatalar işlemişti. Hem dünyaya hem ölümlülere karşı. Hatta güvenlerini sarstıkları Yunanlar'a karşı. Ama bu günahlarından arınmak için yüzyıllardır uğraşıyorlardı. "Amaç mı?"

"Sanki açıklama yapmak zorundaymışım gibi..." dedi Kronos küçümsercesine.

Buna verilecek hiçbir karşılık yoktu. Yani vereceği hiçbir cevap ona yardım edemezdi.

"Ne istediğini biliyorum, şeytan. Kadınını, Sienna'yı. Onu geri almak istiyorsun."

Bu en özel arzusunun yüksek sesle dile getirilmesini duymak zordu. Hem onun için, hem de çaresiz bir çılgınlığa kapılmış halde beyninin bir o tarafına bir bu tarafına çarpıp duran iblisi için. Paris tek bir kadınla olma fikrine bayılırken iblisi aynı fikirde değildi.

"Evet."

"O öldü."

"Siz ölümden daha güçlüsünüz, bunu Lucien ile kanıtladınız."

Fısıltı kadar hafif bir kıkırdama. "Dalkavukluk, ah o tatlı dalkavukluk. Ama bu dileğini yerine getirmeyeceğim. Olan oldu. O öldü."

Şu an, omuzlarına baskı yapan hayal kırıklığının ağırlığına teslim olma zamanı değildi. Bir savaşçı son nefesini verene kadar pes etmezdi ve Paris pazarlık edebileceğini düşünüyordu. "Kadınım için istediğiniz her bedeli öderim."

"Evet, bana *tapınarak*," dedi Kronos ona takılarak. "Sen, iblis, senin değerli hiçbir şeyin yok."

Bu defa Hafifmeşreplik, zevk almaktan çok acı vermekle ilgileniyordu çünkü ne Paris ne de o, bunu duymaktan hiç memnun olmamıştı ve saldırmaya hazırlardı. "Eminim isteyeceğiniz bir şeylerim vardır," diye cevap verdi sertçe.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Daha fazla savaşçıya ihtiyacım yok. Servetim, özgürlüğüm ve akıl almaz bir gücüm var. Tamam, kafesim sende ama bunun için seninle pazarlık yapmayacağım çünkü sana söz verdim ve sözüm kanundur. Belki... diğer silahlarımdan birini bulursan..."

"Lütfen," dedi Paris telaşla, tanrının her an kaybolup gideceğinden endişeleniyordu. "Siz benim son umudumsunuz. Bu biricik ricamı yerine getirirseniz benden istediğiniz her şeyi yaparım. Ben onsuz bir hiçim. Ona ihtiyacım var, o benim fırtınadan sığındığım limanım. Benim dayanağım. Onsuz ben yalnızca yürüyen bir bedenim. Hiç kimse için böyle hissettiniz mi? Hiçbir şeyi bu kadar, kendi hayatınızı feda edecek kadar istediniz mi?"

Bir duraksama. Bir iç çekiş. "Bu çaresizliğin merakını uyandırıyor. Anya'nın erkeğini kurtarmak için en değerli hazinesinden vaz-

geçtiği o günden beri, aşkın derinliklerinin bir kalbi tam olarak neler yapmaya kadar sürükleyeceğini düşünür oldum."

Bu sözler Paris'in vücudundaki her bir hücreyi uyandırdı.

Tanrı başını yana eğdi, ifadesi dalgındı. "Neden o kadını benden isteyebileceğin diğer her şeyin üstünde tuttuğunu anlat. Neden her şeyi riske atıp savaşçı Aeron'u görevinden azat etmem için yalvarmıyorsun?"

"B-ben..." Kahretsin. Nasıl bir arkadaştı? Tanrıdan dilediği bu olmalıydı, hem de haftalar önce. "Utanarak söylüyorum ki buna verecek bir cevabım yok."

Tanrının parmakları yine Paris'in saçında gezindi; nazik, neredeyse şefkatliydi. "Bu kafa karışıklığımı ortadan kaldırmadı. O kadın senin düşmanındı, buna rağmen onu yaşam boyu arkadaşın olmuş birinin üstünde tutuyorsun. Aeron olsa seni kurtarırdı. O kadın ise öldürürdü. Sen Aeron'u seviyorsun. Kadını değil."

Hayır, sevmiyordu, suçluluk duygusu bambaşka bir seviyeye yükselmişti. "İkisini de kurtaramaz mıyım?"

"Hâlâ sana bir dileğini bile bahşedecek kadar ikna olmadım."

Paris gözlerini kapadı; bu, durmaksızın büyüyen suçluluk hissinden kurtulmak için nafile bir çabaydı. "Lanetlendiğim günden beri bedenim Sienna dışında kimseye ona verdiği gibi bir karşılık vermeyi beceremedi. Ben de, onun beni kendimden kurtarabileceğini düşündüm."

"Ne kadar da bencilce. Dünyada bulunduğun yıllar boyunca kendini kontrol etmeyi öğrendiğini düşünmüştüm ama bakıyorum ki sen hâlâ Hafifmeşrepliğin kölesisin."

Bıçağı daha derine batırdığın için teşekkürler. "Evet."

"Eğer kadını geri getirirsem, sana eninde sonunda ihanet edecek. Bunu biliyorsun değil mi? Arkadaşın acı çekmeye devam edecek ve buna rağmen, bir kadını ona tercih etmene rağmen, seni sevecek."

Bu söyledikleri çok fazlaydı, fazlasıyla gerçekti ve Paris öne doğru yığıldı, midesini tuttu, gözlerinde beliren yaşlarla savaştı.

"Bu kadar yeter. Söylediklerimi düşün, iblis. Sonra yine konuşacağız." Kronos bir anda yok olup gitti.

"Ne yapıyorsun, Sabin?"

"Savaşa hazırlanıyorum," diye cevap verdi adam, etrafını çevirmiş olan savaşçılara bakarak. Roma'daki kiralık evin her bir köşesinde durmuş dikkatle onu izliyorlardı. "Bunu biliyorsunuz."

Kısa bir süre önce Lucien, Budapeşte'ye dönmüş ve artık iyileşmiş olan Gideon ile Kane'i oraya ışınlamıştı. Tavanın sıvaları çoktan Felaket'in başına parça parça dökülmeye başlamıştı bile.

Lucien onları "Sabin'e biraz akıl mantık vermeleri" için getirmişti. Sabin ise *diğerlerinin* biraz akla ve mantığa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

"Ne? Neden?" diye sordu Maddox.

"Bu benim işim, en iyi anladığım şey bu." Dikkatini yeniden Sig Sauer'ına yönelterek yatağına mermi doldurdu. "Tapınakta öldürdüğümüz Avcılar burada yalnız değildi. Daha fazlası var ve büyük olasılıkla bizi arıyorlar. Dahası Paris o lanet olası hayallerinde Reyes'in kadınının kutumuzu tuttuğunu gördü. Onu bize mi uzatıyordu? Yoksa *onlara* mı?"

Bu kaygı verici soruyla birlikte oturma odasına karanlık bir sessizlik çöktü. Kimse cevabı bilmiyordu. "Bir keresinde Ashlyn'i

kurtarmıştı. Ondan hoşlanıyorum," dedi Maddox ve bunu Ashlyn'e yaranmak için söylemedi. O sırada kadını başka bir odada dinliyordu. Dediklerinde samimiydi.

Ama Sabin'in söyleyecekleri bitmemişti. "Danika'nın onlarla zaman geçirdiğini biliyoruz. Bizi sevmediğini biliyoruz. Avcılar hâlâ burada, bizi takip ediyor olabilir. Bu da kutuyu bulduğumuz an onu bizden almaya çalışmaları demek."

"Bunu başından beri *bilmiyorduk*," dedi Gideon ona katılarak. Şakaklarını ovaladı, mavi saçları parmaklarını bir süreliğine gözlerden sakladı.

Strider beline vurdu ve eli bıçaklarına denk geldiğinde başını salladı. "Seninleyim."

Sabin, Amun'a bir bakış attı. Adam nadiren konuşurdu. Sırların Muhafızı olduğundan, bu odadaki herkesin birbiri hakkında bilmemeyi tercih edeceği şeyleri ortaya dökmeden konuşması *imkânsızdı*. Ama o da, başını sallayarak katıldığını belirtti.

Anya ellerini beline koydu. "Lucien olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Aşk, diye düşündü Sabin yüzünü buruşturarak. O da yüzyıllar boyunca bu merete birkaç defa yakalanmıştı ve hepsi birer hatadan ibaretti. On bir yıl önce Dean Stefano'nun karısı Darla, kalbini son kazanan kişi olmuştu. Onun ölümünün ardından, artık böyle duygulara izin vermeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Kadınları hep depresyona sürüklüyordu çünkü onlar kendilerinden ve hareketlerinden şüphe etmeden duramıyorlardı; Darla'nınki gibi en uç durumlarda ise, bu depresyon onları intihara sürüklüyordu. Aşk, beraberinde getirdiği zorluklara değmiyordu.

Gideon omuz silkti. "Bilirsiniz, Avcılar'la savaşmaktan nefret ederim."

Güzel. O da varım diyordu.

"Savaş mı istiyorsunuz? Bu kadar kolay mı?" Maddox parmağını şıklattı. "Hazırlık yapmadan mı? Bunu Budapeşte'de yaşadık ve sonra neler olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Bir bomba patladı, Torin neredeyse ölüyordu. Salgın hastalık şehri kasıp kavurdu. Ve bu sorumluluğun bir kısmı da, Avcıları kapımıza kadar getirdiğiniz için size aitti. Görünen o ki hiç değişmemişsiniz."

Binlerce yıl önce ikiye ayrıldıklarında, Maddox huzura ermeyi umarak Lucien'in tarafında yer almıştı ve Sabin de harika bir askeri kaybetmenin acısıyla baş başa kalmıştı. Yeniden ayrılmak istemiyordu. Ama...

"Sen de öyle," diye hırladı Sabin. "Savaş olmadan düzen olmaz. Tarih *–yaşadığımız* tarih– bunu defalarca kanıtladı. İstediğimiz şey için savaşmalıyız yoksa onu elimizden alırlar."

"Ben de Avcıların ölmesini istiyorum," dedi Maddox sertçe. "Gerçekten." O Şiddetti, ölümlü kadınların sıklıkla olduğu gibi gelgitli olabiliyordu. İçindeki fırtına, onu etrafında sürekli sakinlik aramaya sürüklüyordu; Sabin bunu biliyordu. Ama bildiği diğer bir şeyse, Maddox artık içindeki iblisi yalnızca kadınını düşünerek kontrol ediyordu. "Ama arkadaşlarımın hayatta olmasını daha çok istiyorum. Acele ediyorsunuz. Orada kaç Avcı bulunduğunu, kadınlarımız üzerinde kullanabilecek ne tür silahları olduğunu bilmiyorsunuz. Siz..."

Güzel Ashlyn odaya girdi.

Sabin, Maddox'un onu görmediğini sanmıştı ama adam dudaklarını birleştirerek sözlerine ara verdi. Savaşçı, ölümlü kızın yaklaştığını her seferinde anlıyor gibiydi ama Sabin bunun sebebinin Ashlyn'in nefis kokusunu alması mı yoksa onu sadece hissetmesi mi olduğunu bilemiyordu.

Menekşe gözleri oturma odasını taradı ve kadını buldu, ifadesi yumuşadı. Sabin de kadını inceledi. O kadar tatlı ve güzeldi ki. Daima çok... kırılgan bir görüntüsü vardı; bu da kadının Maddox gibi tehlikeli bir canavarı nasıl yola getirdiğini anlamasını güçleştiriyordu. Hiç şüphesiz bebekleri doğduğunda Ashlyn adamı bez değiştirmeye bile ikna edebilecekti.

Maddox kadını yanına çağırdı. Ashlyn gülümseyerek itaat etti. Adamın yanına gelir gelmez savaşçı, kollarıyla onu sardı.

Artık savaş konusu kapanmıştı. Maddox kadınını korkutan herkesi öldürürdü ve olması gereken de buydu.

"Herkese selam," dedi

Koro halinde bir "selam" sesi yankılandı.

Maddox ona bakarak kaşlarını çattı. "Solgun görünüyorsun. Daha fazla dinlenmen gerek. Hadi bırak da seni..."

"Hayır, şimdi değil. Şey... ben bir şeyler duydum," dedi, hüzünlü bir ifadeyle.

Maddox da dâhil herkes kaskatı kesildi. Ashlyn'in eşsiz bir yeteneği vardı; nerede olursa olsun konuşulan her şeyi duyabiliyordu, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin ve konuşma hangi dilde olursa olsun. Bu sesler yalnızca Maddox yakınlarındayken susuyordu. Kimse bunun nedeninden emin değildi ama Ashlyn bunun, Maddox'la ikisinin birlikte olmak için yaratıldıklarının bir işareti olduğunu söylemekten hoşlanıyordu.

Sabin bu yetenekten birkaç defa yararlanmak istemişse de Maddox bu seslerin kadına işkence gibi geldiğini söylemiş ve bunu yasaklamıştı. Ama savaşçı, Ashlyn ondan uzaklaşıp sesleri kendiliğinden dinlediği için kadına kızacak değildi. Sabin'in birkaç durumda dile getirmiş olduğu bir gerçekti bu.

"Evden mi çıktın?" diye sordu Maddox, bu gergin soruda yalnızca minicik bir öfke kırıntısı vardı.

"Olabilir," diye lafı dolandırdı kadın. "Benim yeterince dinlenemediğimden endişelendiğini biliyorum. Kutuyla ilgili geçmiş konuşmaları dinlemem için Anya'yla gitmeden önce biraz uyumamı istiyordun. Bu arada Anya tapınaktaki savaşın dışında bırakılmasıyla ilgili bir türlü susmak bilmedi, bu yüzden pek bir şey duyamadım. Neyse, daha fazla dinlenirsem mezara girmiş kadar olacaktım. Bu yüzden bir yürüyüşe çıkayım dedim. Hepsi bu."

Akıllı kız, diye düşündü Sabin. Maddox'u tanıdığı için bunu dile getirmedi ama biraz önce kızın tek koruyucusu Anya olmamıştı. Savaşçı da güvenli bir mesafeden, genelde gölgelerin arasına saklanmış halde, onun çalışmasını izlemişti.

"Ashlyn," Maddox ismini bir uyarı gibi telaffuz etmişti. "Tehlikeli bir dönemdeyiz. Dışarıda kimlerin olduğunu, beklediğini, izlediğini tahmin etmek mümkün değil."

"Yeniden başlamayı istememiştim, oluverdi işte. Ama gördüğün gibi bana hiçbir şey olmadı."

"Bu defa öyle olmuş olabilir," diye hırladı. "Bu kez zarar gelmedi. En azından çıkarken bana haber verebilirdin. Düşmanımızın seni yakalamasını mı *istiyorsun*? Seni kullanmaktan, sana zarar vermekten çekinmezlerdi." Öfkesi her kelimesiyle birlikte daha belirgin hale geliyordu.

"Dikkatliydim. Ayrıca bana düşeni yapmak istiyorum. Senin güvende olmanı istiyorum ve eğer bunun için şimdi veya daha sonra risk almam gerekiyorsa, hiç tereddüt etmeden yaparım."

"Evet ama şu an riske attığın bizim bebeğimiz."

Kadının yüzü acıyla buruştu. "Bu çocuğu seviyorum ve onu asla gereksiz bir tehlikeye atmam. Ama şunu da bil ki sen de

benim için bebeğimiz kadar önemlisin. Senin güvenliğin benim için hayatî önem taşıyor. Eğer unuttuysan söyleyeyim, biz birbirimize öyle bağlıyız ki sen ölürsen, ben de ölürüm."

Maddox bu hatırlatma ile ürperdi.

"Yürüyüşe çıkmadan önce her ihtimale karşı kılık değiştirdim ama Avcıya benzer kimse görmedim. En azından bileklerinde görünen dövmeler yoktu. Eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse duyduğum konuşmalar birkaç saat öncesine aitti."

Maddox başını kadının saçlarına gömdü. "Seni kaybedemem. Daha öncekilerden kat be kat acılı bir ölümü tadarım."

"Ben de seni kaybedemem. Bu yüzden bunu yapıyorum."

"Bize ne duyduğunu anlat," diye emretti Sabin ve Maddox'un ona diş göstermesiyle, "Lütfen," diye de ekledi. Asabiyet, asabiyet. Kibarlık, Sabin'in doğasında yoktu, bu yüzden kendini zorlaması gerekiyordu.

Ashlyn'in parmakları Maddox'un bileklerini kavradı, ona sanki değerli bir hazineymiş gibi tutundu. "Haklıydın," dedi Sabin'e. "Burada gerçekten de Avcılar var. Sizi arıyorlar. Daha doğrusu sizi *arıyorlardı*."

Bunu da duymuştu, öyle mi? Maddox'a bakıp sırıtmamak için kendini tuttu ama başaramadı. Bak sen, o da karşılık verdi. *Onlar hakkında bir şey yapmalıyız. Tek yol savaşmak.*

Haksızdın, diye ekledi Şüphe, bu kelimeler Maddox'un zihnine sızıyordu; Sabin bunu biliyordu. *Sen hep haksızsın.*

"Sabin," diye gürledi Maddox.

"Özür dilerim." İblis kendine hâkim olamamıştı, Sabin başkalarının zihinlerini şüpheyle doldurmasını durduramıyordu. Böyle

bir fırsat sunulduğunda, iblis bunu kaçırmıyordu. *Her lanet olası defa. İşte bu yüzden bir kadınla olamıyorum.*

"On iki farklı ses tespit etmeyi başardım. Budapeşte'ye doğru akın ediyorlardı," dedi Ashlyn, "çünkü ikinci antik nesnenin nerede olduğunu öğrendiler. Ve onu almak üzere yola çıktılar."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Danika ve Reyes nihayet alacakaranlığı arkalarında bırakıp kaleye ulaştı. Kulüpten ayrıldıklarından beri ne öpüşmüş ne de birbirlerine dokunmuşlardı. Hatta konuşmamışlardı bile. Reyes bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğunu bilemiyordu. Kadının aklından ne geçiyordu?

Sessizlik, onlar uzun adımlarla yatak odasına girdiklerinde bile, üzerlerini bir örtü gibi örtmeye devam etti. Reyes, Danika'ya sırtını dönmeden kapıyı kapadı ve kilitledi. Kadın ona bakmadı. Adam kapıya yaslandı, ahşabın serinliği, yırtık tişörtünden geçerek tenine değdi. Neyse ki Acı zihninin arka köşelerine sinmişti; Avcılarla yaptığı kavgadan dolayı geçici de olsa tatmin olmuş ve istekleri bitmişti.

Danika yatağın karşısında dikilerek siyah çarşaflara baktı. Endişeli miydi? Beklentiyle mi doluydu?

Reyes ikincisinin doğru olmasını umdu. Avcılar onu o kadar derinden ve o kadar fazla yerinden yaralamıştı ki büyük ihtimalle kol ve bacaklarının dördüne birden dikiş atılması gerekiyordu. Yine de kendini tedavi etmemeyi tercih etmişti. Acısı büyüktü, zonkluyor, onu haz verici hislerle sarsıyordu. Sonunda kadından

canını yakmasını istemeden birlikte olabileceklerdi. Ona o kadar nazik davranacaktı ki Danika'yı mahvetmekten korkmayacaktı.

"Gergin misin?" diye sordu.

Kadın cevaplamadan önce bir süre bekledi. "Hayır."

Yalancı. Reyes sırıtmadı ama dudakları yukarı doğruldu kıvrıldı. "Önce konuşalım mı?" Bunu sormak bile onun için çok zordu. Kadının bir an önce yatağında olmasına, çıplak bedeninin kendininkinin yanında kıvranması için can atıyordu.

"Hayır. Konuşmak yok."

Adam kaşlarını çattı ve surat astı. Danika'nın sesi çok... kararlıydı. Neden onunla konuşmak istemiyordu? *Ne önemi var? Sen de onunla konuşmayı istemiyordun.*

Danika yavaşça döndü ve nihayet yüzüne baktı. Her zamanki gibi melek yüzünü görmek onu akciğerlerindeki havadan mahrum bıraktı. Böyle ufak birine böyle büyük bir güzellik kadın için bir hediye, diye düşündü. Kendi içinse kesinlikle bir felaketti. Gözlerini ayıramıyordu. Gözlerini kamaştıran en son şeyin onun görüntüsü olması için o anda, oracıkta mutlu mesut ölebilirdi.

Danika'nın yanakları pembeleşmiş, gözleri siyah kirpiklerin çevrelediği zümrütler gibi ışıl ışıldı. Göğsü, sanki soluk almakta zorlanıyormuşçasına, giderek daha hızlı inip kalkıyordu.

"Sessizlik içinde mi sevişeceğiz?" diye sordu Reyes. Elleri, kadına dokunmak için kaşınıyordu. Onun göğüslerini avuçlamak, küçük ve sert meme uçlarını parmaklarıyla okşamak için. Onun tadını düşününce ağzı sulandı. Bu defa onu ısıracaktı. Bu defa onu... Hayır. Kendine tekrar hatırlattı; nazik olacaktı.

Danika'nın gözleri kocaman açıldı. "Sevişmeyeceğiz."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Seks yapacağız." Çenesini kaldırdı ve ayaklarını birbirinden uzaklaştırdı; görüntüsü aynı bir savaşçının dövüşmeden önceki hali gibiydi. "Ve evet, sessizlik... iyi olur."

Reyes'in kaşları yine kafa karışıklığıyla çatıldı. "Neden?"

"Senin bedenini istiyorum, hayat hikâyeni değil," dedi yalnızca ama, *Sonrasında seni unutmak istiyorum*, cümlesi havada Demokles'in kılıcı gibi asılıydı; her an düşerek Reyes'i bin parçaya bölebilirdi.

Adam somurttu. Bir keresinde ona hakkında hiçbir şey bilmediğini ve *daha fazlasını* bilmek istediğini söylemişti. Ne değişmişti?

Belki de bu, arkadaşları hakkında konuşmasını sağlamak için bir numaraydı.

Hayır. Hayır, sanmıyordu. Başını yana eğerek kadını daha dikkatli inceledi. Çenesi kaya gibi sert, omuzları dikti. Yanaklarındaki pembemsi ton giderek soluyordu.

Danika titreyen elleriyle uzanarak tişörtünün eteklerini yakaladı. Yavaşça kaldırmaya ve süt gibi tenini santim santim sergilemeye başladı. Karnı dümdüzdü, göbek deliği çok zarifti ve âdeta Reyes'in dili için yaratılmıştı.

Reyes hemen kadının karşısına geçip elleriyle onunkileri tuttu ve durdurdu. Tişörtünün kumaşı yüzünü kaplıyor ve yüzünü aç bakışlarından gizliyordu. Karınları birbirine değerken Danika'nın soluğu kesildi.

"Beni arzulamak istemiyorsun," dedi Reyes nefesini kulağına doğru üfleyerek. Bluzu, adamın nefesini hissetmesini engellemesine rağmen kadın ürperdi. "Benden uzaklaşmak istediğini düşünüyorum."

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordu Danika, kelimeler ağzından titrek bir iç çekiş olarak çıkmıştı. "Şimdi bırak da soyunayım."

"Hayır, seni suçlamıyorum." Tişörtü kadının başının üzerinden çekti ve yana doğru fırlattı.

Gün ışığı rengindeki saçları omuzlarına döküldü ve yüzünü çerçeveledi. Siyah dantel bir sütyen giymişti –Reyes'in ona aldığı sütyen– ve göğüsleri iç çamaşırının üzerinden taşıyordu. Yutkundu, ona takım olan külotu da giyip giymediğini merak etti.

Danika bakışlarını ondan ayırmadan adamın yırtık pırtık gömleğini eteğinden tuttu ve kaldırmaya başladı. Adam kollarını kaldırdı. Son hamlede parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldı, Reyes de eğilerek çıkarmasına yardım etti. Yeniden doğrulduğunda, kadın o ateşli soluklarından birini verdi.

"Çok güçlü." Uzandı ve titreyen parmaklarıyla yaralarını okşadı.

İlk temasta adam gözlerini kapayarak teslim oldu. Yarası okşanırken enfes, muhteşem bir acı duymuştu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Sessizlik istediğini sanıyordum."

Danika iç geçirdi.

"Kısa bir süre önce," dedi Reyes.

"Avcılar mı yaptı?"

"Evet."

Dudakları gerilerek ince bir çizgi halini aldı. "Neyse ki iyileşiyor."

İyileşiyor mu? Lanet olsun. Eğer yaralarından biri bile Danika'yla birlikte olmadan önce kendini onarmaya karar verirse, üstüne tuz dökecekti veya onu yeniden açacaktı. Hiçbir şey onu bu kadınla

sevişmekten alıkoyamayacaktı. Nazikçe. Yavaşça. Her zaman hayalini kurduğu ama hiç beceremediği şekilde.

"Canını mı yakıyorum," diye sordu Danika ve sonra acı acı güldü. "Boşversene. Sadece... öp beni. Beni yatağa götür."

Yatak. Evet, ah, evet. Reyes gözlerini açıp ona baktı. Bir adım ilerledi. İki adım. Onu şilteye doğru itti. Danika'nın bacaklarına çarptı ve devrildi. Adamı seyrederek dudaklarını yaladı, geri geri kaçtı.

"Pantolonunu çıkar," diye emretti Reyes boğuk bir sesle.

Danika arkasına yaslandı ve kalçalarını kaldırdı. Fermuarını açtı. Kotu aşağı indirdi. Ah, yüce tanrılar, takım külotunu giymişti. Süt gibi teninde şiddetli bir fırtına etkisi yaratıyorlardı. Islandığını umuyordu.

Erkekliği kasıldı, onun için yanıp tutuşuyordu. Aniden Acı zihninde gerinerek uyandı, esnedi ve mırlamaya başladı. Keskin dişlerini gıcırdattı.

"Sıra sende," dedi Danika, ağırlığını dirseklerine vererek.

Onun bu kadar güzel olacağını düşünmüş müydü? Göğsü sadece ona bakarken bile gerçekten ağrıyordu. Kanlı canlı bir Afrodit gibiydi. Cazibenin vücut bulmuş haliydi. Danika... onundu.

Henüz değil... Şimdilik değil... Kadın, Reyes'in onu yatağa atmasını istiyordu, onu tanımayı değil. Biri olmadan diğerine izin veremezdi.

"Hayat hikâyemden bahsetmiştin. Pekâla, uzun yıllarım bir hücrenin içinde geçti," dedi, "kendi isteğimle tutsak oldum. Sadece Avcılar yüzünden değil, aynı zamanda acı vermek ve acı duymak için hissettiğim yoğun ihtiyacı kontrol edemediğim için."

"Ben..."

"O zamanlar, antik Yunan'da Avcılarla savaştım ve şehirleri yok ettim. Çığlıklar beni ayakta tutuyordu. Arkadaşlarımdan biri, bir zamanlar yan yana dövüştüğüm ve beraber güldüğüm bir adam, öldürüldüğünde dönüştüğüm şeyin ne olduğunu anlamaya başladım."

"Bunları duymak istemiyorum." Danika başını iki yana sallayınca ipeksi bukleleri şakaklarında dans etti.

"Her köşe başında beni baştan çıkaran bir şeyler varken, içimdeki canavarı kontrol etmeyi öğrenemeyeceğimi biliyordum. Gülümseyen, hayattan keyif alan herkesin kökünü kazımak istiyordum. İblisle bütünleşmiş zihnimde, onların keyif alması için hiçbir sebep yoktu."

"Reyes."

"Bu yüzden Lucien'den beni hapsetmesini istedim. İçimizde, iblisi üzerinde hâkimiyet kazanan ilk kişi oydu. Bunu yapmak istemedi ama kabul etti. Hapis kaldığım o aylar boyunca acı ihtiyacım her yükseldiğinde kendimi kesmeyi öğrendim. Yavaş yavaş kendimi, yalnızca bunu arzulamak üzere eğittim; yani kendi acımı. İblisim de onu arzuluyordu, geri kalanlar neredeyse unutulmuştu." Keşke tutsaklık Aeron'a da yarasaydı...

"Dur. Ne olur dur."

"Neden? Çünkü acı çektiğimi bilmek beni daha mı insancıl gösteriyor? Çünkü benim iblisten başka bir şey olduğumu düşünmek istemiyor musun? Çünkü günün birinde, ayrıldığımız zaman, benim varlığımı bile unutmak mı istiyorsun?" Son cümle öldürücü bir hırıltı halinde çıkmıştı.

"Evet!" diye haykırdı Danika ayağa fırlayarak. Göğüs kafesi hızlı ve kısa nefeslerle inip kalkıyordu. "Evet, tamam. Evet. Seni arzulamamam gerekiyor ama buna engel olamıyorum. Başka binlerce şey düşünmem gerekirken bile seni aklımdan çıkaramıyorum. Bir

geleceğimiz yok. Bunu inanarak söylüyorum. Arkadaşlarından biri beni ve sevdiğim herkesi öldürmek istiyor. Senin hayatın savaşla dolu, benim ise istediğim tek şey huzur."

Doğruydu. Söylediği her şey doğruydu. "Ama bak burada, yatağımdasın." *Ben de buradayım, senden kopmayı beceremiyorum.*

"Evet." Danika'nın ifadesi de sesi de yumuşamıştı. "Sana güveniyorum. Ailem konusunda. Bedenim konusunda. Lütfen eninde sonunda yaşayacağımız ayrılığı daha da zorlaştırma."

Lütfen. Kelime adamın zihninde yankılandı. Reyes kadının ateşli bakışlarına karşılık verdi. Kısacık bir süre için cennete gitmişti. Geçmişe. Aeron, Torin, Paris ve Galen'in yanında olduğu zamanları düşündü.

Galen. Danika'dan önce Reyes, yüzyıllardır Galen'i düşünmemişti. Galen hayat doluydu; onun yalnızca varlığı bile savaşçıları bir şekilde daha güçlü, daha iyi kılıyordu. Reyes, sırtlarını her döndüklerinde adamın onlara karşı komplo kurduğunu bilememişti.

Ve tasasız, henüz hayatla, günahlarla ve ızdırapla dolmamış arkadaşlarının görüntüsünü görünce onlara asla duymayacakları bir uyarı yapmamak için kendini zor tuttu.

O gün kutlama yaptıklarını anımsadı. Önceki gece, bir grup Gorgon, Zeus'un odasına sızmıştı, amaçları tanrıyı uyandırarak taşa çevirmekti. Onlara tek bir bakışı bunu gerçekleştirebilirdi, kral bakışlarını zamanında kaçıramayacak kadar hazırlıksız yakalanacaktı.

Hep kadınların favorisi olan Paris, onlardan biriyle taşa dönmemek için gözleri bağlı halde sevişiyordu. Ona âşık olan kadın, kız kardeşlerinin planını ağzından kaçırınca Paris anında Muhafızı uyarmıştı. Hep birlikte, Gorgon'ları pusuya düşürmüş, birkaç dakika içinde onları, neredeyse hiç kan dökmeden alt etmişlerdi.

Biz yenilmeziz, demişti Galen gururla.

Torin kafasını sallayarak onaylamıştı. *O yılan başlı kadınlardan birini tutsağım etmek istesem tuhaf kaçar mı?*

Reyes gözlerini devirmişti. *Sen de Paris kadar fenasın. Seks sırasında ısırılmak ve tırmalanmak...* Ürperdi.

Sen hiç olması gerektiği gibi ısırılmamışsın, demişti Paris sırıtarak.

Teşekkürler ama ben kadınımın nazik ve şefkatli olmasını isterim, diye karşılık vermişti Aeron.

"Reyes," dedi Danika onu şimdiki zamana sürükleyerek.

Reyes düşüncelerini boşaltmak için kafasını salladı. *Beni bekleyenin ne olduğunu bir bilseydim...* "Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum, Danika."

Danika rahatlayarak yatağa yığıldı. "Teşekkürler."

"Ama kendimi unutulur kılmak," diye devam etti, "işte bunu yapamam. Sonsuza kadar rüyalarımı lanetleyeceksin. Sana bir şey ifade etmiş olduğumu bilmem gerekiyor."

"Ediyorsun," dedi Danika işkence dolu bir sesle. Bakışları önce bacaklarına düştü, sonra dizlerine doğru çıktı. "Sorun da bu zaten."

"İstersen bana karşı koy ama bunu sonra yap. Daha sonra. Sana yardım bile ederim. Şimdi, tam burada, bana her şeyini ver." Pantolonunu çözdü, aşağı indirdi ve tekmeleyerek çıkardı. Silahları hariç çırılçıplaktı. "Bana bak."

Danika ona baktı, gözleri doğrudan erkekliğinin üzerindeydi... orada kaldı. Bir ürperti omurgasında boydan boya gezindi.

"Acımasızım ve bencilim ama içimdeki bu istek, sana duyduğum istek, şu ana dek karşılaştığım şeylerin hepsinden daha

güçlü. İki yıllık tutsaklığın bile onu zerre kadar hafifleteceğinden emin değilim."

"B-ben buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Verme o zaman." Kadını etkilediğini ve onun tüm savunmasını yerle bir ettiğini bir kez daha duymaya ihtiyacı yoktu. Yavaşça koyulaşan ve tüm vücuduna yayılan kızarıklığı ona birçok şey söylüyordu. "Sadece kendini bana ver. Ve al."

Bıçaklarını birer birer çözdü. Sonunda tamamen soyunduğunda, aralarında hiçbir şey kalmadığında, yatağa çıktı. Onu izlerken Danika'nın göz bebekleri büyüdü ve tüyleri diken diken olarak tenindeki pembeliğe katıldı.

Kadının ayaklarını dizlerinin arasında hapsetti ve uzandı, parmakları külotunun belini kavradı. Yavaşça, çok yavaşça aşağı çekti ve bacaklarının arasındaki cenneti ortaya çıkardı. Kadın onu durdurmaya çalışmadı. Hayır, kalçalarını kaldırıp çıkarmasını kolaylaştırarak ona cesaret verdi. Reyes kadının özünü avuçladı, ıslaklığı avuçlarıyla alay ederken bakışlarıyla onu âdeta içti. Kalçaları yaslanmıştı, dişiliğini gizleyen bir avuç tüy, tıpkı saçları gibi güneş rengindeydi. Ufak tefekti ama bacakları sanki millerce uzanıyor gibiydi.

"Enfes," dedi Reyes.

"Te-teşekkür ederim."

Eğildi ve avuçlarıyla kalçalarının arkasına tutundu. "Devam edeyim mi?"

"Evet." Çaresiz ve istek dolu bir yakarış.

Erkekliği anında tepki verdi. "Hep bu anın hayalini kurdum. Benim olacağın anın." Bacaklarından birini kaldırdı ve bileğine yumuşak bir öpücük kondurdu. Cildi pürüzsüzdü, ona değer değmez donukluğunun yerini sıcaklık aldı.

Kadın bir kez daha ürperdi.

Serbest eliyle diğer bacağını yavaşça yatağa doğru itti, kalçasını araladı. Geniş... daha geniş...

Gırtlağının derinliklerinde homurdandı, sesi ilkel ve vahşiydi. Acı zihinin bir o yanını bir bu yanını pençeliyordu ama halinden memnundu. Şimdiden uyarılmış olan Danika ışıldıyordu. Baldırını öpünce kadın elleriyle çarşafa yapıştı.

"İstiyor musun... Yapayım mı..."

"Canımı mı yakacaksın?" diye sordu Reyes.

"Evet," dedi çekinerek.

"Hayır." Kadını böyle kavrayıp derinliklerine gömülü olamamak zaten başlı başına fiziksel bir ızdıraptı. "Sen yapma."

Kaşlarını çattı. "Acı çekmeden zevk alacak mısın?"

"Ah, evet." Öyle umuyordu. Bu sefer kasıklarının içini öptü. Dilini dışarı çıkardı, pürüzsüz cildinin üzerinde kaydırarak tadına baktı.

Kalçalarını kaldıran Danika'nın ağzından bir inleme çıktı.

Reyes'in parmakları diğer bacağında bir yolculuğa çıktı ve kıvırcık tüylerinden bir fısıltı kadar uzakta durdu. "Devam edeyim mi?"

"Reyes," dedi soluk soluğa.

"Devam edeyim mi?" diye ısrar etti.

"Evet. Lütfen."

Nemli kıvrımlarını okşadı ve bir parmağını içeri soktu. Sıcacık ve daracıktı, nefis bir şekilde ıslanmıştı. "Böyle hissedeceğini biliyordum." İçeri. Dışarı.

"Evet! Böyle."

Tadına bak.

Bu emrin, zihninin derinliklerinden mi yoksa iblisin kendisinden mi geldiği umurunda değildi. Titreyerek aşağı doğru eğildi ve sıcak dilini bacaklarının arasında gezdirdi. Cennet, diye düşünmüştü önceden. Ama şimdi ölümsüzlük iksiri olduğunu fark etmişti. Nefis tadı, dilini kaplıyor, ağzını dolduruyordu. Kadının elleri adamın saçına dolandı, tırnakları kafa derisine battı.

Reyes neredeyse, evet, diye bağıracaktı.

Onu yalayarak diliyle âdeta yıkadı, bir parmağını daha içine soktu, yine içeri ve dışarı oynatmaya başladı. İçeri. Dışarı. Çok iyiydi. Çok, çok iyi. Kadının altında, bacaklarını onun için ayırmış olmasının verdiği zevk, yoğun ve inkâr edilemezdi. Bir an sonra yaralarının kapanmaya *başladığını* fark etti ve duyduğu haz... azalmamıştı. Bu şok ediciydi. Anlayamıyordu. Neden?

Eğer hiçbir şey yapmazsa aldığı zevk bitecek miydi? İblisi ayaklanacak ve ondan aşkının canını yakmasını mı isteyecekti? İblisi Danika'yı etkilemeye ve kadını hiç olmak istemediği bir şeye dönüştürmeye mi başlayacaktı?

Reyes'in cevabı öğrenmek için beklemeye niyeti yoktu. Bu çok riskliydi.

Arkaya doğru uzandı ve tırnaklarını –artık pençeye dönüşmüşlerdi– sırtının kabuk bağlamış etine geçirdi. Evet, evet. Acı, kanın damla damla süzülüşü. Beklediği gibi sıcaklık içinde kükredi, hazzı giderek yoğunlaştı.

"Burada kiminlesin?"

"Durma," diye yalvardı Danika.

"Burada kiminlesin?" diye tekrarladı, bu kez sesi haşindi.

"Seninle."

"Adım ne?"

"Reyes."

"Kimi arzuluyorsun?"

"Reyes'i."

Danika'nın klitorisine yaptığı darbeler çılgın bir hıza ulaşmıştı. Kadın üst üste inledi, bu sesler Reyes'in hırpalanmış ruhuna bir senfoni gibi geliyordu. Danika daha fazlası için yalvardı; durması için yalvardı. Adam ilkine boyun eğdi, ikincisini reddetti, içine üçüncü parmağını da soktu ve yarığını genişletti.

Kadın sarsılarak orgazma ulaştı.

Adamın parmaklarını ve dilini içinde sıkıştırdı, duvarları onu tutsak etti. Reyes kadının ulaştığı doyumun her damlasını yuttu.

Sessizleştiğinde üzerinden kalktı. Bakışları birleşti ve öylece kaldı. Danika titriyordu, tatmin olmuştu, göz kapakları yarıya kadar kapalı olsa da, o zümrüt küreler hâlâ arzuyla ışıldıyordu. "Sen..."

"Hayır."

Danika dudaklarını yaladı. "Yapacak mısın?"

"Ah, evet."

"Peki benden..."

Reyes başını iki yana salladı. Doyuma ulaşmamış haz bedenini yakıyordu. Bu da canını acıtıyordu, hem de harika bir şekilde. Reyes gözlerini kapattı ve bu hissin keyfini çıkardı. Diğer partnerleri onu eti parçalanana kadar kırbaçlamış, bıçaklamış, ısırmıştı ama hiçbiri ona böyle işkence etmemişti. Zevkle karışmış acı, içinde şarkılar söylüyordu; dünyanın en tatlı tesellisini sunan ahenksiz bir melodi. Hep hayalini kurduğu ama asla yaşayacağını ummadığı türden bir şeydi.

Ona ne yapmıştı böyle?

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı Danika. "Seni tam böyle çizmek istiyorum."

"Bu çok hoşuma gider." Reyes gözlerini açtı ve onun yumuşak bedenine doğru süründü. Sütyenini çözdü, önündeki kopça parmaklarına zorluk çıkarmadan açıldı. Kadının göğüsleri tamamen özgürdü artık. Meme uçları hâlâ sertti ama bu kez onların ne kadar pembe ve kusursuz olduğunu da görebiliyordu.

Önce birini yaladı ve emdi, sonra diğerini; çok geçmeden kadın yine kıvranmaya başlamıştı. Yine yalvarıyordu. Reyes onun kokusunda kayboldu, daha fazlasını isteyen iblisi onu kışkırtıyordu

"Prezervatif," dedi Danika nefes nefese. "Seni içimde istiyorum. Hemen."

Reyes başıyla onayladı, Paris'ten çalıp komodininde sakladığı folyo paketlerden birini kaptı ve erkekliğini onunla kapladı. Onu hamile bırakma riskini göze alamazdı, bir tarafı bu fikirden hoşlansa, bunun için can atsa da. Bunu ona asla yapamazdı, onu asla bir iblisin dölünü dünyaya getirmeye zorlayamazdı.

En azından bu konuda bencil olmayacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu Danika. Bedenini erkekliğine değdirdi, kaygandı. Muhteşemdi. Meme uçları adamın göğsüne dokunarak enfes bir sürtünme hissi yarattı. İlk defa Reyes'in arzuladığı şey keskin bıçakların onu tırmalaması değildi. "Hazır mısın?" diye sordu Danika yeniden.

Tanrım, evet.

Erkekliğini onun içine sokmak için yönlendirmeye gerek duymadı. Ucu çoktan kıyısına yerleşmişti, hazırdı... görünmez bir iple ona doğru çekiliyordu. "Tadını," dedi. "Tadını çıkarmam lazım."

Danika alt dudağını kemirdi. "Beklemek bir işkence. Senin artık insanlara işkence yapmadığını sanıyordum."

Reyes gergin bir şekilde gülümsedi.

"Hemen. Lütfen, Reyes."

Adam daha fazla direnemeyerek kadının yüzünü avuçladı ve sonuna kadar itti, bunu yaparken kendinden geçerek inledi. Danika'nın kolları ve bacakları bedenine dolanmıştı, onu yalnızca tutsak etmiyor, aynı zamanda varlığının tamamıyla etrafını sarıyordu.

Ve tam da bu şekilde Danika yeniden boşaldı.

İnlemeleri ona cesaret verdi. İçeri ve dışarı, tıpkı parmaklarıyla yaptığı gibi. İçeri ve dışarı, tıpkı hayalini kurduğu gibi. Düşünceleri karıştı, tek odağı Danika'ydı. Mükemmel vücudu, fırtınamsı kokusu. Enfes inlemeleri ve şimdi sırtını okşayan elleri. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiç kimsenin. Ah, o eşsiz ızdırap.

Daha fazla. Daha fazlası gerek.

Dudakları kadınınkileri kavurucu bir öpüşle yakaladı, dili ağzını talan etti. Kadının tutkusu onunkine karıştı, kızgın bir demir gibi dağlayıcıydı. Belki de onun iyiliği Reyes'in içine sızmıştı çünkü ruhundaki karanlığın ortasında bir ışık göz kırpmaya ve gölgeleri her yöne dağıtmaya başlamıştı.

Daha fazla!

Kadın kıvrandı ve göğüs uçları adama sürtünmeye devam etti. Doyumunun tatlı kokusu onu sardı.

"Nasıl olur da daha fazlasını isteyebilirim?" dedi Danika nefes nefes. "Doyamıyorum. İstiyorum... Daha fazlasını..."

Zevk o kadar fazlaydı ki iğne gibi batmaya başlamıştı ve Reyes patladı. Kendini bıçaklamasına gerek kalmamıştı. Biraz tırmalama ama bu çok da önemli değildi. Daha çok, zevk almıştı. Şaşkın ve minnet dolu bir kükreme dudaklarından taştı, sıcak spermleri fışkırdı. Hatta ruhu bedenini terk etmiş bile olabilirdi.

Neler olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği kalbinin çarpışı, kaslarının gerilişi ve kemiklerinin zonklamasıydı. Gördüğü tek şey cennetti. Bulutlar, beyaz kuş tüyü kanatların uçuşması, altının ışıltısı ve gökkuşağı renklerindeki taşların parlaması. Serin hava onu okşadı. Uçuyordu, süzülüyordu, ağırlıksız gibiydi.

Ama sonra tutkunun son damlası da bedenini terk ettiğinde, Danika'nın üzerine yığıldı. Gücü tükenmişti. Bulutlar tamamen soldu, kanatlar, altın ve taşlar yok oldu. Kesin karanlığı gördü ve soluğu kesildi. Ter vücuduna yapıştı.

Danika altında sıcacıktı, nefes nefese ve titriyordu.

"Ne oldu?" dedi, soluğu kesilerek.

"Boşaldım." Daha önce hiç olmadığı gibi boşalmıştı.

"Hayır. Reyes, sen görünmez oldun."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİNCİ BÖLÜM

Danika, Reyes'in vücudunun sıcaklığına sokuldu. Birkaç saat boyunca ara sıra uyanarak kestirdi, içindeki memnuniyetin yatıştırıcı mırıltısı, bir ninni gibiydi. Reyes derin bir uykudaydı, bir kere bile uyanmamıştı. Kıpırdamamıştı, tek bir ses çıkarmamıştı. Kadın iki kere kulağını göğsüne dayayarak kalbinin hâlâ atıp atmadığını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Danika artık tamamen uyanmıştı, sıcacıktı ve doymuştu. Yatışmayı reddeden çalkantılı zihni dışında. Reyes'le birlikte olmak... ona istemediği her şeyi yaşatmıştı. Kusursuzdu, şahaneydi, muhteşemdi, olağanüstüydü. Hiçbir erkek onu böylesine mutlu etmemişti.

Her ateşli dokunuş gelgitli bir arzu dalgasıydı. Dalgaların sonu gelmiyor, onu bir düzlükten diğerine savuruyordu. Ve adamın, aralarında duygusal bir mesafe oluşmasına izin vermeyişi... şimdi bile düşününce ürperiyordu. Birleşmişlerdi; hem beden hem de ruh olarak ve Danika buna gizliden gizliye bayılmıştı.

Yine de bir soru onu yiyip bitiriyordu; tabii Reyes'in görünmez olmasının dışında. Hayal görmüş olabileceğini düşünüyordu. Belki de öyle sanmıştı. Orgazmı o kadar güçlüydü ki kendinden

geçmiş olabilirdi; rüyasında onun yok olduğunu görmüş ve onun altında uyanmış olabilirdi. Bilmeyi daha çok istediği şeyse Reyes'in onunla olmaktan zevk alıp almadığıydı.

Eğer numara yapmadıysa boşalmıştı. Ama Danika'nın ona zarar vermesine izin vermemişti. Zevk almak için ihtiyacı olan *buydu*. Hatta Danika da bunu yapmak istemişti. Sadece aklını ondan tamamen arındırmak ve onu en kötü seks partneri olarak hatırlamak için değil, ayrıca ona her şeyi vermek istediğinden. Acıyı bile. Onun kendisini sonsuza dek hatırlamasını istemişti, tıpkı kendisinin onu asla unutmayacağı gibi.

Reyes hayatındaki şiddetin Danika'yı kirletmesini istemediğini iddia etmişti. Danika da bunu istemediğini düşünüyordu. Ama adam onu okşadıkça, ağzıyla onu tükettikçe, onun her bir ihtiyacını karşılamayı arzulamıştı.

Diğer kadınlar ona özlemini çektiği acıyı vermişti. Kendi neden yapamıyordu?

Danika başını çevirdi ve Reyes'in yüzüne baktı. Rahatlamıştı, stresin verdiği sert hatları gözden kaybolmuştu. Dudakları dolgun ve pembeydi. Bu, adamın keskin bakışları onu izlerken fark edemediği bir şeydi.

Yavaşça uzandı ve alnındaki bir tutam saçı itti. Daha derin bir nefes aldı ama başka bir tepki vermedi. Danika kalbinin büyüdüğünü hissetti, sanki o kadar kocaman olmuştu ki kaburgalarını yutacak gibiydi.

Onu önemsiyorum. Ne kadar karşı koysa da bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Reyes ona göz kulak olmuştu, onu beslemiş, ona yatacak yer vermiş ve onu giydirmişti. Bir kere bile, hatta öyle emredilmesine rağmen, ona zarar vermemişti. Ona resim malzemeleri almış ve

sadece hoş vakit geçirsin diye ona bir atölye kurmuştu. Sevişirken ona, sanki aldığı nefesten bile daha önemliymiş gibi davranmıştı.

Adamın gücüne ve cesaretine hayrandı; geçmişi onu büyülüyordu. Başkalarına daha fazla zarar vermek istemediğinden kendini zindana attırmıştı. Ne disiplin ama. Merhamet. Kararlılık. Ona sahip olan bir iblis vardı ama bir meleğin kalbini taşıyordu. Bu çelişki Danika'yı mest ediyordu ve hayatının geri kalanını ayrıntıları öğrenmekle geçirmekten mutlu olacağını düşünüyordu; öğrenecekleri asla bitmeyecekti.

Ah, evet. Adamı önemsiyordu. Peki bu lanet olası vızıldama sesi neydi?

Bakışları odada çember çizdi, yanağı Reyes'in kor ateş gibi yanan tenine değiyordu. Kalp atışı hızlandı. Vızıltı düzenli aralıklarla devam ediyordu, sonunda çıkış noktasını kestirebildi: pantolonu. Bu da demek oluyor ki...

Dehşet bir çığ gibi yükseldi. Biri onu arıyordu. Numarası yalnızca tek bir kişide vardı. Stefano. Yutkundu. Bir an, yalnızca bir an için, adamın da o gece kulübe *gelmiş olmasını* diledi. Reyes'le yüzlemiş olmasını; böylece ne yapacağıyla, kime yardım edeceğiyle ilgili yaşadığı hesaplaşma bitmiş olacaktı. O an geçtiğindeyse suçluluk her şeye rağmen içini kemirdi.

Danika büyük bir dikkatle yataktan aşağı kaydı, bir yandan Reyes'in herhangi bir uyanma belirtisi gösterip göstermediğini izliyordu. Bir tarafı, adamın gözlerini açması, telefonu görmesi ve onu kendinden kurtarması için can atıyordu. Diğer tarafıysa, olduğu yerde kalması için dua ediyordu. Çırılçıplaktı, meme uçları bu kez serin havadan dolayı dikleşmişti ve o etkileyici siyah gözlere bir bakışı onu eritebilirdi; Avcıları unuturdu. Reyes'in du-

daklarının bedeninde gezinmesi, ateşinin ürpertisini kovalaması için yalvarırdı.

Pantolonuna doğru sendelerken bacakları titriyordu ve telefonu cebinden almak için çömeldiğinde neredeyse devrilecekti.

Vızıltı devam etti.

Reyes'e bir bakış daha attı; hâlâ uyuyordu. *Ne yaptığını sanıyorsun? Dur.*

Yapmam gerek. Reyes'i kurtarmanın başka yolu yok.

Sessizce banyoya yürüdü ve kapıyı hafifçe kapadı. Yalnızdı, telefonu açtı. "Merhaba," diye fısıldarken ağzı kupkuru olmuştu.

Stefano hoş sözler söylemeye bu kez de zahmet etmedi. "Kaleden çıkmışsın." Bu bir soru değil, açıklamaydı.

Önceki gün, adamın dışarıda bir yerlerde onu izliyor olmasından mutluluk duyabilirdi. Şimdiyse... "Evet."

"Belli ki seni serbest bırakmışlar."

"Evet," diye tekrarladı, son konuşmalarında ona söylediği yalanı hatırladı, bir odada kilitli tutulduğundan bahsetmişti.

"Neredesin?"

"Bir banyoda."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Bize mi çalışıyorsun, Danika? Yoksa onlara mı? Sana söylediğim şeyleri unuttun mu? Tanrı aşkına, aileni öldürmek istiyorlar!"

Bu acımasız soru zihninde bir ilmek gibi asılı kaldı, ne cevap verirse versin onu sallandırmaya hazır bir ilmek. "Biliyor musun..." Ne?

"Eğer fırsatları olsa annene tecavüz ederler, onu sakat bırakırlar. Sonra da kız kardeşini. Büyükanneni zaten öldürdüler."

Danika başını inkâr edercesine sallıyordu.

"Seni oradan çıkaracağız," dedi dümdüz bir sesle. "Bunu seni korumak için yapıyoruz. Kaynaklarım bana Aeron adındaki o adamın seni öldürmek için neredeyse deliye döndüğünü anlattı. Sana zarar gelsin istemiyoruz. Lordların aksine biz, seni korumak istiyoruz."

Çıkarmak mı? "Bekle. Beni kaleden çıkaracak mısınız?"

"İlk fırsatta."

Hayır. Sabah Reyes'le ikisi Oklahoma'ya gidecekti. "Hayır, yapamam. *Yapamazsınız.* Ben..."

"Seçme şansın yok, Danika. İçeri girmek için silahlarımızı kuşanmaya başladık bile. Onlar insan hayatına değer *vermiyor* ama biz veriyoruz. Senin güvende olmanı istiyoruz."

Ne? Kaleye mi gireceklerdi? Hiç şüphesiz savaş patlak verecekti, kan ve ölüm. Paniklememeye çalışsa da buz tanecikleri damarlarında kristalleşmeye başladı, yüksek bir çınlama kulak zarlarını patlatıyordu. "Eğer onlara çalıştığımı düşünüyorsan neden aradın? Neden beni uyardın? Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Herkes hata yapabilir. Büyük olasılıkla seni kandırdılar, eğer onlarla kalırsan ya da onlara yardım edersen aileni rahat bırakacaklarına inandırdılar. Belki de bizi devirmek için senden yardım istediler."

Danika'nın ağzı açıldı, kapandı ama hiç ses çıkmadı. Dediği her şey mantıklıydı.

"Hazır olacak mısın?" diye sordu Stefano.

Artık zaman kazanmaya çalışmak, ikili oynamak, kime yardım edip hangi tarafı alt edeceğinde kararsız kalmak olmazdı. Buna çok şaşırsa da, hiç düşünmesi gerekmedi. Stefano'nun dedikleri mantıklıydı ama doğru gelmiyordu. Birkaç gün önce bir anda Reyes'e karşı olan öfkesi tamamen dinmişti. Nefret... başka bir şeyle yer değiştirmişti. İçinde gizlenen duygunun ne olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde hem sakin hem de şiddet doluydu. Ailesini bulma konusunda Reyes'e güvenecekti, bu da güvenlik ipini Avcılardan koparması demekti.

"Evet," diye yalan söyledi.

"Akıllı kız." Stefano'nun rahatlaması oldukça belirgindi. "Kalede kaç tane Lord var?"

"Hepsi burada," dedi yine yalan söyleyerek. Bu sabah, adamların çoğu gitmişti. Stefano onların gidişini görmüş müydü? Yoksa savaşçılar, tıpkı Lucien'in birkaç defa yaptığı gibi sadece ortadan mı yok olmuşlardı?

Eğer Stefano gerçeği bilirse kaleyi ele geçirmenin kolay olacağını da tahmin ederdi. *Yalan söylemeye devam et. Bilmemeli.* Klozet kapağına oturdu, bacakları bir anda ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Bir eli telefonu tutmaya devam ederken diğer eliyle aniden bastıran baş ağrısını geçirmek için şakağını ovaladı. "Onlar ağır silahlı. Kaleye girme riskini almamalısınız. Neden gizlice çıkıp size gelmiyorum?" Reyes'e onu nerede bekleyeceklerini söyleyebilirdi ve o da... çaresine bakardı.

"Böyle bir şey için eğitim almadın. Bunu *biz* halledersek daha iyi olur."

Ne yapmalıydı? Bunu durdurmak için ne demeliydi?

"Kimseye görünmeden çatıya çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"B-Ben..." Kahretsin! "Sanırım. Ne zaman orada olmalıyım?"

"Bir saat içinde."

Yüce Tanrım. Bir saat. Reyes, Lucien'e zamanında ulaşabilecek miydi? Lucien diğerlerini buraya getirebilecek miydi? Midesi bulandı. "Elimden geleni yapacağım," dedi, renk vermemek için çaresizce. Sesi zayıftı, zorlukla duyuluyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Danika. Tehlikede olanın ne olduğunu tekrar hatırlatmama gerek var mı?" Stefano telefonu kapattı, Danika da kapattı. Doğrulmadı, yapamadı; nefes almaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü.

Tanrı aşkına, yapacak ne kadar çok şey vardı ve başarısızlık Reyes'in özgürlüğüne –ya da hayatına– mal olabilirdi.

"İlginç bir konuşmaydı."

Bu haşin yorum kulaklarına hücum ettiğinde olduğu yerde sıçradı. Yüzündeki tüm kan çekildi. Reyes artık açılmış olan kapının eşiğinde duruyordu, yüz ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. Çerçeveye yaslanmıştı, tek kolu arkasındaydı ve aldatıcı biçimde ilgisiz görünüyordu. Düğmesini kapamaya zahmet etmediği bir jean pantolon giymişti. Göğsü çıplaktı, yaralar ve kabuklar yok olmuştu.

"Düşündüğün şey değil. Yemin ederim."

Kaşlarından biri saç çizgisine kadar yükseldi. "Yani bir Avcıyla konuşmuyordun, öyle mi?"

Yerinde zıpladı, ağzı beceriksizce açılıp kapandı.

Reyes'in bakışları aniden ondan uzaklaştı. Arkasındaki kolunu ileri uzattı ve bir saniye sonra Danika bir tişörtün ona doğru uçtuğunu gördü. "Giyin. Lucien burada. Seninle konuşmak istiyor."

Kumaşı yakaladı ve aceleyle kafasından geçirerek çıplaklığını örttü. Görüşü bir saniyeden bile kısa bir süre kapanmıştı ama yeniden odaklandığında Reyes artık eşikte durmuyordu.

Tişört dizlerine kadar uzandı ama kendini hâlâ korunmasız hissettiğinden yatak odasına doğru koştu. Serin hava bacaklarını yaladı. "Reyes, size *yardım ediyordum*. Bana inanmak zorundasın."

Lucien'i fark ettiğinde aniden durdu. Savaşçı tamamen giyinikti ve kıyafetleri kanla lekelenmişti. Reyes şimdi onun yanında duruyordu. İki adam da onu beklentiyle izliyordu.

"Bakın," dedi telaşla. "Benden hakkınızda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem istendi. Denedim. İtiraf ediyorum. Beni kaçıran ve onlar için casusluk etmemi isteyen Avcılar, Stefano denen bir adam tarafından yönetiliyordu. Dean Stefano. Bana ailemi bulmamda ve korumamda yardım edecekti. Bunun için sizin yok edilmeniz gerektiğini düşündüm. Ama sonra buraya geldim ve yapamadım işte. Burada olduğumdan beri Stefano'yla yalnızca iki defa konuştum ama ona hiç yararlı bir bilgi vermedim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Reyes; şaşırtıcı derecede sakindi.

Başıyla onayladı.

"Pekâlâ. O zaman konuyu değiştirelim. Bana anlattığını, bizden başka ele geçirilmiş varlıklar da olduğunu Lucien'e anlattım. Onlar hakkında bildiğin başka şeyler var mı?"

Bir elini havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı. Niçin onu başka bir şey bilmiyorum diyerek yalan söylemekle suçlamıyordu? "Neden bahsediyorsun?"

"Hapisteki adamlar, bizim serbest bıraktığımız iblisleri barındıranlar."

"Şu an bu umurumda değil! Beni dinleyecek misiniz? Lütfen. Bu çok önemli. Ölüm kalım meselesi."

Reyes gözlerini kıstı ama tek kelime etmedi.

"Avcılar kaleye saldırmak üzere. Onlar gelene kadar bir saatiniz var, hatta daha da az."

"Biraz önce resim yapıyordun," dedi Reyes sanki Danika hiç konuşmamış gibi. Neler oluyor? Az önce her şeyi tehlikeye attığını söylemiş, suçunu itiraf etmişti ve Reyes'in ona bütün söyleyeceği *bu* muydu? Adama düşmanlarının silahlarını ateşleyerek evine saldıracağını söylemişti ve onun tek ilgilendiği şey resimleri miydi?

"Buraya daha erken gelmeliydim," dedi Lucien, "ama ruhları beni çağırıyordu, direnemedim. Buraya *bir anlığına* ışınlandım ama beni görmedin. Reyes'in de dediği gibi, resim yapıyordun. O tuvali görmem gerek, Danika."

"Nerede olduğunu söylemeyeceğim! Biriniz bana Avcıları umursamama sebebinizi açıklayana kadar değil! Sizi yakalamayı ve içinizdeki iblisleri çekip çıkarmayı planlıyorlar. Hatta kutunun da peşindeler."

Reyes'in gözünde bir şey ışıldadı. Ne olduğunu görememişti. Tehlikeli ve karanlıktı; hem heyecan verici hem korkutucu. "Torin bütün tepeyi izliyor. Araziye adımlarını attıkları anda haberi oldu, hatta birkaçını çoktan yere serdi bile."

Yere serdi, yani öldürdü. Danika aniden başlayan çalkantıyı dindirmek için nafile bir çabayla midesini ovaladı. "Yani Stefano bana yalan mı söyledi? Bir saat beklemediler ve hemen saldırıya mı geçtiler?"

"Evet, yalan söyledi. Sana güvenmedi," dedi Lucien. "Tahminimce sana... çatıya çıkmanı da söyledi?"

Sersemlemiş bir şekilde onayladı.

"Sana oraya gitmeni söyledi çünkü bunun tam tersini yapmanı bekledi. Arazide orduları var, seni bir çırpıda yakalayacaklardı.

Şimdi anlat, kutuyla ilgili ne biliyorsun? Ufak bir ayrıntı bile işe yarar ama çabuk ol çünkü dışarıda bana ihtiyaçları var."

Danika'nın bakışları Lucien'in üzerinde takıldı. Ona bakmak, Reyes'e bakmaktan kolaydı. Kalbine yavaşlama, ciğerlerine havayla dolma fırsatı tanıdı. "Bildiğim her şeyi Reyes'e anlattım, zaten çok azdı."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Diğer iblislerin muhafızları nerede? Hâlâ hapisteler mi?"

"İki soruya da cevabım hayır, bilmiyorum."

"Büyükannen bilebilir mi?"

"Ona sormanız gerekiyor." Adamın bu fırsatı bulmasını umut etti.

Lucien başını yana eğdi. "Paris'in gördüğü bir görüntüde sen vardın." Tuhaf renkli gözlerinin içi girdaplı gibiydi, sanki onu çağırıyorlardı. Oda birdenbire gül kokusuyla doldu. "Kutuyu ellerinde tutuyordun. Gülümsüyordun."

Kuşku içini kaplayınca güldü. "Bu imkânsız."

"Eğer bir şey biliyorsan..." Lucien adım adım yaklaşıyordu.

Kaçmak istiyordu ama ayakları olduğu yere kök salmış gibi kıpırdamasına izin vermiyordu. Ve bir anda artık kaçmak istemedi.

Savaşçı, kadının tam karşısında, bir nefes kadar uzakta durdu ve gül kokusuyla her hücresini işgal etti. Danika'nın zihni bulutlara doğru süzülüyordu. Mutlak bir gevşeme bütün kaslarını yumuşattı. *O ne derse yapacağım. Büyük bir zevkle.* "Ne biliyorsun Danika? Anlat bana."

"Hiçbir şey," dedi başı öne uzanarak. Düşmek üzereydi ve kendini durduramıyordu. Bir parçası durmasını istemiyordu.

Aniden Reyes yanına geliverdi, beline dolanan koluyla onu ayakta tuttu. Güçlü ve sıcaktı ve soğuğu kovalamıştı. "Bu kadar yeter, Lucien."

"Reyes," diye çıkıştı Lucien; adamdan şu ana dek duyduğu en duygusuz sesti bu.

"Hayır," diye cevapladı Reyes aynı derecede sert bir şekilde. "Size ihanet etmedim," dedi. Yanağını adamın göğsüne yaslamıştı ve ona inanması için dua ediyordu. Kendine onu sevme iznini vermişti. Onu kaybedemezdi. Şimdi değil.

"Biliyorum." Parmakları kalçasında gezindi, aşağı ve yukarı.

"Bekle. Ne? Biliyor musun?"

"Evet."

Kollarını kaldırdı. "Peki o zaman bana neden kızgındın?"

"Kızgın mı? Kızgın değildim."

"Benden fırtına gibi uzaklaştın. Neredeyse yüzüme bile bakmadın."

"Meleğim," dedi iç geçirerek. Elini kaldırdı ve çenesini avuçlayarak yüzünü kendine çevirdi. "Bu... şefkat konularında yeniyim. Senin bir Avcıyla konuşma fikrinden nefret ettim, güvenliğinden endişe duydum ve şiddetimle seni korkutup kaçırmak istemedim. Ayrıca burada bulunan Lordların sayısı hakkında Avcı'ya yalan söylerken beni korumaya çalıştığını anladım. Ama bildiğim bir şey daha var, sen istemeden de olsa bizim için başka sorunlar yarattın."

"Anlamıyorum."

"Şimdi hepimizin burada olduğunu düşünüyorlar, oysa ki azız. Yanlarında daha fazla adam ve daha fazla silah getirecekler."

Sıcaklık akıp gitti, tamamen ve bütünüyle. "Üzgünüm. Düşünemedim... Düşündüm ki... Lucien'in dediği gibi, Stefano bana

güvenmiyor," dedi. "Yalan söylediğimden şüphelenebilir. Sadece birkaçınızın burada olduğunu düşünebilir."

"Diğerlerini buraya getirebilirim," dedi Lucien. "En kötüsü için hazırlıklı oluruz."

Ah, Tanrım. Sonunda mutlaka bir savaş çıkacaktı.

"Endişelenme," dedi Reyes. "Hepimiz iyi olacağız. Şimdi. Resmin," diye hatırlattı. "Onu bize getir. Lütfen. Çizdiğin şeyin bir anlamı var mı veya bize yardım edebilir mi görmek istiyoruz."

Danika başıyla onayladığı sırada bir telefon çaldı ve ses bütün duvarlarda yankılandı.

Kaşlarını çatan Lucien elini cebine daldırdı. Telefon kulağına değer değmez, hızlıca, "Evet," diye kükredi.

Bir dakika geçti.

Telefonu kapatırken kaşları daha da çatıldı. "Sabin sabırsızlanıyor."

"Hemen dönerim." Danika koşar adımlarla atölyeye gitti ve yapmış olduğu ikinci resmi, dayandığı duvardaki yerinden kaldırdı. İnceledi; önce parlak renklerini, sonra rol alan karmaşık karakterleri. Tuvalin tepesinde iki adam ve bir kadın vardı; hepsi beyaz elbiseler giymiş, tahtlarda oturuyor ve asil bir şekilde aşağı bakıyordu. Aşağıda ise nefes kesen güzellikte bir adam duruyordu, hem melek kanatlarına *hem de* şeytan boynuzlarına sahipti ve insanlardan oluşan bir orduyu kan denizinden geçiriyordu.

Midesinin alt kısmında bir kelebek dövmesi taşıyordu; Reyes ve diğer savaşçılarda olan o tehditkâr damganın aynısını.

Boyalar henüz tam olarak kurumamıştı, bu nedenle resmi yatak odasına taşırken dikkatli davrandı. Tuvali bacaklarına dayadı. "İşte."

İki adam da nefesini tuttu.

"Ne var?" dedi.

"Bu varlıkların kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Lucien, sesi gergindi.

"Hayır." Yoktu. Onları çizmiş olmasının dışında bir şey bilmiyordu. "Ama onları kâbuslarımda gördüm," diye itiraf etti. "Pek çok defa."

"Kronos, tanrıların kralı, ortadaki tahtta oturuyor. Atlas ve Rhea onun arkasındalar. Aşağıdaki adamlar ise Avcılar."

"Ve ordunun başında," dedi Reyes, boğulur gibi, "Galen var. Umudun Muhafızı."

İki adam kaygılı bir bakış paylaştı.

"Buna inanamıyorum. Eğer bu resim bize doğruyu söylüyorsa, Avcıları o yönetiyor." Lucien başını salladı, "Asla şüphelenmedim... düşünemedim... Neden Avcılar isteyerek onun, bir iblisin, peşinden gitsin?"

Reyes uzandı ve kanatlı adamın yüzünde bir parmağını gezdirdi, sonra boyanın hâlâ ıslak olduğunu fark ederek kolunu indirdi. "Danika ve ben bir süre önce ondan bahsetmiştik ama hâlâ aklım almıyor."

"Bunu sonra halletmemiz gerek. Şimdi zamanımız yok. Savaşçıların geri kalanını buraya getirmeliyim." Lucien'in bakışı bir anlığına Danika'nın üzerinde titreşti. "Söyle ona. Bilmesi gerekiyor." Bunu söyledikten hemen sonra kayboldu.

"Neyi söyleyeceksin?" Kanı umutsuzlukla pıhtılaşmış, parmakları tuvali sıkıca kavramıştı.

Reyes'den birdenbire karamsar bir kararlılık yansıdı. "Ashlyn bir şeyler duydu. Aradığımız antik nesnelerle ilgili bir şeyler. İkin-

cisinin görü yeteneği olduğunu biliyoruz," dedi, "hem cenneti hem cehennemi görebilen bir şey."

Danika'nın kaşları şaşkınlıkla büküldü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden." Bakışları onunkilerle buluştu ve orada kaldı; kadına, içine düşmesi için yalvaran karanlık çukurlar. "O nesne *sensin* Danika. Sen, Her Şeyi Gören Göz'sün. Bu yüzden tanrılar ölmeni istiyor. Hatta bu yüzden Avcılar şu anda yolda. Herkes senden bir parça istiyor. Ve korkarım bunu yapmadan hiç kimse rahat etmeyecek."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabin kaleye ulaştığında Avcılar dağa tırmanmaya başlamıştı bile. Lucien onu Torin'in yatak odasına ışınladı, mekânın büyük bir kısmı duvardan duvara uzanan bir bilgisayar sistemiyle kaplanmıştı. Hâlâ tutsak olan Aeron dışında bütün savaşçılar, teknolojik dehanın etrafına toplanmıştı ve gözleri ekranlardaydı. Hayır, doğru değil, diye fark etti. Acı da odada yoktu. Yine.

"Patlatalım mı?" diye sordu Torin, neşeli bir ses tonuyla.

"Evet. Hepsini cehenneme uçur," diye hırladı Maddox, parmaklarıyla tırtıklı bir bıçağı sıkıyordu. "En iyi Avcı ölü olandır."

"Hayır." Lucien kulak memesini çekti. "Eğer çukurları, ağları ve okları geçmeyi başarırlarsa, bırakalım içeri girsinler. Bir patlama masum insanları tepeye doğru çeker, buna izin veremeyiz."

Maddox'un burun delikleri genişledi. "Ashlyn..."

Lucien yine kulağıyla oynadı. "Kadını çoktan güvenli bir yere ışınladım. İkisi de giderken olay çıkarsa da, yanında onu koruyan Anya ile başının çaresine bakacaktır."

Maddox'un öfkesinin ateşi dindi, omuzları düştü. "Pekâlâ."

"Onları içeri alırsak evimiz kırmızıya boyanır," dedi Paris. "Ben, şahsen, temizlik yapmaktan hoşlanmıyorum. Ve Aeron zindanda olduğuna göre bütün işin bana yükleneceğini biliyorum."

"Avcılarla sizden çok daha uzun zamandır savaşıyorum," diye araya girdi Sabin. "İnanın bana, onları burada öldürmek, şehirde masumlara zarar gelmesinden ve onların bize karşı kullanılmasından iyidir. Ve inanın onları *kullanacaklardır*. Kadınlar ve çocuklar harika kalkan olur."

"Hepsi çoğunluğun iyiliği için," diye alay etti Cameo kederli bir sesle; Sabin iki büklüm oldu. Birinin kadına ağızlık takması gerekiyordu. Birlikte ne kadar vakit geçirirlerse geçirsinler, onun sesine asla alışamayacaktı.

"Çok eğlenceli," dedi ölümsüz William, ellerini birbirine sürterek.

Sabin ona dik dik baktı ve onu, hangi lanet olası kişinin buraya davet ettiğini merak etti. Yeni arkadaşlar edinmek gündeminde yoktu. "Burada ne işin var?"

Lucien burnunu sıktı. "O bizim misafirimiz olan bir savaşçı ve yaklaşan savaşta işe yarayabilir." Ses tonunda mutluluk dışında her şey vardı. Sabin, Lucien'in, "misafirin" arbede sırasında sakat kalmasını dilediğine iddiaya girmeye hazırdı. "Şu ana dek düşündüğümüz her şeyden daha fazlasıyla karşı karşıyayız."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Sabin.

"Eski dostumuz Galen'den bahsediyorum. Öğrendiğime göre Avcıların lideri oymuş."

"Galen mi?" Sabin güldü. "Eminim şaka yapıyorsun."

Diğer savaşçılar da güldü ama neşelerinin altında bir huzursuzluk yatıyordu.

Sabin, Lucien'in omzuna bir tokat attı. "Binlerce yıldır ondan haber almadık."

Lucien'in başını sallamasıyla, uyumsuz gözlerindeki bakış değişti. "Bu şaka değil. Ashlyn'in bize verdiği bilgiye göre Danika, Her Şeyi Gören Göz. Yaptığı bir resim de bunu açığa çıkardı. Avcılar ondan çatıya çıkmasını istediler. Onu bizden çalmak istiyorlar."

Kelimeler o kadar sakince söylenmişti ki Sabin'in kuşkusu üzerindeki etkisi ölümcül oldu. Çektiği tüm ızdırabın sorumlusu. En büyük düşmanı. Bir zamanlar güvendiği dostu.

Galen, Pandora'nın dikkatini dağıtarak o lanetli kutuyu açmalarını öneren kişiydi. Galen, tanrılara yaptıkları hatayı göstermenin sağlayacağı faydaları öven kişiydi. Galen onların müttefikiydi ya da onlar öyle sanmıştı.

Tanrılar kutuyu himaye etmekte bize güvenmiyor, demişti Galen. *Kuvvetimizi onlara defalarca kanıtlamadık mı? Onlar için yaralanmadık mı? Bütün o yüzyıllar boyunca onları korumadık mı? Ama gel gör ki bizim yerimize bir kadını tercih ediyorlar. O, bizim gücümüzün yarısına bile sahip değil!*

Cameo buna çok gücenmiş ve Galen'in yüzünü tırmalamıştı. Deli adam buna gülmüştü. Cameo ayrıca, seçilen kadının kendisi yerine Pandora olmasına da gücenmişti. Böylece savaşçılar bir araya gelmişti, başaracaklarına eminlerdi.

Ama Galen, başından beri onlara ihanet etmeyi planlamıştı, kutuyla hiç ilgisi olmayan bir sebepten dolayı kıskançlık çekiyordu. Tanrılar tarafından Muhafızların Kumandanı seçilen Lucien'di; o değil. Galen'in kirli işini yaptırmak, yani kutuyu açtırmak için onları kullandığını sonradan öğrenmişlerdi. Onlar adamın parlak fikrini uygularken, o da Pandora'nın ordusunu "arkadaşlarını" öldürmeleri için harekete geçiriyordu. Böylece iblisleri kendi ya-

kalayacak, dünyayı kurtardığı için övgüleri toplayacak ve Lucien'in rolüne el koyacaktı.

Başta her şey yolunda gitmişti. Paris, Pandora'yı ayartmayı başarmıştı; o zamanlar bile kadınlar ona karşı koymayı başaramıyordu. Diğerleri gizlice kutuya yaklaşmıştı. Ama oraya vardıklarında, bir grup asker etraflarını sarmıştı; Galen de aralarındaydı.

Çok geçmeden bir savaş çıkmıştı. Kanlı, şiddetli. Sonunda kutu gerçekten de açılmış, iblisler serbest bırakılmıştı, hepsi birden özgür kalmışlardı. Ama Galen'in yoğun çabalarına rağmen –*onların* yoğun çabalarına rağmen– yakalanmaları mümkün olmamıştı. İblisler hepsinin sandığından güçlüydü. Daha fenası, iblisler Pandora'nın muhafızlarının etini, aç kalmış çaresiz piranalar gibi kemirirken, kutu bir hayalet gibi karanlığa karışmış, yok olup gitmişti. Muhafızların çığlıkları... Hâlâ Sabin'in kâbuslarına giriyordu.

Galen onlara sırt çevirip Pandora'ya "yardım etmiş" olsa da, kutunun açılmasında *rol oynamıştı*, bu yüzden tanrılar diğerleriyle birlikte onu da cezalandırmıştı. Umut iblisinin muhafızı olmak, Sabin'e göre çok da acımasız bir ceza değildi ama Sabin'in kendi adaletini sağlaması mümkün olmamıştı. İblis lanetinden sonraki çalkantılı dönemde Galen ortadan kaybolmuştu ve Sabin buna hem memnun olmuş hem de kızmıştı. İntikam almak iyi olurdu. Belki bu şans, eline şimdi geçebilirdi.

"Buna nasıl cesaret edebilir?" diye çıkıştı Strider. "Bir ihanet ona yetmemiş mi?"

"Eğer Avcıları o kontrol ediyorsa, Ashyln'in bir ara çalıştığı Avcı dolu Enstitü'nün de ipleri elinde olabilir mi? Bir defasında Ashlyn başkanı hiç görmediğini çünkü asla toplum içine çıkmadığını söylemişti." Maddox bakışlarını odada gezdirdi. "Galen mi dersiniz?"

"Olabilir." Sabin omuz silkti. "İnsanların üstünlüğüyle gurur duyan bir enstitünün gizlice, bir yarı-iblis yarı-ölümsüz tarafından yönetilmesi ironik olurdu. Sizce Avcıların kendi hakkında gerçeği öğrenmesini nasıl önlüyor olabilir? Biliyor olamazlar, yoksa başkaldırırlardı. Hem neden Galen bizim ölmemizi istesin ki?"

"Neden kutuyu açma konusunda bizi ikna etti ve sonra bize sırt çevirdi?" diye sordu Strider. "Kazanmak zorundaydı, daima, bedeli ne olursa olsun."

"Bak şu konuşan Yenilgiye," dedi Maddox.

"Belki de hep bizi alt etmeyi, bizim –hatta tanrıların bile– üstesinden gelip cennetlere sahip olmayı planlıyordu."

Sabin, kını silah kemerine takılı hançeri avuçladı. "Sebebi ne olursa olsun, eğer haklıysan birazdan samimi bir aile toplantısı yapacağız demektir, onun kellesini koparacağım. Kafatası komodinimin üzerinde çok hoş duracak. Geceleri tuvalete gitme zahmetinden kurtulmuş olacağım."

Paris ona soğuk bir bakış attı. "Burada şakaları ben yaparım. Her neyse, ben onun arz-ı endam edeceğine dair umutlarımı yüksek tutmayacağım."

Çılgın bir ucube gibi, yani olduğu gibi sırıtan Torin, heyecanla ellerini çırptı. "Umudunu kaybetme. Umudumuz Galen. Ne komik. Ne yazık ki haklı olduğunu düşünüyorum. Sebebi ne olursa olsun Galen henüz kendini bize açık etmedi. Onun Avcıların lideri olduğunu bildiğimizi bilmiyor."

"O zaman ona sıcak, sevimli bir *kart* yollayıp buraya davet edelim. Karttan kastım ceset torbalarındaki Avcılar tabii," dedi Strider.

"Ah bu çok yanlış." Bunun doğru olduğunu ima eden Gideon neşeyle ellerini ovuşturdu. "Bu gerçekten uykumu getirecek kadar sıkıcı olacak."

"Öyleyse," dedi Torin parmakları klavyede uçuşarak. "Avcıları içeri alacak mıyız, almayacak mıyız? İstedikleri Danika, yani Her Şeyi Gören Göz ve kadının onlara kutuyu bulmalarında, işimizi bitirmelerinde yardımcı olacağına inandıkları için her şeyi göze alacaklardır. Onları içeri almak Danika'ya yakın olmalarını sağlayacak."

Sabin başını iki yana salladı. "Hayır, yakın olmayacaklar. Reyes kadınla birlikte kaçıyor. Avcılar etrafımızı çevirdiğinde onlar giderek uzaklaşıyor olacak."

"Nasıl oluyor da o bir antik nesne oluyor?" diye homurdandı Cameo.

"Tanrım, kadın," dedi William. "Sesin ölüm gibi. Ben odadan çıkana kadar çeneni kapatabilir misin? Lütfen. Ciddiyim, sen dünyada karşı koymak *istediğim* tek kadınsın."

Cameo ona ters bir bakış attı.

"Asıl *sen* çeneni kapasan iyi olur," diye çıkıştı artık sırıtmayan Torin, "yoksa kendini Strider'ın ceset torbalarından birinde bulursun."

Cameo'nun somurtması, Sabin'in yüzyıllardır kadının yüzünde gördüğü, sırıtmaya en yakın ifadeye dönüştü.

"Ashlyn antik nesnelerin canavar Hydra tarafından korunduğunu söyledi ve daha sonra Anya da bunu doğruladı. Kızı hiç kimse korumuyor."

"Belki de Hdyra onu *bir zamanlar* koruyordu," dedi Sabin. "Danika kadim zamanlardan beri etrafta olmalı ama ölümsüz olmadığına göre muhtemelen yeniden doğuyor. Reenkarnasyon geçiriyor olabilir. Veya belki bu yetenek kan bağıyla geçiyordur,

tanrılara göre tüm ailenin yok edilmesi gerekmesinin sebebi budur. Belki de Hydra onu sadece elinden kaçırmıştır. Lanet olsun belki de *Reyes*, Hydra'dır. Onunlayken nasıl davrandığını gördünüz."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü, neden sonra biri kıkırdadı. "Reyes, Hydra'nın ta kendisi," dedi Lucien, "bırakalım içeri girsinler. Onlarla burada dövüşeceğiz. En güvenlisi bu."

Torin başıyla onayladı, klavyedeki parmakları hız kesmemişti.

Dövüşmek, hemen o anda dövüşmek için can atan Sabin monitörleri inceledi, bütün tepe sekiz ekrana yayılmıştı. Karanlık çoktan çökmüştü, ağaç örtüsünün arasından sızan ay ışığı yalnızca hafif bir aydınlık verebiliyordu.

Tüm Avcılar siyah giymişti, yüzleri bile boyalıydı. Ama ne ısı sensörlerinden ne de Sabin'in eğitimli gözlerinden saklanabiliyorlardı. Kırmızı bulanıklığın dışında, her yaprak hışırtısı, her toz bulutunun havalanışı onları ele veriyordu.

"Kahretsin. Çekirge gibiler," dedi William. "Yani, ciddiyim. Böcek sürüsü. Dışarıda onlardan yüz tane falan olmalı."

"Korktun mu?" diye sordu Sabin.

"Lanet olsun hayır. Sanırım boşaldım."

İşte Sabin'in adamı.

"Gelmeleri ne kadar sürer?" diye sordu Strider. Ağırlığını bir botundan diğerine verdi, beklentiyle inliyor gibiydi.

Torin omuz silkti, beyaz saçları geniş omuzlarına yayıldı. "Dört dakika. Belki üç. Ne kadar zeki olduklarına bağlı. Bazıları çoktan çukurlarımıza düştü, bazıları da gizli okların hedefi oldu."

Birkaçını alabildiğim sürece sorun yok, diye düşündü Sabin. "Hepsi birden ön kapıdan içeri dalmazlar. Ayrılacaklardır. Onların dışarıda olduğunu bildiğimizi biliyorlar, yani artık sessiz olmaya

çalışmazlar. Bazıları arazide kalacaktır. Bazıları pencerelere tırmanır. Büyük olasılıkla bazıları da, Danika'nın emre uyup çatıya çıkmış olma ihtimaline karşın helikopterden iner."

"O zaman biz de ayrılalım," dedi Lucien. "Adamlarım ve William tepeyi alır. Seninkiler de kalanları."

Sabin sırıttı. "Yani Avcıların çoğunu bize bırakacaksınız, öyle mi? Seni boşuna sevmediğimi biliyordum."

Tam da beklediği gibi kahkahalar yükseldi. Ardından Lucien ve adamları çıktı, dışarıya doğru yönelirken hepsi sırıtıyordu. Yüzlerce yıldır burada yaşamışlardı. Pusuya yatıp beklenecek en iyi yerleri, güvenceye alınması gereken her gizli geçidi bilirlerdi.

Ne yazık ki Sabin bilmiyordu. "Aeron'u serbest bırakmalı mıyız? O da dövüşe katılsın mı? Yanımda olmasını isteyeceğim gibi biri."

"Lanet olsun, hayır," dedi Torin. "Avcılarınkinin yanında bizim de kellemizi uçurur. Neyin var? Korkuyor musun? Korkma. Kalenin her katını izleyen bir monitörüm var. Telefonlarınızı titreşime alın, Avcılar girer girmez sizi uyarırım ve nerede olduklarını söylerim."

"Seni nasıl bıraktım ben?" diye sordu Sabin.

"Beni sen bırakmadın," dedi Torin soğuk bir ifadeyle. "Lucien'in peşinden gitmek için ben seni bıraktım."

"Kelime oyunları." Kendi savaşçılarına döndü ve çenesini havaya kaldırarak koridora doğru harekete geçti. "Haydi şu işi bitirelim."

Hepsi başını sallayarak onayladılar ve sessiz adımlarla odadan çıktılar, yürürken telefonlarını çıkardılar. Sabin arkalarındaydı ama çabucak yetişti, adımları uzun ve kararlıydı.

"Ölmek için güzel bir gün," dedi Kane.

Avcılar için kesinlikle öyleydi. Sabin telefonunu tekrar cebine tıktı ve bir eline 9 milimetreliği aldı. Serbest kalan elinin parmaklarını gererek eklemlerini çıtırdattı.

"Sizce hangi grupla karşı karşıyayız?" diye sordu Strider. "Yine Stefano'nun adamları mı?"

"Çok önemli," dedi Gideon ve Kane aynı anda. "Hepsi. Her biri. Kimin umurunda?" dedi.

"Hiç şüphesiz, Stefano. Gece saldırısı, aşırı istekli bir ordu ve yarı otomatik silahlar. Ayrıca Danika'yı ilk ele geçiren de oydu. Kadının hâlâ Göz olduğunu bilmiyor olması mümkün, yoksa onu asla elinden kaçırmazdı," dedi Sabin ve gergince ekledi. "O benim. Onu görürseniz canlı bırakacaksınız."

Adam, Sabin'i karısının intiharı yüzünden cezalandırmak istiyordu. Bu sorun değildi, hatta anlayışla karşılanabilirdi. Ama Stefano adamlarının peşine düşmüş, onları asla rahat bırakmamıştı; işte bu bir sorundu. Sabin aşkına sırt çevirebilirdi ama adamlarını kendinden bile değerli görüyordu ve onların bu şekilde av olmalarına izin veremezdi. "Gideon, hobi odasına. Yapman gerekeni biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum." Gideon gruptan ayrıldı.

"Kane, kuzey koridoruna."

Başını sallayan Kane bir sonraki köşeden döndü. Bunu yaptığı anda, avizedeki ampullerden biri patlayarak her tarafa cam parçaları saçtı. Bir tıslama, boğuk bir küfür duyuldu. Sonra, elbette başka bir ampul daha patladı.

Felaket. Onu hiçbir yere götürmek mümkün değildi ve onun yanındayken patlamalardan kaçınmanın yolu olmadığını tanrılar biliyordu. Zavallı Lucien.

"Cameo..." Sabin omzunun üzerinden bir bakış attı. Cameo kalan savaşçılarının arasında değildi. Hangi cehennemdeydi? Sinir-

lenince dilini dişlerinin üzerinden gezdirdi. Kadın son zamanlarda giderek daha fazla yok olmaya başlamıştı. "Amun, güney koridora."

Cevap gelmedi. Başını bile sallamadı ama Amun yönünü değiştirdi.

"İki dakika daha," dedi Strider, "ve gerçek eğlence başlayacak. Lucien ve adamları, onların hepsini dışarıda öldürecek diye endişeleniyorum."

Sabin ona bir bakış attı. "Neden iki dakika? Nereden biliyorsun?"

"İçimdeki radardan."

Son kelime Strider'ın ağzını henüz terk etmeden bir cam kırılma sesi tüm evde yankılandı. Sabin ve Strider birbirine bakıp sırıttı. "Radarın bok gibi. Bence eğlence şu an başladı." Diğer silahını da avuçladı, metalin elinde hoş bir ağırlığı vardı. "Sen de batı koridoruna dostum. Ben doğuyu alacağım."

Strider başını salladı, topuklarının üzerinde döndü.

"Dikkatli ol." Sabin ileri atıldı. Başka bir pencere daha parçalandı, bu sefer tam önündekiydi. Telefonu cebinde titredi. *Biraz geç kaldın Torin,* diye düşündü. Bir an sonra üç adam, bellerine bağlanmış kablolardan sallanarak artık camı olmayan pencereden içeri rüzgâr gibi girdi.

Elleri hızla havaya kalktı, bileklerini çapraz yaparak parmaklarıyla tetikleri çekti, bir yandan kolları soldan sağa, sağdan sola hareket ediyordu. *Bum, bum, bum.* Adamlar sarsıldı, çığlık attı ve ardından yere yığıldı.

Can çekişen bedenlerini görmek içini memnuniyetle doldurdu. Ama bu hisse, iblisinin sabırsız homurtuları karışıyordu. Şüphe de oyuna dâhil olmak istiyordu.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandı; iblisinin eğri büğrü ellerini neşeyle ovuşturması neredeyse gözünün önüne geliyordu.

Zihni yırtılarak açıldı ve ruh, akılsal düzlükte ilerleyerek saldırabileceği zayıf düşünceleri aramaya başladı. Bu deneyime alışık olan Sabin yüzünü bile ekşitmedi. Bu iyiydi. Dikkati dağılırsa bedelini öderdi.

İki Avcı daha pencereden uçarak girdi. Onları da tıpkı öncekiler gibi hiç çaba harcamadan vurdu. Onun hayatı buydu; hep bu olmuştu. Dövüşmek, savaşmak, öldürmek. İlk anısında bile düşmanların asla hoş görülmemesi gerektiğini bildiğini hatırlıyordu. Sonuçta yaratılış nedeni buydu: Dövüşmek, savaşmak, öldürmek. Ve nihayet çizginin sonuna ulaştığında, son nefesini de böyle vereceğinden adı gibi emindi. Dövüşerek, savaşarak, öldürerek.

Arkasında bir gıcırtı duydu.

Aniden dönerek art arda ateş etti. İki Avcı daha yere düştü, öne doğru yığılarak acı dolu feryatlar kopardılar. Birinin tek eli uzandı ve botuna dokundu. Artık canı çekilmiş parmakların arasından bir el bombası yuvarlandı. Pimi çekilmişti. Kahretsin. Sabin bir çırpıda onu yakaladı ve pencereden fırlatarak arkadaşlarına zarar vermemesi için dua etti. Ama dışarıda patlaması, içeride patlamasından iyiydi.

"Patlayacak!" diye bağırdı.

Bum.

Kale temelden sarsıldı. Alev ve duman, çığlıklar ve sert adım sesleri yükseldi. Isı, dalgalar halinde koridora ulaştı, tenini karıncalandırdı. İçerisi tozla doldu ve ağaçtan kopan bir dal parçası yere düşmeden önce yüzüne çarptı.

Sabin cesetlerin üzerinden atlamak zorunda kalmıştı, o anda Avcılardan birinin henüz ölmediğini fark etti. Adam silahını doğ-

rultmayı başardı ve gülümseyerek mırıldandı, "Acımak yok. İnandığınız şey bu, değil mi?"

Silahını ateşledi.

Mermi, Sabin'in baldırına saplanarak canını yaktı. "Lanet olsun!" Kısa menzilli atışlar korkunçtu ve kasının paramparça olduğunu o anda anladı. Yüzünü buruşturarak şarjörünü Avcının zaten yaralanmış olan vücuduna boşalttı, ses o kadar yüksekti ki Sabin'in kulakları çınladı. "Evet," dedi tükürür gibi. "İnandığım şey bu."

Adam, ağzından sızan kandan bir saniye sonra son nefesini verdi.

Sabin, Şüphenin dışarıdaki Avcılardan birine, *Fazlasıyla zayıfsın,* diye fısıldadığını duydu. *Lordlar seni öldürecek, Güneşin doğuşunu bir kez daha göremeyeceksin.*

Sabin, Avcının cevabını sanki adam yanı başında duruyormuşçasına net duydu. *Hayır. Hayır. Gücüm yerinde. Onları öldüreceğim.*

Büyük olasılıkla korkudan altını ıslatıyorsun. Korkuyu hissederler. Sana bir vahşi hayvan gibi saldıracaklar. Ya seni paramparça edip kemiklerini ailene postalarlarsa?

Kuşku akınlarına alışık olan Sabin, fısıltıları duymazdan geldi. Başı sola ve sağa döndü; kırık pencerenin köşesine doğru geri çekilirken sola ve sağa. Camdan dışarıya hızla göz attı, görünürde sallanarak içeri girecek Avcılar yoktu. Koridora baktı; orada da Avcılardan iz yoktu.

Derin bir soluk alarak yarasını inceledi, pantolonu çoktan tenine yapışmıştı, gözlerinin önünde kanlı bir delik vardı. Kahretsin, ne harika. Aşağı uzandı, merminin girdiği yeri yokladı, neredeyse çığlık atacaktı. Düşündüğünden de kötüydü. Bileğini çevirerek arkaya uzandı ve bacağının gerisine dokundu. Bir delik daha. Neyse ki mermi vücudundan çıkmıştı. Tamam. Belki o kadar da kötü değildi.

Tişörtünün eteğinden bir kumaş parçası yırttı ve bacağının etrafına bağlayarak akan kanı durdurdu.

Adamların ne yapıyor? Peki ya Lucien'inkiler? Kimsenin ölmesi için dua et. Avcılar sayıca üstün, yani...

"Kapa çeneni," diye emretti içini şüpheyle doldurmaya çalışan iblisine.

Çoğu zihinlerini boşaltma konusunda eğitim almış, diye sızlandı Şüphe. *Sadece birkaçı bana açıktı, onlar da öldü.*

İblisin, saldırmadan önce kurbanlarının düşüncelerini duyması gerekiyordu. "Zavallı bebek," diye mırıldandı Sabin. "Ama eğer ölümüme sebep olursan her şeyini kaybedersin. Çıldırırsın. Eninde sonunda kutunun içine geri dönersin."

Kafatasının arkasındaki iblis korkuyla sıçradı. *Kutu olmaz. Kutu olmaz!*

"Sus o zaman." Neyse ki yaratık söz dinledi.

Sabin dışarıdan gelen silahların patlamasını, kurşunların vınlamasını ve insanların acı dolu seslerini duyabiliyordu. Çeliğin ete ve kemiğe girişini. Mümkün olduğunda gölgelerden çıkmayarak geceye doğru baktı. Ay ışığında, havada kayarak uçan ve hedefini bulan gümüşün parıltısını –bıçaklar, kayan yıldızlar– gördü.

Bakışı arkadaşlarından birini yakaladı. Maddox ileri doğru hızla koşuyordu, havaya sıçradı ve bir grup Avcının üzerine düştü. Birkaç saniye boyunca kollar ve bacaklardan oluşan bir düğüm oldular. Bir bıçak süratle, pürüzsüzce hareket etti; ölümcül bir dans figürü. Sonrasıysa mutlak sessizlik. Yoksa Maddox...

Savaşçı, cansız bedenleri yerinden ederek ayağa kalktı. Maddox döndü ve parmaklarını sallayarak birine doğru ilerledi. Kolu bir kadının beline dolanmış Reyes, aydınlığa çıktı ama bir an sonra yok oldular.

Her Şeyi Gören Göz. Tanrıya şükür ki elime fırsat geçtiğinde onu öldürmedim.

Telefonu cebinde titredi. Lanet olsun. Ayak seslerinin patırtısı çok geçmeden yine duyuldu, Sabin dikkat kesildi. Çok geç. Etrafına çabucak baktı. Dört Avcı koridora girmişti. Silahlarını doğrultup koşar adım yaklaşırlarken, birinin, "Bir tane buldum!" dediğini duydu.

"O benim. Açtığım yaralar iyileştiğinde senin olacak."

"Onun canını *yakacağım*. Şimdi ya da sonra. Bu oğlum için, iblis!"

Bir yaylım ateşi bedeniyle buluştu: omuz, mide, bacağındaki taze yaranın hemen yanı. Dikkatini dağıtmamayı bilecek kadar deneyimliydi. Acıyı bastırarak bir kükremeyle birlikte ileri atıldı. Yarı otomatiğini şarjörü boşalana kadar ateşledi, silahını yere attı ve kurşunlar vücuduna saplanmaya devam ederken kollarını iki yana açtı.

O ve Avcılar koridorun tam ortasında buluştu.

Birbirlerine çarparak yere yuvarlandılar. Avcılar'dan birinin kafatası mermerin üzerinde o kadar sert çatırdadı ki adam bir daha kıpırdayamadı. Diğer üçü bıçaklarını çekti ve Sabin'in vücudunun çeşitli yerlerine saplamaya çalıştı. Ama bu saldırıyı bekliyordu ve düşerken kendi bıçağını eline almıştı.

İnsanlar, ne kadar zeki olursa olsun, bir ölümsüzün gücü ve hızıyla baş edemezlerdi.

Onlar yalnızca birkaç yara açmayı başarana dek, boğazlarını kesti. Nefes nefese kalan Sabin ayaklarının üzerinde sendeledi. Beyni sersemlikten bir davul gibi zonkluyordu, sallandı. Bu şekilde Galen şöyle dursun, Stefano'yla savaşacak kadar bile canlı kalamayabilirdi. Tabii o ödlek iblis yüzünü göstermeye karar verirse.

Gözlerini kapadı; bitkin ve zayıftı.

Kendinden geçmiş olmalıydı çünkü görüşü yeniden netleştiğinde tam karşısında duran bir insan vardı; yine de saldırı mesafesinden uzakta olduğunu fark etti. Herhangi bir insan değildi. Stefano'ydu.

Nefret, göğsünde dev bir dalga gibi kabardı ama ayağa kalkacak kuvveti yoktu.

"Sen olduğunu biliyordum," dedi Sabin. Boğazı hassaslaşmıştı, sanki kan ve asit ses tellerinin üzerinde Ara-Ve-Yok Et oyunu oynamış gibiydi.

Stefano diliyle *cık-cıkladı*. "Şu haline bak, Şüphe. Acı çekiyor olmalısın. Ne kadar üzücü."

Sabin yavaşça sağlam kolunu arkaya, zincire bağlı bir hançerin sallandığı yere doğru hareket ettirdi. Soğuk metalin cildinde değdiğini hissedebiliyordu.

"Ah, yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Stefano, kendi kolunu kaldırıp Sabin'in yüzüne bir silah doğrultarak.

Sabin hareketsiz kaldı. "Beni öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Belki biliyoruzdur. Ama senin canını yakabilirim, seni ölümün tam kıyısına getirebilirim. Ekibimde doktorlarım var, onlar ölümden bir kalp atışı uzaklıktaki bir adamı kurtarmayı biliyor."

"Ne kadar da tatlısın!" Kahretsin, kafasının içi mide bulandırıcı bir sisle doluyordu. Zayıf düşmesiyle ilgili değildi, daha çok...

ilaçtan kaynaklanıyor gibiydi? Baygınken Stefano ona bir şeyler mi enjekte etmişti? Sabin o pislik heriften böyle bir şeyi beklerdi.

"Evet. Evet, öyleyim. Kollarını bacaklarını bedeninden ayırmak istedim ama yapmadım. Göğsüne Darla'nın adını kazımadım."

Sevgilisinin adının, adamın dudaklarından çıkması onu iğrendirdi. "Senden nefret ediyordu, biliyor musun? Onu ayarttığını düşünüyorsun, oysaki gerçekte kollarıma kendi isteğiyle atladı."

Stefano'nun burun delikleri genişledi. "Yalancı! Beni seviyordu! Bana asla ihanet etmeyecekti. Ama sen ve iblisin onun zihnini bulandırdınız, onu değiştirdiniz." Öfkesinin gücüyle birleşen hırıltılı soluklar alıp veriyordu. "Son on bir yıldır hep yalvardım. Bir sevgilin olmasını diledim, böylece onu senden çalacaktım. Ama olmadı ve artık beklemekten sıkıldım. Aşkın yerine arkadaşlarını ve onurunu elinden alacağım. Son olarak da hayatını."

"Ve bu hiddet dünyayı daha iyi bir yer mi yapacak?" diye sordu kuru bir sesle. "Barıştan ve ahenkten ne haber?"

Dişlerin üzerinde gezinen bir dil. Adamın yüz ifadesi öfkeden dinginliğe doğru değişti, Sabin'in sorduğu sorular adama asıl amacını hatırlatmış gibiydi. "Kız nerede?"

"Belki de onu satmışızdır." Sabin parmaklarını açtı ve bıçağının ucunu okşadı. "Belki de onu kesip kahvaltıda yemişizdir." Sabin o anda Gideon'a çok özendi, her yalan söylemeye çalıştığında neredeyse bayılacak gibi olduğu için kendinden nefret etti. Bunu yapmasının tek yolunun "belki" ve "herhalde" gibi kelimeler kullanmak olmasından nefret etti. Onu tanıyan herkes bu numaralarını bilirdi.

Stefano onu tanıyordu. "O nerede söyle, iblis! Yakınlarda olmalı. Önceden bizimle olduğunu bildiğinizden şimdi yanınızdan uzaklaştırmak istemezsiniz."

Yeni bir sersemlik dalgası zihninin koridorlarında dolaştı. *Kontrolünü kaybetme. Stefano'nun üstün gelmesine izin verme.*

Yaralısın. Üstünlük zaten onda.

Çenesi kasıldı. *Bunu konuşmamış mıydık? Eğer yaşamak istiyorsan, iblis, sulugöz fikirlerini Avcıya sakla.*

Zihnini kapatmış. Dikkatini dağıtmak gerek. Onu düşündür.

Dikkatini dağıtmak. "Anılarım canlandı, ya senin?" diye sordu Sabin. "Bir kere daha aynı durumda karşılaşmıştık ama o zaman yaralı olan sendin. Sen ve adamların, New York'taki evime baskın yapmaya ve bizi uyurken alt etmeye çalışmıştınız. Çok geçmeden yaptığın hatayı anlamıştın. En sevdiğim bıçağımla bizzat tanışma şansını yakalamıştın. Seni midenden yaralamıştım, değil mi?"

Stefano'nun burun delikleri açıldı. "Evet, öldüğümü sanmıştın. Eşyalarını alıp gitmiştin, beni orada kendi başıma iyileşmek üzere bırakmıştın, duyduğum kin daha da artmıştı."

Elime düştü, diye böbürlendi Şüphe, sonra Avcının zihnine fısıldadı, *O kadar plan yaptın, adamlarını kaybettin, kurşunlarını harcadın ama ya yeterli değilse? Ya Lordlar yine burunları bile kanamadan kaçarsa?*

"Bana kızdan bahset. Bu kez gerçekleri söyle," diye gürledi Stefano. "Onu öldürmüş olamazsınız. O, Göz."

"Ne dedin?" Avcıların, Danika'nın yeteneğini öğrendiğini biliyordu şimdi ise bunu onlara kimin söylediğini merak etti. "Onun bir göz olduğunu mu söyledin? Tamam, gözleri güzel ama ben olsam kızı onlarla sınırlamazdım."

O konuşurken Şüphe, Stefano'nun zihnini doldurmaya devam etti. *Kız şimdi bile Lordları üçüncü antik nesneye götürüyor olabilir. Eğer kutuyu ilk onlar bulursa iblisleri zapt etmenin hiç yolu kalmaz. Sabin yaşar ve sen de günün birinde ölürsün.*

Stefano gözlerini kıstı, silahı tutan eli titriyordu. "Kes şunu!"

Sabin masumca gözlerini kırptı, parmakları gizlice bıçağının sapına dolandı. "Neyi keseyim?"

"O zehirli düşüncelerle beynimi doldurmayı kes. Darla'ya da yaptığın buydu, değil mi? Onu da bu şekilde mi öldürdün?"

"O intihar etti." Dikkatli olmak zorundaydı. Stefano'yu kışkırtarak adamın onu suratından vurmasına yol açmayı istemiyordu. Bu tip bir yara onu sonsuza dek sakat bırakabilirdi. Belki onu öldürürdü bile. "Başın patlayacak gibi görünüyorsun. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Sana, bir iblis için çalıştığını söylemek gibi mesela?"

Stefano'nun dudakları dişlerinin üzerinde hırlarcasına gerildi. "İstersen aptalı oyna. Günün sonunda bu ne seni ne de kızı kurtaracak. Ve beni iğrenç yalanlarınla sarsmaya çalışma. Benim liderim bir melek ve görevimizin emri cennetten verildi."

Sabin adamın parmağındaki kasların seğirdiğini gördü, Avcının tetiği çekmesi an meselesiydi. O kadar kızgındı ki büyük ihtimalle Sabin'i hayatta bırakmak artık umurunda değildi.

Ardından Stefano'nun söyledikleri de bunu doğruladı. "Öldüğünde iblisine ne olacağı umurumda değil. Senin yok olmanı istiyorum. Cezalandırılmanı. Sonsuza dek."

Gerçekten de umurunda değildi.

Sabin gücünü toplamaya çalıştı, döndü ve yuvarlandı ama yeterince erken davranamamıştı. Bir patlama yankılandı, bir kurşun vınlayarak omzunun üzerinden geçti, yaktı, sıyırıp geçti ama neyse ki saplanmadı. Düşmanı başka bir atış yapamadan önce zıpladı, tekme savurdu ve ayağı Stefano'nun bileğiyle buluştu. Adam devrildiğinde Sabin botuyla silahını elinden uzaklaştırdı.

Arkada bir yerlerde mermere çarpan ayakkabının hışırtısını duyuyordu. Bir düşman mıydı? Yoksa dost mu?

Stefano geriye doğru sürünerek ilerledi. Sabin fena halde ileri atılmak istiyordu, avucunu o piçin burnuna yapıştırmak, boğazını kesmek, *bir şeyler yapmak*. Ama gücünün son damlası da onu terk etmişti. Nefes nefeseydi, hâlâ başı dönüyordu ve kasları kemiklerini sıkıştırıyor, onu hareketsiz kılıyordu. Sadece bekleyebilir ve arkadaşlarından birinin köşeyi dönmek üzere olması için dua edebilirdi.

"İşimiz bitmedi," diye tükürdü Stefano ve ayağa kalktı. Koridorun aşağısına baktı, beti benzi attı tanrılara şükür. Bu Sabin'in arkadaşları yolda demekti. Ya da en azından biri. Göz ucuyla Gideon'u gördü, tam silah doğrultmak üzereydi.

"Sabin," diye seslendi Gideon. "Lanet olsun, senin için gelmedim adamım."

Başka çıkış yolu göremeyen Stefano pencereye koştu ve dışarı atladı. Eğer zeminde onu bekleyen bir minder yoksa yere çarpınca ölecekti. Vaz mı geçiyordu? Bu kadar çabuk mu? Gideon durup Sabin'le ilgilenmedi. Onu atlayarak geçti ve telaşla pencereye ilerledi. Sabin güçsüzce sırıttı. *İyi eğitmişim*, diye düşündü ve gözleri kararttı. Dizleri sonunda pes etti, yere serildi.

"Gözlerime tamamen inanırım. O pislik herif, favori arkadaşımız ve onun tüylü kanatları tarafından yakalanmadı." *Pat. Pat.* Gideon silahını sonunda *klik, klik, klik*, sesleri duyulana kadar boşalttı. "Harika! Onu vurdum."

Sabin bakışları netleşene kadar gözlerini kırpıştırdı, ızdırabının sorumlusu ölümsüz görüş alanına girdi. Evet, işte Galen oradaydı, uzun beyaz kanatlarını alabildiğine açmış ve pencerenin tam dışında süzülürken onları narince çırpıyordu. Uzun boylu, güçlü ve her zaman olduğu gibi yakışıklıydı; sanki aradan binlerce yıl geçmemiş gibiydi.

Gülümsüyordu.

Sabin, savaşçıyı görmeye hazırlıklı olacağını düşünmüştü. Yani Lucien'in bu akşamki hayret verici açıklamasının ardından ne kadar hazır olabilirse. Hiç hazır değildi.

"Artık biliyorsun," diye seslendi Galen, sesi Sabin'in hatırladığı gibi karizmatik ve güç vericiydi.

"Şimdi gerçek eğlence başlıyor."

Bunlar, tamamen kayıtsız bir boşluğa yuvarlanmadan önce Sabin'in duyduğu son sözler oldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Üç gün. Danika ve Reyes kaleyi terk ettiğinden beri geçen üç lanet gün. Durmaksızın yolculuk etmişler, uçaktan inip çalıntı arabaya, ondan inip trene binmişler, hiçbir yerde durmamışlardı. Tedbirli davranıyorlardı. İkisi de Avcılar'ı Danika'nın ailesine yönlendirmek istemiyordu. Yeniden firarda olmak berbattı ama Reyes yanında olduğu için eskisinden bin kat daha iyiydi. Adam ne kadar suratsız olsa da…

Pek fazla konuşmamışlardı. Reyes ara sıra emir veriyordu -eğil, koş, sessiz ol- kısa sohbetlerinin özeti işte buydu. Danika hiç Avcı görmemişti ama bunun bir anlamı yoktu, yine korku ve endişe içinde yaşıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Ucuz motellerde uyudular; hep aynı odada ama asla aynı yatakta değil. Bazen, geceleri motel odalarının her çıkışını ekstra kilitlerle güçlendirdikten sonra, Reyes kendini banyoya kapatıyordu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Gözlerini kısan Danika, kapalı kapıya doğru bir bakış attı. Çift kişilik bir yatağa uzanmıştı, küçük, köhne oda gölgelerle doluydu. Bu gölgeler, lekeli kırmızı perdelerden sızan araba farları yüzünden sıklıkla kayboluyordu. Ağır, kaşındıran yorganı tek-

meleyerek açtı ve karyola başlığına yaslandı. Bekliyordu. Reyes yarım saattir banyodaydı.

Ah, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ama bildikleri onu iğrendirmiyor, onu… üzüyordu. Neden artık *Danika'yı* arzulamıyordu? Neden iblisinin isteklerinden kurtulmak için *ona* gelmiyordu?

Onun aptal bir antik nesne olduğunu düşündüğünden mi?

"Budala," diye mırıldandı.

O ve arkadaşları yakın temastaydı. Tek taraflı sohbetlerin birinde, Reyes'in cep telefonuna fısıldayarak konuşmasını "yanlışlıkla" duymuştu –Ashlyn gibi her konuşmayı duyabilme yeteneği olsaydı işe yarar mıydı acaba?– Avcıların gerçekten de kaleye saldırdığını öğrenmişti. Stefano burnu bile kanamadan kaçmıştı. Birkaç Lord ağır yaralanmıştı ama neyse ki iyileşiyorlardı. Ah, evet. Ve onun resim yapmasını istiyorlardı. Nefes al, yemek ye ve resim yap. Ondan yapmasını istedikleri işte bu kadardı.

Birkaç ay önce bu durum onu mutlu edebilirdi.

Reyes ona bir karalama defteri vermişti; Danika bu defteri her sabah huzursuz rüyalarından arınmak için kullanıyordu. Rüyaları hiç olmadığı kadar şiddet doluydu; şeytanlar, cehennemin alev kaplı, sarp duvarlarını tırmalıyordu. Bitirdiğinde Reyes sayfaları yırtıyor ve faks yoluyla Lucien'e ulaşmasını sağlıyordu. Resimlerinin onlara yardımcı olup olmadığını bilmiyordu. Kimse ona bir şey söyleme zahmetine girmiyordu.

"Çünkü ben sadece ressam bir kızım," diye homurdandı.

Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı. Reyes ışıkları kapamıştı, bu yüzden sessiz adımlarla dışarı çıkan adamın sadece gölgesini gördü. Kan ve sandal ağacı kokusu Danika'ya doğru sürüklendi. Adamın yüz hatları görünmüyordu ama ay ışığına bulanmış olan

Danika izlenmeye müsaitti. Reyes'in onu delip geçen, bedeninde dolaşan bakışının yoğunluğunu hissetti.

Sıcaklığı, ah, sıcaklığını çok özlemişti. Onunla birlikte olduğundan beri, o beynini uyuşturan üşümelerinden birini yaşamamıştı. Hâlâ. Acaba, üstün sıcaklığıyla onu yeterince doyurmasını istese çok mu ileri gitmiş olurdu? Görünüşe bakılırsa, evet.

"Ailen için mi endişeleniyorsun?" diye sordu, yerde kendi için hazırladığı mindere yerleşirken.

Büyükannesinin arkadaşlarını aramıştı. Kadını hâlâ görmediklerini söylemişlerdi, Danika da onlara inanmıştı. "Hayır. Onlar iyi. Belki de ben delirdim ama kendimi onların iyi olduklarına inandırdım. Yarın onları göreceğim için heyecanlıyım. Bu arada, sonunda biraz yavaşladığımız için teşekkürler."

"Senin için yavaşlamadım. Avcılardan hiçbir iz bulamadığım için yavaşladım."

"Her neyse. Yine de mutluyum."

Dakikalar dakikaları kovaladı. Reyes kıpırdamadı. Ses çıkarmadı, soluk alıp verişinin fısıltısı bile yattığı yerden duyulmadı. Danika bu sessizlikten nefret ediyordu. Bu, zihnine meraklanma, aklına karışma izni veriyor, Reyes'in ne düşündüğüyle ilgili endişelenmesine sebep oluyor, gelecek günlerde başına neler geleceğinden korkuyor, Reyes'le yalnızca tek bir gece geçirmek istemiş olsa da şimdi bir kez daha ve bir kez daha için yalvaracağını bilmenin acısını çekiyordu.

Reyes'in kokusunu ne kadar çok alırsa onu o kadar fazla arzuluyordu. Kanı daha hızlı akıyor ve bedeninin merkezi bir nabız gibi atıyordu. "Oyala beni," dedi, şilteye doğru inip dümdüz uzanarak. Çarşafı yukarı çekti, kumaş giderek sertleşen meme

uçlarına zımpara gibi sürtündü. Ağzından alçak sesli bir inleme çıkabildi. "Lütfen."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bana kendin hakkında bir şeyler anlat." Daha önce ona böyle bir şey sormuş muydu? Hatırlayamadı.

"Benim hakkımda bir şey bilmek istemediğini sanıyordum."

Ah, evet. "Fikrimi değiştirdim, ben bir kadınım, bunu yapabilirim."

Bir dakikalık sessizlik daha, ardından, "Bu oyunu oynamak istemiyorum, Danika."

Danika, adamla ilgili bir şey fark etmişti. Aralarına mesafe koymak istediğinde ona Danika diye sesleniyordu. Yakınına çekmek istediğindeyse ona "Meleğim" diyordu. Danika kendine melek denmesini özlemişti.

Günler önce seks yapmışlardı ve muhteşem geçmişti. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adamın daha fazlasına. Yalnızca onun. O, bir bağımlılıktı. Diğer savaşçılar Danika'nın bir hain olduğunu düşünebilecekken Reyes, Avcılara yardım etmediğine inanmıştı. Onu çabucak güvenli bir yere götürmüş, silahlar patladığında kendi bedenini siper ederek korumuştu. Onunla nazikçe sevişerek orgazma ulaştırmış, zaman zaman resmini çizdiği cennetlerin tadına bakmasını sağlamıştı.

Şimdi Danika vahşice sevişmek istiyordu. Sert ve haşin. Evet, bu tarz bir ilişkiye girmekten tiksineceğini düşünmüştü. Başka bir varlığın canını bu şekilde yakamayacağını zannetmişti. O anda, tam orada, doğruyu biliyordu. Bir erkeğin –erkeğinin– isteklerini karşılamaktan daha mutluluk verici bir şey olamazdı. Onu eksiksizce tatmin eden, onu bütünüyle avutabilen kişi olmak istiyordu.

Yolcukları sırasında birkaç defa Reyes'e seks konusunu açmayı denemişti. Hatta uzanıp parmaklarıyla saçlarını, çenesini ve daha aşağıya inip göğsünü okşamıştı. İlk seferinde Danika'yı ondan uzaklaşıp durdurmuştu. İkinci seferinde ise tersleyerek uyarmıştı.

"Uyuyamıyorum," dedi kadın. "Bana *bir şeyler* anlat. Belli ki uzun, çok uzun zamandır buralardasın." Tamam. Şimdi gerginliği belli oluyordu. Ona resmen yaşlı demişti. "Eminim bir tür tarih dersiyle beni eğlendirebilirsin."

Sanki Reyes'in burnundan soluduğunu duydu.

Danika dudaklarını büktü. "Konuşma havanda değil misin?"

"Önce sen bana kendinle ilgili bir şeyler anlat. Nasıl geçinirdin? Eski hayatında."

Eski hayatı. Üzerinden bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. "Portreler ve duvar resimleri yapardım. Hiçbir zaman zengin olamadım ama faturalarımı ödeyebiliyordum. Başta annemin hayalleri yıkılmıştı. Büyükannem, hayatının büyük kısmında resim yaparak parasını kazanmıştı ve benim için farklı şeyler arzu ediyorlardı. Tıp okumam, hukuk okumam gibi. Daha... önemli bir şeyler herhalde."

"Resim yapmak da önemlidir. Dünyaya güzellik katar."

"Teşekkürler." Bu sözleriyle adam, Danika'nın gözünde daha da çekici olmuştu. "Büyükannem bir keresinde kendini öldürmeye kalktı. Yaptığı resimlerin onu delirttiğini söylemişti. Ama sonra, bu başarısız girişiminin ardından tüm yaratıcılığı tükendi ve bir daha asla resim yapmadı. Yeteneği benim içimde filizlenmiş olmalı çünkü birkaç hafta sonra rüyaları ben görmeye başladım. Onun hayatına huzur geldi benimkiyse, henüz bir çocuk olmama rağmen, kargaşayla doldu. Herhalde annem bu yüzden sanat alanında ilerlememi istemedi."

"Babana ne oldu? Siz Budapeşte'ye gelirken o evde mi kaldı yoksa..."

"Hayır, ölmedi. Bizi bir süre önce terk etti. Başka bir aile kurdu." Bu kayıp Danika'yı perişan etmişti. Babasını tanrı gibi görürdü. Aslında nazik bir kalbe sahip, iyi bir adamdı. Ama kızını, sanki ona hiçbir şey ifade etmiyormuşçasına bırakmıştı. "Annem bana onun orta yaş krizi yaşadığını söyledi."

"Üzgünüm."

"Sonra, büyükannem ve büyükbabam –annemin ebeveynleri– devreye girdi ve onun bizi yetiştirmesine yardım etti. Büyükbabam bana ikinci bir baba oldu, bu yüzden de ölümü beni mahvetti."

"Kısacık hayatında çok fazla kayıp yaşamışsın."

"Evet." Şimdi de Reyes'i kaybetmek istemiyordu. Bunu önlemeye çalışsa, bununla savaşsa da, bir şekilde adam hayatının anlamı olmaya başlamıştı. "Şimdi bir şeyler anlatma sırası sende."

Bir duraksama. Ardından, "Biraz düşünme süresi ver."

Danika yana döndü. Çarşaf yine tenine sürtündü ve ona çok yakışıklı, çok şehvetli bir erkeğin birkaç santim uzağında olduğunu hatırlattı. *Yine de üzerimde hâlâ tişörtüm var ve pamuk çarşaflarda yatıyorum. Bedenim sanki ipek çarşafların üzerinde çırılçıplak yatıyormuşum gibi tepki vermemeli.* Ama sıcaklık giderek yayılıyor, her hücresini işgal ediyordu.

"Bana diğer kız arkadaşlarından bahset." Bu, heyecanını söndürebilirdi. Sonra tam olarak ne dediğinin farkına vardı. "Diğer dediysem," dedi telaşla, "ben şu an senin kız arkadaşınım veya kız arkadaşın olacağım demiyorum." Tanrım, bu konuşma daha ne kadar utandırıcı olabilirdi?

Adamdan bir iç çekiş yükseldi; Danika o naneli nefesi, hassas vücudunun her yerinde hissettiğine yemin edebilirdi.

"Dişileri elimde tutmaya çalıştım. İki tanesini."

İki mi? İki kaltak mı! *Yavaş, kızım. Biraz sakin ol bakalım.* "Elinde tutmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"İlişki yaşamak," diye açıkladı Reyes.

"Sonra ne oldu?" *Merdivenlerden yuvarlanıp o çirkin suratlarını mı dağıttılar?* Kıskançlığın kendisine çok da yakışmadığına karar verdi.

"Yatağımda geçirdikleri birkaç haftadan sonra karşılarına çıkan herkese saldırmaya başladılar. Bundan daha önce bahsetmiştim ama bunu yaparken güldüklerini de söylemiş miydim? İnsanlara –masum insanlara– çelme takıyorlardı. Onları itiyorlar, tırmalıyorlar, yumrukluyorlardı. Hatta kesiyorlardı."

Danika, adamın ses tonunda bir suçluluk tınısı sezdi. "Ve hâlâ onları bu hale getirenin kendin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum."

"Belki de doğalarında vardı. Belki sadece gerçek arzularını özgür bırakmalarına yardım ettin. Belki bilinçsizce bu tip kadınları çekiyorsun, senin... zevklerini itici bulmayacaklarını biliyorsun."

Biraz daha sessizlik. Sonra Reyes, "Belki de," dedi ve bu kez sesinde umut vardı, suçluluk duygusunun üzeri tamamen örtülmüştü.

Umut. Onun iyi taraflarını ölçüp tartmayacaktı. Bu gece değil.

"Senin yaradılışında uysallık var," diye ekledi adam biraz düşündükten sonra, "yine de aylar sonra yeniden bir araya geldiğimizde beni ısırdın."

"Sana kızgındım ve ailem için endişeleniyordum."

"Ya da Acı seni etkilemişti ve bana saldırman için seni tuzağa düşürdü."

"Ya da kızgındım ve korkmuştum," diye tekrarladı.

"Dediğim gibi, senin yaradılışında uysallık var."

"Hayır, üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama hep çalkantılı bir ruh halim olmuştur."

"Sana inanmıyorum."

"Hayır," dedi. "Bana inanıyorsun, sadece bana inanmak istemiyorsun. Neden? Kendini rahat hissettiğin için daha fazla benziyor olabileceğimizi kabul etmek istemiyor musun? Yoksa gerçekte olduğum halimle benden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?" Ah. Bunu düşünmek bile kadının göğsüne bir ağrı saplanmasına sebep oldu.

"Senden, olduğun halinle hoşlanıyorum. Sadece senden korkuyorum. Tatlı, ihtiraslı, verici, şefkatli. Ve evet, biraz da vahşi. Seni şu ana dek kimseyi istemediğim kadar istiyorum."

Yüce Tanrım. Bu sözler buz tutmuş bir kalbi bile eritirdi.

"Bana erkek arkadaşlarından bahset," dedi Reyes. Bu sözlerse bir saldırı gibiydi.

"Bana onlar hakkında asla konuşmak istemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim, ben bir erkeğim, bunu yapabilirim."

Danika güldü. Kendi sözlerini ona iade ettiği için Reyes'e altın madalya.

"Hiç, bir erkeğe... âşık oldun mu?"

"Hayır." Reyes'e âşık olmuş muydu? Ona karşı hissettikleri daha önce hissettiği her şeyden daha güçlüydü. Ateşli isteği, arzusu ve içindeki o yumuşama... Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Ama sevgililerim oldu," dedi kendini zorlayarak. "Bir sürü."

"*Bir sürü* derken ne kastediyorsun?" Şiddetinin bir kısmı onu terk etmiş gibiydi. En azından sesi artık, ona doğru bakan herhangi birini öldürmeye hazır gibi değildi.

"Kız kardeşim bana hep, bir kızın prensini bulana kadar yüzlerce kurbağa öpmek zorunda olduğunu söylerdi. Sözünü dinledim ve bana çıkma teklif eden herkese bir şans verdim. Ama şunu bil ki kolay bir kız *değildim*."

"Kolay mı?"

"Bilirsin işte, ilgisini belli eden herkesle çıplak tango yapmak gibi."

Yine neredeyse bir burundan soluma. "Senin kolay olmakla uzaktan yakından ilgin olmadığını biliyorum. Biri sana kolay mı *dedi*? Eğer dediyse onu..."

"Reyes, dur," dedi sesindeki gülmeyi bastıramayarak. Adamın şiddeti tüm gücüyle geri dönmüştü. "Kimse bana kolay demedi." Yine de öyle demiş olabilecek herhangi birinin canına okuma isteği çok hoşuna gitmişti. "Sadece *senin* bilmeni istedim. Ciddi olarak sadece birkaç çocukla çıktım."

"Onları öldürmeli miyim?"

"Ah, Reyes, sanırım bu, şu ana kadar bana söylediğin en hoş şey."

Danika adamın kıkırdadığını duyduğunu sandı.

"Ben hiç âşık olmadım," dedi Reyes, onu şaşırtarak.

Aniden kadın şarkı söylemek ve dans etmek istedi. Reyes onundu, hep onun olmuştu. "İblis sana sahip olmadan önce bile mi?"

"Ondan önce bile."

Adamın yüzlerce, binlerce yıl önce nasıl olduğunu gözünün önüne getirmeye çalıştı ama yapamadı. "O zamanlar nasıldın? Eskiden?"

"Şimdi olduğum gibiydim ama... daha huzurluydum galiba." Kıkırdadı, büyük ihtimalle bir anısı canlanmıştı. Bu gülüş, kadının teninde bir okşayış gibi kaydı geçti. "Muzip bir tarafım vardı ve sürekli Aeron'a sataşırdım, silahlarını saklardım, uyurken saçını keserdim. Sonunda kafasını kazımaya başlamıştı."

"Seni tanımış olmayı çok isterdim."

"Belki de tanımaman daha iyidir. O zamanlar çocuk gibiydik. Vücutlarımız bütünüyle gelişmiş olarak doğmuştuk ama zihinlerimiz tazeydi ve etrafımızdaki dünya bizi durmaksızın şaşırtırdı. Savaşçı olmak üzere eğitildiysek de karşımızda örnek olarak sadece tanrılar ve onların eğlence anlayışı vardı."

Bu açıklamaya rağmen Danika, Reyes'i böyle çocuksu, güleç, muzip ve şakacı olarak hayal edemiyordu. "Tamamen gelişmiş bir şekilde doğmanız nasıl mümkün olabildi?"

"Bir tanrının kanını toprak, ateş ve suyla karıştırırsın..." Sesi canlılığını yitirdi. "En azından bize söylenen bu. Ya sen? Sen nasıl bir çocuktun?"

"Sıradan herhalde. İstediğimi elde etmek için kapıldığım öfke nöbetleri ve mızmızlanmalar. Annem bana "minik Tazmanya Canavarım" derdi."

"Herhalde o zaman da bir melek gibi görünüyordun."

Melek. Kalbi duracakmış gibi oldu. "Reyes," dedi soluğu kesilircesine.

"Evet," diye cevap verdi uysalca.

"Seninle tekrar sevişmek istiyorum."

Sessizlik geri döndü, avının etrafına sürünerek dolanıp onu boğan bir yılan gibiydi. Gerçekten onu artık arzulamıyor olamazdı,

değil mi? Az önce dediği onca şeye rağmen? Bir kere tadına bakmış ve bu ona yetmiş miydi? Yoksa aldığı tat mı hoşuna gitmemişti?

"Danika..."

Öfkeyle homurdandı. Yine mi *Danika?* "Unut gitsin. Sadece... kes sesini ve uyu." Kadın sinirle yüz üstü döndü ve yastığı yumruklayarak düzeltti.

Reyes'den dikkatini çekecek bir tek kıpırdama sesi bile yükselmedi ama adamın birdenbire üzerine çıktığını hissetti, ağır bedeni Danika'yı yatağa yapıştırmış, yüzünü şilteye gömmüştü. Kadının nefesi kesildi.

Parmaklarıyla Danika'nın boynunu sıkıca kavrayıp başını çevirerek nefes almasını sağladı. Ancak Reyes kıpırdamadı, üzerinden kalkmadı ve onu serbest bırakmadı. Onu olduğu yere yapıştırmıştı. Vücudunun üzerinde süzülürcesine gezindi. Sıcak nefesi, tenini bir kamçı gibi dövüyordu. Danika göz ucuyla bakınca adamın profilini gördü. Gözleri alev alev parlıyor, vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyordu.

Sonunda koyu tenine altın rengi pırıltılar veren ay ışığı onu bulmuştu. Nefes nefese kalmıştı, terden parlıyordu. Uzun, kalın ereksiyonu Danika'nın kalçalarına baskı yapınca kadın ürperdi.

"Seni kirletmeyeceğim," diye hırladı. "Anlıyor musun? Eğer bu seninle bir daha sevişemeyeceğim anlamına geliyorsa, o zaman seninle bir daha sevişmeyeceğim."

"O zaman aptalsın! Bunu bir kere söyledin ve artık duymaktan sıkıldım."

"Başına ne gelebileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu kavrayabilmen..."

"Diğer kadınlar gibi acıya aç olacağımdan korkuyorsun. Pekâlâ, bil bakalım! Bu benim doğamda var! Ben bir adam öldürdüm,

Reyes. Bir insanı. Bir Avcıyı. Onun canını yaktım ve onu öldürdüm. Peki sonra karşıma çıkan herkese saldırdım mı? Bunu yapmak için her sebebe sahipken sana ve arkadaşlarına saldırdım mı?"

"Hayır." Reyes'in vücudu onunkine doğru bir kavis çizdi. "Hayır."

Danika inlemelerini durduramıyordu. "Seninle sevişmeme rağmen, ardından arkadaşlarını öldürme planları kurmaya başlamadım, onların canını yakmayı istemedim. Aslında, hemen ardından seni *korumaya* çalıştım." Sevişmek, demişti. Önceden bunun yalnızca seksten ibaret olduğunda ısrarcıydı.

"Nazik olduğum için, iblisimi senden uzak tuttuğum için."

Reyes kadının yine ondan şefkat beklemesini istiyordu. İblisini kendinden uzak tutmasını dilemesini istiyordu. Danika bunu biliyordu, hissediyordu ama bunu yapmayacaktı. "Bu kez bana her şeyini ver. Bırak da sana değişmeyeceğimi kanıtlayayım."

"Hayır. Bu riski almaya niyetim yok." Ama vücudunun üzerinde kıvranmayı, erkekliğini kalçalarına sürtmeyi bırakmadı. Elleri kadının kollarına doğru kaydı ve bileklerine yapıştı. Onları başının üzerine götürdü ve tek eliyle sımsıkı tuttu. Diğer eliyse kadının bedeninin diğer yanını izleyerek göğüslerinin kıvrımında durdu.

Danika dişlerini uzun zamandır alt dudağına geçirmişti. Kemirdi, kan akıttı. "Evet," diye inledi. "Devam et. Dokun."

Reyes'in parmakları Danika'nın bedeniyle şiltenin arasına daldı, bir göğsünü tamamen avuçladı ve göğüs ucunu iki parmağıyla sıktı.

Bir zevk dalgası Danika'ya mızrak gibi saplandı. Kalçalarını kaldırıp adamın ereksiyonuyla buluşturdu, daha yakın bir temas için sessizce yakarıyordu. "Tişörtümü çıkar. Tenime dokun."

"Çok tehlikeli."

"Bunu yapacağız."

"Beni zorlamayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Reyes alay edercesine.

"Eğer gerekirse evet. Şimdi tişörtümü çıkar."

Sanki acı –enfes bir acı– çekiyor gibi hırlayarak ellerini, sadece kumaşı başının üzerinden çekip çıkaracak kadar kısa süreliğine bıraktı ve tişörtü fırlatıp attı. "Tanrım," diye inledi. "Külot giymemişsin."

"İyimserdim." Adamın pantolonunu vücudunun alt bölgesinde hissedebiliyordu; nasırlı bir ten gibi sertti. "Bana karşı koymayı bıraktın mı?"

Adam cevap vermeden önce Danika kaç dakika geçtiğini bilmiyordu. Nihayet Reyes, "Nazik olacağız," dedi. Sözcükler öyle alçak, öyle hırıltılıydı ki Danika anlamakta güçlük çekti. "Yavaş gideceğiz. Önceki gibi."

Danika başını iki yana salladı, saçı şakaklarını dövdü. "Sert ve hızlı."

"Hayır. Kendimi zaten yaraladım, daha fazla acıya ihtiyacım yok."

Kendini zaten yaralamış mıydı? Banyodan çıktıktan sonra mı? Diğer dediği şeye gelince, yalan olduğunu biliyordu. Sesi çok isteksizdi; yani daha fazla acıya ihtiyacı olacaktı. "Ama..."

Reyes'in eli bir kez daha harekete geçip göğsünü avuçlayınca Danika; itirazını unuttu.

"Ah, Tanrım," diye bağırdı "Evet. Devam et."

"Islandın mı küçük meleğim?"

Danika sanki onu, onun dokunuşunu ebediyen beklemiş gibi hissediyordu. Çaresizce ve hevesle. "Gel de cevabı kendin bul."

Bir an içinde, sırtüstü çevrilmiş ve Reyes'in yüzüne bakıyordu. O güçlü ve azgın bir tanrıydı, yoğun cinselliği sadece Danika'ya

odaklanmıştı. Bakışları kadının göğüslerine kaydı ve dudaklarını yaladı. Bu kez bakışları karnına indi, kadının kasları titreşti.

Durdu ve bacaklarının arasındaki düzgün, kıvırcık yamanın orada oyalandı. Elleri kadının dizlerini yakalayıp onları genişçe iki yana açarken gözlerinin etrafında, heyecandan ötürü oluşan çizgiler belirdi. Bakışları ateşliydi, gece kadar siyah, yıldızsız derinliklerinde yanan alevler vardı.

"Başlığa tutun," diye emretti.

Danika tam da ona uzanıyordu, niyeti tırnaklarıyla göğsünü çizmekti. Hatta belki kanatmak.

"Ama..."

Yine kadının cümlesini bitirmesini engelledi. "Yatağın. Başlığına. Tutun. Derhal. Yoksa minderime geri dönerim."

Kontrolünü kaybetmek üzere miydi? Eğer öyleyse Danika'nın canını yakmasına ihtiyacı olacaktı. Sonunda Reyes'e –ve kendine– bunu yapabileceğini kanıtlayacaktı. "Bana izin ver, Reyes. Lütfen."

"Hayır. Bir kez daha söylemeyeceğim. Başlığa tutun, yoksa bu iş burada biter."

"Peki. Ama her zaman böyle söz dinlemeyeceğim. Anladın mı?" Gözleri kısıldı, yavaşça arkasına uzandı ve demir çubukları yakaladı. Soğukluğu tüylerinin diken diken olmasına yol açmıştı. "Mutlu musun?"

"Hayır. Tadına bakmadan değil."

Tanrım, evet. "Bu sefer ben de senin tadına bakmak istiyorum."

Reyes'in dudaklarından bir inleme döküldü. Fikir hoşuna gitmişti ama Danika adamın razı olacağını düşünmüyordu. Büyük olasılıkla bedenini keşfe çıkarken aynı zamanda canını yakmaya

çalışacağını zannediyordu. Doğru tahmin. İhtiyaç duyduğu şiddetin onu lekelemeyeceğini kanıtlamak için ne yapması gerekiyordu?

"Çok tatlı," diye cıvıldadı Reyes, tüm öfkesi uçup gitmişti. İki parmağı kadının sırılsıklam kıvrımlarının arasında oynuyor, klitorisinin etrafında daireler çiziyordu.

Danika'nın kalçaları kendiliğinden kavislendi, bedeni daha fazlasını çaresizce arzuluyordu. "Reyes," dedi soluk soluğa.

"Devam edeyim mi?"

"Lütfen."

İki parmak içine girdi, bir kere bastırdı, iki kere; kadının şehvetini kontrolünü kaybedecek bir seviyeye kadar yükseltti.

"Elimi sırılsıklam ettin," dedi, sesinde gurur vardı.

"Yala beni. Lütfen." Parmaklarını içine alması lazımdı, dilini de. Elde edebileceklerinin tümünü arzuluyordu. Ve yine de, bunun yeteceğinden şüpheliydi.

Kadının yalvarışına cevap vermek yerine Reyes ellerini çekti ve teması kesti.

"Hayır!" diye bağırdı Danika. "Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum." Kotunu çıkardı ve bir tarafa fırlattı.

Ah. "Acele et!"

Ama adam ona hemen geri dönmedi. Adam yere doğru eğilirken Danika kıvranmasına engel olamıyordu.

"Reyes?"

"Prezervatif." Doğruldu, gümüş renkli bir paket ay ışığında parlıyordu.

"O kadar da ilgisiz değilmişsin demek, hımm?"

"Bu sabah satın aldım. İradenin zayıf olacağını biliyordum." Paket gözden kayboldu, çarşaflar hışırdadı.

Sonra parmakları yeniden içine girdi. Bu kez üç parmağı. "Tanrım, evet. Evet."

Ve ardından dudakları kadınla buluştu, sıcacık diliyle en derinini okşuyordu.

Çok iyiydi. Harika bir histi. Sertliği kadının tenine sürtünüyordu, kaygan ve sıcaktı. Sonra bir gümüş ışıltısı daha çaktı, Reyes mutlulukla inleyince Danika merak etti, *Başka bir prezervatif daha mı?* Tabii ki hayır. İki tanesine ihtiyacı yoktu ki. Ne... neden... Ah, Tanrım. Bedeninin aşağısını öpüyor, tam nereyi yalaması, nereyi emmesi ve ıslatması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Bir dakika dur," dedi Danika soluğu kesilerek. Düşünmesi gerekiyor ama adamın ağzı üzerindeyken bunu yapamıyordu.

"Neden?" diye sordu Reyes, geri çekilmeden önce klitorisini son bir kez daha emerek. Danika boşalmak üzereydi, aldığı zevk o kadar yoğundu ki.

Gümüş. İkinci gümüş parıltısı da neydi? Onu böyle inleten ne olabilirdi?

"Danika?"

Bir bıçak olduğunu anladı birden. Kendini kesmişti. Farkına vardığı gerçek hoşuna gitmedi. Adamı görmemek için gözlerini bir anlığına kapadı. Reyes'in dudakları Danika'nın ıslaklığıyla parlıyordu ve adam tam da onu yalamak üzereydi.

"Bıçağı ver," diye emretti Danika. "Hemen."

Reyes bu emirle hayrete düştü, o nefis acının verdiği zevkle tahrik olmuştu. Ereksiyonunu sürdürmek için kendini kesmesi gerek-

memesi onu şaşırtmıştı ama bunu yine de yapmıştı çünkü Acının o çirkin yüzünü göstermesini ve iradesini zayıflatarak Danika'ya saldırı fırsatı tanımasını istemiyordu.

Tıpkı şimdiki gibi.

Şimdi bile giderek onu durdurmayı daha az ister olmuştu. Kadının canını yakıyor olması fikri yavaş yavaş daha da hoşuna gidiyordu.

Onu zehirlemeyeceğim, zehirleyemem. Fazlasıyla değerli. Fazlasıyla benim.

Onsuz fazlasıyla uzun zaman geçirdim.

Bıçağı öyle bir fırlattı ki silah karşı duvara saplandı ve kabzası onlarla alay eder gibi sallandı.

"Hayır," dedi, düşüncelerini işgal eden kadınına doğrudan bakarak.

Ona bir kez sahip olmuştu, kadını yeniden böyle tutkuyla arzulaması tuhaftı. Ama Danika'ya ihtiyacı vardı. Hasretini çekiyordu. Ve ona yine sahip olabilirdi, eğer nazik kalmayı başarırsa.

"Bıçak," dedi Danika gergin bir tonda. "Onu bana getir."

Kaşlarını çatarak eğildi, burun buruna geldiler. Danika yatak başlığını hâlâ bırakmadığından sırtı kavisliydi. Sert göğüs uçları ona baskı yapıyordu, o kışkırtıcı şeyleri ağzında hissetmek istiyordu.

Çok yakında.

Bir eliyle büyümüş organını, diğer eliyle kadının çenesini yakaladı. "Beni istiyor musun?"

Danika'nın zaten büyümüş olan göz bebekleri, o harika zümrüt yeşilinin geri kalanını da yuttu. "Evet. İstediğimi biliyorsun."

"O zaman beni, canımı yakmadan elde et. Ben de sana zarar vermeyeceğim. Bu ancak böyle olabilir."

Kadının cevabını beklerken penisinin ucunu kadına bastırdı. Danika'dan tek kelime çıkmayınca eğildi ve göğüs ucunu emdi.

Danika istek dolu, derin bir nefes aldı.

"Haklı olduğumu söyle," diye ısrar etti Reyes. Diğer göğüs ucunu da emdi, sertçe. Sonra ısırığın acısını bastırmak için yaladı.

"Evet. Evet."

Reyes'in duymak istediği tek şey buydu.

Tamamen içine girdi ve aynı anda haykırdılar. Kadının içi sıcak ve ıslaktı; sıvı alevlerle biçimlenmiş ipek gibi. Reyes'in bütün kasları gerilmişti; gevşemeye, daha önce başka kimseyle yaşamadığı o ayrıcalıklı hazzı tatmasına ramak kalmıştı.

Başından beri bu kadının onun olduğunu bütün kalbiyle hissediyordu. Tıpkı iblisi gibi, Danika da onun bir parçasıydı, bir bütün olmak için gereksinim duyduğu parça. Onun cesaretine bayılıyordu. Artık çok iyi bildiği alaycı tarafı onu baştan çıkarıyordu. Başına gelen her şeye rağmen hâlâ yardım etmeye hevesli olması onu duygulandırıyordu.

Orada, o anda, Danika onundu. Cehennemden çıkış, cennete giriş biletiydi.

Günün birinde ondan vazgeçip vazgeçemeyeceğini kestiremiyor ama denemesi gerektiğini biliyordu. Kadının güvenliği için. Bir defasında Danika'nın da belirttiği gibi, hayatı savaş ve ızdırapla doluydu ve bu asla değişmeyecekti. Kadın daha iyisini hak ediyordu.

Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmış ama başarısız olmuştu. Yarın, diye düşündü kadının içine girip çıkarken.

Danika kıvranıp büküldü, başı yastığa çarpıyordu. İnledi ve adamın adını şarkı söyler gibi mırıldandı. "Nasıl bu kadar harika olabiliyor?"

"Meleğim," dedi Reyes nefes nefese, "ben de bilmiyorum."

Danika bir saniye sonra orgazma ulaştı, dizleriyle adamın bedenini sıkıştırdı. Sonunda yatağın başlığını bıraktı ve yüzünü kavrayarak vahşi bir öpücük için onu aşağıya çekti.

Dilleri birbirlerinin üzerinde hâkimiyet kurmak için savaşır gibi dolandı, dişleri çarpıştı. Danika tırnaklarını batırdı; Reyes kadının adını kükreyerek kontrolsüzlüğün kıyısında ona eşlik etti; sıcak bir fıskiye gibi boşaldı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu, yoğun bir acı çekmeden nasıl zevk alabiliyordu? Neden Danika'yla birlikteyken Acı bu kadar sessizdi; sanki anın tadını çıkarmasına izin vermekten memnundu. Onunlayken nasıl olup da neredeyse... normal hissedebildiğini anlamıyordu.

Yine de bunu düşünmeye zamanı olmadı. Tıpkı önceki sefer olduğu gibi, ruhu bedenini terk etmiş gibiydi; süzüldü, uçtu ve ancak cennetin altın kapılarına ulaştığında durdu. Bunu önceki sefer adamakıllı düşünmemişti, yalnızca zevkten sarhoş olduğuna inanmıştı. Şimdiyse altında uçan, tüyleri nazik okşayışlarla tenine değen melekleri faltaşı gibi açılmış gözlerle izliyordu. Çevresindeki bulutlar havada asılı gibiydi, güneş pırıl pırıl parlıyordu, gökyüzü masmaviydi.

Bir melek ona bakıp hafifçe gülümsedi. "Işık ve karanlık," dedi cennetten çıkma varlık, sesi insandan çok bir şarkı gibiydi. "Çok hoş."

O anda Reyes korkunç bir şeyin farkına vardı. Danika gerçekten de Her Şeyi Gören Göz'dü ve aslında Göz, herkesin tahmin ettiğinden de karmaşıktı. Bir şekilde dünya ile öbür dünya arasında bir kapı açmayı başarmıştı. Birçok kişinin sahip olmak için öldürmeyi göze alabileceği bir kapı.

Rüyalar gece boyunca Danika'nın başına bela oldu. Karanlık, kargaşa ve kan dolu rüyalar. Cehennemin alevleri onu dağladı, iğrenç kokulu duman tüterek burnuna doldu ve onu boğacak gibi oldu. Orada yüzlerce kez bulunmuştu ama bu kötülükler onu korkutmayı asla başaramamıştı.

Derisi pullu, her renkten şeytanlar kayalık bir mağaranın her yerinde sürünüyordu. Çığlıklar, berbat çığlıklar, kanla sırılsıklam olmuş duvarlardan yankılanıyordu. Hiçbiri onu fark etmiyor gibiydi çünkü dört bir tarafa zincirlenmiş ruhların arasında koşturup durmakla fazlasıyla meşguldüler.

Kadının bakışları özellikle bir ölümlü ruhun üzerinde durdu, adamın yüz hatları aniden belirginleşti. Danika'nın ağzı hayretle açıldı. Bir şekilde, öldürdüğü Avcıya bakıyordu. Bu nasıl... olabilirdi... hayır, imkânsızdı. *Sadece bir rüya*, diye hatırlattı kendine.

"Bana Göz'le ilgili ne biliyorsan anlat," diye mırladı yanındaki şeytan.

Avcı titredi ama sessiz kaldı.

Şeytan bir kahkaha atarak adamı pençeledi, cildini parçaladı. Avcı üst üste feryat kopardı, şeytan gülmeye devam etti ve çok geçmeden *Danika'nın çığlıkları da* koroya katıldı.

"Buradayım meleğim. Buradayım."

Reyes'in sesi zihnini delip geçti ve onu rüyasından çekip aldı. Vücudu terden ıslanmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Reyes ona sarıldı, Danika adama sığındı, adamın gücü yavaşça içine sızdı.

"Ne oldu?" diye sordu, bir yandan sırtını okşayarak.

"Öldürdüğüm adama işkence eden ve *benim* hakkında sorular soran bir şeytan gördüm. Lütfen sarıl bana," diye yalvardı. Sabah olunca gördüklerini çizecekti. O anda, bir tek erkeğine ihtiyacı vardı. *Belki de ben Göz'üm. Belki de doğrudan öbür dünyayı gö-*

rebiliyorum. Kâbusları her zaman çok gerçekçi olmuştu. Böyle olmaları normal, diye düşündü

Tanrım, bunun düşüncesi bile onu… hasta ediyordu.

Reyes kollarıyla onu sımsıkı sardı. Parmakları omurgası boyunca çizgiler çizdi. Birkaç dakika geçtikten sonra rahatlamaya başladı. Ardından mantığı yerine geldi, kötü şeyler yerini iyilere bıraktı.

Kâbuslarını kovalayan kişinin bir şeytan olması ne komikti; böyle düşündükten sonra huzurlu bir uykuya daldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Motel odasında sabah olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Gün ışığı, odanın tek penceresini örten, birbirine bantlanmış perdelerin arasından sızamıyordu ve Reyes saatin fişini çekmiş olmalıydı çünkü zamanı gösteren parlak, kırmızı rakamlar da yoktu.

Danika yavaşça gözlerini açtı. Kahve kokusu, onu çağıran bir parmak gibiydi, bu davete karşı koyamadı ve yavaşça kalktı. Pamuk çarşaf beline kadar inerek çıplak göğüslerini serin havayla buluşturdu.

Titreyerek kumaşı yakaladı ve çenesine kadar çekti. Bunları yaparken bir yandan da bakışlarıyla ufak alanda daireler çiziyordu. Reyes artık yatağında değildi. Yerdeki giysileri de gitmişti.

Nereye kaybolmuştu…

Sıkı bir öfke nöbetine tutulmasına fırsat kalmadan kapı açılarak nihayet odadan içeri parlak bir ışık girmesine olanak sağladı.

Danika'nın gözleri kamaştı hatta bir elini kaldırarak sulanmaya başlayan gözlerini kapadı.

"Güzel. Uyanıksın," dedi Reyes, kapıyı kapatarak.

Işık yeniden gölgeler tarafından tamamen kovulduğunda, elinin yana düşmesine izin verdi, aç bakışları önceki gece kendini hazzın doruklarına çıkaran adamı arıyordu; aynı zevki kendisine yaşatmasına izin vermeyen adamı.

Masanın yanında durunca elinde küçük bir paket olduğunu fark etti. "Kahvaltı masada. Kusura bakma, seçenekler pek zengin değil ama kapıyı gözleyip senin güvende olduğundan emin olayım diye motelde alışveriş yaptım."

Danika bakışlarını adamdan kopardı –bu, dünyanın en zor işiydi– ve masaya baktı. Bir fincan kahve, üç şekerleme ve bir paket cips onu bekliyordu. "Mükemmel," dedi ve bunda samimiydi. Bu yiyeceklere bayıldığından değil ama onun için bu kadar çok zahmete girdiğinden dolayı. Midesi guruldadı. "Pakette ne var?"

"Tişört," dedi Reyes, daha fazlasına tenezzül etmeden.

Nesi vardı? Yine mesafeli davranıyordu, sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibiydi. Gözlerini kısarak tüm dikkatini yeniden adama çevirdi. Danika adamın birkaç gündür, günde en az üç kere tişört değiştirdiğini fark etmişti. Neden olduğunu bildiğini düşünüyordu. Kadının kumaşta kurumuş kan lekeleri görmesini istemiyordu.

Bu sabah bir tane daha alması, kendini kesmiş olduğu anlamına geliyordu. Yine.

"Tişörtünü çıkar," dedi adama.

Reyes'in çenesinde bir kas seğirdi. Banyoya doğru ilerledi ve omzunun üzerinden, "Yemek ye, duş al ve giyin. Bugün aileni göreceğiz," diye kestirip attı.

Bu düşünce Danika'nın kalbini yerinden oynattı, akşam inkâr ettiği endişesini ve aynı zamanda heyecanını ele verdi. Mutlu muydular? Ailesi de onu, bu kadar yoğun bir şekilde özlemiş miydi? Neden bir araya gelmişler ama onu aralarına almamışlardı?

Bu soruları şimdilik bir kenara bırakan Danika, yataktan âdeta fırladı ve banyoya koştu. Çırılçıplak halde döndü ve kollarını açarak kapının çerçevesine dayadı, tam içeriye girmeye çalışan Reyes'in yolunu kesti.

Adam ondan bir nefes uzaklıkta durdu. Danika'nın göğüs uçları anında sertleşerek ona doğru uzandı. Ağzına, dokunuşuna. Günün hangi saati olduğu veya ne yaptığı fark etmeksizin adamı takip eden o sandal ağacı kokusu, kadını sarıp sarmaladı.

Dudaklarını yaladı. "Tişörtünü çıkar."

Karanlık bakışları üzerinde kilitlendi, aşağı... daha aşağı kayarken yanıyor gibiydi. Danika'nın teni o enfes ürpertilerle kaplandı, bacakları titredi.

"Şu ana kadar gördüğüm en nefis vücuda sahipsin," dedi Reyes heyecanla.

"Te-teşekkürler. Tişörtün. Dikkatimi dağıtmayı başaramayacaksın."

Reyes serbest kalan eliyle, tam Danika'nın elinin altından kapının çerçevesini yakaladı, sanki *bir şeye* tutunmak zorunda kalmış gibiydi. Ahşap elinin altında çatırdadı ama o takındığı normal yüz ifadesini korumaya çalıştı. "Neden sürekli bu kadar üşüdüğünü biliyorum."

"Dikkatimi dağıtamayacaksın dedim. Ayrıca *her zaman* üşümüyorum. Nerdeyse canlı canlı alev aldığım iki an hatırlıyorum."

Bakışlarındaki ateş giderek yoğunlaşırken Reyes'in dudakları kıvrıldı. "Hayır, her zaman değil."

"Neden o zaman? Hava soğuk olduğu için mi?"

Kadının duygusuz ses tonuyla, Reyes'in yüzünü tam bir gülümseme kapladı. Danika'nın vücudundaki her bir sinir ucu canlandı, bedenini elektrik çarptı ve sıcaklık kapladı. O gülüş, ah, o gülüş. Tıpkı okşayışı kadar çarpıcıydı.

"Sen hem cennete hem de cehenneme açılan bir kapısın." Eğildi... aşağı... daha aşağı... dudakları kulağını sıyırdı.

Danika ürperdi.

"Zaman zaman, ruhun öbür dünyayla bağlantıya geçiyor, zihnine görüntüler getiriyor."

Danika inanamayan bir şekilde başını salladı. "Eğer bu doğru olsaydı hayatım boyunca üşürdüm. Ama seni tanıdığımdan bu yana, hiç iliklerime kadar buz kesme hissini yaşamadım."

"Ben senin için..." bir anlığına gözlerini yumdu, doğru kelimeyi arıyordu, "bir kanal olmalıyım o halde. Ne zaman seninle birlikte olsam cennete uçuyorum."

Şimdi gülme sırası Danika'daydı. "Demek ki tahmin ettiğimden daha iyi bir âşığım." Başta onun Her Şeyi Gören Göz olduğunu düşünmüşlerdi. Şimdiyse bir kapı? *Merhaba, ben normal -tamam, biraz da çılgın- bir kızım.*

En azından umduğu şey buydu. Daha fazlasını olmak istemiyordu. İnsanların onu hayatı –kısacık hayatı– boyunca kovalamasını istemiyordu. Dinlenmeyi ve huzuru hak ediyordu, lanet olsun. Reyes'le birlikte. Bir plaja gidebilirler, beyaz kumlarda tembellik edebilirlerdi ve Reyes onun masaj terapistini canlandırabilirdi.

"Biraz çalışarak gördüklerini kontrol etmeyi öğrenebileceğini düşünüyorum. Cenneti mi cehennemi mi ziyaret edeceğine karar verebilirsin. Ne kadar kalacağını, kimi izleyeceğini belirleyebilirsin."

Konuşmasının yarısında Danika başını sallamaya başlamıştı. Tüm vücudu terle sırılsıklam olsa da üşüme hissi damarlarına geri

dönmüştü. "Artık bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Şu lanet tişörtünü çıkarmanı istiyorum!"

Reyes başını yana eğdi ama ona itaat etmedi.

Pekâlâ. Kendi kendine yaptığı işkencelerden bahsetmekten kaçınıyordu, o halde ona, düşünmesi için daha fena bir şey verecekti. Belki de en taze yaralarıyla ilgili konuşmak için yalvartacaktı bile. "Dinle. Benimleyken tatmin oluyorsun ama gördüğüm kadarıyla kendine çok az zarar veriyorsun. Diğer kadınların sana yaptıklarıyla uzaktan yakından alakası olmayacak kadar az. Bu da iblisinin sen benimle birlikteyken uysallaştığı anlamına geliyor. Doğru mu?"

Adam tereddüt etti, bakışları şüpheliydi, sert bir hareketle başıyla onayladı.

Danika hayretle doldu çünkü yalnızca tahmin yürütüyordu. Eğer iblis ona karşı uysalsa ve diğerlerine karşı değilse, *bu işte bir iş var* demekti. *Gerçekten* bir kapı mıydı? "Eğer ben Gözsem ve bir kapıysam, sen içimdeyken iblisini bir yerlere yollayabilmem mantıklı olmaz mıydı?"

Reyes'in ağzı açık kaldı.

"İblisin nereye gideceğini düşünüyorum. Kimbilir, belki arkadaşlarını ziyaret etmek için cehenneme gider. Bu teoriyi doğrulamak ister misin?"

Sersemlemiş gibi geriye doğru sendeledi. "Ben..."

"Bu iyi bir haber." Adama doğru bir adım attı. "Öyle değil mi? Beni mahvetme korkun olmadan benimle olabilirsin."

"Umut etmeye cüretim yok," diye fısıldadı Reyes kesik kesik. "İnsanlar umuda kapılınca başlarına neler geldiğini biliyorsun."

Kahretsin. Danika'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Yaralarımı görmek istedin." Reyes'in hareketsiz kaldığı boğucu bir sessizlik oldu. Sonra elinde tuttuğu paketi düşürdü ve tişörtünün ucunu yakaladı. Kumaşı hızla başından çıkararak soyundu. "Bak."

Danika'nın planı işlemişti. Ama aslında konuşmaya devam etmiş olmayı istediğini fark etti. Önemli noktalara değinebilirdi. Sonra bakışları ona doğru ilerledi ve kaslı, geniş göğsünün tamamını kaplayan, hatta kelebek dövmesinin bile şeklini bozan yara kabuklarını gördü. Uzun yarıklar ve kısa kesikler vardı, hepsi acıdan oluşan bir arapsaçı gibi birbirine dolanmıştı.

"Bunu kendi kendine mi yaptın?" diye sordu Danika sertçe.

"Evet."

Ona yardım etmesi için Danika'ya hiç güvenmeyecek miydi? Büyük olasılıkla hayır, diye düşündü hemen, hayal kırıklığı sel gibi içine doluyordu. Ama belki de...

Çok yakında, bir gün onu şaşırtacaktı. Eğer iblisini göndermeyi başarırsa, acıya ihtiyaç duymayacaktı. Ona gereken huzurdu. Yalnızca ona bir bıçak saplayarak adama zarar *verebileceğini*, onun isteklerini *karşılayabileceğini* ve acıya aç küçük bir kaltağa dönüşmeyeceğini kanıtlayacaktı.

Bunu düşünerek elini adamın göğsüne bastırdı ve itti. Her ne kadar güçlü olsa da, Reyes daha güçlüydü ve o buna izin vermedikçe bu hareketi onu yerinden kıpırdatmayacaktı.

Reyes ona izin verdi.

"Konuşmamız bitti," dedi Danika ve banyo kapısını adamın yüzüne çarparak kapadı.

Kadınlar. Acaba Reyes onları bir gün anlayacak mıydı?

Onu hayatının karanlık tarafından uzak tutarak Danika'ya iyilik yapsa da gözlerine baktığında tamamen ihanete uğramış bir ifade görüyordu. Şimdi bile, üzerinden iki saat geçmişti ama o bakışlar hâlâ aklından çıkmıyordu.

Ya haklıysa? Ya onunla birlikteyken Acı onu terk ediyorsa?

Böyle inanması güç bir düşünceyi kanıtlamak için denemeye cesareti olacak mıydı? Eğer Danika yanılıyorsa ona onarılmaz bir şekilde zarar verebilirdi. Bilemiyordu işte.

"İyi misin?" diye sordu Danika'ya.

Danika başıyla onayladı. Oklahoma kaldırımlarında dolanıp kırmızı tuğlalı, yüksek binaların gölgelerinde kalmak ve diğer yayalara görünmemek için ellerinden geleni yaparlarken, kadın alışılmadık bir şekilde sessizdi. Otomobiller ve kamyonlar yol boyu vınlayarak ilerliyordu. Hiçbir Avcıya, hatta onları fazlasıyla dikkatli izleyen birine bile rastlamamıştı.

"Çok az kaldı," dedi Reyes elini tutmak için uzanarak. Kısa süre önce Torin ona kadınların konumunu bildiren bir e-posta atmıştı. Bir yere kıpırdamamışlardı ve hâlâ beraberlerdi.

Danika yine başını yukarı aşağı sallayınca at kuyruğu hopladı. Yüzü solgun ve yorulmuş gibiydi, Reyes'in ona uzanan elini fark etmemiş gibi davrandı.

Adam onu böyle görmekten nefret ediyordu.

Korkuyordu, Danika büyükannesinin öldürüldüğünü öğrenirse neler olacaktı? Ya kadının yer değiştirmemesinin sebebi buysa? Danika'nın ona olan nefreti yeniden mi başlayacaktı? Yoksa ona sövüp sayacak mıydı? Ya da aradığı teselliyi onda mı bulacaktı?

Acaba Avcılarla işbirliği yapmış olmayı mı dileyecekti?

Endişe, Reyes'i yiyip bitiriyordu. Onu uyarmalı, hazırlamalıydı. Ama ağzını açıp kapasa da kelimeler dudaklarından dökülemedi. Ve ardından kendilerini, hedefledikleri binanın tam önünde buldular. Tahtalarla kapatılmış pencereleri olan, tuğlaları sprey boyalarla lekelenmiş, köhne bir binaydı.

"İlk ben gireceğim," dedi Reyes.

"Hayır." Korkudan... ya da heyecandan kaynaklanan bir titremeyle sarsıldı. "Seni gördüklerinde korkudan çılgına dönerler."

Reyes kadının yanaklarını avuçladı. Bulutlar yer değiştirdi ve parlak gökyüzünü kasvetli bir şekilde kararttılar. Yeniden yer değiştirdiklerinde, güneşten süzülen bir ışık huzmesi doğrudan Danika'yı aydınlattı; onun pürüzsüz, kusursuz cildine hak ettiği saygıyı sunar gibiydi. Sonra o anda, Danika gerçekten ışıldadı. Dünyaya ait gibi durmuyordu, sanki bambaşka bir yere ait, daha güçlü bir şeydi.

Bu kadına sahip oldum, onun tadına baktım.

Reyes'in vücudu gerildi, ona yine sahip olmaya, yine tadına bakmaya hazırlandı. *Henüz değil... Belki de bir daha asla.* İblisi mutlulukla mırladı. Reyes, bunun kendine bir daha onunla birlikte olma izni vermeyeceği için mi yoksa bu isteğine sonsuza kadar boyun eğme olasılığından dolayı mı olduğunu anlamadı.

Onunla en son seviştiğinde bu mırıltı neredeydi? Yaratığa, *Ben onunlayken sen nereye gittin?* diye sormaktan kendini alamadı.

Ateşlere.

Ateşler mi? Cehenneme mi gitmişti?

Çok kısa bir zaman sonra onu terk etmem gerekecek. En iyisi, en güvenlisi bu olacak. Daha önce saydığı tüm sebepler ve daha binlercesi yüzünden. Onunla olmak cennete bir kapı açıyordu; bu

kadının pekâlâ cehenneme bir kapı açmasına da sebep olabileceği anlamına geliyordu. Mantıklı gelen diğer bir şey ise, eğer kendisi cennete gidiyorsa, cehenneme yolculuk yapan kişinin Danika olmasıydı. Zaten gecelerine dehşet bulaşmıştı. Hayatında daha fazla kötülüğe ihtiyacı yoktu.

Ama onu terk etmek... Ellerini sıkıp yumruk yaptı. Danika bir gün, ona zarar vermeyecek, onu yok etmeyecek, mahvetmeyecek bir ölümlüye âşık olacak mıydı? Ona çocuklar verebilecek bir adam ve...

Kafasının içinde kükremeler yankılandı. Kendininkiler. İblisininkiler. Hiçbir erkek ona dokunamayacaktı. Dokunan ölürdü.

"Reyes, canımı yakıyorsun."

Kollarını hemen kadından çekti. Bir elini kaldırdı, artık iblisinin kadına karşı ne hissettiğini merak etmiyordu. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

Danika ona cılız bir gülümseme sundu, uzandı ve bir parmağını burnunda gezdirdi. "Üzülme. İyiyim ben."

Beni teselli etmeye çalışıyor. Bu kadına layık değilim. Onu duvara itmek, kendi dudaklarını onunkilere yapıştırmak, kokusunda ve tadında boğulmak istese de kapıya doğru hareket etti. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Danika'nın sevimli yüz hatları tereddütle gölgelendi. Göz kapaklarını indirdi, sipsivri gölgeler yanaklarına düştü.

"Neyin var?"

"Neden *beni* burada istemediler?"

"Onlar..."

Reyes tam üstlerindeki pencerede bir kıpırtı sezdi. İki tahta parçası, iki pencereyi kaplıyordu ancak tam ortada buluşmuyor ve içerisi bir yarıktan görünebiliyordu.

Göz ucuyla yakaladığı şekil, bir kadın olmak için fazla iriydi.

Eğer kadınlar hâlâ hayattaysa onların yalnızca gizleniyor olacağını düşünmüştü. Avcılar tarafından tutsak edilme ihtimallerini hesaba katmamıştı. Eğer durum bu olsaydı, Avcıların ona veya diğer savaşçılara haber yollayıp pazarlık yapacaklarını sanmıştı. *Ne aptallık.*

"Danika," dedi, bakışlarıyla etrafı daha dikkatle tarayarak. Onu saklamak, korumak zorundaydı.

Çok geç.

Kapı savrularak açıldı ve arkasında üç adam belirdi. Hepsinde silah vardı ve üçü de Danika'ya doğrultulmuştu. Sanki silahların Reyes'e çevrilmiş olmasının önemsiz olduğunu bilir gibilerdi.

İçinde bir öfke dalgası kabardı, Danika'nın korkudan soluğu kesilince iyice yoğunlaştı. "Aman Tanrım."

"Ellerini kaldır, iblis," dedi adamlardan biri, "ve içeri gir. Bir şey yapmaya kalkarsan kızın canını yakarım."

Danika'nın canını yakmak mı? Yanağının içini ısırdı ve bilerek etini parçaladı. İblis gezindi ve etrafı kolaçan ederek hırladı. *Hazır mısın, Acı?*

Ah, evet. İblis güldü.

"Danika," dedi Reyes. "Gözlerini kapat."

Ona itaat edip etmediğine bakmadı. Yalnızca iblisini serbest bıraktı.

Kan, kıyım, çığlıklar.

Bir yerden sonra Danika'nın kulaklarını elleriyle kapatması gerekti. Titremesini durduramıyordu. Aptal kız, Reyes istediğinde gözlerini kapatmamıştı; yardım etmek istemişti. Savaş, onun hazır olduğu bir şeydi; ya da o öyle sanmıştı.

Sonra Reyes göz açıp kapayıncaya kadar bir savaşçıdan, kudurmuş bir iskelete dönüşmüş gibi göründü. Dokunmaya bayıldığı o cildi artık görmüyordu. Gördüğü, eğri büğrü kemikler ve ancak bir köpekbalığına ait olacak kadar uzun ve kalın dişlerdi.

Avcılar silahlarını Reyes'e doğru ateşledi ama o farkında değil gibiydi. Yavaşlamadı. Onları tek kelimeyle yalayıp yuttu. O anda bile, bir Avcıdan öbürüne koşturuyor, pençeleriyle etlerini paralıyordu. Hırıltılar ve ısırık sesleri korkunçtu, sanki bir korku filmindeydi.

Kocaman gözlerle izlemeye devam etti, yoluna çıkmaktan korkuyordu. Kim olduğunu umursamayacak ve ona da saldıracak diye korkuyordu. Kaçıp saklanmayı o kadar çok istiyordu ki. Reyes daha şimdiden başından botlarına kadar kanla kaplanmıştı, ıslanan saçı kafatasına, giysileriyse bedenine yapışmıştı. Kaçmayı o kadar istiyordu ki… ama kaçmadı. Ailesi o binanın içindeydi. Acaba iyiler miydi?

Onlara daha önce gelmeliydim.

O korkunç karmaşanın ortasında, düşen bir silahı yakaladı ve Reyes'i geçerek koştu, binadan içeri girdi. Neredeydiler? En yakındaki odayı kontrol etti; boştu. Sonraki odada, içeride dört Avcı vardı, küfürler savurarak silahlarına mermi dolduruyorlardı.

Biri onu gördü, silahını doğrultup bağırdı: "İblisin iğrenç kaltağı! Hakkında ne dedikleri umurumda değil." Danika da kendi silahını kaldırdı. Aynı anda ateş ettiler. Ama bir sonraki hissettiği şey, yere savrulması ve toprağın tadına bakması oldu. Reyes ne-

redeyse bulanık bir leke halinde hızla yanından geçti. Bir saniye sonra adamlar çığlık atıyordu.

Ah, Tanrım. Danika hantalca ayakları üzerinde doğruldu, bacaklarındaki güç tükenmek üzereydi. Tökezleyerek ilerledi, aramaya devam etmekte kararlıydı. Reyes ona zarar vermemiş, hatta onu korumayı başarmıştı. Bir köşeyi döndü ve bir merdiven gördü. Silahını öne uzattı, kolu titreyerek basamakları ikişer ikişer tırmandı. Bir köşe daha.

Hepsi solgun ve titreyen üç Avcı, koridorun sonunda bekliyordu. Onu gördüler ve ateş ettiler. Tıpkı az önce olduğu gibi Reyes geldi, kadını alaşağı etti ve mermileri vücuduyla karşıladı. Yaralanmış mıydı? Ah, Tanrım, ah, Tanrım.

Acıdan hoşlanıyor, unuttun mu? O iyi. Danika'nın kulakları çınlıyor, kalbi deli gibi atıyordu.

Yukarı baktığında adamlar çoktan yere serilmiş, kıpırtısız kalmıştı. Reyes ortada yoktu. Danika yeniden sallanarak ayağa kalktı, ileri atıldı, sendeledi ve yere kapaklandı. Dizlerini yaraladığını biliyordu ama içindeki adrenalin o kadar yüksekti ki hiçbir şey hissetmedi.

Koridorun sonunda, bir kadın çığlık attı.

"Anne!" diye bağırdı, sesi tanıyarak. "Buradayım."

Bir çığlık daha.

"Danika, bebeğim, kaç. Git buradan!"

Koştu ama ileri doğru. Bir an sonra bir banyonun içinde durmuş, nefes nefese ve terliyordu. Annesi ve kız kardeşi radyatöre zincirlenmişti, büyükannesi ise bir yatağa. İki bacağı da alçıdaydı.

Reyes onları tutsak eden zincirleri kırmak üzereydi, yüzü hâlâ iskelet gibiydi. Titriyor, vücudu kanıyordu. Adamdan asla şüphe

etmemeliydi, bir daha etmeyecekti. Bu haldeyken bile Danika'nın mutlu olmasını istiyordu. Banyodaki kadınlar titriyor ve adama tekmeler atıyordu ama o vazgeçmiyordu. Nihayet üçü de serbest kaldı.

Danika onlara koştu, dizlerinin üzerine çökerek annesini ve kardeşini kollarına aldı. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyor, diğerlerininkine karışıyordu.

"Danika, o... o bir..." diye kekeledi kardeşi.

"Biliyorum, biliyorum. Endişelenme. Sana zarar vermeyecek. O iyi biri." Ailesi hayattaydı. Yeniden onlarla birlikteydi, onlara sarılıyordu. Şaşkınlık, memnuniyet ve rahatlama, hepsi birden onu altüst etmişti.

"Öldüğünü düşünmüştüm," dedi annesi hıçkırıklarının arasından. "Bana öldüğünü söylediler."

"Buradayım artık. Buradayım." Yüzünü silerek onları bıraktı ve ayağa kalktı. "Bir daha ayrılmayacağız. Yemin ediyorum. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Güçsüzce ayağa kalktılar ve hep birlikte büyükannenin yattığı yatağa yürüdüler. Onun da solgun yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Danika kadının titreyen elini yakalayıp kendi avucunun içine aldı.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadı, serbest kalan elinin parmaklarını alçılardan birinin üzerinde gezdirmek için kullandı.

"Kanatları olan canavar." Büyükanne Mallory burnunu çekti. "Beni buldu, beni aşağı attı ve... ve..." Çenesi titredi.

Danika neredeyse büyükannesini susturacaktı ama bilmek zorundaydı. Ağzını elleriyle kapadı, kaçmaya çalışabilecek herhangi bir sözcüğün yolunu kesti. Dinlediğini belli etmek için başını salladı.

sonra beni öldürebilirdi ama yapmadı. Beni aldı ve bu binaya taşıdı. Sanırım onu daha önce rüyalarımda görmüştüm. O rüyaları engellemek için o kadar uzun zaman çabaladım ki onlar artık sadece fırtınada bir çiğ tanesi kadar kaldı. Ama galiba o karanlık dehşet anları boyunca o da beni görmüştü çünkü beni tanıyormuş gibi baktı. Neden bilmiyorum ama ona geçmişteki hatalarını yeniden yapmamasını söyledim. Geri çekildi ve sonra beni bırakıp gitti."

Yaşlar yüzünü sırılsıklam etti. Yüce Tanrım. Gördükleri bu rüyaların hep bir sebebi olmuştu. Onlardan korkacağına, rüyaları üzerine düşünseydi kimbilir neleri engelleyecekti? Önemi yok, diye tahmin yürüttü. Sonuçta kendisini, Büyükanne Mallory'nin rüyaları kurtarmıştı. Danika'nın da Reyes'i sonsuza dek kurtarmak için hâlâ zamanı vardı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi büyükannesi. "Şimdi bunun sırası değil. Buraya nasıl geldiğimi bilmek istiyorsun. Hareket edemiyordum, bu binada kısılıp kalmıştım. O silahlı piçler sanırım beni takip ediyorlardı çünkü o günün ilerleyen saatlerinde beni buldular. Annen ve kardeşin zaten ellerindeydi."

Eli düştü, bakışları hâlâ ağlayan grubun üzerinde gezindi. Yüzleri bembeyazdı, gözlerinin altında morluklar vardı. "İçinizden birine..."

"Hayır," dedi Danika'nın kardeşi Ginger. "Hayır, biz iyiyiz. Genelde bizi yalnız bıraktılar. Bize yemek verdiler, sağlığımızı kaybetmememizi sağladılar. Görünen o ki daha önce bizi kaçıranları ortaya çıkarmak için bizi kullanmayı planlıyorlardı."

Tıpkı beni kullanmaya çalıştıkları gibi, diye düşündü Danika hiddetle. Neyse ki Reyes... gözleri odayı taradı, adamı göremedi. *Ona sakinleşmesi için zaman tanı. Ailenin tadını çıkar.* Çünkü o

anda Danika adı gibi emindi ki Avcıları sonsuza dek alt etmesinde Reyes'e yardım edecekti.

Ailesini tehdit eden kimse yaşamayı hak etmiyordu. Ve Reyes de ailesinden biriydi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Reyes, iblisinin sarhoşluğundan ayılmış, işkence dolu fiziksel acıya doymuş ve kana susamışlığını tatmin etmiş canavarı kafeslemişti. Durmaksızın, memnuniyetle mırıldayan bir canavar. Şimdi ise Reyes, Danika'nın zihnine giren düşüncelerden korkuyordu. Yaraları yüzünden zayıflamıştı, titredi henüz kadına yeniden güven veremeyeceğini biliyordu.

Şu anda ailesinin sevecen kollarındaydı... yüce tanrılar, nasıl da ışıldıyordu. Eğer onun odada olduğunu biliyorsa bile renk vermemişti. Reyes sessizce koridora çıktı ve cep telefonunu çıkardı.

Bütün gece bunu yapmak istemişti ama Danika'nın duymasına izin vermeye niyeti yoktu. Zaten bu plansız kahvaltının tadına varırken Lucien'e ulaşmaya fırsatı olmamıştı. Hazır Danika ailesiyle meşgulken bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Lucien'in numarasını tuşlarken dizleri artık tutmuyordu ve yere çöktü. Arkadaşı yine cevap vermedi. Ama bu kez Ölüm'ün muhafızı önünde beliriverdi, uyumsuz gözleri parlaktı, yüzü yorgunluktan gerilmişti. Gül kokusu burnuna ulaştı, bu kez daha önce hiç koklamadığı kadar güçlüydü.

Reyes bir eliyle yüzünü ovuşturdu, diğer eliyle telefonunu cebine tıktı. Ayağa kalkmaya zahmet etmedi. "Ruhları toplamak için mi geldin?"

"Henüz değil ama o baskıyı hissediyorum." Lucien'in bakışı onu geçerek kırılarak açılmış kapıya yöneldi. "Sana ne oldu, dostum? İsviçre peynirinden daha delik deşiksin."

"Avcılar. Buradaydı, bekliyorlardı, Danika'nın ailesini daha sonra bize karşı kullanmak üzere rehin almışlardı."

O tuhaf gözler tekrar Reyes'e baktı, derinliklerinde hayret vardı, sonrasında yine kapının ardına çevrildi. "Piçler. Bir de kendilerine iyi diyorlar."

Kadınsı bir kahkaha, ardından sessizlik, ardından kadınların telaşlı uyarı sesleri kulaklarına geldi.

"Onu öldürmen gerek, Dani."

"Hayır, hayır. Anlamıyorsunuz."

"Anlayacak bir şey yok."

Reyes, Danika'nın yanıtını duymadı. Sesleri fısıltıya dönüşmüştü. Öldürülmesi gereken "kendisi" miydi? Büyük olasılıkla. O son dövüşten sonra, Danika'nın bu fikre dört elle sarılmadığına şaşırmış ve memnun olmuştu.

Lucien bir kaşını kaldırdı. "Sanıyorum aile toplantısı."

Reyes başıyla onayladı, sendeleyerek ayağa kalktı. Eli anında şakağına gitti ve sanki bu hareket sersemliğini uzaklaştıracakmış gibi ovaladı.

"Bina büyük olasılıkla kameralarla izleniyordur," diye mırıldandı Lucien. "Kadınları bir an önce çıkarmamız gerek."

"Önce neyle baş ettiğimizi bir görelim."

"Pekâlâ."

Bütün binayı aradılar ve gerçekten de Torin'in Budapeşte'deki odasına çok benzeyen bir oda buldular. Bilgisayarlar ve etrafı gösteren monitörler vardı, bir monitörde de başka bir karargâh görünüyordu; büyük bir Avcı grubunun silahlarını ellerine aldığı bir karargâh.

"Alarma geçmiş gibiler, savaşı izlemiş bile olabilirler," dedi Lucien. "Buraya geleceklerini düşünüyorum."

Reyes eğildi ve soluklanmaya çalıştı. "Kale güvenli mi?"

"Evet."

"O halde bizi geri götür," dedi Reyes. "Hepimizi. En son beni."

Lucien başını salladı ve bir saniye sonra buharlaşmaya başladı, Reyes onu kolundan yakalayıp durdurdu. "Sabin nasıl?"

"Daha iyi, düzelecek."

Güzel. Sonra Lucien tamamen yok oldu. Reyes, Avcıların olup biteni görmesine izin veremezdi, bu yüzden gücünün son damlasını bağlantıları sökmeye harcadı. O çalışırken birkaç kadın çığlığı işitti ve Lucien'in onların tam önünde cisimlendiğini tahmin etti. Danika'nın korkmasını istemiyordu ama onun güvende olmasını daha çok istiyordu.

Birkaç dakika sonra Lucien tekrar belirdi. "Sıra sende. Hazır mısın?"

Reyes başının tek bir hareketiyle onayladı. Daha fazlasını yapmaya gücü yoktu.

Lucien koluna dokundu. Reyes'in bir an sonra kaledeki yatak odasında ayakta duruyordu. Dizlerinin bağı yine çözüldü ve yatağının kenarına yığıldı, en yakındaki direği tutarak doğrulmayı başardı. "Kadınlar nerede?"

ama önce... ruhlar beni çağırıyor." Lucien yok oldu. Uzun bir süre sonra geri döndüğünde buram buram sülfür kokuyordu. Bir santim bile kıpırdamamış olan Reyes, Avcıların son istirahat noktasının cehennem olmasına şaşırmadı.

Reyes'in başı öne düştü, çenesi sertçe göğsüne çarptı. "Dinle. Aeron'un hücresine gitmeni istiyorum."

"Neden?"

"Lütfen. Telefonunu al ve oraya vardığında beni ara. Gücüm olsaydı kendim giderdim."

Kafası karışan Lucien bir kez daha kayboldu. Göz açıp kapayıncaya kadar bir süre geçti, Reyes'in telefonu çalmaya başladı. Parmaklarının beceriksiz hareketleriyle kapağı kaldırarak cevapladı ve çabucak, "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi Lucien.

Arka planda, Reyes kapının ardından gelen mırıltılar duyuyordu. Oraya yürümek ve kulağını ahşaba dayamak için sol kolunu feda edebilirdi. Ama bu gerekmedi. Danika'nın ailesini yatıştırdığını duyabildi, sesi nazik ama kararlıydı. Dudaklarının köşeleri bir sırıtışla kalktı. *Benim küçük savaşçım.*

Onu görmek zorundaydı.

Bu baskın istek ona güç verdi, bir sıcaklık dalgası yükselerek içine doldu ve onu ayaklarının üzerine doğrulttu. Güçlükle atılan bir adım, bir adım daha ve sonra, kilidi kaldırıyor ve parmakları kapının topuzunu kavrıyordu.

"Reyes, orada mısın?"

Lucien.

"Buradayım. Dinle, o gece Danika bana gördüğü bir rüyadan bahsetti," dedi, kadınlar onu duymasın diye fısıldayarak. "Rüyasında cehennemi ziyaret etti. Oradaki şeytanları ve onların kurbanlarını gördü ve duydu. Ama Lucien, bence o bir rüya değildi."

Tekdüze bir hışırtı. Zindandaki çekim gücü pek de iyi sayılmazdı. "Anlamıyorum."

"Onunla... birlikteyken, bir şekilde bedenimi terk edip cennete gittim. Onun burayla öbür dünya arasında bir kapı olduğunu sanıyorum."

"Emin misin? Belki de sen..."

"Eminim. Son gittiğimde bir melek benimle konuştu."

"Yüce tanrılar."

"Biliyorum."

"Ama bunun Aeron'la ne ilgisi var?"

"Aeron'la değil. Arkadaşıyla."

"O küçük iblisle mi?" Lucien'in sesi hayret doluydu. "Reyes bunu bana karşında bir çocuk varmış gibi güzelce açıkla. Neden?"

"Danika'nın öldürdüğü Avcıyı hatırlıyor musun? Danika cehennemde onu gördü, bir iblis onu sorguya çekiyor, Her Şeyi Gören Göz hakkında sorular soruyordu."

Biraz daha hışırtı duyuldu, yoğun ve şiddetliydi. "Bunun sonuçları yıkıcı olabilir."

Reyes bunu iyi biliyordu. "İblise neden arkadaşlarının Danika'yla ilgili bilgi istediğini sor."

Demir çubuklar takırdadı. Küfürler yükseldi. İkisi de o kadar yüksek sesliydi ki zayıflamış telefon sinyalini bile aşmayı başarıp kulağında patladı. Lucien iç geçirdi. "Yalnızca Aeron'u görüyorum."

"Kahretsin. Onu ortaya çıkarmaya çalış. Kendimi toplayıp hemen geliyorum." Telefonu kapatıp tekar cebine koydu, daha doğrusu cebini ıskaladı. Telefon yere düştü. Kaşlarını çatarak eğildi ve aleti aldı. Doğrulduğunda sallandı ama telefonu yerine koymayı ve düşmeden kadınların yatak odasına girmeyi başardı.

Dördü birden yataktaydı ve şaşkınlıkla ona doğru dönerken ağızlarını bıçak açmadı. Üçünün rengi attı. Hâlâ kanla kaplı olduğunu fark etti, her haliyle tam da hayal ettikleri canavar gibi görünüyor olmalıydı. Vurulmuştu. Birçok defa. Bıçaklanmıştı da. Giysileri paramparçaydı, yaralarından hâlâ kan sızıyordu. Buna rağmen aç bakışları Danika'yı aradı.

"Reyes!" Gözleri buluştuğunda kadın sırıttı ama gülüşü çabucak soldu. "Yaralısın!" Ailesinden uzaklaştı ve koşar adım yanına geldi... kısa sürede o kadar yakınlaşmıştı ki o fırtınamsı kokusunu alabiliyordu.

Kalbi göğsünde sertçe çarparken kapıyı kadının yüzüne kapadı. Kilidi çevirdi.

Onun soluğunun kesildiğini duydu. Yumruklarıyla tahtayı dövdü. "Reyes!" diye hırladı.

Onu görmüştü, ona bir zarar gelmediğini öğrenmişti. Şimdi ondan uzaklaşma zamanıydı. Temelli. Önceki gece sevişirlerken, kadın onun canını yakmak istemişti. Bunu yapmaya hevesliydi. Nazik davranması, bu karanlık tutkuları umduğu gibi engelleyememişti. Canını yakmasına izin vermemesine rağmen iblisi, Danika'yı etkilemiş olmalıydı. Onu hızla, Reyes'in fazlasıyla uzun zamandır katlandığı hayatına doğru çekiyordu. Acı, daima acı.

Ya bundan sonra kendi ailesine zarar vermeye kalkarsa? Onları kurtarmak için ne kadar da gayretle savaşmıştı. Reyes bu riski göze alamazdı.

"Reyes! Çıkar beni buradan."

"Dani," dedi büyükannesi beklenmedik bir şekilde. "Onu rahat bırak."

Yumruk sesleri devam etti.

Reyes bir parmağını ahşabın üzerinde gezdirdi. Sonra, yavaşça kapıdan uzaklaştı. Ancak koridorun sonuna ulaştığında arkasını döndü. Aksayarak yürürken evdeki bazı eşyaların yerinde olmadığını fark etti. Birkaç masa, Ashlyn'in almış olduğu birkaç ıvır zıvır. Duvarlarda kan yoktu, demek savaşçılar sıkı çalışıp temizlik yapmıştı. Neyse ki sözü geçen savaşçılardan hiçbirini görmedi. Ona Danika'yı sorarlarsa nasıl davranacağından emin değildi.

Danika, diye bağırdı Acı aniden.

"Şişt," diye cevapladı.

Ama onunla Danika'yı ayıran mesafe arttıkça, zihnindeki iblis giderek daha yüksek sesle homurdanıyordu.

Danika, diye yeniden bağırdı Acı.

Reyes karşılık olarak, "Kurşun deliklerinden kalbura döndüm. Daha ne istiyorsun?" diye hırladı.

Onu.

"Neden?" Kadın, yaşam sevincinin vücut bulmuş haliydi. "O bize göre değil."

O benim.

"Hayır!" Basamakları sertçe indi, adımları uzun ve sinirliydi, zindana olan yolu hızla alıyordu. Lucien'i Aeron'un hücresinin önünde, parmaklıklara tutunmuş, sessiz bir halde buldu.

Reyes onun arkasında durdu ve hapishaneye baktı. Aeron halen duvara zincirliydi, gözleri parlak kırmızı, köpek dişleri uzun ve sivriydi. Tırnakları keskin pençelere dönüşmüştü. İblis

Legion, boynunun etrafında süründü, kollarına daha sonra ayak bileklerine doğru indi.

"O ışınlanabiliyor," dedi Lucien. "Bir anda hücrenin ortasında belirdi ve şimdi benimle konuşmayı reddediyor."

"Konuşurum," dedi iblis.

"O zaman nereye gittiğini söyle."

"Cehenneme."

"Neden?"

"Nedeni duyunca arkadaşım özgür olacak," dedi Legion çatallı dilini çıkartarak. "O üzzzgün. Ben üzzzgün sevmemek. Pazzzarlık yapacağızzz."

Aslında Aeron üzgün değil kudurmuş görünüyor, gözleriyle Reyes'in her hareketini takip ediyordu. Ama Reyes razı olmadı. "Korkarım seninle pazarlık yapamam. Eğer Aeron özgür kalırsa, benim kadınımı öldürmeyi deneyecek ve bunu başaracak. Ve Aeron," dedi savaşçıya, "sanırım Danika'nın büyükannesini öldürmediğini bilmek istersin. Son darbeyi indirmeden yürüyüp gitmişsin."

Savaşçının solukları düzensizleşti, iri gövdesi hafifçe gerildi. "Başarısız oldum."

"Neşelenmek için iyi bir neden."

"Başarısız oldum," diye yineledi Aeron sertçe.

Reyes iç geçirdi.

"Eyvah. Onu kızzzdırmak." Legion çömeldi ve saldırı duruşuna geçti. "Sssen ödeyecek."

Neden hiç kimse onunla işbirliği yapmıyordu?

"Sakin ol, oğlum," dedi Lucien, minik iblise. "Biz Aeron'un iyiliğini istiyoruz."

Legion ürkmüş bir kedi gibi tısladı, sesi âdeta zımpara gibi Reyes'in cildine süründü. "Ben oğlum değil. Beni oğlum sssandın?"

Herkes bakakaldı. Aeron bile.

İlk konuşmayı başaran Reyes oldu. "Sen... bir kız mısın?"

Yaratık başını yukarı aşağı salladı. "Ben tatlı."

"Evet, öylesin," dedi Lucien'le bakışan Reyes. "Çok güzelsin."

Aeron şoku henüz atlatamamıştı.

"Yardımına ihtiyacım var... tatlım. Cehennemde bir iblis var ve lanetlenmiş bir ruha, bir kadınla ilgili sorular soruyor," dedi Reyes dişi-iblise ve onları asıl konuya döndürdü. "*Benim* kadınımla ilgili. Sanırım ona zarar vermek istiyor. Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Ah. Ah. Cehennemden önemli haberler," dedi Legion dudakları gururlu ve mutlu bir sırıtışla kıvrılarak. Aeron'a döndü. "Herkesss bunu konuşuyor. Zzziyaretçi iblisss onlara anlattı. Anlatayım? Anlatayım?"

Hâlâ sessiz olan Aeron başını salladı.

"Kızzz cennete bilet. Onu bulan iblisssler, onu kaçmak için kullanacak."

Sabin aksayarak eğlence odasının ortasına yürüdü, etrafa dağılmış insanların yüzüne bakmak için döndü ve lanet olsun, sallandı. Bazıları bilardo oynuyor, kimisi televizyon izliyordu. Bazıları içiyordu. Ashlyn, Maddox'un kucağına oturmuştu.

"Kıza ne yapacağız?" dedi kesik kesik. Gırtlağı hâlâ hassastı, yuttuğu bomba dumanının verdiği hasar tam geçmemişti.

Bütün gözler ona kilitlendi.

"Resimlerini inceleyeceğiz," dedi elinde bilardo sopası olan Lucien. "Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Bu ve ona iyi bakmak," diye araya girdi Ashlyn.

Yumuşak kalpli kadınlar, gezegenin baş belasıydı. "Avcılar artık onun ne olduğunu biliyor, şimdi peşimize daha büyük bir istekle düşeceklerdir."

"Bunun hoşuna gideceğini düşünürdüm," dedi Paris televizyondaki kadınlardan bakışlarını çevirerek.

Giderdi, tamamen iyileştiğinde tabii. O an bile duvara yaslanmak istiyordu.

"Onları kilit altında tutmalı ve bakmayı asla düşünmeyecekleri bir yere koymalıyız."

Ashlyn ona doğru sertçe başını salladı. "Hayatta olmaz."

"Tabii, sana Reyes'le iyi şanslar dilerim." William, Lucien'in omzuna bir şaplak attı ama alaycı bakışları hâlâ Sabin'deydi. "O adam manyak gibi bıçak kullanıyor."

"Seni bu konuşmaya kim davet etti?" diye homurdandı Sabin.

"Anya," diye cevapladı ölümsüz adam sırıtarak. "İstediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Şimdi, oyunumuzu bitirmemize izin verecek misin vermeyecek misin?"

Sabin bu saygısız piçten giderek daha fazla hoşlanmasına engel olamıyordu. "Anya, arkadaşına bir tasma tak."

"Neden? Ben kazanıyorum."

İkisi bilardo oyununa geri döndü; Lucien, Anya'nın eğilerek atış yapmasını izledi. "Düşmanın eline düşmesindense kızı öldürmemizi tercih ederim. O fazlasıyla güçlü, bu savaşta bize çok zarar verebilir."

Kimse cevap vermedi. Onu iplemiyorlardı.

Kane bir şarap şişesini alınca cam paramparça oldu. "Kahretsin!"

Gözlerini deviren Sabin ona doğru yürüdü, başka bir şişe aldı ve bir bardağa şarap doldurdu. "Al. Ee?" diye sordu diğerlerine.

Köşede, herkesten uzakta, yalnız başına ayakta duran Torin nihayet onu duydu. "Ona dokunursan ekiplerimiz yine ayrılır. Reyes onu kaybetmektense ölmeyi tercih eder ve ben de Reyes'in zarar görmesindense seni kaybetmeyi tercih ederim."

Sabin iç geçirdi, yaralı yüzünü yorgun eliyle ovaladı. Bu adamlara değer veriyordu ve onları yeniden kaybetmek istemiyordu. Belki bir gün, eskisi gibi ona saygı duyarlardı.

Belki de hiçbir zaman.

Şüphe, seni aptal pislik. Senden nefret ediyorum!

"O halde, kadını üçüncü ve dördüncü nesneyi bizim için bulmaya zorlayacağız," dedi, "böylece avantaj bizde kalmaya devam eder. Diğer ikisini Avcılar bulursa bu savaş asla bitmeyebilir."

Tanrıların kralı, cehennemdeki her iblis ve tüm Avcılar ondan bir parça istiyorken nasıl koruyabilirim?

O gece Reyes uyumakta güçlük çekti. Yalnızca Legion'un zihninde yankılanıp duran sözleri yüzünden değil, ayrıca Danika ondan yalnızca birkaç metre uzaklıkta olduğu için. Tek yapması gereken yataktan kalkıp, onları ayıran kapıyı açmaktı, sonra onu kollarına alabilirdi.

İlk düşünceyi aklına getirmemeye çalıştı, ikinci düşüncenin onu zevklendirmesine ise engel olamadı. Yaralarının çoğu iyileşmişti, yani gücü ona yeniden sahip olacak kadar yerindeydi.

Bir kez daha.

Fazla tehlikeli, diye karar vermişti.

Şans vermeye değer. Danika, bir şansa değer.

Eğer nazik olursan, riski en aza indirirsin.

Tanrım, bu düşüncelerin kime ait olduğunu bilmiyordu. Kendine mi yoksa iblise mi? Umurunda mıydı peki? Danika'ya son bir defa daha sahip olmak, ona sarılmak, ılık nefesini hissetmek, yumuşacık bedeninin tadını çıkarmak, lezzetine doyasıya varmak...

Çarşafı yumruklayarak dişlerini gıcırdattı. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi. Nefret edilesi düşünceler.

Memnuniyetle karşıladığı düşünceler.

Kadın onun nasıl bir parçası olduysa, artık onsuz kalmaktan hiç hoşlanmıyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu. Diğer türlü kendini bir bütün hissetmiyordu. *Onun iyiliği için. Böylesi en doğrusu. Hayatında bir kez olsun kendini düşünme.* Kendine bunları daha kaç kez tekrarlayacaktı? Kadının ailesi ondan nefret ediyordu ve sonuna dek haklılardı. Onunla kaldığı için Danika'yı suçlayacaklardı. İçindeki suçluluk duygusu büyüyecek ve çok geçmeden bunu nefret takip edecekti.

O kadar dalmıştı ki odasına izinsiz giren kişiyi son ana dek fark etmedi. Soğuk bir bıçak boynuna dayandı.

Kaskatı kesildi. Kirpiklerini kaldırınca Danika'yı gördü. Eğer karşısında bir düşman olsaydı daha az şiddetli bir tepki verebilirdi. Ama o anda tüm vücudu irkildi ve yerinden sıçradı. Kadın ay ışığına bulanmıştı; soluk renkli başının üzerinde parlayan bir hale gibiydi. Saçını açmıştı, tutamlar omuzlarına dökülmüştü. Kendine büyük gelen beyaz bir tişört giyiyordu. Sahip olma isteği vücudundaki her bir hücreyi uyandırdı.

Taş gibi sertleşmişti.

Karşı koy.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Burada son kalışımda kilitleri açmayı öğrenmiştim."

Fırtınamsı kokusu burnuna gelince onu derin derin içine çekmekten kendini alamadı. "Ailenin yanına dön."

"Hayır. Kusura bakma. Sana, kendime zarar vermeden canını yakabileceğimi kanıtlayacağım."

Reyes, Danika'nın onu kesmesine fırsat tanımadı. Bir çırpıda onun bileğini yakaladı ve sıkıca tuttu, hareket etmesini engelledi. Diğer eliyle bıçağı aldı ve yere fırlattı. Kadını birden öne, tam üzerine doğru çekince Danika'nın gözleri kocaman açıldı.

Birlikte yuvarlanıp döndüler ve kadını yatağa yapıştırdı. *Karşı koy. Bununla savaş.* Kadın nefesini yanağına üfledi. Göğüsleri birbirine değdi. Danika bacaklarını beline doladı, çıplak ıslaklığını Reyes'in sertliğine dayadı. Kor ateş gibiydi.

Adamın, ona direnmekle ilgili tüm düşünceleri yok olup gitti. *Son bir defa,* diye düşünürken buldu kendini, bu ısrar onu baştan çıkartıyordu. Savaşı kazanıyor. Pek de savaştığı söylenemezdi gerçi. "Ailenle kalmalıydın, güvenli yatağında olmalıydın."

Danika çenesini inatçı bir şekilde kaldırdı. "Seni özledim," diye itiraf etti gönülsüzce.

Reyes erkekliğini o enfes noktasına sürttü, kalçalarını hareket ettirmeden duramıyordu. Kadının nefesi kesildi, inledi. Çok iyi. Daima bu kadar iyi.

"Çıplaksın," dedi Danika hırıltıyla nefes alarak. "Hımm, buna sevindim." Kollarını boynuna doladı ve yakıcı bir öpüş için onu kendine çekti.

Adamın dili onun vahşi, yabani diliyle savaştı. Reyes geriye doğru kaydı ve kadının tişörtünü hırsla başından geçirip bir kenara

fırlatarak anında üzerine yeniden atladı. Danika'nın göğüs uçları tenine battı, elleri sırtını yakaladı ve bacakları ayrıldı. Kendini adama, birleşme olmaksızın birbirlerine ne kadar yakın olabilirlerse o kadar bastırdı.

Erkekliği zonkluyordu, hazırdı, o kadar hazırdı ki. "Yine külot giymemişsin," diyebilmeyi başardı bir yandan göğsünü avuçlarken.

Danika alt dudağını ısırdı. "Memnun oldun mu?"

"Zevkten ölüyorum."

Gülerek onu itti, sırtüstü devirdi ve ata biner gibi üzerine çıktı. "İçime girme. Henüz değil."

"Girmeyeceğim." Üzerinde yükseldi, sahip olmak için canını vereceği bir denizkızı gibiydi. Bir kere, iki kere adamın vücudu boyunca kayarak gezindi, hâlâ içine girmemişti. Kadının başı arkaya düştü, saçları başının etrafında gün ışığından bir hale gibiydi.

"Seni emmek istiyorum," dedi.

"Zaten her yerimdesin."

"Biliyorum." Yavaşça eğilerek ona sokuldu ve dudakları, irileşmiş penisinin üzerine gelene kadar durmadı. Ağzı aletini yutmadan hemen önce dişleri ay ışığında bir saniyeliğine bembeyaz ışıldadı. Reyes'in kalçaları kendiliğinden öne fırladı, kendini boylu boyunca kadının gırtlağının derinliklerine itti. Buna niyeti yoktu, canını yakmak istemiyordu ama kendini durduramıyordu. *Daha çok. Daha fazlası gerek.* O ve iblisi, bu sözcükleri hep bir ağızdan bir şarkı gibi söylüyordu. Zihninin arka taraflarında iblisin hâlâ onunla olduğunu fark etti; Acının bir yere gittiği yoktu. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla.*

Parmakları, ağzı yukarı aşağı hareket eden, diliyle başını yalayan, emen, sonra da parmaklarıyla erkekliğinin dibini okşayan kadının saçına dolandı. Yanağının içini ısırarak kanattı.

"Danika," dedi nefes nefese.

Danika sertçe daha derinlere indi ve aynı anda arkasına uzandı, parmakları çarşafın üzerinde geziniyordu... durdu... Reyes inledi... Danika kolunu kaldırdı, ağzı yeniden harekete geçmişti... Reyes kıvrandı... sonra Danika tam omzuna bir hançer sapladı.

Reyes bağırarak patlarcasına boşaldı, ağzının içine defalarca fışkırdı. Tüm vücudu titriyordu. Dudaklarından başka bir kükreme döküldü, zevk ve acı, karşı koyamayacağı sersemletici bir karışım haline gelmişti. Karşı koymak istemiyordu.

Kadın, ona sunduğu her damlayı yuttu. Ve Reyes nihayet durduğunda, nihayet hareketsiz kaldığında, Danika penisinin üzerinden doğruldu, dudaklarını yalayıp mutlu bir kedi gibi sırıttı. Reyes'in omzundan kan dökülüyor, enfes bir şekilde batıyordu.

"Beni bıçakladın," demeyi başardı boğazındaki yumruya rağmen. Kadını dikkatle inceledi, yüzünde ne bulacağından emin olamıyordu. Kana susamış veya her an onun yeniden canını yakacakmış gibi görünmüyordu.

Halinden memnun gibiydi.

"İlk bıçağı alacağını düşünmüştüm, bu yüzden bileğime başka bir tane bağladım ve kuzey bölgesiyle fazlasıyla meşgul olup güneyle ilgilenmeyi unutacağını umdum."

Reyes'in dudakları kıvrıldı. "Numaracı."

"Gerekliydi." Hâlâ dizlerinin ve ellerinin üzerindeydi, çenesi adamın göbek deliğinin üzerinde duraksadı, doğrudan ona baktı.

Tanrım, kadına bayılıyordu. Gözlerinin zümrüt yeşili derinliklerinde yüzen arzuyu görebiliyordu. Kendi arzusu da geri dönmüş, kanını cayır cayır yakan bir ateş gibiydi. Yeniden sertleşti, doluyor... doluyordu... kadını yeniden her yerinde hissetmek için kıvranıyordu.

"Artık beni hak ettiğim şeylerden mahrum bırakmayacaksın," dedi. "Senin canını yakmam beni değiştirmiyor, sana yemin ederim. Senin iyiliğin için bir şey yaptığımı hissediyorum. Sana zevk verdiğimi bilmek *hoşuma* gidiyor. Nazik olmayı istediğini biliyorum, sanırım bu, iblisinle bir araya geldiğinden beri hayalini kurduğun bir şey. Ama bu ihtiyacı hissettikçe sana sert davranabileceğimi ve acı verebileceğimi bilmek zorundaydın; bilmek *zorundaydım*."

"Hak ettiğin şey nedir?" diye sordu, bu kelimeler dikkatini çekmişti.

"Benim sana ve senin de bana ait olman. Senin *bütün* ihtiyaçlarını karşılayacağım. Sen de başka kadınlara gitmeyeceksin. Asla."

Sözleri Reyes'in zihninde yankılandı, binlerce duasına verilmiş bir cevap gibiydi. "Danika, meleğim." Kadının kollarını kavradı ve onu üzerine çekti. Elleri belinde buluştu ve birleşme pozisyonuna getirdi. Çok sıcak, çok ıslaktı. "Dur. Prezervatif lazım."

"Bu kez seni hissetmek istiyorum. Bütünüyle."

Adam hareketsiz kaldı ama kalbi hâlâ delice çarpıyordu. "Peki ya... bebek olursa?"

"Sakıncası var mı?"

"Eskiden öyle düşünürdüm. Ama şimdi, seninleyken..." Bu fikir hoşuna gidiyordu. Bunu arzuluyordu. Danika'nın göbeğinin kendi çocuğuyla yavaş yavaş şişmesini izlemeye bayılacaktı. "Senin için sakıncası var mı?"

"Sanırım... sanırım bu hoşuma gider."

"Benim korkunç bir baba olacağımı düşünmüyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Daha fazla sevilecek ve korunacak bir çocuk düşünemiyorum."

Reyes inledi, bu bir mutluluk sesiydi. Gerçek, yoğun ve amansız bir mutluluk.

"Artık beni uzaklaştırmak yok. Asla." Danika'dan da zevk dolu bir inleme yükselirken gözleri kapandı.

Kadını reddetmesi imkânsızdı. Onu izleyecek ve içinde herhangi bir şiddet dürtüsü oluşmadığına emin olacaktı. Eğer bunu görürse, bu dürtüyü kendinden başka kimse üzerinde tatmin etmemesini garantileyecekti. Ailesinin güvenini kazanmak için her şeyi yapacaktı. Onu daima Aeron'dan uzak tutacak, Avcılardan, iblislerden ve tanrılardan koruyacaktı. Bir şekilde. Bir yolunu bulacaktı.

"Beni gerçekten istiyor musun? Emin olman gerek. Bundan sonra seni asla bırakmayacağım."

Kadının yüzü yumuşadı. "Gelecek belirsiz olabilir ama ben senden, bizden eminim."

Şu ana dek söylenmiş en güzel sözler. "Bir daha seni uzaklaştırmak yok," diye yemin etti Reyes. "Benimsin. Sen benimsin."

"Seninim."

Reyes tek bir kavis çizerek Danika'nın derinliklerine gömüldü. Zihni o anda sustu, iblisi sessizdi. *Gitti mi?* diye düşündü. İblisi yollamak için fiziksel birleşme mi gerekiyordu?

Danika'nın elleri göğsüne demir atıp tırnaklarını saplamaya, batırmaya başlayınca Reyes düşünmeyi bıraktı. Hayatı boyunca bu kadar kusursuz bir an hayal edememişti. Kalbinin acı yerine aşkla çarptığı bir an. Danika onundu. O da kadının.

Ondan vazgeçememişti; yapamamıştı. Kadın, onun için ciğerlerinden veya bacaklarından daha önemliydi. Onsuz hiçbir şeydi. Hep yanında olacaktı. Kadın ona acı veriyordu ama o hâlâ Danika'ydı, meleğiydi. İyi, saf ve dürüst. Ah, evet, hep yanında olacaktı.

Bu karar içinde bir neşe selini özgür bıraktı, o kadar enfesti bir histi ki kadına doğru hamle yaptı, başparmağı klitorisini buldu ve okşamaya başladı. Kadının çizgiyi aşması için gereken tek şey bu olmuştu.

"Reyes!"

"Meleğim, meleğim benim." Aynı bir önceki kadar şiddetle boşaldı, Danika'yı yuvarladı ve dudaklarını birleştirdi, dilini ağzının derinliklerine itti. Bu defa kadınla kalmıştı, acaba aralarındaki bağ, adamın herhangi bir kapıdan geçmesine izin vermeyecek kadar mı güçlüydü?

Aniden sırtına bir bıçak saplandı. Hayır, bunu yapan Danika değildi, elleri adamın saçlarına dolanmıştı. Şaşkınlıkla bağırdı ve öpüşmeyi bırakarak başını çevirdi.

Aeron yatağın yanında ayakta duruyordu, kanatlarını açmıştı, gözleri kızıl kızıl ışıldıyordu. O bıçağın hedefi Danika'ydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Paris dizlerinin üzerine çöktü. Tanrı kralın "Şimdi," fısıltısı zihninde yankılanınca içini bir telaş kaplamış ve diğer savaşçıları eğlence odasında bırakarak hızlı adımlarla yatak odasına gitmişti. Sonunda bir karar vermesi gerektiğinin bilincindeydi.

Zamanı gelmişti. Daha fazla bekleyemezdi. Kendini parçalara ayrılmış, yaralı hissediyordu.

Sonra bıçağını iyice yükseğe kaldırmış ve "Kronos, Titan Lordu, beni emrettin, işte geldim," diye bağırmıştı. Konuşurken bıçakla göğsünü boydan boya deşmiş, derine, gidebildiği kadar derine gitmişti. Cildi yırtılmış, organları parçalanmış ve kan boşalmıştı.

Acı şiddetliydi, neredeyse iki büklüm olacaktı. Ama azmini kanıtlamak zorundaydı. O gün, daha şimdiden iki kadınla yatmıştı. Yüzlerini bile hatırlamadığı iki kadın ve birini yalnızca bir saat önce yatağa atmıştı. Bıkmıştı. Midesi bulanıyordu.

Birkaç gününü düşünmekle geçirmişti. Aslında artık yaptığı tek şey buydu. Sayamadığı kadar uzun yüzyıllar boyunca zihnini kapatıp bedenini sunan bir adam için ne büyük bir yenilik. Şim-

diyse zihni sürekli sorular ve olasılıklarla çalkalanıp duruyordu. Aeron mu Sienna mı.

"Kronos, sana yalvarıyorum. Bana görün. Beni bir kez daha huzuruna kabul et, ihtiyacım olan tek şey bu. Ben..."

"Gereksizce bağırıp duruyorum," dedi tanrı kral tam arkasından. Yıldızların kokusu aniden odayı doldurdu. Havayı titreşimli bir elektrik mırıltısı kaplayarak Paris'in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Bunu yapmayı istese de arkasına dönüp konuğuna bakmadı. Başını saygıyla eğdi, kul tavrını takındı. Bu egemenliğin onu iğrendirdiğini mi yoksa Kronos'un kafasının Lordlar hakkında, tıpkı onların da tanrılar hakkında olduğu gibi, karışık mı olduğuna karar verememişti.

Güvensiz ve çekingendi ama ikinci düşüncesi doğruymuş gibi ilerlemeyi planladı.

"Kararımı vermeden önce sorularım var," dedi. "Eğer arzu ederseniz, onları sormak istiyorum."

"Senin hakkında düşündüm, iblis. Sen ve tutkuların bana çözmeye kararlı olduğum bir gizem sundu." Sandaletlerden çıkan ses, bir kumaş hışırtısı ve işte Kronos tam karşısındaydı. "Sor."

"Eğer Sienna'yı seçersem onun yalnızca çürüyen bedenine mi kavuşacağım?"

Gerçekten eğlenen tanrıdan samimi bir gülüş duyuldu. "Ne kadar da şüphecisin. Bu ancak Yunanlar'a özgü bir şey, eminim o sahtekâr piçler olsa böyle yapardı. Ama ben çok daha cömert bir ruhum. Benden onu tıpkı eski haliyle alabilirsin. Senin için o aynı görünecek, aynı şekilde konuşacak. Yalnızca konuşan bir ceset olmayacak. Bir kalbi olacak ve atacak."

Senin için atacak.

Kelimeler Paris'in zihninde yankılandı ve kaşlarını çattı. O üç kelimenin önemi var mıydı yoksa sadece altlarında, aslında olmayan gizli bir anlam mı arıyordu? Tanrılar yüzyıllardır hileci doğalarıyla tanınırdı. Kronos, Yunanlar için *sahtekâr piçler,* demişti ama Paris, Titanlar'ın da farklı olmadığına bahse girebilirdi.

Yine de ısrar etti. "Önceden olduğu gibi yine benden nefret edecek mi?"

Kulakları yine bir gülüşle dolarken parmaklar ensesinde gezindi. Nazik bir dokunuştu ama kalbini çılgın bir gümbürtüyle attıran, güçlü bir enerji akışına neden olmuştu. "Elbette senden nefret edecek. O bir Avcı. Sen Karanlığın Efendileri'nden birisin. Ama eminim Hafifmeşrep, sen onu aşkınla büyüleyebilirsin."

Bunu yapabilir miydi?

Acaba kadına kavuşmak, şansı varken Aeron'u kurtarmamanın verdiği suçluluk duygusuna değecek miydi? Reyes olsa böyle düşünürdü. Ne de olsa Aeron'un katletmek için çıldırdığı kadından ellerini bir türlü çekemiyordu.

Paris yavaşça başını kaldırdı ve bakışları Kronos'la buluştu. Kralın yüzü ifadesizdi, umursamadığı belliydi. Kahretsin! Ne yapmalıydı?

Reyes, kadının üzerinden sıçrayıp Aeron'a saldırırken, Danika avazı çıktığı kadar bağırdı. Dehşet içinde filizlendi ve hızla kol ve bacaklarına yayıldı. Çırpınarak yatakta geri geri gitti, çok geçmeden yatak başlığının soğukluğu sırtına değdi. *Lanet olsun, ne yapmalıyım?*

İki adam yerde yuvarlanıp birbirlerinin derilerini parçalıyor, ısırıyor ve vahşi hayvanlar gibi hırlıyordu. Aeron, Reyes'in boynuna bıçakla defalarca saldırırken bir yandan savaşçının kellesini çok

yakında koparacağını haykırıyordu. İki defa denk getirmeyi başardı ve Reyes'in boğazından oluk oluk kan dökülmesine sebep oldu.

Reyes zaten zayıf düşmüştü. Tanrı aşkına, Danika onu daha birkaç dakika önce bıçaklamıştı. Bıçak. Evet. Ona gereken buydu. Peki bıçağı hangi cehennemdeydi?

Bakışlarıyla etrafı taradı... orada, yerdeydi. Hem yakında hem de uzakta. En son böyle bir şey olduğunda Aeron kadını yere yapıştırmış ve o da olduğu yerde kalakalmıştı. Reyes onu kurtarmıştı ama bu çabasının sonucunda sıkı bir dayak yemişti. Bu kez pasif kalmayacak ya da kaçmayacaktı. Yardım edecekti. O yardım etmek için *eğitilmişti*.

İki adam ayrılıp birbirlerinin etrafında nefes nefese dönerken şilteden yavaşça kaydı.

"O kadın benim," diye homurdandı Reyes.

"O, tanrılara ait," diye hırladı Aeron. Kendi etrafında bir tur attı ve kanadının jilet gibi keskin ucu Reyes'in yanağını kanattı.

Reyes'in başı hızla yana savruldu. Dönerken gülümsedi. "Artık değil. Hücreden nasıl kaçtın?"

"Kronos. Şimdi harekete geçme zamanı, dedi. Tanrılar konuşunca itaat ederim."

Legion, Aeron'un kanadının gölgesinden başını uzattı. "Acıtma."

Aeron uzanarak minik iblisin kafasını okşadı.

Yaratık mırıldandı, tıpkı Reyes'in canı yanarken Danika'nın duyduğu sesler gibiydi. Birazcık daha, diye düşündü, savaşçıların yoluna çıkmamak için elinden geleni yaparak silaha yaklaşırken. Gümüş renkli bıçak ona göz kırpmaya devam ediyor, sanki onunla dalga geçiyordu.

"Dostluğun bir bedeli vardır," dedi Aeron karanlık bir sesle.

"Ben senin dostunum."

"Hayır."

"Aeron, seni seviyorum."

"Aeron değil, Gazap."

"Sen Aeron'sun. Benim kardeşimsin."

"Buna rağmen beni hapsettin, bunun ne kadar berbat bir tutsaklık olduğunu bilmene rağmen."

"Bana sen yalvardın!"

"Dinlememeliydin!"

Danika eğildi. Parmakları kabzayı kavradığında Reyes'in bembeyaz olduğunu gördü. Aeron'un sözleri hedefini –Reyes'in suçluluk duygusunu– bulmuş ve bir kılıçtan çok daha derin bir yara açmış olmalıydı. Dikleşti.

Reyes'in, kendini arkadaşına tercih etmiş olduğunu fark etti ve bunun adam için ne kadar zor olduğunu ilk kez anladı.

Bu adamlar cehennemin alevlerinin üstesinden birlikte gelmişti. Kelimenin tam anlamıyla!

"Seni kendinden korumak için yapmam gerekeni yaptım," diye gürledi Reyes.

"Hayır, *kadını* korumak için yapman gerekeni yaptın!" diye bağırdı Aeron ve yumruğunu kasıklarına gömdü. Burun delikleri genişledi, yeni bir saldırı için hazırlanırken ellerini sıktı. "Düşmanımı."

Reyes çıplaktı, silahsızdı ve muhtemelen diğer hançerin durduğu yatağa yaklaşmaya çekiniyordu. Büyük olasılıkla dikkatini Danika'nın yönüne çekmek istemiyordu. Kendisi ne kadar tehlikede olursa olsun, yine onu koruyordu.

Danika, Reyes'in yavaşça geri geri gitmesini izlerken dudaklarını yaladı. Bir ürpertiyle sarsıldı. Bağırmak, elindeki bıçağı Reyes'e fırlatmak istiyordu, böylece kullanabileceği *bir şey* olabilirdi. Ama ya sesi konsantrasyonunu bozarsa? Ya Aeron bu dikkat dağınıklığını onun üzerine çullanmak ve gırtlağını kesmek için kullanırsa?

Reyes'in yaralarının nasıl iyileştiğine kendi gözleriyle tanık olmuştu ama başı kesilirse iyileşmesinin mümkün olmayacağını biliyordu.

Legion pullu dirseklerini Aeron'un omuzlarına dayadı ve yalvaran gözlerle Danika'yı izledi.

"Onları durdur. Aeron'un canı yanmasssın." Pullu eller savaşçının saçını okşadı. "Sssakin, dossstum. Sssakin."

"Deniyorum," diye fısıldadı Danika. Gölgelerin loşluğundan ayrılmadan, bir santim öne ilerledi, bıçağı kaldırmış ve hazırdı. *Gırtlağına saldır.*

"Ben Gazap iblisiyim." Aeron konuştukça sesi giderek daha farklılaşıyor, derin, hırıltılı ve haşin ama inişli çıkışlı geliyordu. "Bana büyük bir kötülük ettin ve cezanı çekeceksin."

Işıldayan parlak bakışları nihayet Danika'ya döndü. Kadın kaskatı kesildi, nefes almakta zorlanıyordu.

Reyes kükredi ve ileri atılıp Aeron'un göğsüne çarptı. İki adam geriye doğru hızla sendeledi, Aeron'un kanatları duvarı dövdü. Kapıya o kadar büyük bir güçle çarptılar ki menteşeler yerinden çıktı ve ahşap devrildi. Legion ciyakladı ve adamlardan telaşla uzaklaşıp yatağın altına saklandı.

Yuvarlandılar, kol ve bacakları birbirine dolandı. Danika dişlerin çarpışmasını, pençelerin kumaşları yırtma sesini duyabiliyordu. Kemiklerin kırılmasını ve acı homurtularını da. Bir sürü homurtu.

Bir ayrılsalar... Çıplaklığını umursamadan yeniden harekete geçti ve dövüşen çifte yaklaştı. *Haydi ama. Kahretsin, ayrılın artık!* Bıçağı saplamak için asla yeterince yaklaşamayacaktı ama belki silahı fırlatabilirdi.

"Beni sonsuza dek hapsetmek istiyorsun," diye hırladı Aeron. Yumruk attı.

Reyes'in başı yana savruldu. "Bir gün kana susamışlığından kurtulursan bana teşekkür edeceksin!"

Aeron sırtındaki iki yarıkta katlı duran kanatlarını silkerek açtı. "Teşekkür mü? Beni cehennemin yanı başına gömdüğün için mi?"

"Orada Legion'la tanışmadın mı? Yeni aşkınla?"

Nihayet yuvarlanmayı bıraktılar, Aeron üstte kaldı. Reyes'e bir yumruk daha savurdu. Hedefi belirginleşen Danika hançeri fırlattı, alet döne döne uçtu. Aeron'un şahdamarına nişan alsa da bıçak savaşçıya ulaştığında ucu koluna gömüldü.

Tam o sırada kendi hançerini Reyes'in gırtlağına saplamak üzere uzanmış olan Aeron durdu ve kafası karışmış bir halde koluna baktı. Kaşlarını çattı. Yatağın altından Legion dehşet içinde bağırdı ve Aeron'un dikkatini kavgadan uzaklaştırdı. Bu dikkatsizliğin bedelini ödeyecekti. Reyes sıçradı ve bacaklarını ikisinin bedenlerinin arasına soktu. Ayaklarıyla Aeron'u hızla geri geri ittirdi. Savaşçı sertçe duvara tosladı. Çarpma onu yavaşlatmadı. Hatta hiç etkilememiş gibiydi.

Reyes aceleyle ona koştu, her adımı tehdit doluydu. Ama Aeron'un umurunda değil gibiydi. Sırıtarak kendi hançerlerinden birini çıkarttı. Legion'un yerden alıp ona yetiştirdiği bir hançer. Reyes ona doğru uçarken –neler olduğunu o anda fark etti, bir inkâr haykırışı boğazından yırtılırcasına fırladı– o hançer hedefini bulmuştu: *Danika.*

"Daha fazla beklemeyeceğim," dedi Kronos, sesi sıkılmış gibiydi. "Birazdan seçimin hakkındaki merakımı kaybedeceğim ve sana ne Aeron'u ne de Sienna'yı vereceğim."

Paris terlemeye başlamıştı. *Yap şunu. Bir isim söyle.*

Ama ağzını açtığında Kronos başını yana eğmişti, kulakları sanki Paris'in yatak odasının sessizliğinin ötesinde bir şey duymuş gibi kıpırdıyordu. "Ah, evet," dedi kral ve sesinde hiçbir memnuniyet tınısı yoktu. "Çok yakında seçmen gerekecek."

Bir şey mi olmuştu?

Bir saniye sonra adımların gümbürtüsü Paris'in kulaklarına ulaştı. Sonra kapısı vuruldu. "Paris içeride misin?"

Sabin'di.

Paris, Kronos'a baktı; hayır, boşluğa. Tanrıların kralı gitmişti. Yoksa şansını mı kaybetmişti? Surat asarak ayağa kalktı ve kapıya gitti. "Şimdi değil," dedi kapı savrularak açılırken.

Sabin onun kanayan göğsüne baktı. "İyi misin, adamım?"

"İyiyim. Neler oluyor?"

"Aeron kaçtı. O ve Reyes dövüşüyor." Sanki bu sözleri doğrulamak istercesine, acı dolu bir kükreme sesi yükseldi ve onu ürkütücü bir kahkaha takip etti.

Kronos'un bir cevap alma konusundaki acelesini anlamıştı. Bunun farkına varınca korkudan ödü patladı. Seçiminin sonuçlarına kafa yormaya veya düşünmeye artık zaman yoktu.

Belki de fazla kurcalamaması gerekiyordu.

Sabin'in arkasında, Giden ve Cameo da koridordan koşarak geldi. İkisinin elinde de silahlar vardı. Sabin omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. "Fazla zamanımız yok."

"Plan nedir?" diye sordu Paris.

Sabin tekrar ona baktı, şimdiden geriye gitmeye başlamıştı. Bakışları acımasızdı. "Bunu sona erdirmek için gereken neyse o."

Reyes göz ucuyla gümüşün ışıltısını görmüştü. Ama Danika'nın soluğunun kesildiğini duymadan ve göğsünde yayılan kırmızı lekeyi görmeden neler olduğunun farkına varamamıştı.

Danika yaralanmıştı. Kanaması vardı. Yere yığılmıştı, sessizdi. Neredeyse hiç nefes almıyor, kıpırdamıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Bütün ettiği yeminlere rağmen onu korumayı başaramamıştı. O... yoksa o... Hayır! Onun iyileşeceği dışında bir şeye inanmayı reddediyordu. Tamamen iyileşecekti, sapasağlam olacaktı. Ama buna rağmen içinde bir öfke dalgası yükseldi. Hiddet ve nefret, çaresizlik ve yoğun bir duygusal acı. Acı öyle fazlaydı ki kemiklerine yayıldı, canını yaktı ve ona güç verdi.

Bir saniye sonra ayağa kalkmış, kadına doğru koşuyordu. Aeron onu kolundan yakalayıp durdurdu. Yere devrilirken içini panik kapladı. Arkadaşı onun üzerine zıpladı ve ata biner gibi beline oturdu.

Bir yumruk ona doğru uçtu. Tam isabet. Burnu orta yerinden kırıldı.

Reyes hırlayarak ona diş gösterdi, döndü ve Aeron'un kollarını yakaladı. Bir saniye sonra arkadaşını aşağıya çekmişti. Aeron'un artık kırmızısı gitmiş, mor rengini almış gözleri mutlulukla yanıyordu. Bu yoksa... tabii ki mutlulukla karışan o şey, suçluluk değildi.

Ona zarar verdi. İşini bitirmeliyim, Danika'ya ulaşmalıyım. Ona yardım etmeliyim.

Aşağıya, Aeron'a baktı, elleri çoktan boğazına sarılmıştı. O anda tüm gücüne sahip olan Reyes karşısında, Aeron'un mengene

gibi sarılmış parmakları boynundan koparmak veya adamı üzerinden atmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Arkasında arkadaşlarının toplandığını duyuyordu. Kulağına mırıltılar geliyordu.

"Bunu yapma Reyes."

"Onu bırak."

"Başka bir yolu var."

Hangisini kimin dediğini bilmiyordu ve umursamıyordu. Daha çok sıktı, pençeleri cildini delip damarlarına ulaştı. Ilık kan, parmaklarının arasında birikiyordu.

Legion aniden ileri doğru süründü ve sıçrayarak Aeron'un göğsüne çıktı. Elmaslara çok benzeyen gözyaşları küçük çirkin yüzünden süzülüyordu. "Durrr, durrr. O benim."

Reyes daha da sıktı. Aeron öldüğünde Danika güvende olabilecekti. En azından onu tehdit eden şeylerden birinden kurtulacaktı. Tedavi olabilecekti. İyileşecekti.

Umutsuz bir feryat koparan Legion kendini Reyes'in üzerine attı ve onu tırmaladı. Yaratığın salyası zehirli olmalıydı çünkü tıpkı asit gibi yakarak Reyes'in damarlarında dolaştı, öyle bir yaktı ki iblisini zevkten inletti. Reyes yine de ayağa kalkmadı.

"Sssavaşçım," diye ağlandı iblis. "Benim o. Acımasssın."

Aeron'un büyüyen gözlerinde kan damarları belirginleşmişti. Vücudu titriyor, rengi giderek soluyordu. Neredeyse morarmıştı. Debelenmeleri giderek güçsüzleşiyordu. Çok geçmeden tamamen kıpırtısız kalacaktı, işte o zaman Reyes onu bırakacak, duvarda asılı kılıçlarından birini alacak ve kellesini uçuracaktı. Yakında...

"Reyes," dedi titrek bir ses.

Hiddetini ve nefretini bölmeyi başarabilecek tek ses buydu ve hislerini tamamen gölgede bıraktı. Reyes'in dikkati diğer yana, Danika'nın yerde yatarak ona baktığı tarafa kaydı.

Kadının ona ihtiyacı vardı. Anında Aeron'u bıraktı ve titrek bacaklarının üzerinde dikildi. Aeron'un bedeni gevşek ama bilinci yerindeydi, Reyes'i izledi. Legion, Aeron'un yüzünü ve göğsünü öpmeye başlamıştı, savaşçıyla cilveleşiyordu.

Bir silahın horozu kaldırıldı. "Bu durumu çözene kadar kimse kıpırdamasın."

Reyes bu emri verenin kim olduğunu bilmiyordu ve onu kulak ardı etti. Telaşla Danika'nın yanına gitti, başucunda eğildi. Etrafındaki taşlar kanla kaplıydı. Saplanan bıçağı çekip çıkartarak yaralarını açık hale getirmişti. Solgundu, fazlasıyla solgun ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Yardım etmeye... çalıştım," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bir kez olsun."

"Ettin, meleğim. Bana yardım ettin." Elinden geldiği kadar nazikçe ve ağlamamaya gayret ederek onu kollarına aldı. Kadının kasları o kadar zayıflamıştı ki kendi başına hareket etmesi mümkün değildi. "Lucien, sana ihtiyacım var!"

Adım sesleri. "Geldim." Lucien yatağın yanında ayakta duruyordu, uyumsuz gözlerinde endişe vardı.

"Onun ruhunu alma," dedi Reyes boğulurcasına. "Yapma... sakın. Onu iyileştirmem için zaman lazım."

"Çağrı alırsam kendimi durduramayacağımı biliyorsun," diye cevapladı Lucien.

Reyes titreyen elini Danika'nın kaşı üzerinde gezdirdi. "Benimle kal, meleğim." Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Daima," dedi o halsiz gülümsemelerinden biri eşliğinde. "Seni seviyorum."

Ah, tanrım. Ona o anda sunulan bu sözler adamın içini paramparça etti. "Seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki sensiz yaşayamam." Gözlerini kadından ayırmadan yalvardı, "Lucien, bir şifacı bul. Onu buraya getir. Lütfen."

Lucien başını salladı ve kayboldu.

Yumruklar tam yanındaki kapıyı dövdü ve ardından buyurgan kadın sesleri duyuldu. "Şu kapıyı açın! Bizi içeri kilitlemeniz gerekmiyor. İşinize karışmazdık. Neler oluyor orada?"

"Danika. Danika iyi misin?"

"Onları içeri alın," diye bağırdı Reyes, ailesinin Danika'ya güç vereceğini umuyordu.

Biri kapıyı açtı ve iki kadın Reyes'in yatak odasına hızla daldı. Kollarında yatan, yaralı Danika'yı fark ettiklerinde soluklarını tuttular. Hemen onun yanına koştular. Üçüncü kadın, büyükanne alçılar içindeydi ve oraya taşınması gerekti.

Savaşçılardan biri bağırdı. "Hayır, Aeron. Hayır!"

Biri homurdandı: "Seni vurmak istemiyorum!"

O anda Reyes, Aeron'un ayağa kalktığını gördü. Dört kadının birden aynı odada olması, kana susamışlığını bambaşka bir seviyeye yükseltmiş ve ona, ihtiyacı olan tüm dinçliği vermiş olmalıydı.

Savaşçı ona uzanırken Danika'nın kardeşi çığlık attı, çırpınarak uzaklaştı ve Aeron'dan kaçtı.

Annesi döndü, kollarını açtı ve Danika'yı korudu. "Bebeklerimi rahat bırak, hayvan!"

Bunu duyan Danika doğrulmak için kendini zorladı.

"Hayır," diye emretti Reyes. "Kıpırdama."

Aeron ileri atıldı. Savaşçılar önüne atlıyor ve onu yere devirmeye çalışıyordu. Yine de hiçbiri, savurmuş oldukları tehditlere rağmen ona ateş etmedi. Reyes onları suçlayamazdı. Sonuçta o da dostunu öldürmeyi başaramamıştı.

Aeron bütün savaşçıları uçuşan sineklermiş gibi bir bir savuşturdu ve kadınlara giderek daha da yaklaştı. Legion savaşçıların arasında uçarcasına ilerliyor, bir yandan da tıpkı Reyes'e yaptığı gibi onları ısırıyordu. "Dossstumu acıtmak yok."

Reyes'in aksine, arkadaşları acıyla daha da güçlenip ayakta kalmadı.

Düştüler, hareketsizdiler, yaratığın salyası onları zehirlemişti.

Çok geçmeden hedefine doğru ilerleyen Aeron'un önünde kimse kalmadı.

O an geldi çattı. Artık vaktim yok.

Paris üçüncü kez, odasının ortasında dizlerinin üzerine çöktü. Kendini bıçaklaması, Kronos'u çağırması gerekmedi. Tanrı kral, Paris tam yere düştüğü anda kendi isteğiyle beliriverdi.

"Sienna'yı ölümden geri çağırdım bile," dedi kral. "Benim taht odamda bekliyor ve birkaç saniye içinde buraya gelebilir. Kadının senin olması için o kelimeleri söylemen yeterli."

Ah, ona yeniden sarılmak. Yumuşak tenine dokunmak, güzel gözlerine bakmak. Bedeninde nazikçe gezinen o zarif ellerini hissetmek. Sienna, Paris'ten hoşlanmıyordu ama çekimine kapılmıştı. Adamın içine girmesine izin vermişti ve bu ebedi hayatının en muhteşem anlarından biri olmuştu.

"Eğer onu seçmezsen, belki kadını kendime saklarım. Kendime bir ölümlüye sahip olma şansı vermeyeli uzun zaman oldu." Kronos omuz silkince beyaz elbisesinin eteği havalandı.

Paris yanağının içini ısırdı. Bu tanrıyı çağırıp ondan bir iyilik istememesi gerektiğini bilmeliydi. Kronos'un kadına dokunması, öpmesi fikri midesini kaldırdı. *O benim!* "Neden bizden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Nefret etmek mi?" Kronos kuru kuru güldü. "Nefret çok basit bir açıklama olurdu. Bir zamanlar düşmanıma hizmet etmiş hiç kimseyi sevme eğilimim yok diyebilirsin. Ama buna rağmen siz, Karanlığın Efendileri hâlâ bende merak uyandırıyorsunuz. Sizde, bir yarısı iblis olan adamlardan hiç beklemeyeceğim miktarda insanlık var. Şimdi bile, ismi Aeron olanınız avına doğru yürürken zihninin içinde kendi kendine durması için bağırıyor."

Paris kaskatı kesildi.

Bir iç geçiriş. "Adamın beni şaşırttığını söyleyebilirim. Büyükanneyi pençesine düşürmüştü, sadece gırtlağını kesmesi yeterliydi. Ama yine de kana olan açlığını, kadını kaçıracak kadar uzun süre bastırabildi. Hatta bu hatırayı hafızasından silmeyi bile başardı. Böyle bir şey için gereken iradeye... hayret ediyorum."

Ama Paris, Aeron'un o dört masum kadını katletme emrini unutamadığını biliyordu. Acılar içindeki savaşçı, başından beri böyle bir eylemin hayatını sonsuza dek değiştireceğinin farkındaydı. Ve kesinlikle iyiye doğru değil. Aeron ilelebet lanetlenecekti.

Tabii bunu engellemek için hiçbir şey yapmadığını bilen Paris de öyle.

"Zihninin bulanık olduğunu görüyorum," dedi Kronos savaşçının önünde çömelerek. Bakışları buluştu; dipsiz kahverenginin karşısında mavi. "Eğer Aeron'u seçersen Sienna'yı asla göremeyeceğini bil. Bunu garantileyeceğim. Çünkü bunu yapabilirim."

"Peki ya Sienna'yı seçersem?"

"Aeron, Ford kadınlarının canını alacak. Danika dışında hepsinin. Onu tutmaya karar verdim. Diğerleri işime yaramıyor, bu yüzden tamamen önemsizler."

"Peki neden Aeron'un ruhunu, onları öldürme emri vererek lanetledin?" diye sordu Paris kuşkuyla.

Kronos omuz silkti. "İçlerinden birinin, ruhsal alemlerden haber getirecek kâhinim, yani Göz olduğunun farkındaydım. Ama yakın zamana kadar hangisi olduğunu bilmiyordum. Bütün aileyi yok etmeyi düşündüm, böylece tekrar bana karşı kullanılamayacaklardı. Kısacası, hepsinin ölmesi gerekiyordu. Ama şimdi, en genç kızı görünce bir zamanlar Göz'ün benim için ne yaptığını anımsadım; Zeus onu baştan çıkartıp bana karşı kullanmadan önce. Atalarının aksine, Danika'nın kalbinin sahibi belli. Başka tanrılar onu kendi tarafına çekemez."

"Eğer Danika ve ailesini yok etmen gerekmiyorsa, o halde neden Aeron'u özgür bırakmıyorsun? Eğer Danika'yı *canlı* istiyorsan neden Aeron'un özgürlüğünü benim kararıma bırakıyorsun?"

"Çünkü bana ölümlülerimin her gün karşı karşıya geldiğini fark ettiğim bir soruyu sundun. Hangisi daha önemli? Aşk mı dostluk mu? Ve artık iblis, cevabını beklemekten sıkıldım".

Paris yutkundu. Karar anı. Bu kararı vermesi gerektiğinin bilincinceydi ama o anda, orada, gerçekle yüzleşme zamanı geldiğinde, tercihi ne olursa olsun kendinden nefret edeceğinden de emindi.

"Seç," diye öfkeyle patladı Kronos. "Sienna cennete doğru yol alırken Aeron da kadınlara adım adım yaklaşıyor. Hatta hançerini kaldırıyor. Başına ne geleceğini bilemeyen Sienna ağlıyor. Aeron..."

"Aeron," dedi Paris, öne doğru devrilirken sevmiş olabileceği kadının yasını yeniden tutmaya başlamıştı bile. "Aeron'u seçiyorum."

Aeron birdenbire yatağın yanında yere yığıldı. Legion hemen yanına kıvrılıp yüzünü okşamaya başladı. Reyes ona baktı; artık uykuya dalmış olan savaşçının dudakları kıvrılıp bir gülümseme halini alıp huzur, büyük bir huzur gözlerinin etrafındaki çizgileri yok ederken, hayretler içindeydi.

Ne olmuştu böyle? Aeron tam da ölümcül darbeyi indirmeye hazırlanıyordu, Reyes harekete geçmeyi başaramayacaktı. Ve sonra zaman durmuş, her şey donmuştu; hiçbiri nefes almaya, kıpırdamaya cesaret edememişti. Ardından baygın, zehirlenmiş savaşçılar sanki hiçbir şey olmamış gibi ayılmışlardı. Sonra da Aeron yere yığılmıştı.

Herkes şaşkınlıkla dönüp birbirine bakmıştı. Bir an sonra Lucien yanında bir şifacıyla geldi. İri kıyım savaşçılardan oluşan kalabalığı görünce neredeyse altına yapacak kadar korkan, anlamsızca kekeleyen bir adamdı.

"Reyes," diye fısıldadı Danika.

Reyes eğilerek kadını şakağından öptü. "Konuşmak yok sevgilim. Gücünü harcama. Şifacı seni..."

"Bir şeyler görüyorum."

Kadının ne gördüğü umurunda değildi, umurunda olan tek şey Danika'ydı. "Onu zihinin gerisine itmeye çalış. Şifacı yaralarını sararken benimle kal, tamam mı?" Bahsi geçen adama döndü ve

emretti, "Onu iyileştir. Ona Tylenol ver. İyileşmesi için ne gerekiyorsa yap."

Adam hemen işe koyulmak üzere ileri atıldı. "Tabii, elbette."

"Cennetteyim, mermer bir kürsüde yatıyorum." Danika güldü, bakışları donuktu. "Beyazlar giymişim ve melekler bana şarkı söylüyor."

"Ne? Hayır, hayır." Reyes, kadının ne dediğini fark edince kafasını şiddetle sallayarak itiraz etti. "Dayan, dayan."

Şifacı, kadının yanına çömeldi ve siyah çantasından aletlerini çıkarmaya başladı.

"Acele et," diye emretti ölümlüye. Ama bu çabası yersizdi. Danika'nın gözleri kapandı ve başı yana düştü. Bir an içinde yok oldu, artık Reyes'in elleri yalnızca havayı kucaklıyordu.

Adamın feryadı cennette ve dünyada yankılandı ve en sonunda cehennemde de çınladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"O nerede?"

"Ona ne yaptın lanet olası?"

Reyes eğlence odasında bir sandalyeye yığılmıştı, elinde ölümsüzlük iksiriyle lezzetlendirilmiş bir kadeh brendi vardı. Danika'nın annesi ve kız kardeşi, Danika çocukken evde çektikleri videolardan birinin oynadığı televizyonun önünde ayaktaydı. Büyükannesi ise adamın yanında oturmuş, alçıdaki bacaklarını öne doğru uzatmıştı.

Reyes üç gün önce, Lucien'den bu filmleri getirmesini istemişti ve o andan beri sandalyesini terk etmemişti. O anda, Danika'yla arasındaki tek bağlantı buydu ve aynı zamanda kadını bulmasının anahtarı olduklarını umuyordu. *Danika. Seni çok özlüyorum aşkım.* Avcıların yeni bir saldırıya hazırlanıyor olmaları umurunda değildi. Kendi arkadaşlarının savaşa hazırlanması umurunda değildi.

Adım sesleri. Yanağına çarpan bir tokat. Çenesini okşadı ama acıdan hoşlanamayacak kadar hissizleşmişti.

"Konuş bizimle!" diye emretti kız kardeşi.

"Lütfen," diye yalvardı annesi. "İçindeki kötülüğe karşı koy ve bize yardım et."

"Onu rahat bırakın," dedi büyükanne, adamın eline hafifçe vurarak. "Bir zamanlar iblisleri rüyamda görürdüm, bu adam bir iblis değil. Kızımızı seviyor ve onu geri getirmek için elinden geleni yapıyor."

Öyle mi yapıyordu? Daha fazlasını yapması gerektiğini hissediyordu. Ama ne yapması gerektiğini bilemiyordu. "Nerede olduğunu bilseydim şu ana kadar onu kurtarmış olurdum," diye cevap verdi sonunda. "Onun güvenini boşa çıkardım. Böyle işte. Şimdi kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

Sessizlik.

"Onu geri alacağız!" diye bağırdı annesi, Tinka.

"Nasıl olacağını bilmiyorum." Bu itiraf acı doluydu, fazlasıyla acı dolu ve bu acı zevk veren türden değildi.

Danika ortadan kaybolduğundan beri beş gün geçmişti. Bu beş gün boyunca Aeron bilincine kavuşmuş, öldürme güdüsü hiçbir iz bırakmadan, tamamen kaybolmuştu. Özür dilemişti: *Affet beni. Yalvarırım affet beni ama ben kendimi affedebileceğimden emin değilim. Seni seviyorum ve asla kasten... Ah, tanrım, Reyes, çok üzgünüm.* Ve Reyes de aynısını yapmış, affedilmek için yalvarmıştı. *Ben de seni seviyorum dostum. Sana iyi davranmalıydım. Beni affedebilecek misin?*

Sarılmışlardı ve Aeron'un yanından hiç ayrılmayan Legion, neşeyle bağırmıştı. Ama Reyes'in mağlubiyet duygusu hiç azalmamıştı. Tanrıları defalarca davet etmiş, dua etmiş, yalvarmıştı; hepsi nafileydi.

Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Tinka ve Danika'nın kız kardeşi Ginger, hızlı adımlarla volta atmaya ve adamın karşısında mırıldanmaya başladı. Arada sırada

televizyonu görebiliyordu. Sanki küçük Danika'nın güldüğünü işitmişti.

"Onu kim aldı?" diye sordu biri.

"Canavarlardan yani *şey, savaşçılardan* birini bunun tanrıların işi olduğunu söylerken duydum," diye cevap verdi diğeri. "Ve hepimiz Danika'nın ağzından, kendini cennette gördüğünü söylediğini duyduk."

"Eğer Danika cenneti görebiliyorsa, cennettedir," dedi büyükanne. "Güvenin bana. Biliyorum."

"Tamam o zaman. Diyelim savaşçı haklıydı ve onu tanrılar aldı. Peki onu *neden* aldılar?"

"Büyük olasılıkla sebebi onun bir kapı olması." Geçmiş zaman kullanmayı reddetmişti. Bu Danika'nın... öldüğü anlamına gelirdi. Gittiği. Artık ulaşılamaz olduğu.

Üç kadın birden durup ona sert gözlerle baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Nasıl bir kapı?"

Reyes gözyaşlarını bastırmaya çalışarak açıkladı. Acı da zihninin içinde neredeyse ağlayacak gibiydi. Ekrandaki Danika yine güldü. Ne yapıyordu? Reyes yana eğildi. Küçük kız, doğum günü pastasındaki mumları üflüyordu. Çocuğunun –*çocuklarının*– tıpkı böyle sevimli görüneceğini hayal etti ve eğer böylesine umutsuz durumda olmasaydı bu görüntü onu gülümsetebilirdi.

"Bebeğim bir kapı mıydı..."

"Kapı," dedi iblisiyle aynı anda homurdanarak. "O bir *kapı*. Danika hâlâ hayatta."

"Ama bu imkânsız," dedi Tinka. Sonra ellerini havaya kaldırdı. "O hâlâ hayatta; demek istediğim bu değildi. Demek istediğim...

onun cennetle cehennem arasında bir tür geçit olduğuna inanmak öyle zor ki."

"Kızım, bir adamın sırtından kanatların çıktığını gördün," dedi büyükanne kendinden emin bir şekilde. "Buna inan."

"Ama bunu nasıl bilmem?" diye kesik kesik fısıldadı Tinka. "Böyle bir şeyin nasıl farkına varmam?"

"Rüyaları," dedi Reyes. "Sebebi hep rüyalarıydı."

"Bir zamanlar ben de tıpkı onun gibiydim." Mallory, üzgündü, kısaca iç geçirdi. "İlk kez resimlerinden birini gördüğümde neredeyse bayılıyordum. İtiraf ediyorum, onun için çok korkmuştum ve ne yapacağımı bilemez haldeydim. Kendi gördüklerimle böyle korkunç bir mücadele yaşamasaydım, neler olduğunu anlar ve bununla baş etmesinde ona yardım edebilirdim."

"Ona yardım ettin. Anlattığın hikâyeler ona, kâbuslarından kaçmak yerine onlarla yüzleşmesi için güç ve cesaret verdi." Reyes, yanan gözlerini bileğinin tersiyle ovaladı. *Danikam, benim tatlı Danikam.*

Mallory onun elini sıktı.

Tinka yeniden odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Reyes televizyon ekranını sadece ara ara görebiliyordu. Kamera çalışmayı kestiğinde ekran bulanıklaştı ve başka bir tarihe atladı. Bu seferkinde, Danika on yaşlarındaydı ve resim yapıyordu. Üzeri boyayla kaplanmıştı, canlı bir gökkuşağı gibi.

Kendini ona bu şekilde çok yakın hissetti. Yapamazdı, yapmayacaktı, pes etmeyecekti. Maddox ve Ashlyn için gerçekleştirdiği gibi bir mucize için Anya'ya yalvarmıştı. Kadın denemiş ama başarılı olamamıştı. Hatta dostlarından kellesini uçurup bu işkenceye bir son vermelerini bile istemişti. Onu reddetmişlerdi. Sonunda, biraz

olsun rahatlamıştı çünkü ruhu cehenneme gidecek ve Danika'dan daha da uzaklaşmış olacaktı.

Bir şekilde, bir nedenden dolayı Danika cennetteydi. Hayattaydı –aksine asla inanmayacaktı– ama oradaydı işte.

Eğer oraya gitmenin bir yolunu bulursa, gidecekti. Böylece yeniden birlikte *olabileceklerdi.*

Ginger ve Tinka onun varlığını unutmuş gibi gezinip konuşmaya devam ettiler.

"Bu adam onu seviyor gibi görünüyor."

"*Gibi* anahtar kelime. Annemin söyledikleri umurumda değil; adamın gerçekte ne olduğunu unutmam mümkün değil. Ne *olduklarını.*"

"Şeytanlar."

"Evet. Danika'nın bir zamanlar resmini yaptığı şeytanların ta kendileri."

Hâlâ yapıyor, diye düşündü Reyes ama sessiz kaldı. Lanet olsun onlara. Önünden çekilmelerini istiyordu, böylece ekranın tamamını kesintisiz olarak görebilecekti.

"Ama Danika kaybolduğunda ağladı."

"Hem de hıçkıra hıçkıra."

Hâlâ ağlamak istiyorum. Acı, zihninin bir köşesine top gibi kıvrılarak duygusal yaralarını yalamaya başladı. Yaratık da tıpkı Reyes gibi Danika'ya âşık olmuştu. Yokluğuna dayanamıyordu. Bir bütünün iki parçasıydılar, bu yüzden Reyes aynı kadını sevmelerinin mantıklı olduğunu farz ediyordu.

"Danika'yı geri getirebilecek biri varsa o, bu adamdır."

Reyes onları yarım kulakla dinledi, hâlâ minik Danika'nın ona göz kırpan görüntülerini içercesine izliyordu. Daha o yaşlarda

bile bir melek gibiydi, ışıl ışıl ve geleceğe karşı umut dolu. *Ben onsuz bir hiçim.*

"Beni dinliyor musun?" Ginger önünde durmuş, elleri belindeydi. Danika'dan uzun ve daha zayıftı. Güzeldi ama onun meleği değildi.

"Hayır," dedi Reyes. "Çekil."

Tinka da kızına katıldı ve kollarını kavuşturdu. "Deneyebileceğin başka şeyler de olmalı."

"Onu geri getir," dedi Ginger, "o zaman seni terk etmesi için onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçeceğiz."

"Bunun işe yaradığı falan yoktu. O seni… seni…" Tinka hıçkırdı. "Hayatında istiyordu."

İki kadın sarıldı. Reyes'in göğsü acıdı.

Acı bunu fark etmedi. *Meleğimi istiyorum.*

Ben de.

Ona ihtiyacım var.

Ginger ve Tinka birbirini bırakıp fısıldaşmak üzere köşeye çekildiler. Nihayet Reyes ekranı tüm detaylarıyla görebiliyordu. Danika oradaydı, biten resminin önünde gururla el sallıyordu.

"Niyetleri kötü değil," dedi Mallory.

"Biliyorum."

"Belki yeterince odaklanırsam görülerim geri gelir. Belki bunu düzeltmek için bir yol bulabilirim."

Belki. Ama umutlarını yüksek tutmayacaktı. Reyes ilk kez Danika'nın resmindeki şekilleri fark etti. Kaşlarını çatarak uzaktan kumandayı aldı. Kamera yana kayarak resimden uzaklaştı ve asık suratlı bir kadını gösterdi –büyükannesinin genç hali– resimleri ve çizgileri inceliyordu.

Reyes, Geri Sar tuşuna bastı; resim tekrardan göründüğünde ise videoyu duraklattı. Ginger yeniden önüne geçti, kararlılık üzerinden akıyordu.

"Çekil," dedi ona.

"Ah, özür dilerim ama sen…"

"Çekil!"

Kız soluğunu tutarak önünden kaçtı. "Tamam. Bağırmana gerek yok."

Reyes'in bakışları bir kez daha resme kilitlendi. Olabilir mi… öyle miydi?.. Evet. Gerçekten öyleydi. Ayağa fırladı, sersemliği yerini heyecana bırakmıştı. "Mallory. Resme bak ve bana gördüklerini söyle."

Kadın itaat etti, gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. O gerçekten de… o mu?.."

"Öyle düşünüyorum." Reyes, Danika'yı kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabilirdi.

Danika simsiyah bir denizde, kış mevsiminin dondurucu soğuğu eşliğinde sürükleniyordu.

Ara sıra parmakların yüzünde ve boynunda gezindiğini hissediyor, çıplak bedeninin bir kumaşla kaplandığını duyumsuyordu çünkü ipeğin serinliği onu bütünüyle hiçliğe sürüklenmekten bir şekilde koruyordu. Aynı zamanda kafasının içinde düzenli olarak yükselen bir ses duyuyordu.

Bana ne gördüğünü anlat.

Konuşanın ne istediğini biliyordu: cehennemdeki şeytanların ve cennetteki meleklerin ne yaptığını ve ne söylediğini bilmek istiyordu. Ayrıca konuşanın, zihnini davetsizce işgal edemedi-

ğini de biliyordu, düşüncelerini taramayı defalarca denemiş ama başaramamıştı.

Danika bilinçli olarak Reyes'in görüntüsünü gözünün önüne getirdi. Savaşçısı. Aşkı. Ah, nasıl da özlemişti. Nasıl da arzuluyordu. Yaraları kanarken adam onu kucağına almış, bedeniyle ona güç vermiş, gözleriyle iyileşmesi için yalvarmıştı. Onunla kalmayı ne kadar istese de hayalet gibi eller onu yakalamış ve çekip götürmüştü.

O ellerin sahibinden nefret ediyordu ve şimdi bağıranın o adam olduğunu biliyordu, *Yeter artık. Bana o iblisi bir daha gösterme.*

Sana başka hiçbir şey göstermeyeceğim. Beni ona geri götür.

Sessizlik.

Eller daha ona ne kadar uzun süre dokundu, kumaş onu ne kadar sarmaladı bilmiyordu. Burada zaman sonsuzdu... ölçülemiyordu. Artık ne olduğunu ve kim olduğunu inkâr etmesi mümkün değildi.

Sadece eve gitmek istiyorum.

Konuşan kişi ona bir kez daha yaklaştı. *Bana ne gördüğünü anlat.*

İçindeki her şey duruldu. Bir an için bu ses…

Bana ne gördüğünü anlat.

Reyes'di! Ses Reyes'a aitti. Kalbi hızlandı, kanı damarlarında yakıcı bir süratle dolaşmaya başladı. *Aşkım,* dedi Danika.

Buradayım benim tatlı Danikam. Buradayım. İki parmak kadının dudaklarının üzerinde gezindi.

Ama ürpertisi geçmemişti. Hayır, hâlâ üşüyordu. Sandal ağacının kokusu burnuna dolmamıştı. Yalnızca bulutların tatlı aromasını ve biraz da bebek pudrası kokusu alıyordu.

O anda, konuşanın Reyes olmadığının farkına vardı ve neşesi kayboldu, yerini öfke aldı. *Reyes bana asla tatlım demez, seni hasta ruhlu piç!*

Kızgın bir haykırış duyuldu. *Eğer bana ne gördüğünü söylemezsen Reyes'in ölümü elimden olacak!* Ses normale dönmüştü.

Danika zihninde çığlık attı, bağırdı ve haykırdı. Ses ızdırap, acı, keder ve hiddet doluydu; bunu ona işkence eden adamın zihnine yansıttı.

Dur. Yeter.

Ona zarar verecek misin?

Hayır.

Danika ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama sustu. *Kimsin sen? Bunu bana neden yapıyorsun?*

Senin de yardımınla dünyayı birlikte yönetebiliriz. İkimiz, cennetlerin güvenliğini ve refahını sağlayabiliriz. Bize kimse zarar veremez.

Kimsin sen? diye ısrar etti Danika.

Göstereyim. Bir dakika sonra kadın zihninde uzun boylu, zayıf bir adamın görüntüsünü gördü. Kibar ama korkutucu bir yüzü vardı. Gür saçları gümüş rengiydi. Üzerinde beyaz bir ehram vardı ve mücevherlerle bezenmiş bir tahtta oturuyordu.

Danika onu Reyes için yaptığı tablodan tanıdı. Kronos.

Görüntü değişti ve Danika bu kez kralın tahtının yanında bir koltuğa uzanmış bir kadın gördü. Uzun, açık renk saçlı ve yeşil gözlü, güzel bir kadındı. Danika'ya benziyordu ama o değildi. Çift birbirlerine gülümsedi; mutlulardı, etraflarına inanılmaz bir huzur yayıyorlardı.

Bana bir kere yardım ettin. Bir daha edebilirsin. Senin görülerin ve benim kudretimle dünyayı eski haline getirebiliriz: görkemli, dingin, güzel.

Ben sana yardım etmedim.

Görüntü kayboldu. *Hayır, tam olarak sen değil. Ama Göz'ün gücü damarlarında dolaşıyor. Bir zamanlar ataların bana rehber oldu, beni bilgilendirdi. Ben hükmederken bana yardımcı oldular. Neden sen de aynısını yapmayasın? Kabul edersen cennetlerde dilediğin gibi gezebileceksin. Tek işin benim dostlarımı ve düşmanlarımı gözetleyip bana rapor vermek olacak. Kalan zamanı istediğin gibi geçirebilirsin.*

Ben Reyes'i istiyorum. Yine savaşçının bir görüntüsünü yansıttı. Neredeydi? Ne yapıyordu acaba? Zihninde kendi hıçkırıklarını duydu. Gözyaşları akmaya başladı. Bunlar zihninde kalmadı, bir şekilde bütün bedeni, yağan yağmurla ıslanmaya başladı, bu da cildinin buz tutmasına sebep oldu.

Ona sahip olamazsın. O karanlığa ait ve sen de bana.

Hayır!

Benimle tartışman bir şeyi değiştirmez.

O zaman şunu bil, ben Reyes'e aidim ve o da bana. Ondan ayrı olduğum sürece benden cevap alamayacaksın.

Tanrının ona doğru yaklaştığını hissetti, her adımında öfke vardı.

"Kronos!" diye bağırdı Reyes kalenin çatısından. "Kronos, göster kendini!"

Saldırgan rüzgâr kamçı gibi çarpıyordu, sanki onu kanlı bir pelte olana kadar dövmek istiyor gibiydi. Bir zamanlar buna se-

vinir ve bu hissi memnuniyetle karşılardı. Danika onu iyi yönde değiştirmişti. Ona hayatta kalması için bir neden vermişti.

"Kronos!"

"Buradayım, Acı."

Reyes şaşkınlıkla döndü. Tanrıların kralı çatının diğer tarafında ayakta duruyordu, beyaz entarisi ayak bileklerinde şiddetle dalgalanıyordu. Sıradan bir ölümlü insan gibi yaşlı ve hassas görünse de etrafına kudret yayıyordu. Tanrının asla gizlemeyi başaramadığı bir kudret ve güç.

"O nerede?"

Tanrı başını yana eğerek yalnızca, "Güvende," dedi.

Yine de bu tek sözcük bile Reyes'e başka hiçbir şeyin veremeyeceği avuntuyu sundu. Danika güvendeydi. Yani hayattaydı. Yani ona geri gelebilirdi. "Onu bana göster. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Beklerken vücudundaki her bir kas gerildi. Nihayet Kronos başını salladı, bir elini havada oynattı ve Danika'nın görüntüsü ışıldayarak netleşti. Tam da yok olmadan önceki anlarda tarif ettiği gibiydi. Mermer bir podyumda yatıyordu, altın gibi parlayan bir görüntüydü. Beyaz bir kumaş onu boynundan ayak parmaklarına kadar örtmüştü.

O, Uyuyan Güzel'di.

"O... o acı çekiyor mu?"

"Birazcık bile çekmiyor. Onu kendime saklamaya karar verdiğim için iyileştirdim."

"Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmadım."

Önemi yoktu. Bunu yapmıştı ve Reyes ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. "Onu geri istiyorum," demeyi başardı boğazındaki

yumrunun ardından çıkan çatlak sesiyle. Uzandı, amacı Danika'nın yumuşak, kırmızı dudaklarını parmağıyla okşamaktı.

Kronos tekrar elini salladı ve görüntü solup gitti.

Reyes iblisinin uluduğunu hissetti. "Lütfen. Onu istiyorum," dedi yeniden.

"O da seni istiyor." Gözlerini kısan Kronos ileri doğru yürüdü. Hayır, yürümedi. Havada süzüldü. Ayakları, üzeri çakıl dolu ahşaba değmiyordu bile. "Ama artık onu kullanmak için bir planım var. Kadının ölmesini istemem biraz... aceleye gelmiş bir karardı."

"Ona neden ihtiyacın var?"

"Sebeplerimi kendime saklıyorum. Bilmen gereken tek şey var, sen onun dikkatini dağıtırsın."

"Hayır. Yapmam, yemin ederim."

"Kendine hâkim olamazsın."

"Onu seviyorum."

"Evet, biliyorum ama bu bilgi fikrimi değiştirmiyor," dedi tanrı acımasızca. Artık burun buruna gelmişlerdi. Reyes güneşin, yıldızların ve ayın kokusunu tek nefeste içine çekti. Kokudan neferet etti.

"İblis sürüleri onu istiyor, sizin ölümlü düşmanlarınız onu istiyor. Arkadaşların bile onu kendi çıkarları için kullanmaya bakıyor. Kadını her cephede koruman mümkün değil."

"Yapabilirim. Onun için hayatımı veririm. Onu seviyorum. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Kronos siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Gazap'ın onu biçaklamasına izin verdiğinde bunu kanıtladığın gibi mi?"

Reyes'in içini yine suçluluk hissi kapladı. "Onun acı çekmiş olduğunu her düşündüğümde mahvoluyorum. Böyle bir şeyin

olmasına bir daha izin vermeyeceğim." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bugün bir şey gördüm. Danika'nın ilk yaptığı resimlerden birinde sen... sen de vardın."

Tanrı başını bir yandan diğer yana eğdi, yüz ifadesi dalgınlaştı. "Dinliyorum."

"Resimde, düşmanlarından biri kelleni almıştı."

Reyes'in ağzından çıkan her kelimeyle birlikte, tanrının yüzünü giderek kararan bir hiddet kapladı. "Böyle bir saygısızlığa nasıl cüret edersin! Hiç kimse böyle bir şeyi yapacak kadar güçlü değil. Bunu aklından geçirdiğin için bile seni gebertmeliyim."

Reyes tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındaydı ama yine de, "Doğruyu söylüyorum. Bu kadar büyük bir risk karşısında yalan söyleyecek değilim," dedi.

"Resim nerede? Onu bana göstereceksin. *Derhal.*" Tüm kale sarsıldı, taşlar birbirine sürtündü, bazıları parçalandı.

Reyes başını salladı. "Onu Danika'yla takas edeceğim."

"Resim. Hemen!"

"Önce pazarlığımı kabul et."

Kronos nefes aldı, içinde beklettikten sonra yavaşça salıverdi. O kadar kavurucu bir sıcaklığı vardı ki burun deliklerinden duman tüttü. "O benim malım ve senin aksine ben, bana ait bir şeyi takas etmem."

Malı mı? O biraz zordu işte. "O zaman kellene elveda diyebilirsin. Göz'ünün yanıldığını hiç sanmıyorum."

Reyes'in bir tarafı, bu saygısızlığı yüzünden tanrının onu cezalandırmasından korkuyordu ama uzun bir sessizlik oldu. "Onu korumak için yeterince güçlü olduğunu kanıtladığında beni yine çağır. Konuşacağız," dedi tanrı ve gözden kayboldu.

"Sen de bir zamanlar tanrıçaydın. Danika'yı koruyabileceğimi Kronos'a nasıl kanıtlayacağımı söyle."

William yatağında oturmuş, kadının ondan çaldığı kıymetli kehanetler kitabını almak için yalvarırken, Anya giysi dolabını karıştırıyordu. Tam o anda Reyes odaya dalıverdi. Hem de kapıyı çalmadan, diye fark etti Anya. Pislik. Ama kadın üzerinde, pembe tüylü otriş ve yüzündeki gülümsemeden daha fazlasını taşıdığı için Reyes şanslıydı. Düzgün kıyafetler giymesinin tek nedeni Lucien'in tepenin eteklerinde, tuzakları kontrol ediyor olmasıydı. Tabii bir de William'ın orada olması; adamı, karşısında en sevdiği otrişiyle gösteriş yapamayacak kadar kardeşi gibi görüyordu.

"Birincisi, Bay Çokbilmiş, ben hâlâ bir *tanrıçayım*," dedi Reyes'e. William'a dönerek, "Yalvarmak sana hiç yakışmıyor," diye ekledi. Dolabındaki giysileri bir bir ayırarak kenara itmeye devam etti.

"Kitabı bana vereceğine söz vermiştin," dedi savaşçı.

"Evet ama ne zaman vereceğimi söylemedim."

"Onu geri alana kadar burada kalıyorum."

"Kitabı saklamam için iyi bir neden. Seni misafir etmek çok eğlenceli."

William başını, ellerinin arasına aldı.

"Bölmek istemezdim," dedi Reyes, "ama..."

"Sıranı bekle. William, bu elbise nasıl sence?" İpe dizilmiş bir dizi boncuğu havaya kaldırdı.

"Bayıldım," dedi savaşçı sırıtarak.

"Anya, lütfen," diye yakardı Reyes.

"Pekâlâ. Umarım öfkeme hazırlıklısındır." Döndü, parmağını sallayarak ona doğru yürürken konuşmaya başladı. "Bana bak şekerim. Seni Maddox'a bağlayan ölüm lanetini kırmana yardım

ettim ama birkaç hafta önce gidip beni Lucien'e kötülemişsin. Çok yaramazlık ettin çok."

Reyes konuşmak için ağzını açtı.

Kadın yine parmağını salladı ve tek kaşını kaldırarak konuşmaması için ona meydan okudu. Reyes dudaklarını birbirine yapıştırdı.

William güldü, belli ki kendi derdini unutmuştu. "Başın belada," diye şakıdı.

"Sonra," diye devam etti Anya, başını memnuniyetle sallayarak, "Aeron'u anlatmadan önce Lucien'i *günlerce* beklettin. Ayrıca, sana Danika'yla ilgili yardım etmeyi zaten denedim. Teşekkür bile etmedin. Dahası, Titanları o kadar da iyi tanımam. Ben doğduğum zaman onlar hapisteydi. Sonuncu ama en önemlisi de Reyes; gerçekten kokuyorsun. Duş diye bir şey duydun mu, Acıcık?"

"Sana yaptığım her türlü haksızlık için özür dilerim Anya," dedi Reyes telaşla. "Bana yalnızca günahlarımın karşılığını ödemek için ne yapmam gerektiğini söyle ve yapayım. Ama lütfen, öncç bana yardım et. Kronos, Danika'yı koruyabileceğimi kanıtlamamı emrediyor. Onu bana ancak öyle geri verecek."

Tanrım, böyle aşklara bayılıyorum. Anya tam karşısındaki savaşçıyı inceledi. Kilo vermişti, büyük olasılıkla yemeyi bıraktığı ve boğazından sadece içine ölümsüzlük iksiri katılmış alkollü içkiler geçtiği içindi. Sanki ezelden beri duş yapmamış ve üzerini değişmemiş gibi görünüyordu. Solgundu; yıkanmamış saçları, arasında defalarca gezdirdiği parmakları yüzünden dikilmişti.

Açık konuşmak gerekirse hali perişandı.

Ama yine de Anya'nın en çok dikkatini çeken, onu tanıdığı günden bu yana ilk kez vücudunda hiçbir kesik görmemesi oldu. "Hey, neden artık kendini doğramıyorsun?"

Reyes kollarına baktı, onları ışığa doğru tutarak inceledi, sanki bunu daha önce fark etmemiş gibiydi. "Günün her dakikası acı çekiyorum. Bir de kendimi doğramama gerek yok."

"Ama peki ya Danika döndüğünde, çektiğin acı bittiğinde, yeniden kendini kesecek misin? Kadını hâlâ isteyecek misin?"

"Keşke ona kavuşabilsem, bunun için kendimi memnuniyetle paramparça edebilirim."

"İlginç." Kalçasını arkasındaki makyaj masasına dayadı ve tırnaklarını mermer yüzeyde tıkırdattı. *Tık, tık, tık.* "Belli ki Kral Bok-kafa'yla konuşmuşsun. Sana tam olarak ne dedi?"

William dinlemek için öne eğildi.

Reyes mest olmuş dinleyicilerine aldırmadan konuşmalarını aynen, kelimesi kelimesine aktardı.

"Peki, Danika'nın resimleriyle ilgili haberleri nasıl karşıladı?"

"Kızgınlıkla. Biraz da korkuyla sanırım. Ya Danika'yı bana asla geri vermezse?" Aniden dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. Orada durup bekledi. "Kahretsin. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz olmamıştım."

"Pekâlâ, bu zavallı halinle güçsüzlüğün dışında bir şey kanıtlayamazsın." Elini kaldırdı ve tırnaklarıyla çenesine hafifçe vurdu. "Şeytan sürülerinin kızın peşinde olduğunu söylemiş. Belki, şey, onlarla savaşabilirsin. Onları öldürebilirsin."

"Onlarla savaşmak yüzyıllar sürebilir," diye belirtti William.

"Evet ama Reyes'in elinde zamandan başka bir şey yok. Tanrım." Gözlerini devirdi. "Kurnaz planlarımı hemen boz zaten, tamam mı? Eğer o yoldan gitmek istemiyorsan..." diye ekledi Reyes'e.

"İstemiyorum."

"Öyle olsun. Her neyse. Bakalım, bakalım. Başka bir şeyler daha olmalı. Düşün, Anya, düşün. Sen de Willy. O kalın kafanı çalıştır."

Sessizlik. Saatler süren sessizlik.

"Belki Kronos'u biraz tokatlayabilirsin," diye önerdi William sonunda. "Mesela bu, beni senin güçlü olduğuna ikna ederdi."

Anya neşeyle el çırptı. "İşte bu! Kronos'un hakkından gel ve bu küçük oyununu o an bitir, hem de dünyayı onun pisliğinden sonsuza dek kurtarmış ol."

Reyes'in gözleri kocaman açıldı. "Şaka yapıyorsun. Kronos'un hakkından mı geleyim?"

Bunu söylediğini duymak Anya'nın heyecanını söndürdü. "Haklısın. Büyük ihtimalle imkânsız. Ne yazık ki o yaşayan en güçlü varlık ama sen, sen öyle değilsin."

"Ben sadece âşık bir adamım." Reyes'in gözlerinde çılgın bir ışıltı belirdi, kadını korkutan bir parıltı. Eğer tanrı kralın peşine düşerse, Lucien üzülürdü. Anya, Lucien'in üzülmesinden hiç hoşlanmıyordu.

"Ah, Reyes, bebeğim, haydi kafa kafaya verelim ve başka bir şeyler düşünelim. Bir şey..."

Reyes onu duyduysa bile aldırmadı. Hantalca ayaklandı ve topallayarak odadan çıktı. Anya o koca ağzını kapatabilmiş olmayı çılgınca diledi.

Reyes midesinin alabildiğinden çok daha fazla yemek yedikten sonra Lucien'den onu Danika'nın resimlerini sakladığı depoya ışınlamasını istemişti. Annesi, kız kardeşi ve büyükannesi de onunla

birlikte gelmiş, Reyes için bir avuntu sağlamışlardı. Avcıların ondan önce gelmediklerine çok sevinmişti.

Tuval yığınlarını düzenledikçe, içindeki Danika'yı geri kazanma inadı daha da arttı. Kronos yeniden kendini göstermese de Reyes, tanrının gözlerinin üzerinde olduğunu sürekli olarak hissediyordu. Tanrı sıkılarak onu izliyor ve gizemli resme bir kez göz atabilmeyi bekliyordu.

Ama Reyes bunu ona sunmadı. Henüz değil. Çatıdaki o geceden bu yana, Danika'nın çocukluk filmlerini izlemeyi bırakmıştı. Her ne kadar onları yeniden izlemek için ölüp bitse de böylesinin en iyisi olduğunu biliyordu.

"Biraz daha bekle, meleğim, sonra yine birlikte olacağız. Yemin ederim." Bu cümleleri şimdiye dek en az yüz defa telaffuz etmişti. Danika için. Kendi için. Kadının ailesi, o bunu yaptığında kafalarını şaşkınlıkla sallamayı bile kesmişlerdi.

Ginger ellerindeki tozu silkeledi. "Kardeşimin baş etmek zorunda kaldığı bu kâbuslara inanamıyorum."

Tinka bir kolunu kızın beline sardı. Çok güzel bir ikiliydiler; saman sarısı saçları ışıldıyor, yanakları pembe güller gibi parlıyordu. *Danika da burada, onların keyfini sürüyor olmalıydı.*

Acı, aynı fikirde olduğunu belirtir bir şekilde hırladı.

"O, tanıdığımdan çok daha güçlü biriymiş," diye devam etti Ginger, sanat eseri yığınlarına bir bakış atarak. "Hem de daha iyi bir ressammış. Demek istediğim, iyi bir ressam olduğunu biliyordum ama bu kadarının farkında değilmişim."

Tinka'nın, Reyes her baktığında kalbini paramparça edecek kadar Danika'nınkilere benzeyen, yeşil gözlerinden yaşlar döküldü. "Kızımı, eserlerini bir depoya saklayacak kadar utandırdığıma

inanamıyorum. Bunlar bir galeride olmalıydı. Korkunç derecede güzeller, değil mi?"

Tıpkı Danika'nın kendisi gibi. "Evet. Öyleler."

Mallory çantasından bir poşet çıkarıp açtı ve Reyes'e fıstık ezmeli bir sandviçin yarısını uzattı. "Yola çıkmadan önce arkadaşın Anya, gücünü korumana yardım etmemizi söyledi."

Reyes yemeği minnetle kabul etti ve iki ısırıkta tüketti; kadının düşünceli hareketi hoşuna gitmişti. Danika'nın ailesi –ve elbette Anya– Reyes'in kabahatlerini affetmiş gibiydi. "Danika bize geri dönünce resimleri ona keyif verecek. Size yemin ederim."

"Senden nefret etmeyi o kadar istemiştim ki," diye iç geçirdi Ginger.

Reyes dudaklarını büktü. Kadının iğneli lafları onu eğlendiriyor, ona Danika'yı hatırlatıyordu.

Neden her şey bana Danika'yı hatırlatıyor? diye merak etti sonra. Hatırlamaya karşı değildi, bu hoşuna gidiyordu ama bunlar çoğalırsa ruhen tükenebilir, kadını olmaksızın yaşamanın sefaletine teslim olabilirdi.

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye arkasından aniden sordu Tinka.

"Mallory'ye sor," dedi adam sadece, açıklama yapmak için araştırmasına ara vermeye niyeti yoktu. Pes *etmeyecekti*. Eğer gerekirse, son nefesini Danika'yı bulmak için verecekti.

"Titanların Kralı Kronos'la ilgili olan her şeyi bulun ve Reyes'in incelemesi için kenara ayırın. Siz sormadan önce söyleyeyim, Kronos uzun boyludur, gümüş renkli gür saçları ve sakalı vardır, sürekli beyaz bir entari giyer."

Resimlerden biri Reyes'in gözüne çarptı, meleklerin ve şeytanların, hayatın ve ölümün, kanın ve gülümsemenin rengârenk

bir tasviriydi. Tıpkı Ginger gibi, kadının genç yaşında gördüğü şeyler onu da hayrete düşürdü. Onu daha da şaşırtan şeyse, yaşadığı onca sıkıntıya rağmen, tanıdığı kararlı ama nazik, o dişi savaşçı olabilmeyi başarmasıydı.

Biraz daha karıştırdıktan sonra Kronos'un dört tablosunu buldu. Kalp atışları hızlandı. Bazılarında, tanrı, duvarları alevlerle kaplı, dumanla dolu bir hapishane hücresinin koridorlarında volta atıyordu. Diğerlerinde ise, özgürlüğüne kavuşmak için savaşıyor, uzmanlık gerektiren bir hassasiyetle öldürüyor, normal uzunluğundan metrelerce daha ileriye uzanmış tırpanını kullanarak düşmanlarının kellelerini koparıyordu.

Neden Reyes'i ziyarete geldiğinde Kronos'un elinde tırpanı yoktu? Onu kullanıp daha sonra pişman olmaktan mı korkuyordu? Eğer nedeni buysa –gerçi Reyes bundan epey şüpheleniyordu– Kronos'un onun hayatta olmasına ihtiyacı mı var demekti? Belki de kral onun yaşamını başka bir şeyle takas etmişti. Danika'nın yaşamıyla mı? Anya bir defasında tanrıların bile karşılıklı uzlaşma, ne ekersen onu biçersin gibi kurallara uymaya mahkûm olduğundan bahsetmişti.

Reyes kaşlarını çattı, bu düşünceleri aklının bir köşesine itti. Şimdilik. Kadınını kurtarmak daha önemliydi. Başka bir tuval yığınına ilerledi, ilkinde Kronos bir grup korkudan titreyen tanrıyı köşeye sıkıştırmış ve biraz önce kendinin olduğu o hücrenin içine doğru ittiriyordu. Bir zamanlar Reyes'in koruduğu tanrıları. Onları o anda görünce unutulmuş bir sadakatin sızısını hissetti. Kronos'un ifadesi buz gibi bir kararlılık taşıyordu. Onları öldürmek istediği çok belliydi ama kendinin katlanmak zorunda olduğu kaderin aynısını yaşamalarını daha da fazla istiyordu.

Aradan dört saat daha geçti, Reyes sanat eserlerine iyice dalmıştı. Kadınlar onun su ve atıştırmalık ihtiyacını karşılıyor ama onun odaklanması gerektiğini hissetmişçesine sessizliklerini koruyorlardı. Sonunda her bir tuvali incelemeyi bitirmişti.

Aradığını bulamamıştı, yoksa Danika onu yok mu etmişti? Ya da başka bir yere mi saklamıştı? Ama bazı değerli bilgilere ulaşmıştı. Ulaştığı her bulguyu aklında sıralamaya başladı.

Kronos hapsedilmekten nefret ediyordu. Bunu engellemek için her şeyi yapabilirdi.

Mutlak güvenlik yerine intikam almayı tercih ediyordu. Eğer Kronos onları öldürseydi, Yunan tanrılarının cennetteki taht için ona meydan okumaları asla mümkün olmayacaktı. Ama bunun yerine onları zindana atmış, Anya'nın en değerli hazinesini elinden alarak onların, ait oldukları yerde kalmalarını garantilemişti.

Tırpanı, Reyes'in tırnakları kadar kesindi.

Tüm bunları Reyes'in ilk gördüğü resimle birleştirince... sonunda ağzı bir cevap bulmuşçasına bir karış açıldı ve ardından mutlu bir biçimde kapandı. Ayağa fırladı, nefes almakta güçlük çekiyordu. Günlerdir ilk kez gülümsüyordu.

Kadınlar aynı anda "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Yakındı, çok yakın. Şimdi tek yapması gereken cennete girmenin bir yolunu bulmaktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Seni çok özledim, meleğim."

Uzun bir süre geçmesine rağmen cevap gelmedi.

Reyes yatağında uzanmıştı. Saatlerdir oradaydı, belki de bütün bir gündür. Zaman kavramını yitirmişti. Tekrar tekrar, zihin yoluyla Danika'yla bağlantı kurmaya çalışıyordu. O yukarılarda, cennetteydi. O bir kapıydı ve adamı iki defa cennete uçurmuştu. Bunu yeniden yapabileceğini düşünmek mantıklıydı. Sorun ise bu defa, yolu açacak bir birleşmenin mümkün olmamasıydı. Reyes'in elinden gelen yalnızca birbirine olan bağlılıklarının, fiziksel bir birleşmenin yerini tutacak kadar güçlü, duygusal ve ruhsal bir bağ yarattığını umut etmekti.

"Sensiz bir hiçim."

Hiçiz, diye söylendi iblisi.

"*Sensiz hiçiz.* Ailen de seni benim gibi umutsuzca geri istiyor. Seni şu anda olduğun gibi bir kadın olmana yardım ettikleri için onları sevmeye başladım. Böylesine güçlü ve cesur bir kadın."

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

"Bebeğimizi taşıyor musun Danika? Eğer cevabın hayırsa, hayatımda en çok istediğim şey sana bir bebek vermek, karnının büyümesini izlemek."

Belli ki olası bir hamilelik de kilit nokta değildi. Yutkundu. "Danika," diye homurdandı. "Konuş benimle. Şimdi. Kızgınım, Danika." *Sana değil, asla sana değil.* Ama tehditkâr bir şekilde devam etti. "Yakında kendimi kesmek zorunda kalacağım. Kanım akacak. Ve sen bana pansuman yapmak, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için burada olmayacaksın. Ben..."

Reyes?

Reyes gözlerini kırpıştırarak açtı. Bu Danika'nın sesiydi, zihninde fısıldıyordu. İşe yaramıştı. Gerçekten işe yaramıştı! Cildi ter damlacıklarıyla kaplandı, rahatlama ve neşe ruhuna bir mızrak gibi saplandı. Acı, beyninde şeytanî bir Noel ağacı gibi ışıldadı. "Danika? Benimle tekrar konuş."

Aman Tanrım. Gerçekten sen misin? Seni rüyamda gördüm, senin için dua ettim ve yalvardım.

"Buradayım, buradayım." Gözyaşları gözlerini yaktı, göz beneklerini dağladı. "Beni kendine doğru çekmene ihtiyacım var, meleğim."

Nasıl? Bu söz kadından aceleyle çıkmıştı, Danika da tıpkı onun kadar umutsuzdu.

"Beni zihninde canlandır. Ellerinin bana uzandığını, bana sarıldığını hayal et. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." *İşe yaramak zorunda. Lütfen işe yarasın.* "Sen bir kapısın. Sen..."

İçine buz gibi bir şey girdi. Damarlarında akan kan buz tutsa da yerinden kıpırdamadı. Acı kadını yakalamaya çalışıyordu ama bir türlü kavrayamıyor gibiydi. "Seni hissedebiliyorum."

Ben de seni ama...

Kadının sesindeki hayal kırıklığı zihninde yankılandı. "Sorun nedir, meleğim?"

Ruhuna ulaşamıyorum. Havayı kavrıyorum, yalnızca havayı.

"O zaman fiziksel olarak bedenimi kavra." Cümlesini bile bitirmesine gerek kalmadan hayaletimsi ama sıkı tutan parmaklar kollarına yapıştı –çok soğuk ama bir o kadar sağlamdılar– ve onu öyle büyük bir kuvvetle çektiler ki yataktan havalanarak tavana doğru uçtu. Sıva çatladı ve âdeta yağmur gibi yağarak ona yol açtı.

Başka bir tavana çarpınca yatağından yuvarlanıp eline bıçak alan bir Maddox'la, korkudan nefesi kesilen çıplak bir Ashlyn görür gibi oldu. Reyes kendine engel olamadan yüzünü ekşitti.

Durayım mı? diye sordu Danika; yolculuğu yavaşlamaya başlamıştı bile.

"Hayır, hayır! Devam et meleğim. Çekmeye devam et. Benden nasıl bir ses duyarsan duy beni kendine çekmeyi bırakma."

Çatıyı da delerek çıktı ve kendini aniden karanlık gökyüzünde buldu. Yıldızlar vınlayarak sanki çakan şimşeklermiş gibi yanından geçti. Ağırlıksızdı... süzülüyordu... sonra bulutlar onu içlerine çekti, hızla geçiyor, cildine sürünüyor ve geriye nemli bir parlaklık bırakıyorlardı.

Ay giderek büyüyor ve altın rengini alıyor gibiydi, o kadar yakındı ki Reyes bir krater gördüğünü sandı. Sonra, birdenbire görünmez bir tür kalkanı yarıp geçti, onu sarmalayan hava ısındı, karanlık yerini bir çırpıda pırıl pırıl bir maviye bıraktı. Bulutlar elmas öbekleri halini aldı ve Reyes zümrütlerden oluşmuş dolambaçlı bir yolun yanında dikilen altın sütunları gördü.

Nefesi boğazında tıkandı. Cennet, diye fark etti. Gerçekten cennetteydi, hem de ruh olarak değil, bedenen.

Her tarafta melekler uçuşuyor, kanatlarını çok hoş bir şekilde hareket ettiriyorlardı. Bazıları ona bakıp soluklarını tuttu. Diğerleri kaşlarını çatıp aceleyle uzaklaştı. Birini uyarmaya mı gitmişlerdi? Kimi? Melekler ne Titanlar'a ne de Yunanlar'a hesap verirdi. Danika'nın resimlerinden öğrendiği buydu. Ama Reyes onların kime hesap verdiğini anlatan bir tasvir bulamamıştı. O adamla... kadınla... konuşmak isteyebilirdi. Cennetin ordusunu kullanmayı talep edebilirdi. Belki bir gün...

Bir başka görünmez duvarı daha delip geçti ve sonunda oradaydı, Danika'nın yattığı podyumun üzerinde süzülüyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve yanına çöktü, bir eli daha şimdiden saçındaydı, diğer eliyse çenesini avuçlamıştı. Güneş gibi saçları etrafına dağılmıştı. Cildi üşümekten hafif bir mavi renk almıştı. Karlar kraliçesi misali beyazlara bürünmüştü. Onun kraliçesi.

"Tanım, seni nasıl da özledim." Bugünü, bu anı nasıl hasretle beklemişti. "Bir daha seni asla bırakmayacağım."

Reyes! Gerçekten de geldin. Seni hissedebiliyorum. Sıcaklığını hissediyorum.

"Üşüdün mü meleğim?"

Çok.

"Bırak da seni ısıtayım." Yanına sokuldu, vücudunu kendininkiyle sardı ve soğukluğunu kendi içine çekti. "Seni çok seviyorum."

Ben de seni seviyorum. Seni görmek istiyorum ama bu... uykudan kurtulamıyorum. Vücudumu uyandırmayı başaramıyorum.

Kadının dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu ve tatlılığını bir nefesle içine çekti. Bir yarısı bunu asla yapamayacağını düşünüp umutsuzluğa kapılmıştı. Ona asla sarılamayacak, onu koklayamayacağını düşünmüştü. "Kronos'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Ah, evet. Her zaman bir şekilde biliyorum. Danışmanlarıyla beraber.

"Neyi tartıştıklarını duyabilir misin?"

Biliyorum zaten. Her zaman tartıştıkları şey. Seninle ne yapacakları. Benimle ne yapacakları. Diğer nesneleri nerede bulacakları.

"Onu buraya getirebilir misin?"

Belki. Ama neden? Ondan nefret ediyorum. Onunla baş etmeye çalışmaktan nefret ediyorum.

"Senden bunu istemek beni üzüyor ama mecburum. Bana güven, meleğim. Lütfen." Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu, sonra da çenesine. "Fiziksel bir formu zihninle kontrol edebiliyorsun. Kronos geldiğinde onu zihninle sarmala ve tutabildiğin kadar hareketsiz tut. Fazla zamanımız yok. Bedeninin içinde, onun her zindandan kaçıp özgür kalmasını sağlayacak bir anahtar var."

Bir duraksama. Ardından: *Peki. Deneyeceğim.*

"Eğer yapabilirsen ve eğer elindeyse, tırpanını ondan uzaklaştır. Ve şunu da bil ki ne olursa olsun seni seviyorum." Eğer başarısız olurlarsa Reyes, Kronos'un onu öldüreceğini biliyordu. Bu doğrudan bir meydan okumaydı ve hiçbir kral bunu hafife almaz ya da acımasız bir ceza vermeden bırakmazdı.

"O ellerimde." Bir süre geçti. Biraz daha. Danika'nın minik bedeni kollarının arasında kaskatı oldu. *Çok sinirli. Tırpanı yok; onu, ölümlü bir ruhun –bir Avcının, sanırım kadın bir Avcının– karşılığında Hades'i hapse attığında, yeraltında görevlendirdiği Kaos'a vermiş. Elinde Zeus'un şimşeği var.*

"Şimşeği sıkıca tut, meleğim. Eğer yapabilirsen ondan al."

Neredeyse geldi. Birkaç saniye sonra...

Kronos aniden podyumun ucunda durdu. Reyes'i fark ettiğinde gırtlağının derinliklerinden bir homurtu koptu. Altın renkli

şimşeği elinden kopartılıp başka tarafa fırlatıldığında ise göz beneklerinde kıvılcımlar çaktı.

Bu andan sonra Reyes ağzından çıkacak her kelimenin, yüzüne yansıyacak her duygunun kritik bir öneme sahip olduğunu biliyordu. Her şeyi hesaba katmak gerekiyordu. Hissetmediği halde kayıtsız bir tavır takındı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Bize katılman ne güzel."

Tanrı kralın bedeni, sanki hareket etmeye çalışmış gibi sarsıldı. Böyle bir şansı yoktu. Kolları bedeninin iki tarafına, ayakları ise yere yapışmıştı. "Bunu yaptığın için öleceksin savaşçı."

Yavaşça Reyes bacaklarını podyumdan aşağı sallandırdı ve ayağa kalktı. "Büyük olasılıkla neler olduğunu merak ediyorsun."

"Her Şeyi Açan Anahtar'ın sahibiyim, iblis. Her prangayı yok eder, her kilidi açarım. Beni uzun süre tutmayı başaramazsın."

"Biliyorum." Kalbi bir savaş davulu gibi çarpıyordu ama gülümsedi. "Zincirlenmiş değilsin. Sen sadece... bir süreliğine ele geçirildin."

Tanrı dişlerini sıktı ve bu ses aralarında yankılandı.

"Gücümü kanıtlayabildiğim zaman seni davet etmemi söylemiştin." Reyes durakladı, ifadesi sertti. "Kronos, seni davet ediyorum."

"Bundan sonra sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?" Kraldan zalim bir gülüş sesi yükseldi. "Çok aptalsın, Acı."

Danika'nın zihnine *Nasıl gidiyor?* sorusunu yansıttı.

Onu daha ne kadar süre tutabilirim bilmiyorum. Çok güçlü.

İçinde yükselen telaş duygusuyla savaşarak Kronos'a doğru yürüdü, adımları sakindi. Yüzündeki ifade hâlâ sertti. "Danika'yı serbest bırakacak ve onu dünyaya geri yollayacaksın. Bana. O ve ben birlikte olup, onu kullanmaya veya elimden almaya çalışan her düşmanı yok edeceğiz."

"Sen..."

Reyes sözünü kesti. "Karşılığında, eğer Danika kabul ederse, sana rüyalarını ve gördüklerini anlatacak."

"Bunu zaten yapacak," diye hırladı Kronos.

"Şimdiye kadar yaptı mı?" Reyes panik yapmamaya çalışıyordu. "Eğer tehlikede olduğunu hissedersen, onu koru ama buradan yap; Danika benimle birlikteyken." Kronos'un etrafında dolandı, bileğindeki bir kından hançer çıkarttı ve bıçağı tanrının gırtlağına dayadı. Nabzı delicesine atıyordu. "Senin kelleni alabilirim, tıpkı resimdeki gibi. Bunun karşısında, elinden ölmekten başka hiçbir şey gelmez."

Yoğun bir sessizlik çöktü. Öyle bir hareketsizlikti ki Reyes'in nefes alma ihtiyacı bile kalmamıştı. Bekledi... bekledi...

"Sana emrediyorum, savaşçı," dedi Kronos. "Gücünü kanıtladın." Bu bir açıklamadan çok, verilmiş bir söz, bir yemin gibiydi. Aralarındaki bir antlaşma.

En azından Reyes öyle olduğunu umuyordu.

Titreyerek iliklerine kadar korkmuş bir halde bıçağı indirdi. Danika'nın yanına geri gidip kadının elini tuttu. "Onu serbest bırak, meleğim." *Ve görelim bakalım neler olacak.*

Bir an sonra Kronos parmaklarını açtı. Şimşeği uçarak eline geri geldi, Reyes'e doğru ilerlerken gözlerini kıstı. Reyes'in bir yanı onun saldırmasını bekledi. Ama bunu yapmadı.

Aniden Danika kesik bir soluk aldı ve sıçrayarak dimdik oturdu. Reyes dikkatini tanrı kraldan kadınına doğru yöneltti. Sanki ışık ona acı veriyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak açmaya çalışıyordu. Adamı gördüğünde yeniden nefesi kesildi. "Gerçeksin."

Kolları adamın boynuna dolandı, adamın kollarıysa onun beline ve büyük bir neşeyle birbirlerine sarıldılar.

"Başardın!" diyerek güldü Danika.

"*Başardık*. Meleğim, bir daha asla senden ayrılmak istemiyorum."

"Üzülme bir yere gittiğim yok."

"Bir defasında senin de bana dediğin gibi, hayatım savaştan ibaret. Bununla yaşayabilecek misin?" Geri çekildi, ıslak bakışları kadınınkilerle buluştu. Eğer gerekirse Lordlardan ayrılabilirdi, yaşamak için Avcılar ve intikam peşindeki tanrılar tarafından kirletilmemiş, huzurlu bir yer bulurdu.

"Dalga mı geçiyorsun? Savaş sever kardeşler Noel hediyesi listemde yer alıyor. Ve hey. İblisler, hayır senden bahsetmiyorum, beni evcil hayvanları yapmak istiyorlar. Her hareketimi gözleyen tanrılar ve Avcılardan bahsetmiyorum bile. Çok popüler bir kızım. Sen *bununla* yaşayabilecek misin?"

Reyes'in dudakları kıvrıldı ve gülümsedi. "Senin için her şeye varım."

Danika gülümseyişine kendi gülümseyişiyle karşılık verdi. "Güzel."

"Sen ve ben. Şimdi. Daima."

"Bu dokunaklı birleşmeyi sonraya saklayın. O resimde ne gördün?" diye sordu Kronos onların dikkatini dağıtarak. "Benim kellemi almaya çalışan kimdi?"

Almaya çalışmadı. Aldı. Reyes gözlerini yumup gücünü topladı. Bunu biraz daha ertelemeyi ummuştu. Danika başını boynunun oyuğuna gömünce kadından güç aldı. "Lütfen sinirlenip bize saldırma."

"Size söz veriyorum," diye cevapladı tanrı sabırsızca. "Şimdi söyle kellemi uçuran kimdi?"

"Kellesini uçurmak mı?" Danika'nın kolları Reyes'e daha sıkı sarıldı. "O resmi hatırlıyorum. Çizdiğim tek kelle uçurma sahnesi oydu. Ve bunu yapan da Galen dedikleri kişiydi. Umut."

Bir kez daha Kronos'un üzerine saldırıya hazırlanan vahşi hayvanlara özgü bir hareketsizlik çöktü. Sessizlik öyle ağır ve derindi ki bir meleğin kanat çırpışı bile onu bozmaya cüret edemiyordu. "Bir iblis. Sizden biri," diye hırladı Reyes'e.

"Hemen eklemem gerek, o bizim de düşmanımız."

Uzun bir aradan sonra, tanrı kral başını salladı. "Resmi kendi gözlerimle görmek istiyorum." Tanrı'nın bakışları Danika'ya doğru kaydı. "Sana kadınını geri verdim. Karşılığında senden tek istediğim, eğer benimle ilgili bir tehdit sezersen bana gelmen."

Kadın başıyla onayladı. "Reyes'le beraber olduğum sürece, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Uyarıyı aldım." Tanrı'nın yüzü solgun olsa da dudakları kıvrılıp gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir hal aldı. "Senin sonsuza dek yaşamanı ve savaşçıdan asla ayrılmamanı garantilemem gerekiyor galiba, öyle değil mi?"

"Reyes! Reyes! Buna inanmayacaksın." Danika, Reyes'in –hayır artık *ikisinin*– yatak odasına daldı ve yatağın tam kenarında durdu.

Reyes sırtüstü uzanmıştı; üzerindeki örtüleri açmış, tamamen çıplaktı. Göz kapakları, Danika'nın bayıldığı o seksi ifadeyle yarı açıktı. Koyu renk saçları darmadağınıktı, dudakları yumuşak ve az önceki ısırıklarından dolayı kırmızıydı. O anda –lanet olsun, her zamanki gibi– doyuma ulaşmanın vücut bulmuş haliydi. Danika hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Geçen birkaç haftada o kadar çok şey olmuştu ki... Aeron başı eğik, gözlerinde kederle ayağına gelmiş ve sebep olduğu onca

acı ve endişe için özür dilemişti. Danika onu hiç tereddütsüz affetmişti. Onun kana susamışlığı Reyes'i hayatına sokmuştu ve Reyes, hayatında başına gelen en iyi şeydi, bu yüzden Aeron'a kin beslemesi mümkün değildi.

Legion'dan bile hoşlanıyordu. Minik ifrit kaleye taşınmış ve Aeron'un yanından bir saniye bile ayrılmayan dostu olmuştu. Onu hâlâ kurtulamamış gibi göründüğü karanlık duygu bataklığından çekip çıkarmaya çalışıyordu. Sürekli bir aradalardı.

Reyes ona Legion'un dişi olduğunu söylediğinde, Danika şaşırdığını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Ama Aeron ne zaman yakınlarda olsa, şeytanın gözlerinde beliren sahiplenici parıltıyı görüyor ve gülümsemeden edemiyordu. Eğer günün birinde Aeron bir kıza âşık olursa, Legion büyük olasılıkla o zavallıyı yiyip bitirirdi.

Ve Paris, tatlı Paris. Tıpkı diğerlerinin büyük bir kısmı gibi o da zamanının çoğunu Budapeşte ile antik nesnelerin ipuçlarını aramaya devam ettikleri Roma arasında gidip gelmekle harcıyordu. Ama sessizleşmişti, oyunlarını oynamıyor, filmlerini izlemiyordu. Danika onu böyle görmekten nefret ediyordu ve ona sorun ne olursa olsun günün birinde yoluna gireceğini anlatmaya çalışmıştı. Adam ona sarılmış, sonra da odadan çıkmıştı.

Öte yandan, üzerlerinden mutluluk akan iki kişi vardı, Torin ve Cameo. Birbirlerinin en yakın dostu olmuşlardı. Ya sürekli birlikte bir odaya kapanıyorlardı ya da herkesin içindeyken durmadan fısıldaşıp gülüşüyorlardı. Tabii fısıltıları sessiz olmuyordu. Torin'in kadına hastalık bulaştırmasını engellemek için aralarında belli bir mesafe olması gerekiyordu; yani fısıltıları aslında normal bir konuşmaydı. Ama onların zihinlerinde, odada yalnızca iki kişiden ibaret oldukları apaçık belliydi. Danika, aralarında romantik bir

yakınlaşmanın geliştiğinden emin değildi ama bu düşünce hoşuna gidiyordu. Her ikisi de mutlu olmayı hak ediyorlardı.

Başka bir mutlu misafir ise Willam'dı; bu da Anya'yı mutlu ediyordu, Anya'nın mutlu olması ise Lucien'i. William süresiz olarak yanlarına taşınmıştı ve Ginger'la flört etmekten hoşlanıyordu. Kız onu umursamaz gibi davransa da, adam yakınlarındayken her seferinde kızarıyordu. Danika ikisinin de ciddi olmadığını seziyordu ama onların böyle rahat olduklarını görmek çok güzeldi.

Danika'nın ailesi evlerine dönmeden önce bir hafta daha kalacaklardı. Danika bu kadar uzun süre kalmalarının Aeron'a hâlâ güvenmemeleri ve her ihtimale karşı kadının arkasını kollamak istemeleri olduğunu biliyordu. Onları bu kadar sevmesine şaşmamalı! Ailesini deli gibi özleyecek, sık sık ziyaret edecekti ama hayatı artık buradaydı, Reyes'le birlikte.

Los Angeles'taki genç arkadaşı Gilly de kaleye taşınmıştı. Danika onun güvende olduğunu bilmek zorundaydı. O ve Reyes, kızı kendi yatak odalarının bitişiğindeki odaya yerleştirerek normal hayatından şeytanlarla birlikte yaşamaya geçişini daha kolaylaştıracağını ummuşlardı. Adamlar kızdan hoşlanmış gibi görünüyorlardı, ona küçük kız kardeşleri gibi davranıyor ama diğer yandan da bir zamanlar düzenli olan hayatlarındaki bunca değişiklikten şikâyet etmeye devam ediyorlardı. Gilly temkinliydi ama Danika zamanla rahatlayacağını kendi yaşadıklarından biliyordu.

Ashlyn kızı kanatlarının altına almıştı, savaşçıların meydan okumaya cüret edemeyeceği ateşli bir koruyucu. Danika kadını bu yüzden daha da çok sevmişti. O harika bir anne olacaktı; bebeği kız, erkek, iblis ya da yarı insan-yarı iblis, ne olursa olsun. Kıkırdadı. Belki bir gün Danika da aynı ikilemle karşı karşıya kalacaktı. Ashlyn'i, Legion'u doğacak bebeğin dadısı yapma konusunda kızdırmaya bayılıyordu. Bu, her seferinde Maddox'un

kusacak gibi görünmesine neden oluyor ve bu görüntü de Ashlyn'i güldürüyordu.

Danika ve Reyes ise geçen birkaç haftanın çoğunu yatakta geçirmiş, birbirleriyle mutlak doyuma ulaştıkları bir zevkle sevişmişlerdi. Kadın uzun zamandır –pekâlâ, daha önce hiç– böyle gülümsememişti. Sabah, öğle ve akşam... Bu adam onun dünyasını sarsıyordu. Bazen tatlı ve nazik, bazen vahşi ve arsız oluyordu.

Onunla nasıl sevişirse sevişsin, buna bayılıyordu. Adama bayılıyordu!

Hâlâ kâbus görüyordu ama artık onlardan korkmuyordu. Hatta onları memnuniyetle karşılıyordu. Kâbusların ardından Reyes her seferinde ona sarılıyordu, Danika gözlerini her açtığında hevesle beklediği bir andı bu.

Karşılığında, Danika da Reyes'i avutabildiğini düşünüyordu. Fiziksel acı ihtiyacı bir şekilde geri dönmüştü, bu yüzden de günde birkaç defa kendini yaralaması gerekiyordu; bazen adama yardım bile ediyordu. Ama elinde silahla adama saldırdığında, gözlerinde beliren çılgın bakış giderek azalmaya başlamıştı, bunun yerine arkasına yaslanıp sadece keyfine bakıyordu. Buna rağmen en şaşırtıcı şeyse, seviştiklerinde kendini yaralamasına artık gerek olmamasıydı. O zaman iblis, tıpkı kadının tahmin ettiği gibi, bambaşka bir boyuta ışınlanıyordu.

"Yatağa gel, meleğim. O zaman anlattığın her şeye inanacağım." Adam konuştukça erkekliği büyüdü ve sertleşti. Bu hali, ondan gördüklerini tuvale dökmesini ilk kez istediğinde, gizlice yaptığı resmi –şimdi yatağın baş ucunda asılı olan resmi– hatırlattı. "Ailenin her an içeri dalmasını bekliyorum. Büyükannen alçılarından kurtulduğundan beri her adımını takip ediyor, resimlerinle ilgili sana yardım etmek istiyor. Haydi, baş başa kaldığımız bu zamanı harcamayalım."

Adama sadece bakmak bile ağzını sulandırıyordu –bundan hiç bıkacak mıydı acaba?– ama adamın omuzlarını yakaladı ve onu sarstı. "Gel bak, gel bak, gel bak!"

Onun acelesini anlayan Reyes sıçrayarak kalktı. Danika uzanıp aldığını fark etmemişti ama adamın elinde bir hançer vardı. "Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Sadece bunu görmen lazım."

Ayaklandı, çıplaklığını hâlâ küstahça sergiliyordu. Adamın boşta kalan elini tuttu ve atölyeye doğru çekiştirdi. Her zamanki gibi dokunuşu içini sıcaklıkla doldurmuştu.

"Kâbus mu gördün meleğim?"

"Öyle de denebilir."

Eşikten geçtiler ve karşılarına parlak bir tuval çıktı. Danika onun tam önünde durdu, Reyes kadının arkasına geçip kollarıyla belini sardı. Erkekliğini poposunun yarığına bastırınca Danika gülümsedi.

Tanrım, adama âşıktı. Keşke resim yapmak üzere yataktan kalkarken üzerine bir kot pantolon giymemiş olsaydı.

"Çok güzel," dedi Reyes, eğildi ve çenesini kadının omzuna dayadı.

Danika, adamın kalbinin istikrarlı ve güçlü atışını sırtında hissedebiliyordu. Elleriyle onun kollarını yukarıdan aşağıya ovaladı; birazdan söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Yakından bak. Ben, şey, sanırım üçüncü nesneyi buldum."

"Ne?" Kadını kendine doğru çevirdi, yüzü hayretle doluydu.

"Şu piramidin dibine bak. Adamları görüyor musun?"

Bakışları Danika'nın etrafında dolaştı ve tuvalle buluştu. "Evet. Galen ve Stefano."

Danika da resmi inceledi. Mısır piramitleri tam karşısındaydı, insanlar yürüyerek içlerine giriyordu. "Rüyamda, bu piramidin koridorlarında geziyor ve bir görünmezlik pelerini hakkında mırıldanıyorlardı. Ona sahip olurlarsa, onu kalenin içine gizlice girmek için kullanacaklarını söyleyip duruyorlardı."

Reyes kadını kendine doğru iyice çekti ve başından öptü. "Harikasın. Lucien'e haber vermemiz gerek."

"Ah, önce giyinsen iyi olur."

Güldü, bu ses Danika'yı adamın dokunuşundan da ısıttı. "Seni seviyorum, meleğim."

"Ben de seni seviyorum."

"İçimden bir ses yakın zamanda Mısır'a yolculuk edeceğimizi söylüyor. Bir maceranın daha üstesinden gelebilecek misin?"

"Seninle olduğum sürece her şeyin üstesinden gelirim."

Reyes eğildi ve dudaklarının nazik temasıyla ona öptü. "Sensiz nasıl yaşamışım ben?"

"Yaşamadın," dedi şakayla karışık. "O gerçek bir yaşam değildi."

Reyes onu tekrar öptü; bu kez daha uzun sürdü. "Hayır, yaşamadım. Senden önce içimde bir ölü vardı. Bana her şeyi sen verdin: Aşkı, hayatı, mutluluğu."

"Tıpkı senin bana verdiğin gibi. Kimin aklına gelirdi ki, değil mi? Sen, ben ve şu küçük tatlı şeytan." Hafifçe gülümsedi. Kendine hâkim olamamıştı, o kadar mutluydu ki.

"Âdeta bir mutluluk yumağıyız."

"Şimdi ve daima," dedi Reyes.

"Şimdi ve daima."

Karanlığın Efendileri
Karakterler ve Terimler Sözlüğü

Aeron – Gazapın Muhafızı

Amun – Sırların Muhafızı

Anya – (Küçük) Anarşi Tanrıçası

Ashlyn Darrow – Doğaüstü yeteneklere sahip insan kadın

Avcılar – Yeraltı dünyasının ölümlü düşmanları

Baden – Kuşkunun Muhafızı (öldü)

Budama Asası – Tanrısal antik nesne, gücü bilinmiyor

Cameo – Sefaletin Muhafızı; tek kadın savaşçı

Danika Ford – İnsan kadın, Titanlar'ın hedefi

Dean Stefano – Avcı, Galen'in sağ kolu

dimOuniak – Pandora'nın kutusu

Dr. Frederick McIntosh – Dünya Parapsikoloji Enstitüsü'nün Başkan Yardımcısı

Galen – Umudun Muhafızı

Gideon – Yalanların Muhafızı

Gilly – İnsan kadın, Danika'nın arkadaşı

Ginger Ford – Danika'nın kız kardeşi

Görünmezlik Pelerini – Giyeni, izleyen gözlerden koruma gücüne sahip tanrısal antik nesne

Her Şeyi Gören Göz – Cennet ve cehennemi görme gücü veren tanrısal antik nesne

Hera – Yunanların kraliçesi

Hydra –Çok başlı, zehirli, kesici dişleri olan yılan

Kane – Felaketin Muhafızı

Kronos – Titanların kralı

Legion – Dalkavuk iblis, Aeron'un arkadaşı

Lucien – Ölümün Muhafızı; Budapeşte'deki savaşçıların lideri

Maddox – Şiddetin Muhafızı

Mallory Ford – Danika'nın büyükannesi

Pandora – Ölümsüz savaşçı, dimOuniak'ın muhafızıydı (öldü)

Paris – Hafifmeşreplikin Muhafızı

Reyes – Acının Muhafızı

Sabin – Şüphenin Muhafızı; Yunan savaşçıların lideri

Sienna Blackstone – Kadın Avcı

Strider – Yenilginin Muhafızı

Tartarus – Yunan Hapis Tanrısı; aynı zamanda Olimpos Dağı'ndaki ölümsüzlerin hapishanesi

Tecrit Kafesi – İçine kim kıstırılırsa esir etme gücü veren tanrısal antik nesne

Themis – Titan, Adalet tanrıçası

Tinka Ford – Danika'nın annesi

Titanlar – Olimpos'un şu andaki yöneticileri

Torin – Hastalık Muhafızı

William – Ölümsüz, Anya'nın arkadaşı

Yem – Avcıların işbirliği yaptığı ölümlü kadınlar

Yeraltı Dünyası'nın Efendileri – Yunan tanrılarının sürgün edilmiş savaşçıları, şimdi içlerinde iblisleri taşıyorlar

Yunanlar – Olimpos'un eski efendileri, şimdi Tartarus'ta mahkûmlar

Zeus – Yunanların kralı

Karanlığın Efendileri Serisi 1. Kitap

EN KARANLIK GECELERDE SAKLANIR AŞK...

"Showalter muhteşem bir yazar."
—Karen Marie Moning

"Doğaüstü aşk romanlarının en önemli yazarlarından birisi."
—Kresley Cole

Güçleri... İnsanüstü
Tutkusu... Sonsuzluğun ötesinde...

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

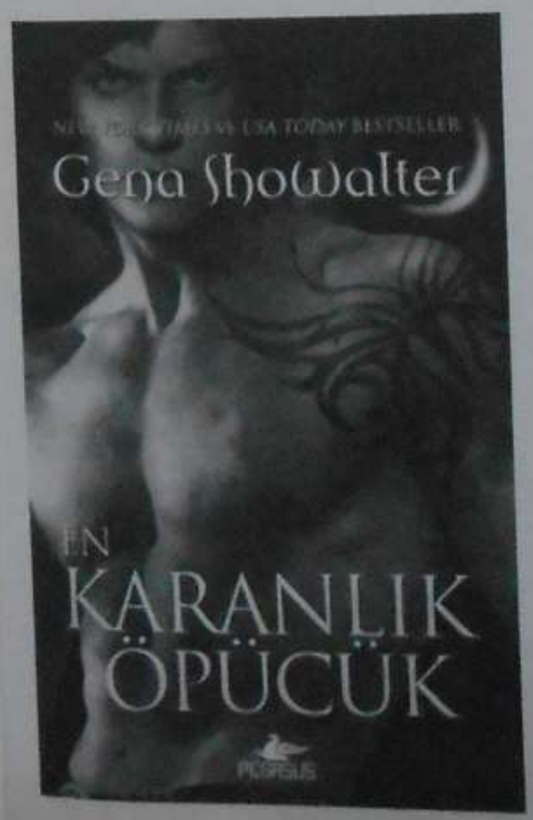

Karanlığın Efendileri Serisi 2. kitap

BİRÇOK ERKEĞİ BAŞTAN ÇIKARDI... FAKAT HİÇBİR ZAMAN ARADIĞINI BULAMADI. BUGÜNE KADAR...

Sonsuza dek lanetlenmiş, karşı konulamaz bir şekilde baştan çıkarıcı ve kesinlikle çok ateşli savaşçılar...
Karanlığın Efendileri.

Tarama : HASRET =)